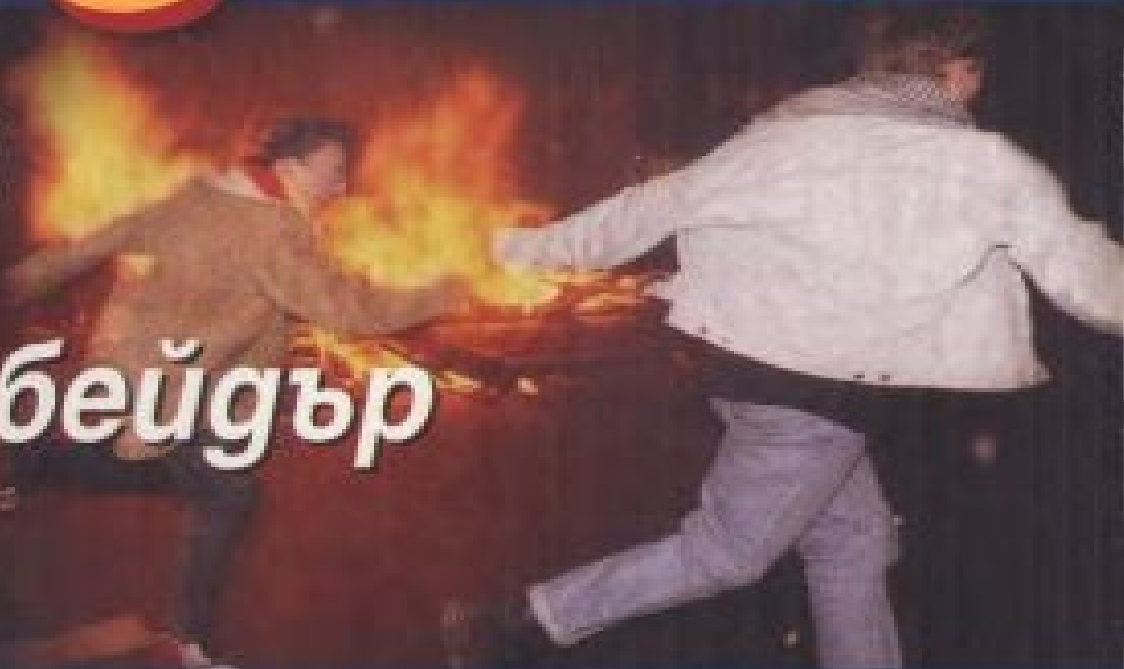

Робърт Лъдълъм

и Ерик
ван
Ластбейдър

ПРИСЪДАТА НА БОРН

ПРОЗОРЕЦ

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ТРИЛОГИЯТА

Робърт Лъдълъм

и Ерик
ван
Ластбейдър

ПРИСЪДАТА НА БОРН

ПРОЗОРЕЦ

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ТРИЛОГИЯТА

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ЕРИК ЛУСТБАДЕР ПРИСЪДАТА НА БОРН

Превод: Мария Михайлова

chitanka.info

По молба на своя ментор професор Спектър, Борн се включва в преследване на опасна терористична организация, застрашаваща важен обект в Съединените щати. След смъртта на стария си директор ЦРУ е пред разпадане и шефът на Пентагона с всички средства се стреми да го вземе под свое ръководство. Неговата цел е да залови Борн — нещо, което ЦРУ не е способно да направи. Опасният убиец Леонид Аркадин, главното оръжие на терористите, унищожава всеки по зловещия си път.

Невероятно оплетеният сюжет, с разкрития и обрати на всяка крачка, е специалност на автора Ерик ван Ластбейдър. В „Присъдата на Борн“ динамиката и непредвидимите ситуации оставят читателя без дъх, а сложните взаимовръзки между героите не се изясняват до последната страница. Кого ще победи Борн този път и дали наистина ще е победител?

На Дан и Линда Джариабка с благодарност и обич.

БЛАГОДАРЯ НА:

Храбрите репортери в „Екзайл“.

Приключенията на Борн в Москва и историята на Аркадин в Нижни Тагил нямаше да съществуват без тяхна помощ.

Грег Уинтър за това, че ми обясни логистиката по пренасяне на втечен природен газ.

Хенри Морисън за раждането на идеи по всяко време.

БЕЛЕЖКА КЪМ МОИТЕ ЧИТАТЕЛИ:

В своите романи се опитвам да бъда колкото се може по-достоверен, но в края на краищата това е художествена измислица. За да направя историята колкото се може по-вълнуваща, неизбежно съм си позволявал творчески волности тук–там с местата, обектите и възможно е, дори с времето. Вярвам, че читателите ще пренебрегнат тези малки аномалии и ще се насладят на пътешествието.

ПРОЛОГ

Строго охранявана затворническа колония 13

Нижни Тагил, Русия / Кампионе д'Италия, Швейцария

Докато четиримата затворници чакаха Боря Макс да се появи, те се облягаха на стените, чийто студ вече не им влияеше. Отвън, в затворническия двор, където пушеха скъпи цигари от черния пазар, направени от тръпчив черен турски тютюн, те разговаряха помежду си, всмуквайки парливия дим в дробовете си и изтласквайки го на кълбета, които сякаш се втвърдяваха от мразовития въздух. Над главите им висеше безоблачното небе, а трепкащата звездна светлина го превръщаше в бездънна емайлирана черупка. Голямата мечка, Рис, Ловджийски кучета, Персей — същите тези съзвездия горяха в небето над Москва, хиляда километра на югозапад, но колко различен беше животът тук от луксозните топли клубове на „Трьохгорни вал“ и улица „Садовническа“.

През деня затворниците от Колония 13 изработваха части за Т-90, страховития боен танк на Русия. И за какво ли говорят нощем хора без съвест и чувства? Странно, но за семействата си. В това да се прибереш вкъщи при жената и децата имаше стабилност, която определяше предишния им живот така, както масивните стени на Строго охраняваната колония 13 определяха сегашния. Какво ли не правеха, за да печелят пари — лъжеха, мамеха, крадяха, изнудваха, шантажираха, измъчваха и убиваха — само това знаеха. Изискваше го реалността, иначе щяха да са мъртви. Техният живот беше извън човешката цивилизация. Да се върнат към топлината на близката жена, към домашния мирис на цвекло, варено зеле, задушено месо, към огъня на парливата водка, беше уют, към който всички изпитваха носталгия. Носталгията ги свързваше толкова сигурно, както и татуировките на тяхната сенчеста професия.

Тихо изсвирване проряза мразовития нощен въздух и разтвори техните спомени като терпентин върху маслена боя. Нощта изгуби всичките си въображаеми цветове и пак стана синьо-черна, щом Боря Макс се появи. Макс беше едър човек — мъж, който вдигаше тежести по цял час, после деветдесет минути скачаше на въже всеки божи ден, откакто беше вътре. Като наемен убиец за Казанская, клон на руската групировка, която пласираше наркотици и коли на черно, той се ползваше с известен статут сред останалите хиляда и петстотин затворници от Колония 13. Охраната се страхуваше от него и го презираше. Репутацията му вървеше преди него, както сянка по залез. Беше нещо като окоето на буря, около което се вихреха бушуващите ветрове на насилието и смъртта. Казанская или не Казанская, Макс трябваше да бъде наказан, иначе всички знаеха, че дните им в Колония 13 са преброени.

Усмивнаха се на Макс. Един от тях му предложи цигара, друг му я запали, щом той се наведе напред и сви шепа, за да опази от вятъра нежното пламъче. Другите двама сграбчиха ръцете на Макс, а онзи, който му беше предложил цигарата, заби в слънчевия му сплит импровизиран нож, старателно наточен във фабриката на затвора. В последния миг Макс отблъсна ножа с превъзходно привично първане на ръката. Мъжът с изгорялата кибритена клечка незабавно стовари злостен ъперкът в брадата на Макс.

Макс се олюля към гърдите на двамата мъже. Но в същото време настъпи с левия си ботуш стъпалото на един от мъжете, които го удържаха. Като измъкна лявата си ръка, той изви тялото си в остра дъга и заби вирнатия си лакът в гърдния кош на мъжа, който беше хванал дясното му рамо. За миг освободен, облегна гърба си на стената дълбоко в сенките. Четиримата стесниха кръга, готови да го убият. Този с ножа пристъпи напред, друг хлъзна извито парче метал по кокалчетата на пръстите му.

Борбата започна не на шега с болезнено пъшкане и напрежение, с пороища пот и рукнала кръв. Макс беше силен и хитър; репутацията му беше съвсем заслужена, но макар че удряше с всичка сила, пред него имаше четирима непоколебими врагове. Щом събореше някой от тях на колене, друг заемаше мястото му, така че винаги оставаха поне двама, които да го бият, докато другите се прегрупираха и възстановяваха, доколкото могат. Четиримата не си правеха илюзии каква задача им предстои. Знаеха, че никога няма да успеят да надвият Макс при първата, а даже и при втората атака. Планът им беше да го изтощят, като се редуват. Те си взимаха почивки, но на него такива не му бяха позволени.

И, изглежда, това вършеше работа. Окървавени и насинени, те продължиха безмилостното нападение, докато Макс не вкара ръката си в гърлото на един от четиримата — онзи със самоцелния нож — и не смачка хрущяла на ларинкса. Докато мъжът се олюляваше в ръцете на своите другари, задушен като риба на кука, Макс изтръгна ножа от ръката му. После очите му се облешиха и той се превърна в инертна маса. Кръвожадни, заслепени от ярост, останалите трима се нахвърлиха срещу него.

Атаката им почти успя да пробие защитата на Макс, но той се справи с тях спокойно и ефикасно. Мускулите се издуха по ръцете му, щом се обърна и застана с лявата си страна към тях, като им предостави по-малка мишена, дори когато използваше ножа с кратки, порязващи бръсвания и пробождания, за да нанася защитна линия от рани, които, макар и не дълбоки, лееха потоци кръв. Опитът на Макс да парира тяхната тактика да го изтощят беше преднамерен. Изтощението беше едно нещо, загубата на кръв — друго.

Един от нападателите му се хвърли напред, подхлъзна се в собствената си кръв и Макс го блъсна на земята. Това създаде благоприятна възможност и онзи с импровизираната резачка на кокалчета се приближи и удари отстрани с парчето метал Макс по врата. Макс изведнъж изгуби дъх и сили. Останалите мъже изрязаха отвратителна татуировка върху него и бяха на косъм да го разкъсат, когато от мрака изникна човек от охраната и започна да ги отблъсква с яка дървена палка, чиято сила беше далеч по-ефикасна от всяко парче откъснат метал.

Нечие рамо изпука под майсторски овладяната палка; друг от мъжете остана с разбит отстрани череп. Третият хукна да бяга, но беше ударен точно в третия прешлен, който при сблъсъка се строши и счупи гръбнака му.

— Какво правиш? — попита Макс пазача между опитите пак да си върне контрола върху дишането. — Мислех, че тия копелета са подкупили цялата охрана.

— Така е. — Пазачът хвана Макс за лакътя. — Оттук — посочи той с лъщящия край на палката.

Макс присви очи.

— Това не е пътят обратно към килиите.

— Искаш ли да излезеш оттук или не? — попита пазачът.

Макс кимна, ориентирайки се в ситуацията, и двамата мъже забързаха с широки крачки през пустия двор. Пазачът вървеше притиснат до стената и Макс последва примера му. Той забеляза, че се движат с обмислено темпо извън лъчите на блуждаещите прожектори. Нямахше време да си мисли кой е пазачът. Освен това някъде дълбоко в съзнанието си Макс очакваше нещо подобно. Знаеше, че неговият шеф, главата на Казанская, няма да го остави да гние в Колония 13 до края на живота си дори само защото беше твърде ценен кадър, за да го оставят да гние. Кой изобщо можеше да замести великия Боря Макс? Може би само един — Леонид Аркадин. Но Аркадин — който и да беше той, а Макс не познаваше човек, който да го е срещал или да е зървал лицето му — не би работил за Казанская или някоя от фамилиите. Той беше на свободна практика, последният от тази изчезваща порода. Ако изобщо съществуваше, в което Макс искрено се съмняваше. Макс беше израснал с приказки за таласъми, притежаващи

всякакъв вид невероятни сили — по някаква извратена причина руснаците изпитваха удоволствие от това да плашат децата си. Но всъщност Макс никога не беше вярвал в таласъми, никога не се беше страхувал. Както нямаше причина да се страхува и от призрака на Леонид Аркадин.

Пазачът вече беше отворил една врата, в която се шумгнаха точно когато лъчът на прожектора пропълзя по камъните, към които преди секунди бяха притиснати.

След няколко завоя Макс се озова в коридора, който водеше към мъжките душиове, а зад тях — Макс знаеше — беше един от двата входа към крилото на затвора. Макс нямаше представа как смяташе този пазач да го преведе през пропускателния пункт, но не си губеше времето да гадае мислите му. Досега знаеше точно какво и как да прави. Човекът явно беше професионалист. Познаваше затвора и очевидно имаше як гръб: първо, за да влезе тук; второ, за да се движи свободно наоколо. Шефът на Макс беше навсякъде.

Докато се придвижваха надолу по коридора към душовете, Макс попита:

— Кой си ти?

— Името ми не е важно — отвърна пазачът. — Важно е кой ме праща.

Разговорът се водеше в неестествената тишина на нощния затвор. Руският на пазача беше безупречен, но за опитното око на Макс той не приличаше нито на руснак, нито на грузинец, чеченец, украинец или пък на азербайджанец. За Макс беше дребен, но в края на краищата по неговите стандарти почти всички бяха дребни. Изглеждаше в добра форма обаче, а отговорите бяха прецизно премерени. Създаваше впечатление за необикновеното спокойствие на правилно овладяната енергия. Не правеше движение, освен ако не беше необходимо, и така използваше само нужното количество енергия, не повече. Самият Макс правеше нещо подобно, затова за него беше лесно да забележи точните симптоми, които другите биха пропуснали. Очите на пазача бяха белезникави, изражението му — мрачно, почти отсъстващо, като на хирург в операционна зала. Светлата му коса беше гъста отгоре, подрязана в стил, който би бил непознат за Макс, ако не беше почитател на международните списания и чуждите филми. Всъщност, ако Макс не беше по-добре запознат, би казал, че пазачът е американец. Но това бе невъзможно. Шефът на Макс не наемаше американци — той ги поглъщаше.

— Значи те праща Маслов — каза Макс. Дмитрий Маслов беше главатарят на Казанская. — Всичко е заради шибаното време, да ти кажа. Петнайсет месеца на това място са като петнайсет години.

В този момент, щом застанаха рамо до рамо при душовете, пазачът, без да се завърти изцяло, замахна с палката и удари Макс странично по главата. Макс, съвсем неподготвен, се олюля и се свлече на голия циментов под в банята, който вонеше на плесен, дезинфектант и на мъже, които не поддържат необходимата хигиена.

Пазачът го подхвана така безгрижно, сякаш тази вечер беше излязъл на среща с момиче под ръка. Замахна с палката почти мързеливо. Удари Макс в левия бицепс достатъчно силно, че да го изтика към редицата душиове, които стърчаха от подгизналата задна стена. Но Макс не желаше да го избутва нито този пазач, нито който и да е. Щом палката изсвистя надолу от връхната точка на дъгата, Макс пристъпи напред и разцепи траекторията на удара със стегната ръка. Попаднал в линията на защита на пазача, вече можеше да предприеме най-адекватното действие в дадената ситуация.

Самоделният нож беше в лявата му ръка. Нахвърли се с острието напред. Когато пазачът се отмести, за да го блокира, той замахна нагоре и го поряза с върха на острието. Беше се прицелил да среже отдолу китката, където минаваха вените, и ако успееше да ги пререже, ръката щеше да стане безполезна. Рефлексите на пазача обаче бяха бързи като неговите и острието попадна върху ръкава на коженото яке. Но не проникна в кожата, както би трябвало. Макс имаше време

само да отбележи, че якето сигурно е покрито с „кевлар“ или някакъв друг непробиваем материал, преди мазолестият край на ръката на пазача да избие ножа от стиснатите му пръсти.

Следващият удар го изтърколи назад. Той се спъна в един от отводнителните канали, петата му хлътна вътре и пазачът заби подметката на ботуша си странично в коляното на Макс. Чу се ужасяващ звук от триенето на кост в кост, докато десният крак на Макс се огъваше.

Щом пазачът се приближи, каза:

— Не ме е пратил Дмитрий Маслов. А Пьотър Зилбер.

Макс се бореше да измъкне от канала петата си, която вече не усещаше.

— Не знам за кого говориш.

Пазачът го сграбчи отпред за ризата.

— Ти уби брат му Алексей. С един изстрел в тила. Намериха го в Москва река.

— Това беше по работа — отвърна Макс. — Просто работа.

— Да, добре, а това е лично — каза пазачът, докато забиваше коляно в чатала на Макс.

Макс се преви на две. Когато пазачът се наведе да го издърпа, Макс го удари с глава в брадата. Между устните му бликна кръв, щом зъбите му пробиха езика.

Макс използва предимството си и заби юмрук над бъбрека на пазача. Той облеци очи — единственият симптом, че усеща болка — и ритна Макс по строшеното коляно. Макс падна и остана да лежи. Агонията го заля като река. Докато се опитваше да я надмогне, пазачът отново го ритна. Усети, че ребрата му поддават, а бузата му опря вонящия циментов под. Лежеше зашеметен, без да може да се изправи.

Пазачът клекна до него. Като видя гримасата му, Макс изпита известно задоволство, но само това му беше писано да получи като утеха.

— Имам пари — немощно изпъшка Макс. — Заровени са на безопасно място, където никой не може да ги намери. Ако ме измъкнеш оттук, можеш да получиш половината. Над половин милион американски долара.

Това само вбеси пазача. Той силно удари Макс по ухото и пред очите му прехвърчаха искри. В главата му отекна болка, която за всеки друг би била непоносима.

— Мислиш ли, че съм като теб? Че не съм лоялен? — Той се изплю в лицето на Макс. — Горкият Макс, направи фатална грешка, че уби това момче. Хора като Пьотър Зилбер никога не забравят. Те имат начини да преместят и небето, и земята, за да получат това, което искат.

— Добре — прошепна Макс. — Вземи ги всичките. Повече от един милион долара са.

— Пьотър Зилбер те иска мъртъв, Макс. Дойдох тук, за да ти го кажа. И да те убия. — Изражението му леко се промени. — Но първо...

Той опъна лявата ръка на Макс и стъпи върху китката му, като я притисна за по-сигурно върху грубия цимент. После извади дебели градинарски ножици.

Това действие извади Макс от летаргията, причинена от болката.

— Какво правиш?

Пазачът хвана палеца на Макс, на чиято обратна страна имаше татуировка на череп, същата като по-голямата на гърдите му. Тя беше символ на високия статут на Макс в гибелната му професия.

— Освен че иска да знаеш кой е човекът, поръчал смъртта ти, Пьотър Зилбер настоява за доказателство, че си ликвидиран, Макс.

Пазачът нагласи ножиците в основата на палеца на Макс, после стисна дръжките. Макс издаде гърлен звук, не много различен от този на бебе.

Като касапин пазачът уви палеца в парче амбалажна хартия, стегна го с ластик и го прибра в найлонов плик.

— Кой си ти? — успя да промълви Макс.

— Името ми е Аркадин — отвърна пазачът. Той разтвори ризата си, откривайки татуировка на две свещи върху гърдите си. — Или в твоя случай, смъртта.

С едно елегантно движение Аркадин счупи врата на Макс.

Хладните алпийски слънчеви лъчи осветяваха Кампионе д'Италия, малък прелестен италиански анклав, на две трети от квадратна миля, сгъшен в точната като часовник подредба на Швейцария. Заради отличното му разположение в източния край на езерото Лугано анклавът беше и удивително живописен, и прекрасно място за постоянно жителство. Като Монако той беше данъчен рай за заможните личности, които притежаваха великолепни вили и проиграваха безсмислено часове в „Казино ди Кампионе“. Парите и ценностите можеха да се съхраняват в швейцарските банки заради тяхната с право заслужена репутация за дискретно обслужване, напълно защитено от любопитните очи на действащия международен закон.

Това малко известно идилично място избра Пьотър Зилбер за своята първа среща очи в очи с Леонид Аркадин. Беше се свързал с него чрез посредник по различни причини за безопасност, които не позволяваха да влизаш в контакт с наемния убиец директно. Още от ранна възраст Пьотър беше научил, че не съществува нещо като склонност към прекомерна предпазливост. Да си роден в семейство с тайни означаваше да носиш тежък товар от отговорност.

Застанал на възвишението точно край „Виа Тотоне“, пред Пьотър се откриваше смайваща гледка към тъмночервените керемидени покриви на дървените вили и жилищните сгради, опасаните с палми квартали на града, небесносините води на езерото и планините, чиито разклонения бяха покрити с мъгливи воали. Докато седеше в сивото си беемве, от време на време до него достигаше далечното бръмчене на моторници, които оставяха бели разпенени ивици във водата. Всъщност част от ума му вече беше тръгнала на предстоящото пътуване. След като се сдоби с откраднатия документ, той го беше изпратил по дългия път из своята мрежа до най-отдалечения ѝ край.

Престоят тук го вълнуваше по най-необикновен начин. Очакването на това, което предстоеше, на големите похвали, които щеше да получи особено от баща си, го наелектризираше. Аркадин му се обади от московското летище, за да му каже, че операцията е минала успешно и носи със себе си физическото доказателство, искано от Пьотър.

Пьотър беше поел риск, като тръгна след Макс, но той беше убил брат му. Трябваше ли да забрави оскърблението? По-добре от всеки познаваше неумолимия принцип на баща си да се крие в сенките, да остава незабележим, но според Пьотър този акт на отмъщение си струваше риска. Освен това беше се справил с проблема чрез посредници, както според него би постъпил и баща му.

Като чу дрезгавото ръмжене на автомобилен двигател, той се обърна и видя тъмносин мерцедес, който се изкачваше по склона.

Единственият реален риск, който поемаше, беше точно сега и това според него не можеше да се избегне. Ако Леонид Аркадин беше в състояние да проникне в Колония 13 в Нижни Тагил и да убие Боря Макс, значи той беше човекът за следващата задача, която Пьотър си беше наумил. Нещо, за което баща му трябваше да се погрижи още преди години. Сега имаше възможност да довърши онова, което баща му беше твърде боязлив да предприеме. Плячката принадлежи на смелите. Документът, с който се беше сдobil, доказваше, че времето за предпазливост изтича.

Мерцедесът спря до неговото беемве и от него с плавни движения на тигър излезе мъж със светла коса и дори още по-светли очи. Той не беше много едър, не беше и с прекалено развити мускули, както повечето от служителите в руските групировки, но въпреки това нещо у него излъчваше безмълвна заплаха, която според Пьотър беше впечатляваща. От съвсем ранна възраст

Пьотър беше в контакт с опасни хора. На единайсет години уби мъж, който беше заплашил майка му. Не се колеба ни най-малко. Ако беше се поколебал, онзи следобед на азербайджанския пазар майка му щеше да умре от ръката на убиец с нож. Този убиец, както и други през годините, беше изпратен от Семьон Икупов, безмилостният отмъстител на бащата на Пьотър, човекът, който в този момент необезпокояван обитаваше своята вила на „Виале Марко Кампионе“, на по-малко от миля от мястото, където сега стояха Пьотър и Леонид Аркадин.

Двамата мъже не се поздравиха, не се обърнаха един към друг по име. Аркадин извади куфарчето от неръждаема стомана, което Пьотър му беше изпратил. Пьотър се пресегна за близнака на куфарчето в своето беемве. Размяната стана върху капака на мерцедеса. Двамата сложиха куфарчетата долу едно до друго и ги отключиха. В това на Аркадин беше отрязаният пръст на Макс, опакован в хартия и найлон. В куфарчето на Пьотър имаше трийсет хиляди долара в диаманти, единствената валута, която Аркадин приемаше за плащане.

Аркадин търпеливо чакаше. Докато Пьотър разопаковаше палеца, той се взираше в езерото и може би му се искаше да е на някоя от моторниците, които прокарваха пътеки далеч от сушата. По време на пътуването от Русия палецът на Макс беше позавехнал. От него лъхаше определен мирис, който не беше непознат за Пьотър Зилбер. Беше погребал доста роднини и колеги. Обърна се така, че слънцето да освети татуировката, и извади малка лупа, през която се втренчи в белязаното.

Най-после прибра лупата.

— Труден ли се оказа?

Аркадин се обърна с лице към него. За момент настойчиво се взря в очите на Пьотър.

— Не особено.

Пьотър кимна. Той хвърли палеца по стръмнината и метна празната торбичка след него. Аркадин, който прие това за приключване на сделката, посегна към пакета с диаманти. Извади бижутерска лупа, избра случаен диамант и го огледа със самоувереността на познавач.

Щом кимна, удовлетворен от чистотата и цвета, Пьотър каза:

— Какво ще кажеш да изкараш тройно повече от това, което ти платих за тази задача?

— Аз съм много зает човек — отвърна Аркадин без излишни обяснения.

Пьотър наклони почтително глава.

— Не се съмнявам.

— Приемам само поръчки, които ме интересуват.

— Семьон Икупов би ли те заинтересувал?

Аркадин замря неподвижен. Край тях минаха две спортни коли, хвърчащи нагоре по пътя, сякаш бяха в Льо Ман. През ехото на гърлените им ауспуси Аркадин каза:

— Колко удобно, че случайно се намираме в малкото княжество, където живее Семьон Икупов.

— Виждаш ли? — ухили се Пьотър. — Знам точно колко си зает.

— Двеста хиляди — каза Аркадин. — Обичайните условия.

Пьотър, който беше очаквал каква ще е таксата на Аркадин, кимна в знак на съгласие.

— Важи незабавно при доставка.

— Съгласен.

Пьотър вдигна капака на багажника на беемвето. Вътре имаше още две куфарчета. От едното той прехвърли в куфарчето върху капака на мерцедеса сто хиляди в диаманти. От другото подаде на Аркадин пакет с документи, в които имаше и сателитна карта, показваща точното местоположение на Икуповата вила, списък с неговите бодигардове и серия подробни архитектурни планове на вилата, включително електрическите схеми, резервното хранване и подробности за охранителните инсталации на мястото.

— В момента Икупов се намира там — каза Пьотър. — Как ще проникнеш вътре си е твоя работа.

— Ще държим връзка. — След като прегледа документите и зададе някой друг въпрос, Аркадин ги сложи в куфарчето върху диамантите, щракна капака и метна куфарчето на пътническата седалка в мерцедеса така леко, сякаш беше пълно с балони.

— Утре по същото време, точно тук — каза Пьотър, докато Аркадин седнаше зад волана.

Мерцедесът запали и двигателят му замърка. После Аркадин включи на скорост. Щом мерцедесът се плъзна по шосето, Пьотър се обърна и тръгна към своето беемве. Чу скърцане на спирачки, обръщане на кола и като се обърна, видя, че мерцедесът се засилва право срещу него. За момент остана парализиран. „Какво прави той, по дяволите?“ Най-после хукна да бяга. Но мерцедесът вече го връхлиташе, радиаторната решетка се блъсна в него и го закова странично в беемвето.

През мъглата на агонията Пьотър видя как Аркадин излиза от колата си и тръгва към него. После нещо в него поддаде и той потъна в несвяст.

Дойде на себе си в кабинет с ламперия, в който проблясваха окачени месингови предмети, и потънал в исфахански килими с ярки, наситени цветове. От мястото си виждаше бюро и стол от орехово дърво, както и огромен прозорец, който разкриваше искрящите води на езерото Лугано и забулените планини отзад. Слънцето клонеше ниско на запад и хвърляше дълги яркосини сенки над водата и нагоре по боядисаните в бяло стени на Кампионе д'Италия.

Пьотър беше вързан за обикновен дървен стол, който изглеждаше сякаш не на място в заобикалящата среда на богатство и власт. Опита да си поеме дълбоко въздух и изтръпна от острата болка. Погледна надолу и видя бинтове, здраво увити около гърдите си. Сигурно имаше някое спукано ребро.

— Поне се върна от страната на мъртвите. За малко се бях притеснил.

Беше мъчително за Пьотър да обърне глава. Всеки мускул в тялото му сякаш гореше. Но не можеше да потисне любопитството си, затова прехапа устни и продължи да извърща глава, докато в ползрението му не попадна мъж. Беше дребен и прегърбен. Над големите му воднисти очи бяха закрепени очила с кръгли стъкла. Върху скалпа му с бронзов тен, очертан и набразден като пасище, нямаше нито един косъм, но сякаш за да компенсират плешивото му теме, неговите вежди бяха поразително гъсти и се извиваха като дъги над очните орбити. Изглеждаше като някакъв лукав турски търговец от Леванта.

— Семьон Икупов — каза Пьотър. Той се закашля. Чувстваше устата си скована, сякаш я бяха натъпкали с памук. Усети бакърено соления вкус на собствената си кръв и с мъка преглътна.

Икупов можеше да се премести, за да не се налага на Пьотър да извива врат, но не го направи. Вместо това сведе поглед към дебелия свитък, разгънат на бюрото.

— Знаеш ли, тези архитектурни планове на вилата ми са толкова подробни, че научавам за сградата неща, които преди не съм знаел. Например тук под винарската изба има цял подземен етаж. — Той прокара тлъстия си показалец по листа. — Предполагам, че ще отнеме известно време да стигнем до него, но кой знае, може да се окаже полезен.

Отметна рязко глава и прикова поглед в Пьотър.

— Например може да е идеалното място за твоя затвор. Ще съм сигурен, че дори и най-близкият ми съсед няма да чуе крясъците ти. — Той се усмихна зловещо. — А ти ще крещиш, Пьотър, това ти го обещавам. — Главата му се завъртя и искрите в очите му затърсиха някой друг. — Нали, Леонид?

Сега в ползрението на Пьотър влезе Аркадин. Той внезапно хвана с една ръка главата на

Пьотър, а с другата го стисна между челюстите. Пьотър нямаше друг избор, освен да отвори уста. Аркадин провери зъбите му един по един. Пьотър знаеше, че търси изкуствен зъб, пълен с течен цианид. Смъртоносно хапче.

— Всичките са негови — каза Аркадин, като остави Пьотър.

— Любопитен съм — обади се Икупов. — Как изобщо си набави тези планове, Пьотър?

Пьотър, който очакваше нещо лошо, не отговори. Но изведнъж се затресе толкова силно, че зъбите му затракаха.

Икупов даде знак на Аркадин и той го уви с дебело одеяло. Икупов донесе резбован стол от черешово дърво, сложи го срещу Пьотър и седна.

Продължи, сякаш изобщо не очакваше отговор:

— Трябва да призная, че това показва доста голяма инициативност от твоя страна. Значи умното момче се е превърнало в умен млад мъж. — Икупов сви рамене. — Изобщо не съм изненадан. Но чуй ме сега — знам кой си ти всъщност — мислеше, че можеш да ме заблудиш, като постоянно си сменяш името ли? Истинският проблем е, че ти разрови гнездо с оси, затова няма какво да се изненадваш, ако те ужилят. И пак ще те ужилят, и пак, и пак.

Той се наведе напред към Пьотър.

— Колкото и много аз и баща ти да се презираме, ние израснахме заедно; някога бяхме близки като братя. Така. От уважение към него няма да те лъжа, Пьотър. Това твое нагло нападение няма да свърши добре. Всъщност то беше обречено още от самото начало. И искаш ли да знаеш защо? Няма нужда да отговаряш; разбира се, че искаш. Земните ти потребности те предадоха, Пьотър. Онова възхитително момиче, с което си лягаш последните шест месеца, принадлежи на мен. Знаем, мислиш, че това не е възможно. Знаем, че подробно си я проучил — така действаш ти. Предугадах всичките ти разследвания; направих така, че да получиш отговорите, които имаше нужда да чуеш.

Пьотър, който се взираше в лицето на Икупов, усети, че зъбите му пак тракат, колкото и силно да стискаше челюсти.

— Чай, моля те, Филип — каза Икупов на някакъв невидим човек. Няколко минути покъсно строен млад мъж постави английски сребърен сервиз за чай върху ниска масичка до дясната ръка на Икупов. Като любимия чичо Икупов наля чая и му сложи захар. Поднесе порцелановата чашка към посинените устни на Пьотър и каза:

— Моля те, Пьотър, пийни. За твое добро е.

Пьотър с поглед отклони предложението.

— А, да, разбирам — каза Икупов. Той отпи от чашата, за да увери Пьотър, че това е само чай, после пак му я поднесе. Ръбът затрака по зъбите на Пьотър, но накрая Пьотър отпи — първо бавно, после по-ненаситно. Когато чаят свърши, треперенето на Пьотър беше стихнало.

— По-добре ли се чувстваш?

— По-добре ще се чувствам — отвърна Пьотър, — когато се махна оттук.

— Ах, ами опасявам се, че това няма да стане още известно време — каза Икупов. — Ако изобщо стане. Освен ако не ми кажеш онова, което искам да знам.

Той придърпа стола си по-близо и сега от благото изражение на любящ чичо нямаше и следа.

— Ти открадна нещо, което принадлежи на мен — каза той. — Искам си го обратно.

— То никога не ти е принадлежало, ти пръв го открадна.

Пьотър му отвърна с такава жлъч, че Икупов каза:

— Ти ме мразиш толкова силно, колкото обичаш баща си, това е основният ти проблем, Пьотър. Никога не се научи, че любовта и омразата по същество са еднакви в това, че човекът, който обича, може да бъде манипулиран толкова лесно, колкото и човекът, който мрази.

Пьотър присви уста, сякаш думите на Икупов бяха оставили в нея горчив привкус.

— Така или иначе е твърде късно. Документът вече пътува.

Изведнъж поведението на Икупов се промени. Лицето му се стегна като юмрук. Някакво напрежение придаде на цялото му дребно тяло вид на оръжие, готово за изстрел.

— Къде го изпрати?

Пьотър само сви рамене.

Лицето на Икупов моментално почерня от гняв.

— Мислиш ли, че не зная нищо за информацията и материалната част на съобщителния канал, който усъвършенстваш през последните три години? Така пращаш информацията, която открадна от мен, обратно към баща си, където и да е той.

За първи път, откакто дойде на себе си, Пьотър се усмихна.

— Ако знаеше нещо съществено за канала, досега да си го проверил.

При тези думи Икупов си възвърна хладния контрол над емоциите.

— Казах ти, че разговорите с него ще са безполезни — обади се Аркадин, който стоеше зад стола на Пьотър.

— Въпреки това — отвърна Икупов — има известни правила, които трябва да се спазват. Аз не съм животно.

Пьотър изсумтя.

Икупов се втренчи в пленника си. Като се отпусна в стола си, той претенциозно дръпна нагоре крачола си, кръстоса крак върху крак и сплете дебелиите си пръсти долу на корема.

— Давам ти последен шанс да продължиш този разговор.

Едва след като мълчанието се проточи почти нетърпимо дълго, Икупов вдигна поглед към Аркадин.

— Пьотър, защо ми причиняваш това? — попита той с примирителен тон. После се обърна към Аркадин: — Започвай.

Въпреки силната болка Пьотър се изви колкото му беше възможно, но не можа да види какво прави Аркадин. Чу звука от инструменти върху метална количка, чиито колела се търкаляха по килима.

Пьотър пак се обърна.

— Не ме плашиш.

— Нямам намерение да те плаша, Пьотър — отвърна Икупов. — Смятам да те нараня много, много лошо.

* * *

С болезнен гърч светът на Пьотър се сви до точицата на звезда в нощното небе. Беше заключен в пределите на собственото си съзнание, но независимо от цялата му подготовка, от всичката смелост, не успя да изолира болката. На главата му имаше качулка, завързана здраво около врата. Това увеличаваше болката стократно, защото, независимо от безстрашието си, Пьотър се поддаваше на клаустрофобия. За човек, който никога не беше влизал в пещера, малки пространства или дори под вода, качулката беше най-лошата възможна среда. Сетивата му казваха, че всъщност изобщо не е затворен, но разумът му не искаше да приеме тази информация — беше изпаднал в пълна паника. Болката, която Аркадин му причиняваше, беше едно, а усилването ѝ — съвсем друго. Умът на Пьотър безконтролно се въртеше. Усещаше, че го завладява бяс — на вълка, който, хванат в капан, започва като обезумял да прегризва крака си. Но разумът не беше крайник; не можеше да го прегризе.

Смътно чу, че някой му задава въпрос, чийто отговор знаеше. Не искаше да отговори, но знаеше, че ще го направи. Защото гласът му каза, че ако отговори, качулката ще падне от главата му. Побърканият му ум знаеше само, че качулката трябва да се свали; вече не различаваше правилното и грешното, доброто и злото, истина и лъжа. Реагираше само на един императив: нуждата да оцелее. Опита се да раздвижи пръстите си, но приведен над него, мъчителят му сигурно ги притискаше с месестата част на дланите си.

Пьотър не издържаше повече. Отговори на въпроса.

Качулката не се смъкна. Той изрева от негодувание и ужас. „Разбира се, че не се смъкна“, помисли си той в кратък миг на яснота. Ако бяха я свалили, той нямаше да има мотив да отговори на следващия въпрос и на следващия, и на следващия.

А той щеше да отговори на всичките. Знаеше го със смразяваща кръвта сигурност. Макар част от него да подозираше, че качулката никога няма да се смъкне, неговият хванат в клопка ум щеше да рискува. Нямаше друг избор.

Но сега, след като можеше да движи пръстите си, имаше друг избор. Точно преди вихрушката от лудост и паника отново да го връхлети, Пьотър направи този избор. Имаше един изход и като отпрати безмълвна молитва към Аллах, я погълна.

Икупов и Аркадин стояха над тялото на Пьотър. Главата му беше килната на една страна; устните му бяха много сини, а от полуотворената му уста излезе малко количество, но ясно забележима пяна. Икупов се наведе и подуши мириса на горчиви бадеми.

— Не го исках мъртъв, Леонид. Бях съвсем ясен по този въпрос. — Икупов беше опечален. — Как е успял да се докопа до цианида?

— Използвали са разновидност, на каквата никога не съм попадал. — Самият Аркадин също изглеждаше угрижен. — Бил е прикрепен с фалшив нокът.

— Щеше да проговори.

— Разбира се, че щеше да проговори — каза Аркадин. — Вече беше започнал.

— Значи сам затвори устата си завинаги. — Икупов завъртя глава с отвращение. — Това ще доведе до сериозни последици. Той има опасни приятели.

— Ще ги намеря — каза Аркадин. — Ще ги убия.

Икупов поклати глава.

— Дори ти не можеш да убиеш всичките навреме.

— Мога да се свържа с Миша.

— И да рискуваш да изгубиш всичко? Не. Разбирам привързаността ти към него — най-добрият ти приятел, наставник. Разбирам подтика да говориш с него, да го видиш. Но не можеш, не и докато това не свърши и Миша не се върне у дома. Толкова.

— Разбирам.

Икупов отиде до прозореца и застана с ръка на гърба, загледан в спускащия се мрак. Светлините трепкаха по краищата на езерото и нагоре по хълмовете на Кампионе д'Италия. Докато съзерцаваше променения пейзаж, настъпи дълго мълчание.

— Ще трябва да променим разписанието. И ще започнеш от Севастопол като изходна точка. Използвай името, което взе от Пьотър, преди да се самоубие.

Той се обърна и застана с лице към Аркадин.

— Сега всичко зависи от теб, Леонид. Тази атака се планира от три години. Предвидена е да осакати американската икономика. Остават само две седмици, преди да се осъществи. — Той безшумно мина по килима. — Филип ще те снабди с пари, документи, бойна техника, която ще избегне електронните детектори, всичко, от което се нуждаеш. Намери този човек в Севастопол.

Върни си документа и когато го направиш, проследи канала в обратен ред и го затвори, така че никога да не го използват, за да застрашават плановете ни.

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

— Кой е Дейвид Уеб?

Мойра Тревър, застанала пред бюрото му в Джорджтаунския университет, зададе въпроса толкова сериозно, че Джейсън Борн се почувства длъжен да отговори:

— Странно — каза той. — Никой не ме е питал за това преди. Дейвид Уеб е експерт по лингвистика, човек с две деца, които живеят щастливо с баба си и дядо си — родителите на Мари — в ранчо в Канада.

Мойра се намръщи.

— Не ти ли липсват?

— Ужасно ми липсват — каза Борн. — Но истината е, че там им е много по-добре. Какъв живот можех да им предложа аз? А има и постоянна заплаха от самоличността ми като Борн. Мари беше отвлечена и заплашвана, за да ме накарат да направя нещо, което нямах намерение да правя. Няма да повторя тази грешка.

— Но със сигурност ги виждаш от време на време.

— Колкото мога по-често, но е трудно. Не мога да си позволя никой да ме проследи до тях.

— Съчувствам ти — каза Мойра и наистина го мислеше. Тя се усмихна. — Трябва да призная, че е странно да те видя тук, в университетско градче, зад бюро. — Тя се засмя. — Да ти купя ли лула и сако с кръпки на лактите?

Борн се усмихна.

— Тук съм добре, Мойра. Наистина.

— Радвам се за теб. И двамата трудно преживяхме смъртта на Мартин.

Болкоуспокояващото ми е сигурно в работата на пълни обороти. Твоето очевидно е тук, в новия живот.

— Стар живот всъщност — Борн огледа кабинета. — Мари беше най-щастлива, когато преподавах, когато можеше да разчита, че ще се прибирам вкъщи всяка вечер навреме, за да вечерям с нея и децата.

— Ами ти? — попита Мойра. — Беше ли най-щастлив тук?

По лицето на Борн премина облак.

— Бях щастлив с Мари. — Той се обърна към Мойра. — Не мога да си представя, че ще успея да го кажа на някой друг, освен на теб.

— Рядък комплимент от теб, Джейсън.

— Такава рядкост ли са комплиментите ми?

— Като Мартин и ти си майстор в пазенето на тайни — каза тя. — Но имам съмнения доколко здравословно е това.

— Сигурен съм, че изобщо не е здравословно — отвърна Борн. — Но такъв живот сме си избрали.

— И като стана дума. — Тя седна на един стол срещу него. — Дойдох по-рано от уговорката ни за вечеря, за да говоря с теб по служебен въпрос, но сега, като виждам колко си доволен, не знам дали да продължавам.

Борн си спомни първия път, когато я видя — слабичка, стройна фигура в мъглата, с тъмна коса, която се виеше на къдрици около лицето ѝ. Стоеше на парапета до „Клойстърс“, над реката Хъдсън. Двамата бяха дошли тук да кажат сбогом на общия си приятел Мартин Линдрос, когото Борн храбро се беше опитал да спаси, но не успя.

Днес Мойра беше облечена във вълнен костюм и копринена блуза, разтворена на врата ѝ. Чертите ѝ бяха волеви, с подчертан нос, доста раздалечени тъмнокафяви очи, интелигентни,

леко извити по външните ъгълчета. Косата ѝ падаше по раменете на вълни. У нея имаше необичайно спокойствие — жена, която знае какво прави, която не би се оставила да я заплашва или тормози никой, нито мъж, нито жена.

Може би заради последното Борн най-много я харесваше. В това отношение, макар и по никакъв друг начин, тя беше като Мари. Той никога не беше любопитствал за връзката ѝ с Мартин, но предполагаше, че е била романтична, тъй като Мартин беше дал на Борн строги нареждания да ѝ изпрати дузина червени рози, ако той някога умре. Борн беше изпълнил това с тъга, която беше толкова дълбока, че изненада дори и него.

Седнала на стола с кръстосани стройни крака, тя изглеждаше като европейска делова жена. Беше му казала, че е наполовина францужойка, наполовина англичанка, но гените ѝ още носеха отпечатъка на древни венециански и турски предци. Гордееше се с пламъка на смесената си кръв — резултат от войни, нашествия, бурна любов.

— Продължавай. — Той се наведе напред и сложи лакти на бюрото. — Искам да чуя какво имаш да казваш.

Тя кимна.

— Добре. Както ти казах, „Некст Джен Енърджи Сълушънс“ са завършили нашия нов терминал за течен природен газ в Лонг Бийч. Първата доставка се очаква след две седмици. Хрумна ми идея, която сега изглежда напълно налудничавя, но искам ти да ръководиш процедурите по безопасността. Шефовете ми се тревожат, че терминалът ще се окаже притегателна мишена за всяка терористична група, и аз съм съгласна с тях. Честно, не се сещам за по-подходящ от теб, който да осигурява безопасността.

— Поласкан съм, Мойра. Но тук си имам задължения. Както знаеш, професор Спектър ме назначи за ръководител на факултета по сравнително езикознание. Не искам да го разочаровам.

— Харесвам Доминик Спектър, Джейсън. Ти каза, че той е твой наставник. Всъщност той е наставник на Дейвид Уеб, нали? Но аз първо се запознах с Джейсън Борн и имам чувството, че тези няколко месеца опознавах Джейсън Борн. Кой е наставникът на Джейсън Борн?

Лицето на Борн помръкна, както ставаше при споменаването на Мари.

— Алекс Конклин е мъртъв.

Мойра се размърда на стола си.

— Ако дойдеш да работиш с мен, към това няма да има прикрепен багаж. Помисли си. Това е шанс да загърбиш миналия си живот — и като Дейвид Уеб, и като Джейсън Борн. Скоро ще летя за Мюнхен, защото там изработват ключов елемент от терминала. Имам нужда от експертно мнение за него, когато проверявам спецификациите.

— Мойра, можеш да използваш безброй много експерти.

— Но на нищо мнение не вярвам толкова, колкото на твоето. Това е елемент с решаващо значение, Джейсън. Повече от половината стоки, доставяни в Съединените щати, идват през пристанището на Лонг Бийч, затова предпазните мерки трябва да са нещо специално. Правителството на САЩ вече показва, че няма нито време, нито склонност да обезопасява търговския трафик, затова сме принудени да го контролираме сами. Опасността за този терминал е истинска и сериозна. Знам колко си опитен в заобикалянето и на най-тайнствените охранителни системи. Ти си идеалният кандидат, който да приложи неконвенционални мерки на място.

Борн се изправи.

— Мойра, чуй ме. Мари беше най-големият ласкател на Дейвид Уеб. Откакто тя умря, аз го заряхах напълно. Но той не е мъртъв, не е инвалид. Продължава да живее в мен. Когато заспя, сънувам неговия живот, сякаш е бил нечий друг, и се събуждам плувнал в пот. Чувствам се така, сякаш част от мен е била отрязана. Не искам да се чувствам повече така. Време е да отдам

Вероника Харт стъпваше леко и дори небрежно, докато ѝ даваха достъп през поредния пропускателен пункт на път за бункера в западното крило на Белия дом. Работата, която щяха да ѝ предложат — директор на ЦРУ, — беше страшна, особено след миналогодишния двоен провал от убийства и огромни нарушения в сигурността. Независимо от това тя никога не се бе чувствала по-щастлива. За нея беше жизненоважно да има усещане за предстояща цел; да я изберат на този важен пост беше най-голямото признание за целия ѝ усилен труд, спънки и заплахи, които трябваше да понесе заради своя пол.

Имаше проблем и с възрастта. На четиридесет и шест години тя беше най-младият директор на ЦРУ в съвременната история. Да е най-младата в нещо не беше новост за нея. Поразителната ѝ интелигентност, заедно с ожесточената решителност ѝ бяха осигурили тя да е най-младата завършила нейния колеж, най-младата, назначена във военното разузнаване, в централното военно командване, на много доходната позиция в частното разузнаване „Блек Ривър“ в Афганистан и на Африканския рог, където и до ден-днешен дори ръководителите на седемте дирекции в ЦРУ не знаеха точно къде е била разпределена, кого е командвала или каква е била мисията ѝ.

Сега най-после беше само на някакви стъпки от най-високата точка, от върха на разузнавателната планина. Успешно беше прескочила всички препятствия, беше заобиколила всеки капан, беше се справила с всички лабиринти, вече знаеше с кого да се сприятелява и на кого да обърне гръб. Беше устояла на безмилостни сексуални инсинуации, слухове за непристойно поведение, истории, че разчита на своите подчинени мъже, които вероятно мислят вместо нея. Във всяка от ситуациите тя побеждаваше — решително рискуваше в ядрото на лъжите, а в някои случаи беше поваляла техните разпространители.

На този етап от живота си тя беше сила, с която трябваше да се съобразяват, и тя с право се наслаждаваше на този факт. Затова отиваше на срещата с президента с леко сърце. В куфарчето ѝ имаше дебела папка с подробно описание на промените, които възнамеряваше да направи в ЦРУ, за да разчисти ужасната бъркотия, оставена след Карим ал Джамил и последващото убийство на нейния предшественик. Не беше чудно, че в ЦРУ цари пълен безпорядък, моралът никога не е бил по-нисък и, разбира се, в борда, съставен само от мъже директори, имаше негодувание, защото всеки от тях смяташе, че трябва да бъде издигнат за директор на ЦРУ.

Хаосът и niskият морал щяха да се променят и тя имаше един куп инициативи, за да го осигури. Беше абсолютно сигурна, че президентът ще е доволен не само от плановете ѝ, но и от скоростта, с която тя щеше да ги приложи. Разузнавателна организация, важна и критична колкото ЦРУ, не можеше дълго да търпи отчаянието, в което беше потънала. Само антитерористичният черен наблюдателен пост „Тифон“, продукт на Мартин Линдрос, работеше нормално и за това тя трябваше да благодари на неговия нов директор Сорая Мур. Сорая пое командването незабелязано. Подчинените ѝ я обичаха и щяха да я последват до пламъците на ада, ако тя го поискаше. Що се отнася до останалото ЦРУ, на Вероника се падаше да го излекува, да му вдъхне сили и да му даде по-друго усещане за предназначение.

Тя се изненада — може би шокира не беше твърде силна дума, — когато видя в Овалния кабинет не само президента, а също и Лутър Лавал, царя на разузнаването в Пентагона, и неговия заместник генерал Ричард П. Кендъл. Като пренебрегна другите, тя прекоси плюшения син американски килим, за да се здрависа с президента. Беше висока, с издължена шия и елегантна. Пепеляворусата ѝ коса беше подстригана модно и прическата, с която не изглеждаше мъжествена, ѝ придаваше делови вид. Носеше тъмносин костюм, обувки с нисък ток, малки

златни обици и съвсем лек грим.

— Заповядай, седни, Вероника — каза президентът. — Познаваш Лутър Лавал и генерал Кендъл.

— Да — Вероника леко наклони глава. — Господа, радвам се да ви видя. — Макар че в думите ѝ нямаше капка истина.

Тя мразеше Лавал. В много отношения той беше най-опасният човек в американското разузнаване и съвсем не защото зад него стоеше невъобразимо могъщият Ъ. Р. Бъд Холидей, министърът на отбраната. Лавал беше жаден за власт, самовлюбен тип, който вярваше, че той и хората му трябва да управляват американското разузнаване. Хранеше се с война така, както другите хора се хранеха с месо и картофи. И макар че никога не успя да го докаже, подозираше, че той стои зад някои от най-зловещите слухове, които се носеха за нея. Той с удоволствие съсипваше репутацията на други хора и се наслаждаваше да стои безцеремонно върху черепите на своите врагове.

След Афганистан и после след Ирак Лавал беше поел инициативата — под типично широкообхватната и мрачна рубрика на Пентагона „да подготвим бойното поле“ за идването на войските — да разшири сферата на действие на своето разузнаване и сега неприятно навлизаха в тази на ЦРУ. Сред американските разузнавателни кръгове беше обществена тайна, че той пускаше пипала към оперативните агенти на ЦРУ и към отдавна установените им международни мрежи. Сега, след като шефът и помазаният му наследник бяха мъртви, в стила на Лавал беше да се опита да заграби територия по възможно най-агресивния начин. Ето защо неговото присъствие и това на любимото му пале задействаха най-сериозно предупредителни звънци в ума на Вероника.

Пред бюрото на президента имаше три стола, наредени в неравен полукръг. Два от тях бяха заети. Вероника седна на третия стол, напълно наясно, че ще е обградена от двамата мъже, като не се съмняваше в намеренията им. Тя се засмя на себе си. Ако те смятаха да я сплашат, като я накарат да се чувства притисната, горчиво се заблуждаваха. Но после, когато президентът започна да говори, тя се помоли на Господ след един час този смях да не отеква кухо в главата ѝ.

Доминик Спектър бързаше по коридора, докато Борн заключваше вратата на кабинета си. Силно смръщено изражение, което набраздяваше високото му чело, изчезна в момента, в който видя Борн.

— Дейвид, толкова се радвам, че те хванах, преди да тръгнеш! — каза той въодушевено. После, като обърна специално внимание на придружителката на Борн, добави: — И на великолепната Мойра не по-малко. — Както винаги безупречен джентълмен, той ѝ се поклонил по маниера на Европа от стари времена.

После пак насочи вниманието си към Борн. Беше дребен мъж, пълен с енергия, независимо че беше на около седемдесет. Главата му изглеждаше идеално кръгла, увенчана от ореол коса, която лъкатушеше от едното до другото ухо. Очите му бяха тъмни и любопитни, а кожата с мургаво бронзов оттенък. Голямата му уста го правеше да изглежда смътно и комично като жаба, която всеки миг ще скочи от един лилиев лист на друг.

— Изникна малко тревожен въпрос и се нуждая от мнението ти. — Той се усмихна. — Виждам, че тази вечер не е подходяща. Удобно ли е да вечеряме утре?

Борн разпозна зад усмивката на Спектър нещо, което го накара да се замисли; нещо тревожеше стария му учител.

— Защо не се срещнем на закуска?

— Сигурен ли си, че не ти досаждам, Дейвид? — Но не можа да скрие облекчението, което

се разля по лицето му.

— Всъщност по-удобно ми е на закуска — излъга Борн, за да улесни Спектър. — Осем часът?

— Чудесно! Ще се видим утре — кимна по посока на Мойра и си тръгна.

— Истински динамит — каза Мойра. — Де да имах професори като него.

Борн я изгледа.

— Колежанските ти години сигурно са били ужасни.

Тя се засмя.

— Не много по-лоши от това тук, но все пак изкарах само две години, преди да избягам в Берлин.

— Ако си имала преподаватели като Доминик Спектър, щеше да имаш много по-различни преживявания, вярвай ми. — Те заобиколиха няколко групички студенти, събрани да клюкарстват или да обменят въпроси за последните си лекции.

Прекосиха коридора, излязоха през вратите и слязоха по стълбите до вътрешния двор. Двата с Мойра минаха бързо през кампуса по посока към ресторанта, където щяха да вечерят. Покрай тях на потоци вървяха студенти, забързани по алеите между дърветата и тревните площи. Някъде свиреше група във флегматичния, почти скучен ритъм, характерен за колежите и университетите. Небето беше отрупано с облаци, които се носеха отгоре като бързоходни кораби в небесното море. Откъм Потомак задуха влажен зимен вятър.

— По едно време бях затънал в дълбока депресия. Знаех го, но не исках да го приема — разбираш какво имам предвид. Единствен професор Спектър влезе в контакт с мен и успя да пропука черупката, която използвах, за да се защитя. И до ден-днешен нямам представа как го направи или дори защо упорстваше. Каза, че е видял у мен нещо от себе си. Във всеки случай, поиска да ми помогне.

Минаха край покритата с бръшлян сграда, където Спектър — сега председател на Училището за международни изследвания към Джорджтаун — имаше кабинет. През вратите влизаха и излизаха мъже в сака от туид или рипсено кадифе, а силно съсредоточените им лица изглеждаха смръщени.

— Професор Спектър ми даде да преподавам езикознание. Беше като спасителен пояс за давящия се. Онова, от което най-много се нуждаех тогава, беше чувството за ред и стабилност. Честно, не знам какво щеше да се случи с мен, ако не беше той. Единствен разбра, че потапянето в езика ме прави щастлив. Независимо кой съм, единствената постоянна величина за мен остава доброто владееене на езиците. Да учиш език е като да учиш историята отвътре. Той обхваща борбите за етническа принадлежност, религия, компромисите и политиката. От езика може да се научи много, защото е оформен от историята.

Междувременно бяха излезли от кампуса и вървяха надолу по Трийсет и шеста улица към „1789“ — любим ресторант на Мойра, който се намиреше в една федерална сграда. Когато пристигнаха, показаха им маса до прозореца на втория етаж, в приглушено, облицовано с ламперия старовремско помещение със свещи, които горяха с ярък пламък по масите, подредени с фини порцеланови чинии и искрящи кристални чаши. Седнаха един срещу друг и си поръчаха питиета.

Борн се наведе през масата и каза с тих глас:

— Чуй ме, Мойра, защото ще ти кажа нещо, което много малко хора знаят. Самоличността на Борн продължава да ме преследва. Мари се тревожеше, че решенията, които съм принуден да взимам, действията, които трябва да предприемам като Джейсън Борн, накрая ще пресушат всяко чувство в мен и един ден ще се върна при нея и Дейвид Уеб ще си е отишъл завинаги. Не мога да позволя това да се случи.

— Джейсън, ти и аз прекарахме доста време заедно, откакто се срещнахме, за да разпръснем праха на Мартин. Не усетих дори и намек, че си изгубил някаква част от своята човешка същност.

Двамата се облегнаха назад и мълчаха, докато сервитьорът поставяше питиетата пред тях и им подаваше менюто. Щом той се отдалечи, Борн каза:

— Това ме успокоява, вярвай ми. За краткото време, от което те познавам, започнах да ценя мнението ти. Ти не приличаш на никой друг, когото познавам.

Мойра отпи от чашата си и я остави, без да сваля очи от него.

— Благодаря. Щом идва от теб, това е голям комплимент, особено след като знам какво означаваше за теб Мари.

Борн се втренчи в питието си.

Мойра се пресегна през колосаната бяла покривка и докосна ръката му.

— Съжалявам, вече се оставяш на течението.

Той погледна ръката ѝ върху своята, но не се дръпна. Когато вдигна очи, каза:

— Разчитах на нея за много неща. Но сега откривам, че тези неща ми се изплъзват.

— Това хубаво ли е или е лошо?

— Просто е такава, каквото е — отвърна той. — Не знам.

Мойра видя страданието в изражението му и сърцето ѝ се сви. Само преди няколко месеца го беше видяла да стои до парапета на „Клойстърс“. Беше се вкопчил в бронзовата урна с праха на Мартин, сякаш не искаше никога да се разделя с нея. Тогава бе разбрала, дори и Мартин да не ѝ беше казал, колко много значеха двамата един за друг.

— Мартин беше твой приятел — обади се сега тя. — Ти се изложи на ужасна опасност, за да го спасиш. Не ми казвай, че не си изпитвал нищо към него. Освен това, както сам призна, вече не си Джейсън Борн. Ти си Дейвид Уеб.

Той се усмихна.

— Тук ме хвана натясно.

Лицето ѝ помръкна.

— Искам да те питам нещо, но не знам дали имам право.

Той веднага отвърна на сериозното ѝ изражение.

— Разбира се, че можеш да ме питаш, Мойра. Давай.

Тя си пое дълбоко въздух, после издиша.

— Джейсън, знам, ти каза, че си доволен в университета, и ако е така, добре. Но знам също, че се обвиняваш, задето не успя да спасиш Мартин. Но трябва да разбереш, че ако ти не си могъл да го спасиш, никой не е могъл. Ти даде всичко от себе си; той го е знаел, сигурна съм. И сега аз започвам да се чудя дали не смяташ, че си му изменил — след като вече не си способен да бъдеш Джейсън Борн. Чудя се дали някога ти е хрумвала идеята, че си приел предложението на професор Спектър в университета, за да се отвърнеш от живота на Джейсън Борн.

— Разбира се, че ми е хрумвала.

След смъртта на Мартин той отново беше решил да обърне гръб на живота като Джейсън Борн, на надбягването, на мъртвите — река, в която, изглежда, имаше толкова много тела, колкото и в Ганг. У него винаги се таяха спомени. Тъжните помнеше. Другите, сенчестите, които изпълваха пролуките на съзнанието му, сякаш имаха форма, докато не ги приближеше, тогава се отдръпваха като море при отлив. И оставаха само избелелите кости на всички онези, които беше убил или бяха убити заради неговата самоличност. Но със същата сигурност знаеше, че докато диша, самоличността на Борн няма да умре.

Погледът в очите му беше изтерзан.

— Трябва да разбереш колко е трудно да имаш две личности винаги във война помежду си.

Желая с всяка фибра на съществото си да можех да изрежа едната от себе си.

Мойра каза:

— Коя ще е тя?

— Това е най-ужасното — отвърна Борн. — Всеки път, когато си мисля, че знам, разбирам, че не е така.

ВТОРА ГЛАВА

Лутър Лавал беше телегеничен колкото и президентът, но с една трета по-млад. Имаше сламеноруса коса, пригладена назад като на идол от киното на 30-те или 40-те, и неспокойни ръце. За разлика от него генерал Кендъл беше с четвъртита челюст и малки кръгли очи, същински дотиквач на снаряди. Беше едър и мускулест; вероятно беше играл като фул бек в Уисконсин или Охайо. Той погледна към Лавал по начина, по който тичащият бек поглежда куотърбека^[1] за инструкции.

— Лутър — каза президентът. — С оглед на това, че ти поиска тази среща, смятам за уместно ти да започнеш.

Лавал кимна, сякаш се разбираше от само себе си, че президентът ще му отстъпи.

— След скорошното поражение на ЦРУ, в което беше проникнато на най-високо ниво и отгоре на всичко беше убит бившият директор, трябва да бъдат приложени по-строги мерки за охрана и контрол. Само Пентагонът може да направи това.

Вероника се почувства длъжна да скочи, преди Лавал да е взел твърде голяма преднина.

— Моето мнение е различно, сър — каза тя, като насочи коментара си към президента. — Разузнавателната информация, която се събира от хора, винаги е била територия на ЦРУ. Нашите наземни мрежи нямат аналог, както и безчислените ни контакти, които се поддържат от десетилетия. Компетентността на Пентагона винаги е била в електронното наблюдение. Двете се различават и като цяло изискват различна методология и нагласа.

Лавал се усмихна толкова победоносно, колкото и по време на интервютата си по „Фокс ТВ“ в шоуто на Лари Кинг.

— Ще проявя небрежност, ако не отбележа, че пейзажът на разузнаването коренно се промени след 2001 година. Ние сме във война. По мое мнение това положение на нещата вероятно ще продължи безкрайно и затова Пентагонът наскоро разшири своята сфера на компетентност, като създаде таен персонал на агенцията за отбранително разузнаване и специални оперативни сили, които провеждат успешни контраразузнавателни мисии в Ирак и Афганистан.

— С цялото ми уважение, но господин Лавал и неговата военна машина горят от нетърпение да запълнят всеки доловен вакуум или да създадат такъв, ако е необходимо. На господин Лавал и генерал Кендъл им е необходимо ние да вярваме, че сме в постоянно състояние на война, независимо дали това е истина или не. — Вероника извади от куфарчето си папка, която разтвори и зачете. — Както показва това свидетелство, те систематично са насочвали експанзията на своите отряди за събиране на разузнавателни данни извън Афганистан и Ирак, на други територии — територии на ЦРУ, — често с катастрофални резултати. Подкупили са информатори и най-малко веднъж са застрашили дълбоко прикрита операция на ЦРУ, която е в ход.

След като президентът погледна страниците, които Вероника му подаде, каза:

— Въпреки че на това не може да се устои, Вероника, от Конгреса, изглежда, са на страната на Лутър. Предоставили са му дващест и пет милиона долара годишно, за да плаща на информатори на място и да вербува наемници.

— Това е част от проблема, а не решение — категорично заяви Вероника. — Тяхната методология е губеща, същата, която са използвали още в Управлението на стратегическите служби в Берлин след Втората световна война. Нашите платени информатори отдавна се обръщат срещу нас — работят за отсрещната страна, подхранват ни с дезинформация. Що се отнася до наемниците, които сме вербували — като талибани и разни други мюсюлмански

бунтовнически групи, — те всички до един накрая се обърнаха срещу нас и станаха наши безпощадни врагове.

— Тя има право — каза президентът.

— Миналото си е минало — гневно отвърна генерал Кендъл. Лицето му помръкваше с всяка следваща дума на Вероника. — Няма абсолютно никакво доказателство, че новите ни информатори или наемниците, които общо са от жизненоважно значение за победата ни в Близкия изток, някога ще се обърнат срещу нас. Напротив, разузнавателните данни, които предоставят, много помогнаха на хората ни на бойното поле.

— Наемниците по дефиниция са предани на онзи, който плати най-много — каза Вероника. — Столетия история от римско време насам доказват това твърдение отново и отново.

— Цялата тази размяна на реплики не е от значение — Лавал с неудобство се размърда на стола си. Явно не беше предвидил толкова разгорещена защита. Кендъл му подаде досие, което Лавал представи на президента. — Генерал Кендъл и аз прекарахме почти две седмици да подготвим това предложение как да се реструктурира по-нататъшната работа на ЦРУ. Пентагонът е готов да приложи този план в момента, в който получим вашето одобрение, господин президент.

За ужас на Вероника президентът прегледа предложението, после го подаде на нея.

— Какво ще кажеш за това?

Вероника почувства как се изпълва с гняв. Вече бяха подкопали позициите ѝ. От друга страна, отбелязваше това като добър нагледен урок за себе си. Не се доверявай на никого, дори на онези, които привидно са ти съюзници. До този момент беше мислила, че има пълната подкрепа на президента. Фактът, че Лавал, който в края на краищата беше по същество говорител на министъра на отбраната Холидей, имаше влиянието да свика тази среща, не трябваше да я изненадва. Но това, че президентът искаше от нея да обмисли поглъщане от Пентагона, беше възмутително и направо казано, плашещо.

Без дори да поглежда към предложението, тя изправи рамене.

— Сър, това в най-добрия случай е неуместно. Възмутена съм от очевидния опит на господин Лавал да разшири разузнавателната си империя за сметка на ЦРУ. От една страна, както обясних, Пентагонът не е подходящ да направлява, камо ли да спечели доверието на огромния ни брой оперативни агенти. От друга страна, този ход може да създаде опасен прецедент за цялата разузнавателна общност. Ако попадне под контрола на въоръжените сили, потенциалът ни за събиране на разузнавателни данни няма да има полза. Напротив, традицията на Пентагона в явното незначитане на човешкия живот, наследството му от незаконни операции, комбинирано с добре документирано финансово разточителство, прави Пентагона изключително лош кандидат да нагазва в чиято и да е друга територия, особено на ЦРУ.

Единствено присъствието на президента накара Лавал да съдържи яростта си.

— Сър, в ЦРУ цари пълен хаос. Това трябва да се промени незабавно. Както казах, нашият план може да бъде приложен още днес.

Вероника издърпа дебелата папка, в която подробно беше описала плановете си за ЦРУ. Стана и я постави в ръцете на президента.

— Сър, чувствам се длъжна да повтора една от главните теми на предишната ни дискусия. Макар че съм служила при военните, идвам от частния сектор. ЦРУ се нуждае не само да се отърве от ненужното, но и от свежа перспектива, непокварена от закостенялото мислене, което преди всичко ни докара до това непоносимо положение.

Джейсън Борн се усмихна.

— Да си призная, тази вечер не знам кой съм. — Той се наведе напред и каза много мило: — Чуй ме. Искам да извадиш мобилния телефон от чантата си, без никой да види. Искам ма ми се обадиш. Може ли?

Мойра задържа очите си приковани в неговите, докато намери телефона си в дамската чанта и натисна съответния бутон за бързо избиране. Неговият телефон звънна. Той се облегна назад и се обади. Говори по телефона така, сякаш от другата страна на линията имаше някой. После затвори и каза:

— Трябва да тръгвам. Спешно е. Извинявай.

Мойра продължи да го гледа.

— Може ли да се престориш поне малко на разтревожен? — прошепна тя.

Устата му провисна.

— Наистина ли трябва да тръгваш? — каза тя с нормален глас. — Веднага?

— Веднага. — Борн хвърли няколко банкноти на масата. — Ще ти се обадя.

Тя кимна малко объркано, като се чудеше какво е видял или чул той.

Борн слезе по стълбите и излезе от ресторанта. Веднага зави надясно, подмина няколко пресечки, после влезе в магазин за ръчно изработена керамика. Като застана така, че да вижда улицата през дебелия стъкло на витрината, той се престори, че разглежда купите и подносите.

Навън минаваха хора — двойка младежи, възрастен мъж с бастун, три млади жени, които се смееха. Но мъжът, който седна в задния ъгъл на тяхното помещение точно деветдесет секунди след като те се настаняха, не се появи. Борн го забеляза още в мига, в който той влезе, и когато попита за маса отзад с лице към тях, вече не се съмняваше: някой го следеше. Внезапно почувства онази отдавнашна, изнервяща го тревожност, когато Мари и Мартин бяха в опасност. Беше изгубил Мартин, нямаше намерение да изгуби и Мойра.

Борн, чийто вътрешен радар беше обхождал салона на втория етаж в ресторанта приблизително на всеки няколко минути, не беше доловил никой друг с подозрителна външност, затова сега изчакваше в магазина за керамика опашката да се довлече. Щом това не се случи и след пет минути, Борн излезе през вратата и веднага прекоси улицата отсреща. Като използва светофарите и отражателните повърхности на прозорци и автомобилни огледала, той прекара още няколко минути в подробно разглеждане на района за всякаква следа от човека на масата отзад. След като се увери, че не се вижда никъде, Борн се върна в ресторанта.

Изкачи се по стълбите до втория етаж, но спря в тъмния вестибюл между стъпалата и салона. Ето го, мъжът беше на своята задна маса. За всеки случаен наблюдател той изглеждаше, че чете последния брой на „Вашингтон“ като всеки добър турист, но от време на време погледът му се стрелваше нагоре за част от секундата, фокусиран върху Мойра.

Борн усети как през него минава лек хлад. Този човек не следеше него; следеше Мойра.

Щом Вероника Харт се появи от най-външния пропускателен пункт на Западното крило, Лутър Лавал излезе от сенките и тръгна в крачка с нея.

— Добра работа — хладно каза той. — Следващия път ще съм по-добре подготвен.

— Няма да има следващ път — отвърна Вероника.

— Министър Холидей е убеден, че ще има. Аз също.

Бяха стигнали страничното преддверие с купола и колоните. Забързани президентски съветници целеустремено минаваха край тях в двете посоки. Също като хирурзи от тях се излъчваше крайна увереност и изключителност, сякаш членуваха в клуб, в който искаш да влезеш

и ти, но това никога нямаше да стане.

— Къде е личният ти питбул? — попита Вероника. — Нищо чудно да души нечий задник.

— Ужасно си нахална за човек, чиято работа е да виси на косъм.

— Глупаво е, да не кажа опасно, господин Лавал, да бъркате увереността с нахалството.

Минаха през вратите и слязоха по стълбите до нивото на земята. Светлини от прожекторите изтикваха мрака към краищата на помещението. От външната страна трепкаха уличните светлини.

— Разбира се, че си права — каза Лавал. — Извинявай.

Вероника го изгледа доста скептично.

Лавал леко ѝ се усмихна.

— Искрено съжалявам, че стъпихме накриво.

„Това, за което наистина съжалява — мислеше си Вероника, — е, че направих него и Кендъл на пух и прах пред президента. Съвсем разбираемо.“

Докато тя закопчаваше палтото си, Лавал каза:

— Вероятно ние и двамата подходяме към ситуацията от погрешен ъгъл.

Вероника завърза шала си на врата над яката.

— Каква ситуация?

— Рухването на ЦРУ.

Съвсем наблизко, зад подсилените бетонни антитерористични прегради, се разхождаха туристи, бърбеха оживено, спираха за кратко, за да направят снимки, после продължаваха за вечеря в „Макдоналдс“ или „Бъргър Кинг“.

— Струва ми се, че можем да постигнем повече, ако обединим сили, вместо да сме противници.

Вероника се обърна към него.

— Слушай, приятелче, ти си наглеждай твоето магазинче, а аз ще наглеждам моето. Дадох ми да върша работа и ще я върша без твоята намеса или тази на министър Холидей. Лично на мен ми писна и се уморих да прокарвате линии все по-далеч и по-далеч, за да се разраства империята ви. Сега и завинаги ЦРУ е забранена зона за вас, ясно?

Лавал направи физиономия, сякаш се канеше да подсвирне. После каза много тихо:

— Ако бях на твое място, щях да внимавам малко повече. Вървиш по острието на бръснач.

Една погрешна стъпка, малко колебание и щом паднеш, няма да има кой да те хване.

Гласът ѝ стана твърд като стомана:

— А аз се наслушах на заплахите ти, мистър Лавал.

Той вдигна яката си да се защити от вятъра.

— Когато ме опознаеш по-добре, Вероника, ще разбереш, че не използвам заплахи. Пряка предвиждания.

---

[1] Full-back, running back, quarter-back (англ.) — постове от нападащия състав в американския футбол. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Яростта на Черно море пасваше на настроението на Леонид. Насред поройния дъжд той стигна до Севастопол от летище „Белбек“. Севастопол заемаше жадувана част от югозападния край на Кримския полуостров. Тъй като районът беше благословен със субтропичен климат, моретата му никога не замръзваха. Откакто беше основан от древногръцки търговци с името Херсонес през 422 година преди Христа, Севастопол беше жизненоважен търговски и преден военен пост за риболовни флотилии, а също и за военноморски армади. След упадъка на Херсонес — „полуостров“ на старогръцки — областта потънала в развалини, докато през 1783 година не бил основан съвременният град Севастопол като военноморска база и крепост на южните граници на Руската империя. По-голямата част от историята на града беше свързана с неговата военна слава — името „Севастопол“ в превод от гръцки означава „августейши, царствен“. Името изглеждаше заслужено: градът беше оцелял след две кървави обсади през Кримската война от 1854–1855 година и Втората световна война, когато 250 дни издържал бомбардировките на Тристранния пакт. Макар че градът бил разрушен при два отделни случая, и двата пъти се възродил от пепелта. В резултат на това жителите му станали издръжливи, не лекомислени хора. Те презираха ерата на студената война, датираща горе-долу от 60-те години, когато заради военноморската база СССР постановил Севастопол да стане забранена зона. През 1997 година руснаците се съгласили да върнат града на Украйна, която отново го направила достъпен.

Аркадин пристигна на Приморския булевард в късния следобед. Небето беше мрачно с изключение на тънката червеникава линия по западния хоризонт. Пристанището беше претъпкано от рибарски кораби и лъскави военни съдове със стоманени корпуси. Една разбунена вълна се разби в Паметника на потопените кораби, възпоменание за отчаяната защита през 1855 година на града срещу обединените сили на британци, французи, турци и сардинци. Над фундамент от грубо изсечени гранитни блокове се издигаше триметрова коринтска колона, увенчана с орел, с широко разперени криле и сведена надолу горда глава, който държеше в човката си лавров венец. Срещу него, забити в дебелия морска дига, се виждаха котвите на руските кораби, които били потопени, за да направят пристанището недостъпно за нахлуващия враг.

Аркадин се регистрира в хотел „Област“, където всичко, включително и стените, изглеждаше като направено от хартия. Мебелите бяха покрити с дамаска на противни мотиви, чиито цветове се блъскаха като врагове на бойното поле. Струваше му се, че стаята всеки момент може да пламне като факла. Отбеляза си наум да не пуши в леглото.

На долния етаж, във фойето, Аркадин помоли администратора, който приличаше на гризач, да му препоръча място с топла вечеря, после поиска телефонния указател. Взе го и се оттегли на един поизтърбушен тапициран стол до прозореца, от който се виждаше площад „Адмирал Нахимов“. А там, на великолепен плинт, беше и самият той, героят от предната отбрана на Севастопол, който се взираше в Аркадин с каменно лице, сякаш беше наясно какво предстои. Този град, както и много други в бившия Съветски съюз, беше пълен с паметници от миналото.

Като хвърли последен поглед към превилите рамене минавачи, които бързаха под проливния дъжд, Аркадин насочи вниманието си към указателя. Името, което Пьотър Зилбер беше издал, преди да се самоубие, беше Олег Шуменко. Аркадин съжаляваше, че не можа да измъкне повече от Зилбер, и сега трябваше да прелиства телефонния указател и да търси Шуменко. Той отбеляза петимата изброени, върна указателя на администратора и излезе отвън

на вятъра в непрогледния мрак.

Първите трима Олег Шуменко не му вършеха работа. Аркадин се престори на близък приятел на Пьотър Зилбер и каза на всеки от тях, че има спешно съобщение от Пьотър и трябва да го предаде лично. Те го погледнаха безучастно и поклатиха глави. Аркадин четеше в очите им, че нямат никаква представа кой е Пьотър Зилбер.

Четвъртият Шуменко работеше в „Югрефттрансфлот“, който поддържаше най-голямата флотилия от хладилни кораби в Украйна. Тъй като „Югрефттрансфлот“ беше публична компания, на Аркадин му отне известно време само да влезе и да види Шуменко, който беше директор по транспорта. Както навсякъде в бившия Съветски съюз бюрократичните спънки бяха толкова големи, че спираха почти напълно работата. Аркадин недоумяваше как изобщо нещо се е вършело в обществения сектор.

Най-после Шуменко се появи и въведе Аркадин в тесния си кабинет, като се извиняваше за забавянето. Той беше дребен мъж с много тъмна коса, малки уши и ниско чело на неандерталец. Когато Аркадин се представи, Шуменко каза:

— Очевидно сте сбъркали човека. Не познавам Пьотър Зилбер.

Аркадин провери в списъка си.

— Остана ми само още един Олег Шуменко.

— Нека погледна — Шуменко се консултира със списъка. — Жалко, че не дойдохте първо при мен. Тези тримата са ми братовчеди. А петият, този, който още не сте видели, няма да ви е от полза. Почина. Инцидент по време на риболов преди шест месеца. — Той върна обратно списъка на Аркадин. — Но не всичко е изгубено. Има още един Олег Шуменко. Макар да не сме роднини, хората винаги ни бъркат, защото имаме едно и също бащино име, Иванович. Той няма стационарен телефон, ето защо постоянно се обаждат на мен.

— Знаете ли къде мога да го намеря?

Олег Иванович Шуменко погледна часовника си.

— По това време, да, трябва да е на работа. Той е винар, разбирате ли. Прави шампанско. Ясно ми е защо французите не искат да се разрешава употребата на този термин за вино, което не е произведено в техния регион Шампан. — Той се подсмихна. — И все пак севастополската винарна произвежда доста добро шампанско.

Той изведе Аркадин от кабинета си и го насочи през еднообразни коридори към огромното главно преддверие.

— Познавате ли града, господин Аркадин? Севастопол е разделен на пет района. Ние сме в Гагарински район, наречен на първия космонавт в света Юрий Алексеевич Гагарин. Това е западната част на града. На север е Нахимовски район, където са гигантските сухи докове. Вероятно сте слушали за тях. Не? Няма значение. В източната част, далеч от водата, е селскостопанската част на града — пасища и лозя, великолепни дори и по това време на годината.

Той прекоси мраморния под и отиде до дълга банка, зад която седяха половин дузина служители и гледаха така, сякаш са имали съвсем малко работа през последната година. От един от тях Шуменко получи карта на града, на която нарисува нещо. После я подаде на Аркадин и посочи звездата, която беше отбелязал.

— Тук е винарната. — Той погледна навън. — Небето се прояснява. Кой знае, докато стигнете дотам, може дори да се появи слънце.

Борн крачеше по улиците на Джорджтаун в безопасност под прикритието на тълпите колежани и студенти, които кръстосваха калдъръмената настилка и търсеха бира, момичета,

момчета. Той дискретно вървеше по петите на мъжа от ресторанта, а мъжът на свой ред следеше Мойра.

След като се убеди, че мъжът е по петите ѝ, той се оттегли и се върна на улицата, откъдето се обади на Мойра.

— Можеш ли да се сетиш за някой, който ще иска да те следи?

— Предполагам, че са няколко — каза тя. — Първо, моята собствена компания. Споменах ти, че откакто построихме станцията за природен газ в Лонг Бийч, ги подгони параноята. Другата може да е „Но Холд Енерджи“. От шест месеца ми предлагат да стана техен вицепрезидент. Сигурно искат да знаят повече за мен, за да подсладят предложението си.

— Други, освен първите две?

— Не.

Борн каза на Мойра какво иска тя да направи и сега, в нощния Джорджтаун, Мойра го изпълняваше. Винаги са имали навици, тези наблюдатели от сенките, малки странности, създадени от безбройните скучни часове, които прекарваха на самотния си пост. Този предпочиташе да е от вътрешната страна на тротоара, за да може бързо да се пъкне в някой вход, ако се наложеше.

След като вече беше разпознал особеностите на преследвача, време беше да го разкара. Но докато Борн си проправяше път сред множеството и се приближаваше до наблюдателя, той видя нещо друго. Мъжът не беше сам. На отсрещната страна на улицата беше заела позиции втора опашка, което беше логично. Ако Мойра решеше да пресече улицата в тази навалица, първият преследвач трудно можеше да я задържи в полезрението си. Тези хора, независимо кои бяха, не се оставяха на случайността.

Борн пак се сля с множеството и забави крачка с неговия ритъм. По същото време се обади на Мойра. Тя беше сложила в ухото си своето „блутуут“ устройство, за да отговори на обаждането незабелязано. Борн ѝ даде подробни инструкции, после престана да следва наблюдателите ѝ.

Мойра, чийто тил беше изтръпнал, сякаш беше на мушката на наемен убиец, пресече улицата и тръгна към „Ем Стрийт“. Главното нещо, което трябваше да помни, както ѝ беше казал Джейсън, беше да се движи с нормална крачка, нито бързо, нито бавно. Джейсън я беше разтревожил с новината, че я следят. Само изглеждаше спокойна. Имаше много хора и от настоящето, и от миналото, които можеха да я следят — много от тях не спомена, когато Джейсън я попита. И все пак, след като откриването на терминала за природен газ предстоеше толкова скоро, това беше зловещ знак. Тя би искала да сподели с Джейсън разузнавателните данни, които бяха дошли до нея днес — за вероятността терминалът да стане мишена на терористи не на теория, а в действителност. Въпреки това не можеше, докато Джейсън не стане служител на компанията. Беше обвързана със строг договор да не издава на никого извън фирмата никаква поверителна информация.

На Североизточна трийсет и първа улица тя свърна на юг и тръгна към алеята покрай канала. На една трета от пътя до пресечката, от страната на Мойра, имаше дискретна табела с гравирани на нея думата „БИЖУ“. Тя отвори рубиненочервената врата и влезе в новия луксозен ресторант. Беше от местата, на които блюдата се гарнираха с мус от кафиров лайм, изсушен чрез замразяване джинджирил и рубинени перли грейпфрут.

Като се усмихна мило на управителя, тя му каза, че търси свой приятел. Преди той да успее да провери книгата си за резервации, Мойра му обясни, че приятелят ѝ е с мъж, чието име тя не знае. Беше идвала тук няколко пъти, веднъж с Джейсън, така че познаваше разположението. Зад

второто помещение имаше къс коридор. Срещу дясната стена имаше две унисекс тоалетни. Ако продължеше да върви, а тя направи точно това, отиваше към кухнята, обляна в ярки светлини, със съдове от неръждаема стомана, медни чайници и огромни плотове с нагорещени котлони. Млади мъже и жени сновяха из помещението с военна прецизност, както се стори на Мойра — помощник-готвачи, готвачи на топлата храна, разносвачи, сладкарката и нейните подчинени, — всички под строгите команди на главния готвач.

Бяха прекалено съсредоточени в своите задачи, за да обърнат внимание на Мойра. Докато наистина забележат присъствието ѝ, тя вече бе изчезнала през задната врата. В една отдалечена алея, пълна с контейнери за боклук, чакаше такси на „Уайт Топ“ със запален двигател. Тя се качи и таксито потегли.

Аркадин шофираше през хълмовете на селскостопанската част от Нахимовски район, тучна дори и през зимата. Мина край пъстрите крѳпки обработваема земя, опасана от горички с ниски дървета. Небето просветляваше, тъмните, натежали от дъжд облаци вече изчезваха, заместени от високи кълбести облаци, които светеха като жарава на слънчевите лъчи, проникващи отвсякъде. Докато приближаваше севастополската винарна, златисто сияние обгръщаше ширналите се наоколо лозя. По това време на годината, разбира се, нямаше листа или грозде, но извитите, подкастрени стѳбла като хоботи на слонове живееха свой живот, който придаваше на лозята някаква тайнственост и мистериозен вид, сякаш заспалите лози се нуждаеха само от заклинанието на магѳосник, за да се събудят.

Едра жена на име Етникова се представи като прекия началник на Олег Иванович Шуменко — явно във винарната началниците нямаха край. Раменете на жената бяха широки колкото и тези на Аркадин, а лицето ѝ беше крѳгло, червендалесто, със следи от злоупотребяване с водка, с необичайно дребни черти като на кукла. Носеше косата си вързана като руска бабичка от село, но явно беше важна началничка.

Щом поиска да узнае какво работи Аркадин, той извади един от многото документи за самоличност, които носеше. Този го определяше като полковник от украинските служби за сигурност. След като видя служебната му карта, Етникова кљумна като неполивано цвете и му показва къде да намери Шуменко.

Следвайки нейните указания, Аркадин трѳгна от коридор на коридор. Отваряше вратите наред, надничаше в кабинети, малки стаички с инвентар, складове и всякакви подобни, след което се извиняваше на обитателите им.

Когато Аркадин го откри, Шуменко работеше във ферментационното помещение. Беше тънѳк като трѳстика и много по-млад, отколкото Аркадин си представяше — на трийсетина години. Имаше гѳста златиста коса, която стѳрчеше от главата му като множество петльови гребени. От един портативен плеър се носеше музика на британската група „Кюр“. Аркадин беше чувал много пъти песента в московските клубове, но тук, в земеделския край на Крим, му звучеше тревожно.

Шуменко стоеше върху тясно мостче на четири метра височина, превит над устройство от неръждаема стомана с размерите на син кит. Изглежда, душеше нещо, вероятно последната партида шампанско, което приготвяше. Вместо да спре музиката, Шуменко махна на Аркадин да се качи при него.

Без да се колебае, Аркадин изкачи отвесната стѳлба и бързо се метна на мостчето. Неясните, леко сладникави миризми на ферментацията погѳделичкаха ноздрите му и го накараха енергично да потърка нос, за да не започне да киха. Тренираният му поглед светкавично обходи района в непосредствена близост и запомни най-малките подробности,

независимо колко незначителни бяха.

— Олег Иванович Шуменко?

Тъничкият младеж остави настрана папката, върху която си водеше бележки.

— На вашите услуги. — Носеше костюм, който не му прилягаше. Сложи писалката, която използваше, в горния си джоб при още няколко подредени там. — А вие сте?

— Приятел на Пьотър Зилбер.

— Никога не съм чувал за него.

Но очите му вече го бяха издали. Аркадин се пресегна и усили музиката.

— Той е чувал за вас, Олег Иванович. Всъщност вие сте доста важен за него.

С фалшива усмивка на лицето Шуменко отговори:

— Нямам представа за какво говорите.

— Станала е фатална грешка. Той иска документът да се върне.

Шуменко, все още усмихнат, пхна ръце в джобовете си.

— Още веднъж трябва да ви кажа...

Аркадин го сграбчи, но в дясната ръка на Шуменко се появи самозаряден ГШ-18, който сочеше в сърцето на Аркадин.

— Хм, в най-добрия случай прицелът им е приемлив — каза Аркадин.

— Моля, не мърдай. Който и да си — и не си прави труда да ми казваш име, което при всяко положение ще е фалшиво — ти не си приятел на Пьотър. Той сигурно е мъртъв. И то може би от твоята ръка.

— Но дръпването на спусъка е относително трудно — продължи Аркадин, сякаш не слушаше. — Така че това ще ми даде още една десета от секундата.

— Една десета от секундата е нищо.

— Само толкова ми трябва.

Шуменко се отдръпна, както на Аркадин му се искаше, към извитата част на контейнера, за да си осигури по-безопасна дистанция.

— Дори да скърбя за смъртта на Пьотър, ще защитавам нашата мрежа с живота си.

Той отстъпи по-назад, след като Аркадин направи още една крачка към него.

— Тук се пада от високо, затова те съветвам да се обърнеш, да слезеш обратно по стълбата и да изчезнеш в клоаката, от която си изпльзъл.

Докато Шуменко отстъпваше, дясното му стъпало се подхлъзна на петно ферментирала каша, която Аркадин беше забелязал по-рано. Дясното коляно на Шуменко се огъна под него, ръката, която държеше пистолета, се вдигна в инстинктивно движение, за да не загуби равновесие.

С една голяма крачка Аркадин влезе в периметъра на своята защита. Замахна да грабне оръжието, но не успя. Юмрукът му удари Шуменко по дясната буза и запокити младежа назад в стената на контейнера, в пролуката между два издадени лоста. Шуменко замахна с ръка в хоризонтална дъга, мерникът върху цевта на пистолета одраска отгоре носа на Аркадин и го разкървави.

Аркадин отново замахна към оръжието и превити до изпъкналата стоманена повърхност, двамата мъже се вкопчиха един в друг. Шуменко беше изненадващо силен за толкова слаб човек и добре владееше ръкопашния бой. Имаше подходящ отговор на всяка атака, която Аркадин предприемаше срещу него. Сега бяха много близо един от друг, разделяше ги по-малко от педя. Крайниците им действаха бързо — изрязваха ръце, лакти, китки, дори рамене, за да причинят болка или да я сведат до минимум.

Постепенно Аркадин, изглежда, започна да надделява над своя съперник, но с двоен финт Шуменко успя да забие приклада на пистолета в гърлото му. Шуменко натисна навътре, като го

използва за опорна точка, за да смачка трахеята на Аркадин. Едната ръка на Аркадин беше приклепена между телата им. С другата той блъсна Шуменко отстрани, но му липсваше опората на Шуменко и ударите му не нанесоха поражения. Когато опита да улучи бъбрека му, Шуменко изви хълбоците си встрани и ръката на Аркадин се отплесна в бедрената кост на Шуменко.

Шуменко засили преимуществото си, като преви Аркадин над парапета и се опита с приклада на оръжието и торса си да го изблъска от мостчето. Тъмни ивици заплуваха пред погледа на Аркадин — знак, че мозъкът му започваше да страда от липса на кислород. Беше подценил Шуменко и сега щеше да си плати за това.

Той се закашля и се дръпна в опит да си поеме дъх. След това вдигна свободната си ръка към предницата на сакото на Шуменко. На Шуменко сигурно му се стори, че Аркадин прави последен напразен опит да освободи заклепената си ръка. Той изобщо не усети кога Аркадин измъкна писалка от горния му джоб и я заби в лявото му око.

Шуменко веднага отстъпи. Аркадин хвана пистолета, падащ от безсилната ръка на ударения. Щом Шуменко се свлече на мостчето, Аркадин го сграбчи за предницата на ризата и коленичи, за да е на едно ниво с него.

— Документът — каза той. И когато главата на Шуменко започна да се отпуска, каза: — Олег Иванович, чуите ме. Къде е документът?

Здравото око на мъжа проблесна, пълно със сълзи. Устата му се сви. Аркадин го разтресе, докато Шуменко не зави от болка.

— Къде е?

— Няма го.

Аркадин трябваше да наведе глава, за да чуе шепота на Шуменко заради силната музика. „Кюр“ бяха заместени от „Сиукс“, после от „Баншис“.

— Какво значи няма го?

— Тръгна по канала. — Устата на Шуменко се накъдри в нещо като усмивка. — Не това искаше да чуеш, нали, „приятелю на Пьотър Зилбер“? — От здравото му око потекоха сълзи. — Тъй като това е краят на линията за теб, наведи се по-близо и ще ти кажа една тайна. — Той облиза устни, щом Аркадин се съгласи, после повдигна глава и ухапа по месестата част дясното ухо на Аркадин.

Аркадин реагира, без да мисли. Той натика дулото на пистолета в устата на Шуменко и натисна спусъка. Почти едновременно с това осъзна грешката си и извика „По дяволите!“ на шест различни езика.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Потънал дълбоко в сенките срещу ресторант „Бижу“, Борн видя как се появяват двамата мъже. По раздразеното изражение на лицата им разбра, че са изгубили Мойра. Държеше ги под око, докато двамата се отдалечаваха заедно. Единият от тях се обади по мобилния телефон. Спря за момент да попита нещо колегата си, после продължи разговора по телефона. В този момент двамата вече бяха стигнали „Ем Стрийт“. Щом приключи разговора, мъжът прибра мобилния телефон. Чакаха на ъгъла и гледаха как покрай тях минават девойките на възраст за женене. Борн забеляза, че мъжете не се отпускат, а стоят изправени като бастуни, с ръце отстрани, които се виждаха. Изглежда, чакаха да ги вземат — необходимо позвъняване в подобна вечер, когато паркирането беше невъзможно, а трафикът по „Ем Стрийт“ — пределно гъст.

Борн, който нямаше кола на разположение, се огледа наоколо и видя един велосипедист да приближава Северозападна трийсет и първа улица откъм алеята край канала. Караше покрай водата, за да избегне задръстването. Борн тутакси се озова до него и застана пред колелото. Велосипедистът рязко спря с гневно възклицание.

— Трябва ми колелото ти — каза Борн.

— Ами, много ясно, че не може, човече — отвърна велосипедистът с тежък британски акцент.

На ъгъла на 31-ва и „Ем“, до бордюра, пред двамата мъже спираше черен джип на „Дженеръл Мотърс“.

Борн пхна четиристотин долара в ръката на велосипедиста.

— Казах, веднага.

Младежът в миг погледна към парите. После бързо промени мнението си и каза:

— Заповядай.

Щом Борн се качи, той му подаде каската си.

— Ще останеш доволен, човече.

Двамата мъже вече бяха изчезнали вътре в колата и тя навлизаше в гъстия поток автомобили. Борн потегли, като остави зад гърба си недоумяващия велосипедист.

Като стигна ъгъла, Борн зави надясно по „Ем Стрийт“. Черният автомобил беше на три коли пред него. Борн си проправи път в задръстването и се премести в позиция, в която нямаше да изостава от колата. На Северозападна тридесета улица всички спряха на червен светофар. Борн беше принуден да пусне единия си крак и затова тръгна по-късно, когато колата потегли точно преди светофарът да светне зелено. Джипът изръмжа пред другите автомобили и Борн се изстреля напред. Бяла тойота завиваше от Тридесета улица в пряката и се насочваше вдясно от него под прав ъгъл. Борн внезапно се засили, свърна към ъгъла и се качи на тротоара, като избута група минавачи и отнесе серия ругатни. Тойотата гневно изсвири и го пропусна на косъм, докато се люшкеше през средата на „Ем Стрийт“.

Борн успя да вземе добра преднина, тъй като автомобилът се забави от мудния трафик, който се разделяше там, където „Ем Стрийт“ и „Пенсилвания Авеню“ се пресичаха на Двадесет и девета улица. Когато приближаваше светофара, видя как колата потегля и разбра, че са го забелязали. Колелото, което предизвика бъркотия и блъсканица на червен светофар, се набиваше на очи, макар че велосипедистът се боеше тъкмо от това.

Като направи най-доброто в тази влошаваща се ситуация, Борн обърна внимание на вятъра и последва засилващия се автомобилът по разклона, докато поемаше по „Пенсилвания авеню“. Задръстването попречи на черната кола да ускори още, а освен това попаднаха на още един червен светофар. Този път Борн беше подготвен, че колата ще тръгне направо. Като криволичеше

между автомобилите, той пак засили колелото и прекоси на червено заедно с джипа. Но точно когато навлизаше в следващото кръстовище, една компания пияни тийнейджъри се изсипаха от бордюра и тръгнаха да пресичат улицата. Те препречиха пътя зад черната кола и вдигнаха такава врява, че или не чува предупредителния вик на Борн, или не им пукаше. Той беше принуден рязко да свърне вдясно. Предната му гума удари бордюра и колелото се вдигна. Хората пред него се пръснаха, защото то се превърна в насочен снаряд. Борн успя да го удържи в движение, след като се приземи, но просто нямаше накъде да го обърне, без да се забие в друга група хлапета. Натисна спирачките, но без особен ефект. Като се наклони надясно, Борн остави колелото легнало настрани и докато то се влачеше по цимента, съдра десния си крачол.

— Добре ли сте?

— Какво се опитвахте да направите?

— Не видяхте ли червения светофар?

— Можеше да се убиете или пък някой друг!

Заля го буря от гласове, докато минувачите го обграждаха и се опитваха да му помогнат да се измъкне изпод колелото. Борн им благодари, докато се изправяше на крака. Той измина няколко метра надолу по улицата, но както се опасяваше, черната кола отдавна беше изчезнала.

Като изригна порой от вулгарни ругатни, Аркадин затършува из джобовете на Шуменко, който лежеше и потреперваше на окървавеното мостче във ферментационното помещение на севастополската винарна. Докато ровеше, се чудеше как може да е такъв глупак. Беше направил точно каквото Шуменко поиска от него, тоест да го убие. Шуменко по-скоро би умрял, отколкото да разкрие името на следващия човек в мрежата на Пьотър Зилбер.

Все пак имаше шанс нещо в личните му вещи да отведе Аркадин по-нататък. Вече беше натрупал малка купчинка монети, банкноти, клечки за зъби и други дреболии. Разгъна всяко късче хартия, на което попадна, но никое не съдържаше име или адрес, а само списъци с химикали, вероятно тези, от които винарната се нуждаеше за ферментацията или периодичното почистване на цистерните.

Портфейлът на Шуменко беше жалка картинка — тъничък като треска. В него имаше избеляла снимка на възрастни мъж и жена, усмихващи се към слънцето и фотоапарата — Аркадин реши, че са родителите на Шуменко, — презерватив в износена станиолена опаковка, шофьорска книжка, регистрация на автомобил, членска карта за яхтклуб, полица за дължими десет хиляди хривни — малко под две хиляди американски долара, — две касови бележки, едната от ресторант, другата от нощен клуб, стара снимка на усмихнато младо момиче.

Докато прибираше разписките, единствените смислени следи, които беше открил, той небрежно подхвърли полицата. На обратната страна, написано с ясен, заострен женски почерк, стоеше името ДЕВРА. Аркадин искаше да потърси още, но чу пращане на електроника, а после и вреливуден глас на Етникова. Той се огледа и видя старомодна радиостанция, която висеше на каишката си от парапета. Като набута хартийките в джоба си, той забърза по мостчето, спусна се по стълбата и излезе от помещението за ферментация на шампанско.

Началничката на Шуменко, Етникова, крачеше към него по лабиринта от коридори, сякаш беше начело на Червената армия и влизаше във Варшава. Дори от това разстояние той успя да види смръщеното ѝ лице. За разлика от руските му документи за самоличност украинските бяха едни хартийки. Щяха да минат повърхностен тест, но всяка проверка би довела до арестуването му.

— Обадох се на органите на държавна сигурност в Киев. Малко се поровиха за теб,

полковник. — Тонът на Етникова от сервилен беше станал враждебен. — Или който и да си. — Тя се наежи като бодливо прасе, което се готви да атакува. — Никога не са чували за...

Етникова леко изписка, когато с едната си ръка Аркадин затисна устата ѝ и силно я удари в слънчевия сплит. Тя се отпусна в ръцете му като парцалена кукла и той я повлече по коридора, до близкото сервизно помещение. Отвори вратата, натика Етникова вътре и влезе след нея.

Просната на пода, тя бавно дойде на себе си. Веднага се развилня — с ругатни и закани, че ще има ужасни последствия за грубото оскърбление срещу нейната личност. Аркадин не я чуваше, дори не я виждаше. Опита се да отстрани миналото, но както винаги спомените го връхлитаха. Завладяха го, извадиха го от кожата му и също като опиат го вкараха в полусънно състояние, което с годините му беше станало познато като брат близък.

Коленичил над Етникова, той избягваше ритниците и ухапката на челюстта ѝ. Издърпа автоматичен нож от калъф, пристегнат отстрани на десния му прасец. Когато щракна и извади дългото му тънко острие, лицето на Етникова най-послед се сгърчи от страх. Очите ѝ се отвориха и тя изпъшка, като инстинктивно вдигна ръце.

— Защо го правиш? — изплака тя. — Защо?

— Заради това, което ти направи.

— Какво? Какво съм направила? Аз дори не те познавам!

— Но аз те познавам. — Като отблъсна ръцете ѝ, Аркадин се зае с нея.

Когато минути по-късно приключи, погледът му отново се проясни. Пое си дълбоко въздух на пресекулки, сякаш се отърсваше от действието на упойка. Вгледа се в обезглавения труп. После, като си спомни, ритна главата в ъгъла, затрупан с мръсни парцали. За миг тя се полюшна. Очите му се струваха посивели от възрастта, но по тях беше полепнал само прахоляк и освобождението, което търсеше, пак му се изплъзна.

— Кои бяха те? — попита Мойра.

— Не успях да разбера — отвърна Борн. — Щеше да е от полза, ако можеше да ми кажеш защо те следяха.

Мойра се намръщи.

— Предполагам, че има нещо общо с безопасността на терминала за природен газ.

Седяха един до друг във всекидневната на Мойра — малка, уютна стая в червена тухлена сграда в Джорджтаун, на „Кеймбридж Плейс“ близо до „Дъмбартън Оукс“. В камината огънят пращеше и облизваше стените; на масичката за кафе пред тях имаше еспreso и бренди. Диванът, с големи извити облегалки и висок гръб, беше покрит с плюш и достатъчно дълбок Мойра да се свие на кълбо.

— Само едно мога да ти кажа — обади се Борн. — Тези хора са професионалисти.

— Има логика — отвърна тя. — Всеки конкурент на фирмата ми би наел възможно най-добрите хора. Това не значи непременно, че съм в опасност.

Въпреки това Борн усети още един болезнен спазъм от загубата на Мари, после внимателно, почти благоговейно, потисна това чувство.

— Още кафе? — попита Мойра.

— Да, моля.

Борн ѝ подаде чашата си. Когато Мойра се наведе, лекият пуловер с остро деколте откри стегнатите ѝ гърди. В този миг тя вдигна поглед и се взря в очите му. В нейните имаше дяволит блясък.

— За какво мислиш?

— Вероятно за същото като теб. — Той се изправи и се огледа за палтото си. — Мисля, че е

по-добре да тръгвам.

— Джейсън...

Той се спря. Светлината от лампата придаваше на лицето ѝ златисто сияние.

— Недей — каза тя. — Остани. Моля те.

Той поклати глава.

— И двамата знаем, че това не е добра идея.

— Само за тази вечер. Не искам да съм сама. След това, което се случи. — Тя леко потрепери. — Преди бях смела, но аз не съм като теб. Преследването ме плаши.

Тя му подаде чашата с кафе.

— Ако така ще се чувстваш по-добре, предпочитам да спиш ето тук. Диванът е доста удобен.

Борн огледа топлите жълтеникаво-кафяви стени, тъмните дървени щори, пръснатите тук-там вази и саксии с цветя в ярки тонове. На махагонов бюфет беше поставена кутийка от ахат с позлатени крака. До нея тиктакаше малък месингов корабен часовник. Снимките на френската провинция през лятото и есента го караха да изпитва и печал, и носталгия. По какво точно, не можеше да каже. Макар че съзнанието му се мъчеше да улови някой спомен, нито един не изплува. Миналото му беше замръзнало черно езеро.

— Да, така е. — Той взе чашата и седна до Мойра.

Тя издърпа една възглавница към гърдите си.

— Ще говорим ли за това, което избягваме да изречем цялата вечер?

— Не съм много по приказките.

На пълните ѝ устни се изписа усмивка.

— Кой от двама ви не е много по приказките, Дейвид Уеб или Джейсън Борн?

Борн се засмя и отпи от кафето си.

— Ами ако кажа, че и двамата?

— Ще трябва да те нарека лъжец.

— Не можем да си го позволим, нали?

— Изборът няма да е мой. — Тя подпря брадичката на ръката си и зачака. След като Борн не каза нищо повече, Мойра продължи: — Моля те, Джейсън. Просто ми говори.

Старият страх от сближаване с някой пак надигна глава, но в същото време Борн усети някакво затопляне в себе си, сякаш смразеното му сърце започваше да се съживява. В продължение на няколко години беше усвоил желязно правило да се държи на разстояние от хората. Алекс Конклин беше убит, Мари беше мъртва, Мартин Линдрос не се беше измъкнал от Миран Шах. Всички си бяха отишли, единствените му приятели и първата му любов. Стреснат, осъзна, че не го е привличал никой, освен Мари. Не беше си позволявал чувства, но сега не можеше да им се противи. Дали това беше функция на личността Дейвид Уеб или на самата Мойра? Тя беше силна и самоуверена. Борн разпознаваше у нея сродна душа, човек, който гледаше на света като него — като аутсайдер.

Той се взря в лицето ѝ и каза това, което мислеше:

— Всеки човек, с който се сближа, умира.

Тя въздъхна и леко сложи ръка върху неговата.

— Аз няма да умра. — Тъмнокафявите ѝ очи просветваха на светлината от лампата. — Така или иначе не е твоя работа да ме защитаваш.

Това беше другата причина, поради която Мойра го привличаше. Беше непримирима, боец, по свой си начин.

— Тогава ми кажи истината. Наистина ли си щастлив в университета?

Борн се замисли за момент, раздиран от вътрешни противоречия.

— Мисля, че съм. — След кратка пауза, добави: — Мислех, че съм.

В живота му Мари беше златна светлина, но Мари вече я нямаше и този живот беше останал в миналото. След като тя си отиде, Борн беше принуден да се изправи пред ужасния въпрос: какво е Дейвид Уеб без нея? Вече не беше семеен човек. Сега виждаше, че е бил в състояние да отглежда децата си само с нейната любов и подкрепа. И за първи път осъзна какво действително означаваше оттеглянето му в университета. Беше опитал да си възвърне този златен живот, който имаше с Мари. Не искаше да разочарова не само професор Спектър, но и Мари.

— За какво мислиш? — нежно попита Мойра.

— За нищо — отвърна той. — Абсолютно нищо.

Тя го погледна внимателно. После кимна.

— Добре тогава. — Изправи се, наведе се и го целуна по бузата. — Ще приготвя дивана.

— Няма нужда, само ми кажи къде е шкафът със спалното бельо.

Тя му посочи.

— Ето там.

Борн кимна.

— Лека нощ, Джейсън.

— Ще се видим сутринта. Но рано. Трябва...

— Знам. Да закусваш с Доминик Спектър.

Борн легна по гръб, с едната ръка под главата си. Беше уморен и сигурен, че ще заспи веднага. Но и един час след като изгаси лампите, сънят му изглеждаше безкрайно далеч. От време на време червено-черните останки от огъня се стрелваха и леко се разпадаха от само себе си. Той се взираше в ивиците светлина, които се процеждаха през широките дървени щори, с надеждата, че ще го отведат на далечни места, което в неговия случай означаваше в миналото му. В известен смисъл беше като с ампутирана ръка, още я чувстваше, макар да беше отрязана. Усещането, че спомените са на косъм от способността му да ги извика, беше влудяващо, като сърбеж, който не можеше да облекчи. Често му се искаше да не си спомня абсолютно нищо и това беше една от причините предложението на Мойра да е толкова примамливо. Мислеше, че новото начало, без товара на тъгата и липсата, е голямо предимство. Това противоречие никога не го напускаше, заемаше голяма част от живота му, независимо дали е Дейвид Уеб или Джейсън Борн. И все пак, дали му харесваше или не, неговото минало беше там и го чакаше като вълк в нощта, само да успееш да прескочи мистериозната бариера, която мозъкът му беше издигнал. Не за първи път се чудеше какви други ужасни травми са го сполетели в миналото, че да накарат мозъка му да се защити от тях. Фактът, че отговорът се таеше в неговия собствен ум, смразяваше кръвта му, защото това беше неговият личен демон.

— Джейсън?

Вратата към стаята на Мойра беше отворена. Силното му зрение успя да различи и в мрака фигурата ѝ, която бавно вървеше към него с боси ходила.

— Не можах да заспя — каза тя с дрезгав глас. Спря на няколко стъпки от мястото, на което беше легнал. Носеше копринен индийски халат, завързан на кръста, под който личаха сочните извивки на тялото ѝ.

За кратко двамата останаха смълчани.

— Преди малко те излъгах — каза тихо тя. — Не искам да спиш там.

Борн се повдигна на лакът.

— И аз излъгах. Мислех за това какво съм имал някога и как отчаяно се опитвах да се

хвана за него. Но него го няма, Мойра. Изчезна завинаги. — Той изпъна единия си крак. — Не искам да те изгубя.

Тя леко помръдна и един сноп светлина улови проблясъка на сълзи в очите ѝ.

— Няма, Джейсън. Обещавам ти.

Отново потънаха в мълчание, този път толкова дълбоко, сякаш бяха единствените останали на света хора.

Накрая Борн подаде ръка и Мойра се приближи към него. Той стана от дивана и я прегърна. Мойра ухаеше на лимон и здравец. Борн прокара ръце през гъстата ѝ коса и я прегърна. Лицето ѝ се изви към него и устните им се долепиха, а от сърцето му се откърти още един слой лед. След малко той отпусна ръцете си и отстъпи назад.

Тя развърза колана, халатът се разтвори и се смъкна от раменете ѝ. Голата ѝ плът светеше с тъмnozлатисто сияние. В тялото ѝ нямаше нищо, което той да не харесва. Сега тя пое ръката му и го поведе към леглото, където настървено се строполиха един върху друг.

Борн сънуваше, че стои на прозореца в спалнята на Мойра и се визира през дървените щори. Светлината от уличните лампи падаше по тротоара и настилката и хвърляше дълги полегати сенки. Докато гледаше, една от сенките се изправи от паважа, тръгна право към него, сякаш беше жива и можеше да го види през широките дървени летви.

Борн отвори очи, без да може да преодолее границата между съня и будното съзнание. Сънят изпълваше ума му; усещаше как сърцето му бие в гърдите по-силно, отколкото трябва в момента.

Ръката на Мойра лежеше върху бедрото му. Отмести я и тихо се изтърколи от леглото. Гол отиде на пръсти във всекидневната. В камината се стелеше студената сива пепел. Корабният часовник с тиктакане приближаваше четири часа сутринта. Точно както в съня си Борн се загледа в ивиците улична светлина и надникна. И също като в съня му светлините хвърляха полегати сенки по тротоара и настилката. Нямаше и преминаващи коли. Всичко беше тихо и неподвижно. Нужни му бяха само минута или две, за да усети движението — беше незначително, мимолетно, сякаш някой изправен беше понечил да се отпусне от единия върху другия си крак, но после се отказа. Борн изчака да види дали движението ще се повтори. Вместо това на светлината се очерта облаче издишан въздух и почти моментално се изпари.

Той бързо се облече. Избягвайки и входната, и задната врата, той се измъкна от къщата през един страничен прозорец. Беше много студено. Задържа дъха си, за да не излезе пара и да издаде присъствието му, както беше станало с наблюдателя.

Спря се преди ъгъла на сградата и предпазливо надникна иззад тухлената стена. Успя да види извивката на нечие рамо, но толкова ниско, че можеше да се сбърка наблюдателят с дете. Във всеки случай, не беше помръднал. Като се сля отново със сенките, Борн тръгна по Тридесета улица и зави наляво по „Дент Плейс“, която беше успоредна на „Кеймбридж Плейс“. Когато стигна края на пресечката, зави наляво по „Кеймбридж“ при пряката на Мойра. Сега можеше да види къде е застанал наблюдателят и се сви между две паркирани коли почти срещу къщата на Мойра от другата страна на улицата.

Внезапен порив на влажен вятър накара наблюдателя да се свие и той скри глава между раменете си като костенурка. Борн използва момента да пресече улицата и се придвижи покрай сградата бързо и тихо. Наблюдателят го забеляза твърде късно. Той още обръщаше глава, когато Борн го сграбчи за раменете откъм гърба и го тръшна върху капака на паркираната кола.

Светлината го огря. Борн видя черното му лице и разпозна чертите за част от секундата. Веднага изправи младия мъж и го избута обратно в сенките, където беше сигурен, че няма да ги

видят други любопитни очи.

— Боже Господи, Тайрон — каза той. — Какво правиш тук, по дяволите?

— Не мога да ти кажа. — Тайрон беше сърдит, вероятно защото го бяха разкрили.

— Какво значи не можеш да ми кажеш?

— Подписах споразумение за поверителност, затова.

Борн се навъси.

— Дерон не би те накарал да подпишеш такава нещo. — Дерон беше фалшификаторът, който Борн използваше за всички документи и понякога за уникални нови технологии или оръжия, с които Дерон експериментираше.

— Доун вече не работи за Дерон.

— Кой те накара да подпишеш споразумението, Тайрон? — Борн го хвана за реверите на самото. — За кого работиш? Нямам време да играя игрички с теб. Отговори ми!

— Не мога! — Тайрон можеше да проявява магарешки инат, когато искаше, страничен ефект от това, че беше израснал по улиците на североизточните бедняшки квартали на Вашингтон. — Но сигурно мога да те заведа сам да се убедиш.

И той поведе Борн по алеята зад къщата на Мойра и спря до един най-обикновен черен шевролет. Като остави Борн, Тайрон почука на прозореца на шофьора. Стъклото се спусна. Борн се приближи и бутна Тайрон настрана, за да погледне вътре. Това, което видя, удиви дори и него. Човекът, който седеше зад волана, беше Сорая Мур.

ПЕТА ГЛАВА

— Наблюдаваме я вече от десетина дни — каза Сорая.

— ЦРУ? — попита Борн. — Защо?

Седяха в шевролета. Сорая беше включила двигателя, за да са постопли. Беше пратила Тайрон да си ходи, макар да беше ясно, че той иска да я охранява. Според Сорая сега той работеше за нея на неофициална длъжност — в някакъв личен екип за тайни операции.

— Знаеш, че не мога да ти кажа това.

— Не, Тайрон не може. Ти можеш.

Борн беше работил със Сорая, когато подготвяше мисията си да спаси Мартин Линдрос, основателят и директорът на „Тифон“. Тя беше от малкото хора, с които беше работил на терен, и двата пъти в Одеса.

— Предполагам, че мога — призна Сорая. — Но няма, защото излиза, че ти и Мойра Тревър имате интимна връзка.

Тя седеше, загледана през прозореца към безучастния блясък на улицата. Големите ѝ тъмносини очи и масивният нос бяха най-важното в нейното самоуверено арабско лице с цвят на канела.

Когато пак се извърна, Борн видя, че не е доволна, задето е принудена да издаде информация на ЦРУ.

— В града има нов шериф — каза Сорая. — Името ѝ е Вероника Харт.

— Някога чувала ли си за нея?

— Не, нито пък някой друг. — Тя сви рамене. — Съвсем сигурна съм, че това е бил въпросът. Тя идва от частния сектор, „Блек Ривър“. Президентът реши да назначи някой нов с дълга метла, за да оправи кашата, която всички забъркахме със събитията, довели до убийството на Стария.

— Какво представлява?

— Рано е да се каже, но за едно мога да се обзаложа: тя ще е дяволски по-добра от другия вариант.

— Който е?

— Министърът на отбраната Холидей от години вече се опитва да разшири кралството си. Действа чрез Лутър Лавал, царят на разузнаването в Пентагона. Според слуховете Лавал се е опитал да откъдне директорския пост от Вероника Харт.

— И тя е победила — Борн кимна. — Това говори нещо за нея.

Сорая извади пакет цигари „Ламбърт и Бътлър“, почука една да излезе и я запали.

— Кога започна това? — попита Борн.

Сорая свали своя прозорец донякъде и издиша дима в чезнещата нощ.

— В деня, в който ме направиха директор на „Тифон“.

— Поздравления. — Той се облегна назад впечатлен. — Но сега вече имаме още по-голяма загадка. Защо директорът на „Тифон“ е с наблюдателен екип в четири часа сутринта? Според мен тази работа е за някой много по-долустоящ във веригата на ЦРУ.

— Така щеше да е при други обстоятелства. — Сорая дръпна от цигарата и пак издиша дима през прозореца. После хвърли това, което беше останало от цигарата, и се извърна към Борн. — Моята нова шефка ми каза сама да ръководя операцията. Това и правя.

— Какво общо има цялата тази тайна работа с Мойра? Тя е цивилна.

— Може би е — каза Сорая. — А може и да не е. — Огромните ѝ очи изгледаха Борн да видят реакция. — Разрових се из купищата имейли между офисите и записите на телефонни

разговори през последните две години. Попаднах на някои нередности и ги предадох на новата директорка. — Тя млъкна за момент, сякаш не беше сигурна дали да продължи. — Проблемът е, че нередностите засягат личната кореспонденция на Мартин с Мойра.

— Искаш да кажеш, че ѝ е издавал класифицирани тайни на ЦРУ?

— Честно казано, не сме сигурни. Комуникацията не беше непокътната; трябваше да се събира парче по парче и електронно да се усилва. Някои думи бяха изопачени, други — разместени. Обаче беше ясно, че си сътрудничат в нещо, което заобикаля нормалните канали на ЦРУ. — Тя въздъхна. — Възможно е той просто да ѝ е помагал със секретни материали за „Некст Джен Енърджи Сълушънс“. Но особено след многобройните нарушения на секретността, от които ЦРУ напоследък пострада, Харт ясно заяви, че не можем да си позволим да пренебрегнем вероятността тя да работи тайно за някаква друга единица, абсолютно неизвестна за Мартин.

— Искаш да кажеш, че го е използвала за разузнаване. Трудно ми е да повярвам.

— Точно така. Сега знаеш защо не исках да ти казвам за това.

— Бих искал да видя тази комуникация лично.

— За нея трябва да видиш директорката, което, съвсем честно, не бих ти препоръчала. В ЦРУ още има оперативни агенти на високо ниво, които обвиняват теб за смъртта на Стария.

— Това е абсурдно — каза Борн. — Нямах нищо общо със смъртта му.

Сорая прокара ръка през гъстата си коса.

— Ти беше човекът, който доведе Карим ал Джамил обратно в ЦРУ, като го мислеше за Мартин Линдрос.

— Той изглеждаше точно като Мартин, говореше точно като него.

— Ти гарантира за него.

— Така направиха и сума ти психиатри в ЦРУ.

— Ти си лесна мишена за ЦРУ. Роб Бат, който наскоро беше повишен в заместник-директор, е водачът на група, убедена, че ти си шизофреник и ненадежден агент изменник. Само ти казвам.

Борн затвори очи за момент. Беше чувал да се правят подобни изявления срещу него много пъти.

— Пропусна още една причина, поради която съм лесна мишена. Аз съм наследство, останало от епохата на Алекс Конклин. Стария му имаше доверие, но някой друг едва ли, предимно защото никой не знаеше какво прави, особено с програмата, която ме създаде.

— Още една причина за теб да останеш в сянка.

Борн погледна през прозореца.

— Имам среща за закуска рано сутринта.

Когато Борн понечи да излезе от колата, Сорая сложи ръка на рамото му.

— Стой настрана от това, Джейсън. Това е моят съвет.

— Оценявам загрижеността ти. — Той се наведе към нея и леко я целуна по бузата. После тръгна да пресича улицата. Миг по-късно изчезна в мрака.

Щом се скри от погледа на Сорая, Борн отвори мобилния телефон, който беше задигнал от нея в момента на целувката. Той бързо откри номера на Вероника Харт и се свърза с него. Чудеше се дали я изтръгва от съня, но когато тя отговори, звучеше съвсем будна.

— Как върви наблюдението? — Имаше плътен, топъл глас.

— Точно за това искам да говорим.

Тя замълча само за миг, преди да отговори.

— Кой се обажда?

— Джейсън Борн.

— Къде е Сорая Мур?

— Сорая е добре, директоре. Просто се нуждаех от начин да се свържа с вас, след като наруших наблюдението и бях съвсем сигурен, че Сорая няма да ми каже охотно.

— Затова откраднахте телефона ѝ.

— Искам да се срещна с вас — каза Борн. Той нямаше много време. Всеки момент Сорая можеше да потърси телефона си, щеше да разбере, че го е откъснал, и да тръгне след него. — Искам да видя уликата, която ви накара да заповядате следенето на Мойра Тревър.

— Не приемам охотно да ми казват какво да правя, особено агент изменник.

— Но вие ще се срещнете с мен, директоре, защото аз съм единственият с достъп до Мойра. Аз съм вашата гореща следа, по която ще разберете дали тя наистина е издънка или вие гоните вятъра.

— Смятам да се придържам към изпитания начин. — Вероника Харт, която седеше в новия си кабинет с Роб Бат, произнесе беззвучно името „Джейсън Борн“ на своя заместник.

— Но не можете — каза Борн в ухото ѝ. — След като разкрих следенето, ви гарантирам, че Мойра ще изчезне от погледа ви.

Харт се изправи.

— Освен това не реагирам добре на заплахи.

— Нямам нужда да ви заплашвам, директоре. Просто ви излагам фактите.

Бат изучаваше изражението ѝ, както и нейните отговори, в опит да схване разговора. Работеха без прекъсване, откакто Харт се беше върнала след срещата с президента. Бат беше изтощен и на ръба да си тръгне, но това обаждане силно го заинтригува.

— Вижте — каза Борн. — Мартин ми беше приятел. Той беше герой. Не искам да се петни репутацията му.

— Добре — отвърна Харт. — Елате в кабинета ми по-късно тази сутрин, да кажем около единайсет.

— Няма да стъпя в щаба на ЦРУ — каза Борн. — Ще се срещнем тази вечер в пет на входа на галерия „Фриър“.

— Ами ако аз...?

Но Борн вече беше прекъснал връзката.

Когато Борн се върна, Мойра беше станала, облечена в своята мека индийска роба. Тя беше в кухнята и приготвяше прясно кафе. Погледна го без коментар. Беше по-проницателна, за да пита за неговите идвания и заминавания.

Борн свали палтото си.

— Само проверявах района за опашки.

Тя се спря.

— И откри ли някакви?

— Тихо като в гроб. — Той не вярваше, че Мойра е изцеждала от Мартин разузнавателни данни на ЦРУ, но прекомерното чувство за сигурност — за потайност, — втъпено му от Конклин, го предупреди да не ѝ казва истината.

Тя видимо се успокои.

— Това е облекчение. — И като сложи чайника на котлона, каза: — Имаме ли време за по чаша заедно?

През щорите се процеждаше сивкава светлина, която от време на време се съживяваше от

автомобилите, които плъзнаха по улицата. Някой за кратко повиши глас и излая куче. Утрото беше настъпило.

Двамата стояха един до друг в кухнята. Между тях на стената висеше часовник котка и вулгарните му котешки очи и опашка мърдаха напред–назад, докато времето минаваше.

— Джейсън, кажи ми, че не само общата самота и тъга ни мотивираха.

Когато я прегърна, той усети как през тялото ѝ минава лека тръпка.

— Престоят за една нощ не е в стила ми, Мойра.

Тя сложи глава на гърдите му.

Борн отметна косата от бузата ѝ.

— Точно сега не ми се пие кафе.

Тя се притисна в него.

— Нито на мен.

Професор Доминик Спектър разбъркваше захарта в силния турски чай, който винаги носеше със себе си, когато Дейвид Уеб влезе в ресторант „Уандърлейк“ на Северозападна тридесет и шеста улица. Помещението беше облицовано с дървена ламперия, на масите имаше дървени табли, неподходящите столове бяха серийно производство. По стените бяха наредени фотографии на дървари и просеки от сушата зад Северозападния бряг на Тихия океан, а между тях имаше истински дърварски сечива: куки на Пиви, ченгели за дялани трупи, разцепващи брадви и уреди за товарене на дървесина. Мястото беше любимо на студентите целогодишно заради работното време, евтината храна и неизбежната асоциация с „Песента на дърваря“ на Монти Пайтън.

Борн си поръча кафе веднага щом седна.

— Добро утро, Дейвид. — Спектър вирна глава като птица, кацнала на жица. —

Изглеждаш така, сякаш не си спал.

Кафето беше точно каквото Борн го харесваше: силно, черно, без захар.

— Имах много да мисля.

Спектър вдигна глава.

— Дейвид, какво има? Мога ли да помогна с нещо? Вратата ми винаги е отворена.

— Благодаря ви. Винаги съм го ценил.

— Виждам, че нещо те тревожи. Каквото и да е, заедно можем да се справим.

Сервитьорът, облечен в бархетна риза на червени карета, дънки и ботуши „Гимбърленд“, остави менютата на масата и се отдалечи.

— Става дума за работата ми.

— Не е ли подходяща за теб? — Професорът разпери ръце. — Предполагам, че ти липсва преподаването. Добре, ще те върнем обратно в аудиторията.

— Опасявам се, че е по-сериозно от това.

След като той не продължи, професор Спектър се покашля.

— Забелязах известно безпокойство у теб през последните няколко седмици. Може ли да има нещо общо с това?

Борн кимна.

— Мисля, че се опитвах да си възвърна нещо, което не може да бъде хванато.

— Да не се тревожиш, че ще ме разочароваш, момчето ми? — Спектър потърка брадата си. — Знаеш ли, преди години, когато ми каза за самоличността на Борн, аз те посъветвах да потърсиш професионална помощ. Толкова сериозна душевна схизма неизбежно натрупва напрежение в личността.

— Търсил съм помощ преди. Затова знам как да се справям с напрежението.

— Не се съмнявам в това, Дейвид. — Спектър замълча. — Или трябва да те наричам Джейсън?

Борн продължи да пие кафето си и не отговори.

— Много ще се радвам да останеш, Джейсън, но само ако това е добре за теб.

Мобилният телефон на Спектър забръмча, но той не му обърна внимание.

— Разбери, искам само онова, което е най-добро за теб. Но животът ти е в драстичен катаклизъм. Първо, смъртта на Мари, после загубата на най-добрите ти приятели. — Телефонът му отново забръмча. — Мислех, че се нуждаеш от убежище, каквото винаги ще имаш тук. Но ако си решил да заминеш... — Спектър погледна номера, който светеше на екрана му. — Извинявай за момент.

Той вдигна телефона и се заслуша.

— Сделката не може да приключи без това?

Той кимна, дръпна телефона от ухото си и каза на Борн:

— Трябва да взема нещо от колата си. Моля те, поръчай и за мен. Бъркани яйца и черен препечен хляб.

Той стана и излезе от ресторанта. Неговата хонда беше паркирана точно отсреща на Трийсет и шеста улица. Спектър беше стигнал средата на улицата, когато отнякъде изникнаха двама мъже. Единият го сграбчи, а другият го удари няколко пъти по главата. Черен кадилак изскърца и спря зад тримата, а Борн вече беше скочил и тичаше. Мъжът пак удари Спектър и рязко отвори задната врата на колата.

Борн грабна една кука за трупи и изскочи от ресторанта. Мъжът натика Спектър на задната седалка на кадилака и скочи вътре до него, а първият се пхна отпред на мястото до шофьора. Кадилакът потегли точно когато Борн стигна до него. Едва му стигна времето да замахне и забие куката в колата, преди да изгуби почва под краката си. Целеше се в покрива, но внезапното засилване на кадилака стана причина вместо това куката да се забие в задния прозорец. Острият край успя да се втъкне в горната част на задната седалка. Борн праметна краката си, които се влачеха, върху капака на багажника.

Задното обезопасено стъкло беше напълно натрошено, но тънкият слой пластмаса, вмъкнат между стъклениите пластове, все още го задържаше. Щом шофьорът започна да движи колата като обезумял напред-назад, за да изтика Борн, от стъклото се откъртиха парченца и на Борн му ставаше все по-трудно да се задържи на кадилака.

Колата ускори още по-опасно през все по-сгъстяващото се движение. После кадилакът профуча зад един ъгъл така рязко, че на Борн му секна дъхът, изхлузи се от капака на багажника и сега тялото му се блъскаше в калника от страната на шофьора. Обувките му се удариха в настилката толкова силно, че едната се разпра. Преди да успее да си възвърне поне малко равновесието, чорапът и кожата му се свлякоха от петата. Като използва опората на стругованата дървена дръжка на куката, той повдигна краката си обратно върху багажника, но тогава шофьорът завъртя кадилака така, че Борн почти напълно изпадна от колата. Ходилата му се удариха в кофа за боклук и я запратиха да се търкаля надолу по тротоара, а ужасените пешеходци панически се разпръснаха. Болката го прониза и това може би щеше да го довърши, но шофьорът не можа да продължи повече въртенето на кадилака. Трафикът го принуди да изправи траекторията на колата. Борн използва момента да се метне обратно върху багажника. Десният му юмрук се заби през строшения заден прозорец, като търсеше по-сигурно място за хващане. Колата отново набираше скорост, докато подминаваше последните скупчени в местното задръстване коли, и се добра до завоя на автострадата „Уайтхърст“. Борн подви крака под себе си и се подпря на колене.

Докато влизаха в сянката под моста „Франсис Скот Кий“, мъжът, който беше натикал Спектър на задната седалка, пхна пистолет „Таурис РТ140“ през пролуката в счупеното стъкло. Дулото на оръжието се насочи към Борн, докато мъжът се готвеше да стреля. Борн пусна дясната си ръка, сграбчи китката на мъжа и рязко я дръпна, като извади целия пистолет във въздуха. Това движение изтика назад ръкавите на сакото и ризата на мъжа. От вътрешната страна на ръката Борн видя любопитна татуировка: три конски глави, обединени от човешки череп в центъра. Той блъсна с дясното си коляно лакътя в сгъвката и в същото време удари ръката в рамката на колата. Чу се силно изпукване, костта се счупи, ръката се отвори и пистолетът изхвърча. Борн се опита да го хване, но не успя. Кадилакът свърна в лявото платно и куката, като разпра плата на задната седалка, беше изтикана от Борн. Той се вкопчи с две ръце в счупената ръка на стрелеца и я използва като опора да се вмъкне през строшеното задно стъкло с краката напред.

Намести се между мъжа със счупената ръка и Спектър, който се беше свил на кълбо до лявата врата. Мъжът на мястото до шофьора коленичеше върху седалката и се извърна към Борн. Той също имаше „Таурис“ и се прицели в Борн. Борн сграбчи мъжа до себе си, завъртя тялото му така, че куршумът проби брадата му и моментално го уби. Борн незабавно блъсна трупа към въоръжения на предната седалка. Мъжът удари трупа в рамото, за да го отмести, но само го стовари върху шофьора, който беше засилил колата и, изглежда, беше съсредоточен единствено да криволичи и да се измъква между другите автомобили.

Борн удари с юмрук въоръжения по носа. Плисна кръв, мъжът загуби опора в коленете и се блъсна в таблото на колата. Борн понечи да се възползва от предимството си, но в този момент мъжът насочи пистолета към Спектър.

— Дръпни се — изкрещя той. — Или ще го убия.

Борн прецени ситуацията. Ако тези хора искаха да убият Спектър, щяха да го застрелят още на улицата. След като го бяха отвлекли, значи сигурно им трябваше жив.

— Добре. — Незабелязано от въоръжения, дясната ръка на Борн се зарови из уплътнението на задната седалка. Щом вдигна ръце, Борн тръсна пълна шепа стъкълца в лицето на въоръжения. Ръцете на мъжа инстинктивно се вдигнаха и Борн го удари два пъти с мазолестата част на ръката си. Въоръженият измъкна нож за ръкопашен бой, зловещото острие стърчеше между второто и третото кокалче на юмрука му. Замахна право към лицето на Борн. Борн се сви, острието го последва и щом се приближи още, Борн отблъсна юмрука странично в главата на въоръжения. Главата на мъжа се разби в рамката на задната врата. Борн чу как вратът му изхрущя и се счупи. Мъжът облещи очи и се свлече до вратата.

Борн уви ръката си около врата на шофьора и я заклеци, като силно го дръпна назад. Шофьорът почна да се задушаваше. Мяташе глава напред-назад, като опитваше да се освободи. През това време колата криволичеше от едно платно в друго. Щом изгуби съзнание, криволиченето стана по-опасно. Борн се покатери над седалката, като избута шофьора долу пред седалката му, за да може да се вмъкне зад волана. Но макар да можеше да върти волана, тялото на шофьора блокираше педалите.

Кадилакът вече беше неконтролируем. Блъсна една кола в лявото платно и отскочи в дясното. Вместо да се бори срещу последвалото завъртане, Борн зави в същата посока. Тогава изключи лоста от скорост. Внезапно трансмисията спря; двигателят вече не се хранеше с гориво. Сега проблемът беше огромната набрана скорост. Насочи се надясно, с друсане качи колата на бордюра и влезе в огромен паркинг, който се простираше между автострадата и река Потомак.

Кадилакът удари странично един паркиран джип, а по-нататък се килна надясно в посока към водата. Борн ритна отпуснатото тяло на изгубилия съзнание шофьор с босия си ляв крак и най-после намери педала на спирачката. Колата забави ход, но недостатъчно — все още се

движеха към Потонак. Силно завъртя волана надясно и гумите на кадилака изсвистяха, докато Борн се опитваше да извърти колата от ниската бариера, която отделяше паркинга от водата. Щом предният край на кадилака се вдигна над бариерата, Борн силно натисна педала на спирачката до пода и колата спря с една част над ръба. Залюля се несигурно напред-назад. Спектър, още свит на задната седалка зад Борн, тихо изохка. Десният ръкав на сакото му „Харис Туийд“ беше опръскан с кръв от счупения нос на неговия похитител.

Докато се опитваше да удържи кадилака да не падне в Потонак, Борн усети, че предните колела са още върху бариерата. Даде колата на заден ход. Кадилакът се стрелна назад и се удари в друга паркирана кола, преди Борн да успее да превключи обратно на нулева предавка.

Отдалеч чуваше колебливия вой на сирени.

— Професоре, добре ли сте?

Спектър изстена, но поне гласът му беше по-отчетлив.

— Трябва да се махаме оттук.

Борн освобождаваше педалите от краката на задушения.

— Тази татуировка, която видях върху ръката на стрелеца...

— Без полиция — успя да промълви дрезгаво той. — Можем да отидем на едно място. Ще ти кажа.

Борн излезе от кадилака, после помогна на Спектър да се измъкне. Стигна, накуцвайки, до друга кола и счупи прозореца ѝ с лакът. Полицейските сирени се чуваха по-близо. Борн се вмъкна вътре, запали с късо съединение на жиците и двигателят на колата с покашляне се съживи. Отключи вратите. В мига, в който професорът се вмъкна на седалката до него, Борн потегли на изток към автострадата. Възможно най-бързо се измести в лявото платно. После рязко зави наляво. Колата прескочи средния бордюр и той ускори, вече в западна посока, противоположна на тази, от която се чуваха сирените.

ШЕСТА ГЛАВА

Аркадин вечеря в „Трактир“ на „Болшая морская“, на половината път по стръмния хълм — типично противно място с грубо лакирани дървени маси и столове. Почти една цяла стена беше заета от картина на тримачтови кораби в севастополското пристанище приблизително от 1900 година. Храната не струваше, но „Трактир“ беше ресторантът, чието име намери в портфейла на Олег Иванович Шуменко. Никой тук не познаваше човек на име Девра, затова след борша и блините Аркадин продължи нататък.

По крайбрежието имаше район, наречен „Омега“, пълен с кафенета и ресторанти. Като културен център на Севастополския нощен живот той се отличаваше с цялото разнообразие от клубове, които човек би търсил. Клуб „Кала“ се намираше на няколко крачки от открития паркинг. Нощта беше ясна и свежа. Черно море, както и небето, беше осеяно с малки светещи точки, които разкриваха смайваща гледка. Морето и небето сякаш бяха едно цяло.

„Кала“ беше на няколко метра надолу по тротоара — място, изпълнено със сладникавия дъх на марихуана и невъобразима врява. Приблизително квадратното помещение беше разделено между претъпкан дансинг и едно издигнато ниво, пълно с миниатюрни кръгли маси и метални бар столове. Мрежа от цветни светлини пулсираше в ритъм с хаус музиката, която въртеше тъничката като сламка жена диджей. Тя стоеше зад малка поставка, на която беше сложен плещър, включен в няколко устройства за дигитално миксиране.

Дансингът беше препълнен с мъже и жени. Виждаха се предимно полюшващи се бедра и лакти. Аркадин си проправи път до бара, който се простираше покрай дясната стена. На два пъти го пресрещаха млади блондинки с големи гърди, които желяеха компанията му и както предположи той, парите му. Мина бързо край тях и намери най-прекия път до изтормозения барман. На стената зад бара към огледало бяха прикрепени три стъквени полици с бутилки алкохол, за да могат клиентите да наблюдават действията на бармана или да се любуват на себе си, докато се троят.

Аркадин беше длъжен да нагази през плътен кордон веселящи, преди да успее да си поръча „Столичная“ с лед. Когато след известно време барманът се върна с неговото питие, Аркадин го попита дали познава някоя си Девра.

— Да, разбира се. Ей там — каза той, като кимна по посока на тъничкото момиче диджей.

Девра си направи почивка едва към един часа. Имаше и други хора, които я чакаха да привърши — Аркадин предположи, че са фенове. Той имаше намерение да стигне до нея първи. Използва по-скоро въздействието на своята личност, отколкото фалшивите си документи. Не че тълпата тук щеше да ги постави под съмнение, но след инцидента във винарната той не искаше да оставя никаква следа, по която да тръгнат истинските украински тайни служби. Фалшивото име на служител от държавната полиция, което беше използвал там, вече беше опасно за него.

Девра беше блондинка и висока почти колкото Аркадин.

Не беше за вярване колко са тънки ръцете ѝ. Изобщо не можеха да бъдат определени. Бедрата ѝ не бяха по-широки от тези на малко момче и той виждаше лопатките на гърба ѝ, докато се движи. Тя имаше големи очи и мъртвешки бяла кожа, сякаш рядко виждаше дневна светлина. Черният ѝ гащеризон с бял череп и пресечени кости отпред на корема беше подгизнал от пот. Вероятно защото беше диджей, ръцете ѝ постоянно се движеха, дори когато останалата част от нея оставаше сравнително неподвижна.

Девра го изгледа от главата до петите, докато той се представяше.

— Не изглеждаш като приятел на Олег — каза тя.

Но когато Аркадин размаха квитанцията с дължимата сума пред лицето ѝ, нейното скептично отношение изчезна. „И така — мислеше Аркадин, докато тя го водеше в гримьорните, — продажността на човешкия род не може да се надценява.“

Стаята на изпълнителите, в която Девра почиваше между сетовите, повече заслужаваше да бъде оставена на пристанищните плъхове, които без съмнение бяха затворени зад стените, но точно сега това нямаше как да се избегне. Той се опита да не мисли за плъховете; така или иначе нямаше да остане дълго тук. Прозорци нямаше; стените и таванът бяха боядисани в черно, със сигурност за да се прикрият многобройни грехове.

Девра включи лампа с мижави четиридесетватова крушка и седна на дървен стол, надраскан с нож и изгорен от цигари. Едва ли имаше разлика между стаята на изпълнителите и някоя килия за разпити. Нямаше никакви други столове или мебели, с изключение на тясна дървена маса, опряна на едната стена, и на нея цареше бъркотия от гримове, дискове, цигари, кибрит, ръкавици и други натрупани дреболии, които Аркадин не си направи труда да разпознае.

Девра се облегна назад и запали цигара, която пъргаво грабна от масата, без да предложи и на него.

— Значи си дошъл да изплатиш дълга на Олег.

— В известен смисъл.

Очите ѝ се присвиха и тя много заприлича на сибирска белка, каквато Аркадин веднъж беше отстрелял в покрайнините на Санкт Петербург.

— Какво точно значи това?

Аркадин извади банкнотите.

— Ето, нося на място парите, които той ти дължи. — Щом Девра посегна към тях, Аркадин ги дръпна. — В замяна бих искал малко информация.

Девра се засмя.

— На каква ти приличам, на телефонен оператор?

Аркадин я удари така силно с опакото на ръката си, че Девра се блъсна в масата. Тубичките червило и грим се затъркаляха и изпопадаха. Девра отмести ръка, за да се задържи, а пръстите ѝ заровиха по масата.

Когато измъкна малък пистолет, Аркадин беше готов. Юмрукът му смаза деликатната ѝ китка и той изтръгна оръжието от вцепенените ѝ пръсти.

— Сега — каза той, като я върна обратно на стола — готова ли си да продължиш?

Девра мрачно го погледна.

— Знаех си, че това е прекалено хубаво, за да е истина. — Тя избухна. — По дяволите! Нито едно добро дело не остава ненаказано.

Аркадин се позабави, докато осмисляше това, което действително казваше Девра. После попита:

— Защо му трябваша на Шуменко десетте хиляди хривини?

— Значи бях права. Ти не си негов приятел.

— Има ли значение? — Аркадин изпразни пистолета, разглоби го, без да сваля поглед от нея, и остави частите на масата. — Сега всичко е между теб и мен.

— Мисля, че не е — обади се зад гърба му дълбок мъжки глас.

— Филя — въздъхна Девра. — Защо се забави толкова?

Аркадин не се обърна. Беше чул щракването на автоматичния нож и знаеше срещу какво е изправен. Обходи с ъгълчето на окото си бъркотията по масата и когато видя двете полукръгли дръжки на ножица, която се подаваше изпод малка купчина кутии за дискове, отбеляза местоположението ѝ в ума си, а после се обърна.

Сякаш стреснат от едрия мъж със силно пъпчиво лице и допълнителни кичури коса, той се отдръпна към ръба на масата.

— Кой си ти, по дяволите? Това е частен разговор. — Аркадин говореше по-скоро за да отвлече вниманието на Филя от лявата си ръка, която се движеше зад гърба му по плота на масата.

— Девра е моя — Филя заплашително размаха дългото зловещо острие на саморъчно направения джобен нож. — Никой не говори с нея без мое разрешение.

Аркадин леко се усмихна.

— Не говорех с нея толкова, колкото я заплашвах.

Искаше да предизвика Филя дотолкова, че да направи нещо необмислено и следователно глупаво, и Аркадин прекрасно успя. Филя с ръмжене се втурна към него с извадено острие, леко вирнато нагоре.

Аркадин трябваше да направи най-доброто само с една изненадваща маневра. Пръстите на лявата му ръка бяха стиснали ножицата. Тя беше малка, толкова по-добре, защото Аркадин нямаше намерение пак да убива някой, който би дал полезна информация. Вдигна ножицата, като прецени тежестта ѝ. После, докато я местеше около тялото си, отметна китката си с измамно леко движение, което въпреки това беше доста мощно. Освободена от хватката му, ножицата полетя във въздуха и се заби в меката част точно под гръдната кост на Филя.

Очите на Филя се облешиха, а неудържимият му устрем прекъсна на две крачки от Аркадин, после той продължи напред, размахвайки ножа. Аркадин се сви да избегне стремителния замах на острието. Той се вкопчи във Филя, като искаше само да го изтощи, да остави раната в гърдите да изцеди силите му, но Филя нямаше никакви сили. Намушкването само още повече го разяри. С нечовешка мощ той изби хватката на Аркадин от китката на ръката си, с която държеше ножа, замахна отдолу нагоре и проби защитата на Аркадин. Върхът на острието изгуби очертания пред лицето на Аркадин. Твърде закъснял да спре атаката, той реагира инстинктивно, като успя да го отклони в последния миг, така че върхът на ножа мина през гърлото на самия Филя.

Бликналата кръв накара Девра да запищи. Аркадин се втурна към нея и закри с едната си ръка устата ѝ. Пепелявобледите ѝ бузи и чело бяха изцапани с кръв. Аркадин подхвана Филя под мишницата. Филя умираше. Аркадин изобщо не искаше това да се случи. Първо Шуменко, а сега и Филя. Ако вярваше в подобни неща, би казал, че тази задача е прокълната.

— Филя! — Аркадин зашлеви мъжа, чиито очи бяха станали като стъклени. От увисналата уста на Филя потече кръв. — Пратката? Къде е тя?

За момент очите на Филя се съсредоточиха върху Аркадин. Когато той повтори въпроса си, една странна усмивка отнесе Филя в небитието. Аркадин го поддържа още малко, преди да го подпре на стената.

Когато се обърна пак към Девра, видя как един плъх наднича кръвнишки от ъгъла и нещо в корема му се надигна. Костваше му цялата сила на волята да не остави момичето и да се втурне след него, за да го разкъса на парчета.

— Сега — каза той — сме само аз и ти.

Като се увери, че не са го проследили, Роб Бат влезе на паркинга близо до баптистката църква на „Тайсънс Корнер“. Остана да чака в колата. От време на време поглеждаше часовника си.

При покойния директор на ЦРУ той беше началник на операциите, най-влиятелният от седемте директори в ЦРУ. Беше от старата школа на Белтуей с връзки, които директно водеха

назад към легендарния йейлски клуб „Череп и кости“, чиито секретар беше през годините си в колежа. Точно колко хора от „Череп и кости“ бяха вербувани в американските тайни служби — пазителите на тази загадка бяха способни да убиват, за да я опазят. Достатъчно беше да се каже, че са много и Бат беше един от тях. Беше особено оскърбително за него да свири втора цигулка на външен човек — и при това жена. Стария никога нямаше да разреши подобно нарушение, но Стария го нямаше, беше убит в собствения си дом, според слуховете, от своята продажна асистентка Ан Хелд. Макар че Бат и други от неговото братство имаха своите съмнения по въпроса.

Каква разлика от три месеца насам. Ако Стария още беше жив, Бат не би и помислил да се съгласи на тази среща. Бат беше лоялен човек, но неговата лоялност, както осъзна, се простираше до човека, който се беше свързал с него в колежа и го вербува за ЦРУ. Но тези дни бяха отминали. Властваше новият ред и това не беше честно. Бат не беше част от проблема, предизвикан от Мартин Линдрос и Джейсън Борн — той беше част от решението. Дори изпитваше подозрения към мъжа, който се беше оказал самозванец. Той щеше да го разкрие, ако Борн не се беше намесил. Това попадение, Бат знаеше, щеше да го постави на пътеката на победителя заедно със Стария.

Но след като Стария умря, Бат вече нямаше лоби за директорското място. Вместо това президентът беше избрал Вероника Харт. Един Господ знаеше защо. Това беше такава огромна грешка; тя просто щеше да срине ЦРУ със земята. Една жена не беше устроена да взима решенията, необходими за капитан на кораба ЦРУ. Жените подхождаха по различни начини и с други приоритети към проблемите. Помиярите на Агенцията за национална сигурност обграждаха ЦРУ и Бат не можеше да гледа как тази жена превръща всички, цялата институция, в мърша за тяхното угощение. Бат поне можеше да се присъедини към хората, които неизбежно щяха да поемат властта, когато Харт се издъни. Въпреки това го болеше, че е тук, че ще отплава в това непознато море.

В десет и половина вратите на църквата се отвориха, енорияшите заслизаха по стълбите и застанаха на бледата слънчева светлина, като обръщаха главите си, сякаш бяха слънчогледи на зазоряване. Появиха се свещениците; те вървяха един до друг с Лутър Лавал. Лавал беше придружен от жена си и сина си тийнейджър. Двамата мъже останаха да бърбят, а семействата се събираха свободно около тях. Жената на Лавал изглеждаше заинтригувана от разговора, но синът беше зает да отправя влюбени погледи към момиче горе-долу на неговата възраст, което подскачаше надолу по стълбите. Тя беше красива, Бат трябваше да го признае. После, стреснат, той осъзна, че тъй като Кендъл беше прегърнал тантурестата си жена, това беше една от трите им дъщери. Как те двамата са успели да родят трио от толкова хубави момичета, никой не знаеше. Дори Дарвин нямаше да може да го проумее, мислеше Бат.

Двете семейства — на Лавал и Кендъл — се скупчиха безразборно, сякаш бяха футболен отбор. После децата поеха по своите си задачи, едни с коли, други с велосипеди, защото църквата не беше далеч от домовете им. Двете жени благоприличие целунаха съпрузите си, пъхнаха се в един кадилак ескалад и потеглиха.

Останаха само двамата мъже, които се забавиха малко пред църквата, преди да завият към паркинга. Не размениха нито дума помежду си. Бат долови включването на мощен двигател.

Като лъскава акула на алеята се появи дълга черна бронирана лимузина. Спря за момент, докато Лавал и Кендъл се качат вътре. Двигателят ѝ на празен ход изпращаше малки кълбета газове в хладния, свеж въздух. Бат преброи до трийсет и както беше инструктиран, излезе от своята кола. Щом го направи, задната врата на лимузината внезапно се отвори. Той пъхна глава вътре и влезе в слабо осветения плюшен интериор. Вратата зад него се затвори.

— Господа — каза той, като се сгъна на седалката срещу тях. Двамата мъже седяха един до

друг в задната част на лимузината: Лутър Лавал, царят на разузнаването в Пентагона, и неговият заместник, генерал Ричард П. Кендъл.

— Много любезно от ваша страна да се присъедините към нас — каза Лавал.

Любезността нямаше нищо общо, помисли си Бат. Но сходство в целите имаше.

— За мен е удоволствие, господа. Поласкан съм и ако мога да бъда откровен, признателен съм, че се обърнахте към мен.

— Тук сме — отвърна Кендъл, — за да говорим открито.

— Възразихме срещу назначението на Вероника Харт още от самото начало — каза Лавал.

— Министърът на отбраната съвсем ясно изрази мнението си пред президента. Въпреки това други, включително съветникът по националната сигурност и държавният секретар — а както знаете, той е личен приятел на президента, — настояваха за външен човек от частния сектор по сигурността.

— Не стига това — отвърна Бат, — ами е и жена.

— Точно така — кимна генерал Кендъл. — Това е лудост.

Лавал се размърда.

— Това обаче е най-явният знак за разграждането на отбранителната ни мрежа, за което министър Холидей предупреждава вече от няколко години.

— Когато започнем да слушаме Конгреса и хората от народа, всяка надежда е изгубена — обади се Кендъл. — Вряща яхния от аматьори и всичките дялкат с малки бравички, а нямат абсолютно никаква представа как се поддържа сигурност или се управляват разузнавателни служби.

По лицето на Лавал се плъзна смразяваща усмивка.

— Ето защо министърът на отбраната положи извънредно много усилия, за да запази действията в тайна.

— Колкото повече знаят, толкова по-малко разбират — каза генерал Кендъл. — И са по-склонни да се намесват чрез своите конгресни разглеждания и заплахи за орязване на бюджета.

— Надзорът е неприятен — съгласи се Лавал. — Ето защо определени сфери от Пентагона под мой контрол работят без него. — Той млъкна за момент, като изучаваше Бат. — Как ви звучи това, заместник-директоре?

— Като манна небесна.

* * *

— Олег оплеска страшно работата — каза Девра.

Аркадин се опита да познае.

— Забъркал се е и е загазил с някакви заложни къщи?

Тя поклати глава.

— Това беше миналата година. Имаше общо с Пьотър Зилбер.

Аркадин наостри уши.

— Какво за него?

— Не знам. — Очите й широко се разтвориха, щом Аркадин вдигна юмрука си. — Кълна се.

— Но ти си част от мрежата на Зилбер.

Тя извърна глава от него, сякаш не можеше да се понася.

— Незначителна част. Предавам неща насам-натам.

— Миналата седмица Шуменко ти е дал един документ.

— Даде ми пакет, не знам какво имаше в него — каза Девра. — Беше запечатан.

— Категоризация.

— Какво? — Тя вдигна поглед към него. Кървавите капчици по лицето ѝ приличаха на лунички. Сълзите бяха размазали грима ѝ и сега имаше тъмни полукръгове под очите.

— Първият принцип за създаване на структура. — Аркадин кимна. — Продължавай.

Тя сви рамене.

— Това е всичко, което знам.

— Ами пакетът?

— Предадох го нататък, както ми беше наредено.

Аркадин се наведе над нея.

— На кого го даде?

Тя бегло погледна сгърченото на пода тяло.

— Дадох го на Филя.

Лавал млъкна за момент, за да помисли.

— Така и не сме се запознали в Йейл.

— Вие бяхте две години по-напред от мен — каза Бат. — Но в „Череп и кости“ бяхте известен на всички.

Лавал се разсмя.

— Сега вие ме ласкаете.

— Едва ли. — Бат разкопча палтото си. — Чувал съм разни истории.

Лавал се навъси.

— Които никога не трябва да се издават.

Генерал Кендъл избухна в смях, който изпълни купето.

— Да ви оставя ли сами, момичета? По-добре не; някоя от вас може да си излезе бременна.

Забележката трябваше да прозвучи като шега, разбира се, но в нея имаше някаква противна недоизказана мисъл. Дали като военен се чувстваше обиден, че не е част от елитния клуб или заради връзката, която другите двама имаха чрез „Череп и кости“? Вероятно по малко и от двете. Във всеки случай Бат забеляза допълнителните нюанси в тона му и изолира възможните заключения на място, където можеше да ги изследва по-късно.

— Какво имахте предвид, господин Лавал?

— Търся начин да убедя президента, че неговите по-крайни съветници правят грешка, като препоръчват Вероника Харт за директор на ЦРУ. — Лавал сви устни. — Някакви идеи?

— На пръв поглед, много — отвърна Бат. — Каква е ползата за мен?

Сякаш тъкмо на място Лавал пусна още една усмивка.

— Ще изискаме нов директор на ЦРУ, когато успеем да разкараме Харт. Кого ще изберете на първо място?

— Сегашният заместник-директор изглежда логичният избор — отвърна Бат. — Това трябва да съм аз.

Лавал кимна.

— Точно това имаме предвид.

Бат потропа с върха на пръстите по коляното си.

— Ако вие двамата говорите сериозно.

— Така е, бъдете сигурен.

Умът на Бат бясно препускаше.

— На мен ми се стори неразумно да атакувате Харт директно на този ранен етап.

— По-добре не ни казвайте как да си вършим работата — обади се Кендъл.

Лавал вдигна ръка.

— Нека да чуем какво има да каже човекът, Ричард. — После добави към Бат: — Въпреки това нека изясня напълно едно нещо. Искаме Харт да се махне колкото се може по-бързо.

— Всички искаме това, но едва ли желаете да хвърлят подозренията върху вас... или върху министъра на отбраната.

Лавал и генерал Кендъл размениха бързи многозначителни погледи. Бяха като близнаци, способни да общуват един с друг, без да промълвят и дума.

— Така е наистина — каза Лавал.

— Тя ми каза как сте й устроили клопка на срещата с президента... и за заплахите, които сте й отправили извън Белия дом.

— Жените по-лесно се сплашват от мъжете — отбеляза Кендъл. — Това е добре известен факт.

Бат не обърна внимание на военния.

— Предупредили сте я. Приела е заплахите ви много лично. В „Блек Ривър“ е имала репутация на килър. Проверих през своите източници.

Лавал изглеждаше замислен.

— Вие как щяхте да се отнесете с нея?

— Щях да се държа добре, да я приветствам, да я уверя, че съм наоколо винаги, когато има нужда от помощта ми.

— Тя никога не би се вързала на това — каза Лавал. — Познава маниера ми.

— Няма значение. Идеята не е да ѝ се противопоставяте. Не искате да я сварите с изваден нож, когато дойдете за нея.

Лавал кимна, сякаш виждаше мъдростта в подхода му.

— И как предлагате да действваме отгук нататък?

— Дайте ми малко време — каза Бат. — Харт едва сега започва в ЦРУ и тъй като съм неин заместник, знам всичко, което прави, наясно съм с всяко решение, което взима. Но когато е извън кабинета, следете я, гледайте къде ходи, с кого се среща. Като използвате параболични микрофони, може да подслушвате разговорите ѝ. Помежду си ще я покриваме денонощно и постоянно.

— На мен ми звучи доста стандартно — скептично коментира Кендъл.

— Трябва да е просто, особено когато залогът е толкова голям, това е моят съвет — каза Бат.

— Ами ако тя се досети за наблюдението? — попита Кендъл.

Бат се усмихна.

— Толкова по-добре. Това още повече ще укрепи мандрата на ЦРУ, че Агенцията за национална сигурност се ръководи от некомпетентни.

Лавал се засмя.

— Бат, харесва ми начинът, по който мислите.

Бат кимна с благодарност за комплимента.

— Щом идва от частния сектор, Харт не е запозната с държавните процедури. Няма свободата на действие, на които се е радвала в „Блек Ривър“. Вече забелязвам това, за нея правилата и наредбите са създадени, за да се заобикалят, прескачат, а дори в някои случаи и да се нарушават. Помнете ми думите, по-скоро рано, отколкото късно директор Харт ще ни даде оръжието, от което се нуждаем, за да я изритаме от ЦРУ.

СЕДМА ГЛАВА

— Как е кракът ти, Джейсън?

Борн вдигна поглед към професор Спектър, чието лице беше подпухнало и пребледняло. Лявото му око беше полузатворено и потъмняло.

— Да — каза Спектър. — След това, което току-що се случи, съм принуден да те наричам с явно полагащото ти се име.

— Петата ми е добре — отвърна Борн. — Аз трябва да питам как сте.

Спектър предпазливо докосна бузата си.

— През живота си съм понасял и по-лоши побои.

Двамата мъже седяха в библиотека с висок таван, постлана с огромен великолепен исфахански килим и виненочервени мебели. Три от стените от пода до тавана бяха изпълнени с книги, в стройни редици върху махагонови рафтове. На четвъртата стена имаше огромен прозорец с желязна решетка. Той се издигаше над горичка от величествени ели върху хълмче, което се спускаше към малко езеро, пазено от плачеща върба, която потрепваше от вятъра.

Бяха повикали личния лекар на Спектър, но професорът настоя докторът първо да се погрижи за одраната пета на Борн.

— Сигурен съм, че можем да ти намерим чифт обувки някъде — каза Спектър, като изпрати един от половин дузината мъже да търси обувки за Борн.

Тази твърде голяма къща от камък и плочи, дълбоко в провинцията на Вирджиния, където Спектър беше завел Борн, нямаше нищо общо със скромния апартамент, който професорът държеше близо до университета. Борн беше ходил в апартамента безброй много пъти през годините, но тук не бе идвал никога. А и една особеност на персонала — тя заинтригува Борн и в същото време го изненада.

— Предполагам, че си учуден от всичко това — каза Спектър, сякаш четеше мислите на Борн. — Всичко с времето си, приятелю. — Той се усмихна. — Първо, трябва да ти благодаря, че ме спаси.

— Кои бяха тези хора? — попита Борн. — Защо се опитаха да ви отвлекат?

Докторът намаза антибиотичен крем, сложи тъничка марля и лепенка върху петата. После превърза петата с бинт.

— Това е дълга история — каза Спектър. Докторът вече беше приключил с Борн и стана, за да прегледа професора. — Предлагам да ти кажа за това по време на закуската, на която не се насладихме по-рано. — Той потръпваше, докато лекарят натискаше различни части от тялото му.

— Контузии, натъртвания — монотонно изреди докторът. — Но без счупени кости и фрактури.

Беше дребен, мургав човек с мустаци и тъмна, пригладена назад коса. Борн реши, че е турчин. Всъщност целият персонал изглеждаше от турски произход.

Докторът даде на Спектър малък пакет.

— Може да имате нужда от тези болкоуспокояващи, но само за следващите четиридесет и осем часа. — Той вече беше оставил тубичка от антибиотичния крем, както и наставления за Борн.

Докато преглеждаха Спектър, Борн използва мобилния си телефон да се обади на Дерон, художника имитатор, когото използваше за всичките си документи при пътуване. Борн издекламира регистрационния номер на черния кадилак, който беше задигнал от евентуалните похитители на професора.

— Искам да докладваш за регистрацията колкото може по-бързо.

— Добре ли си, Джейсън? — попита Дерон със своя носов лондонски акцент. Дерон беше подкрепял Борн в безброй опасни мисии. Винаги задаваше този въпрос.

— Добре съм — отвърна Борн. — Но не мога да кажа същото за пътниците в колата.

— Прекрасно.

Борн си го представи в неговата лаборатория в североизточния район на Вашингтон — висок, бликащ от енергия чернокож с ум на магьосник.

Когато лекарят си тръгна, Борн и Спектър останаха насаме.

— Вече знам кой ме преследваше — каза Спектър.

— Не обичам недовършени неща — отвърна Борн. — Регистрацията на кадилака ще ни каже нещо, вероятно нещо, което дори и вие не знаете.

Професорът кимна, явно впечатлен.

Борн седна на кожения диван и вдигна крака си на масичката за кафе. Спектър се отпусна на едно кресло отсреща. Облаците се гонеха един друг по бруленото от вятъра небе и изпъстриха с подвижни шарки персийския килим. Борн видя как по лицето на Спектър премина една различна сянка.

— Професоре, какво има?

Спектър поклати глава.

— Дълга ти най-искрено извинение, Джейсън. Опасявам се, че имах скрит мотив, като те помолих да се върнеш към университетския живот. — Погледът му беше изпълнен със съжаление. — Мислех, че ще е добре за теб, да, това е самата истина, абсолютно. Но освен това те исках близо до себе си, защото... — Той махна с ръка, сякаш да прочисти въздуха от измамата. — Защото се страхувах, че това, което се случи тази сутрин, ще се случи. Сега заради моя егоизъм много ме е страх, че изложих живота ти на опасност.

Турският чай, силен и с наситен аромат, беше сервиран пред тях с яйца, пушена риба, едрозърнест хляб и тъмножълто благоуханно масло.

Борн и Спектър седнаха на дълга маса, покрита с бяла, ръчно бродирана ленена покривка. Порцеланът и сребърната посуда бяха от най-високо качество. Отново странност в домакинството на университетски преподавател. Останаха мълчаливи, докато млад мъж, строен и стегнат, сервираше тяхната идеално приготвена, елегантно подредена закуска.

Когато Борн понечи да зададе въпрос, Спектър го прекъсна:

— Първо трябва да напълним стомасите си и да възстановим силите си, за да сме сигурни, че умовете ни ще работят с пълен капацитет.

Двамата проговориха отново едва след като привършиха, чиниите и приборите бяха прибрани и им наляха от чайник с прясно приготвен чай. Между тях лежеше малка купа с гигантски фурми и разполовени свежи нарове.

Щом отново останаха сами в трапезарията, Спектър без предисловия каза:

— По-предишната нощ получих вест, че един мой бивш студент, чийто баща ми беше близък приятел, е мъртъв. Убит по най-безмилостен начин. Този млад човек, Пьотър Зилбер, освен че беше мой бивш студент, ръководеше информационна мрежа, която се простираше в няколко държави. След няколко трудни и рисковани месеци маневри и преговори той успя да ми набави един жизненоважен документ. Пьотър беше разкрит, с неизбежните последствия. От такова събитие се опасявах. Може да звучи мелодраматично, но те уверявам, че е истина: войната, в която участвам от близо двайсет години, достигна финалната си фаза.

— Каква точно война, професоре? — попита Борн. — Срецу Кого?

— След малко ще стигна и до това. — Спектър се приведе напред. — Предполагам, че си любопитен, дори смаян, че един университетски професор ще е ангажиран с въпроси, които са повече от областта на Джейсън Борн. — Той вдигна за миг двете си ръце, за да обхване къщата.

— Но както ти без съмнение си забелязал, животът ми е по-различен, отколкото на пръв поглед.
— Той доста тъжно се усмихна. — Така ставаме двама, нали?

Като човек, който също води двойствен живот, те разбирам по-добре от повечето други хора. Нуждая се от една самоличност, когато влизам в студентското градче, но тук съм съвсем друг човек. — Той се потупа отстрани по носа с дебелия си показалец. — Обръщам внимание. Видях нещо познато у теб в мига, в който те срещнах — как очите ти улавят всяка подробност за хората и нещата около теб.

Мобилният телефон на Борн забръмча. Той го отвори, изслуша това, което Дерон имаше да му казва, после го прибра.

— Кадилакът е бил обявен за откраднат един час преди да се появи пред ресторанта.

— Това изобщо не ме учудва.

— Кой се опита да ви отвлече, професоре?

— Знам, че си нетърпелив да научиш фактите, Джейсън. И аз щях да бъда на твоето място. Но те уверявам, че те нямат смисъл без малко предистория отначало. Когато казах, че животът ми е по-различен, отколкото е на пръв поглед, ето какво имах предвид: аз съм ловец на терористи. От много години — прикритието и убежището на моята позиция в университета ми го позволяват — съм изградил мрежа от хора, които събират разузнавателни данни точно както твоето ЦРУ. Но данните, които ме интересуват, са твърде специфични. Има хора, които ми отнеха съпругата. Посред нощ, докато ме нямаше, те я отвляха от дома ни, изтезаваха я, убиха я, после я изхвърлиха на прага ми. Като предупреждение, нали разбираш.

Борн усети как изтръпва тилът му. Той знаеше какво е това отмъстителност. Когато Мартин умря, Борн можеше да мисли само за това как да унищожи хората, които го бяха измъчвали. Той изпита нова, по-силна привързаност към Спектър, дори когато самоличността на Борн у него се възправи, яхнала разпенена вълна от чист адреналин. Изведнъж работата в университета му се стори пълен абсурд. Мойра беше права — заседналият живот вече го дразнеше. Как да се чувства след месеци академичен живот, лишен от приключения, от притока на адреналин, за който живееше?

— Баща ми беше заловен, защото планираше да свали водача на една организация. Наричат се Източното братство.

— Източното братство не пледира ли за мирно интегриране на мюсюлманите в западното общество?

— Това е официалната им позиция, така е, и публикациите им ще те накарат да повярваш в това. — Спектър остави чашата си. — Всъщност това изобщо не е истина. Аз ги познавам като Черния легион.

— Значи Черният легион накрая е решил да се заеме с вас.

— Само да беше толкова просто. — Той млъкна, щом чу дискретно почукване на вратата.
— Влез.

Младият мъж, който беше изпратен с поръчка, влезе с широки крачки. Носеше кутия за обувки, която сложи пред Борн.

Спектър махна с ръка.

— Моля.

Като свали крака си от масата, Борн отвори кутията. Вътре имаше чифт много елегантни италиански мокасини, както и чифт чорапи.

— Лявата е с половин номер по-голяма, за да се побере превръзката, която ще пази петата ви — каза на немски младежът.

Борн обу чорапите и се пхна в обувките. Пасваха му идеално. Като видя това, Спектър кимна към младия мъж, който се обърна и без нито дума повече напусна стаята.

— Говори ли английски? — попита Борн.

— О, да. Когато има нужда. — На лицето на Спектър цъфна дяволита усмивка. — А сега, скъпи ми Джейсън, се питаш защо той говори немски, щом е турчин.

— Предполагам, защото вашата мрежа се простира в много страни, включително и Германия, която също като Англия е развъдник на мюсюлманска терористична дейност.

Спектър се усмихна по-широко.

— Ти си като скала. Винаги мога да разчитам на теб. — Той вдигна показалец. — Но все пак има и друга причина. Има общо с Черния легион. Ела. Ще ти покажа нещо.

Филя, севастополският куриер на Пьотър, живееше в квартал от порутени жилища, останали от дните, в които Съветският съюз беше прекроил града в огромна казарма, за да подслони военноморския си контингент. Апартаментът, застинал във времето от седемдесетте, носеше всичкия чар на камера за замразено месо.

Аркадин отвори вратата с ключа, който беше намерил в джоба на Филя. Бутна Девра през прага и влезе вътре. Светна лампата и затвори вратата след себе си. Тя не искаше да идва, но нямаше право на глас, както и нямаше думата да му помогне да извлече трупа на Филя през задната врата на нощния клуб. Оставиха го подпрян на края на алеята, на стена, просмукана с незначайни секрети. Аркадин изля съдържанието на наполовина празна евтина водка върху Филя, после стисна пръстите му около гърлото на бутилката. Филя се превърна в един от многото пияници в града, чиято смърт при неизяснени обстоятелства ще бъде регистрирана от безрезултатната, претоварена бюрокрамична машина.

— Какво търсиш? — Девра застана по средата на всекидневната, като гледаше как Аркадин методично претърсва. — Какво си мислиш, че ще намериш? Документът? — Смехът ѝ беше нещо като пискливо свирукане. — Заминал е.

Аркадин вдигна очи от кашата, в която автоматичният му нож беше превърнал възглавниците от дивана.

— Къде?

— Далеч от твоите ръце, това е сигурно.

Аркадин затвори ножа си и прекоси пространството между двамата с една широка крачка.

— Мислиш ли, че това тук е шега или пък си играем на някаква игричка?

Горната устна на Девра се сгърчи.

— Сега ще ме нараниш ли? Повярвай, нищо, което можеш да направиш, не е по-лошо от това, което вече ми е сторено.

Кръвта заблъска във вените на Аркадин и той се спря, за да обмисли думите ѝ. Онова, което казваше, вероятно бе истина. Бог бе изоставил много украинци под съветския ботуш. Аркадин трябваше да възприеме съвсем друга тактика.

— Няма да те нараня, макар че си с противниците. — Той се завъртя кръгом и седна на един стол с дървени облегалки. Облегна се назад и прокара пръсти през косата си. — Виждал съм много гадости — излежал съм две присъди в затвора. Мога да си представя системното скотско отношение, което си търпяла.

— И аз, и майка ми, мир на праха ѝ.

Светлините от фарове на преминаващи коли блеснаха за кратко в прозорците, после се стопиха. На улицата мързеливо изляя куче. С бурен скандал отминаха двама души. Вътре в занемарения апартамент от неравномерната светлина на лампите, с накъсани или килнати сенки, Девра изглеждаше ужасно уязвима, като дребничко дете. Аркадин стана, силно се протегна, разходи се до прозореца и погледна към улицата. Очите му улавяха и най-дребната

сянка, всеки проблясък на светлина, независимо колко кратка или слаба беше тя. Рано или късно хората на Пьотър щяха да го последват; беше нещо неизбежно, което двамата с Икупов обсъдиха, преди да тръгне от вилата. Икупов предложи да изпрати двама здравеняци да се спотайват в Севастопол, в случай че има нужда от тях, но Аркадин отказа, обясни, че предпочита да работи сам.

След като се увери, че за момента улицата е чиста, той се отдръпна от прозореца навътре в стаята.

— Майка ми умря мъчително — каза той. — Убиха я, зверски я пребиха и я оставиха в един килер да я гложат плъховете. Поне така ми каза следователят.

— Къде беше баща ти?

Аркадин сви рамене.

— Кой знае? По това време кучият му син може да е бил в Шанхай, а може и да е бил мъртъв. Майка ми каза, че е бил от търговския флот, но аз силно се съмнявам. Тя се срамуваше, че е забременяла от абсолютно непознат.

Девра, която беше седнала върху разпраната облегалка на дивана, каза:

— Гадно е да не знаеш корените си, нали? Сякаш вълните винаги са те подмятали. Никога няма да познаеш своя дом, дори и да попаднеш на него.

— Моят дом — с усилие каза Аркадин. — Аз никога не мисля за него.

Девра улови нещо в гласа му.

— Но би искал, нали?

Той доби сърдито изражение. Провери отново улицата с обичайното усърдие.

— Какъв е смисълът?

— Защото като знаем кои са корените, можем да разберем кои сме. — Тя леко се удари в гърдите с юмрук. — Миналото ни е част от нас.

Аркадин се почувства така, сякаш го беше убола с игла. Във вените му бликна отрова.

— Моето минало е остров, от който отдавна съм отплувал.

— Няма значение, то още е с теб дори и да не го осъзнаваш — отвърна тя с такава енергия, сякаш дълго бе премисляла това. — Не можем да избягаме от миналото, независимо от усилията, които правим.

За разлика от него тя, изглежда, имаше силно желание да говори за миналото си. На него това му се стори любопитно. Дали Девра не мислеше, че тази тема е обща за тях? Ако е така, той трябваше да я запази, за да поддържа непрекъснатата връзка с нея.

— Ами твоят баща?

— Тук съм родена, тук израснах. — Тя се загледа в ръцете си. — Баща ми беше корабен инженер. Изхвърлиха го от корабостроителницата, когато руснаците я конфискуваха. После една нощ дойдоха за него, казаха, че ги шпионирал, предавал техническа информация за корабите им на американците. Повече не го видях. Но руският служител от държавна сигурност си хареса майка ми. Когато ѝ се насити, се захвана с мен.

Аркадин лесно можеше да си представи.

— Как свърши всичко?

— Един американец го уби. — Тя вдигна поглед към него. — Грозна ирония, защото този американец беше шпионин, пратен да заснеме руския флот. Когато американецът изпълни задачата си, трябваше да се върне в родината си. Но остана. Грижеше се за мен, гледаше ме, докато оздравея.

— Ти естествено се влюби в него.

Тя се засмя.

— Ако бях героиня в роман, със сигурност. Но той беше толкова мил с мен; бях му като

дъщеря. Плаках, когато си замина.

Аркадин откри, че е смутен от изповедта ѝ. За да се разсее, той огледа съсипания апартамент още веднъж.

Девра предпазливо го издебна.

— Хей. Умирам от глад.

Аркадин се засмя.

— Май важи за двамата.

Орловият му поглед пак обходи улицата. Този път, щом пристъпи встрани на прозореца, той настръхна. Една кола се приближи и спря пред блока. Разтревожена от внезапното напрежение в тялото му, Девра се приближи до прозореца зад Аркадин. Вниманието му беше привлечено от факта, че макар двигателят още да работеше, всички светлини бяха угасени. От колата излязоха трима мъже и се насочиха към входа. Беше крайно време да се махат.

Той се дръпна от прозореца.

— Тръгваме. Веднага.

— Хората на Пьотър. Нямаше как да не ни намерят.

За голяма изненада на Аркадин тя не възрази, когато той я избута навън от апартамента. Коридорът вече отекваше от ритъма на тежките обувки върху бетонния под.

Борн установи, че болката е неприятна, но не чак нетърпима. През живота си беше преживявал много по-лоши неща от одрана кожа на петата. Докато следваше професора надолу по металните стълби към мазето, си помисли, че не може да имаш абсолютна увереност, когато става дума за хора. Винаги е предполагал, че животът на Спектър е подреден, порядъчен, еднообразен и спокоен, ограничен в измеренията на университетското градче. Всичко това беше далеч от истината.

На половината път стълбата се превърна в каменни стъпала, изтъркани от десетилетия ползване. Пътя им направляваше изобилна светлина, идваща отдолу. Влязоха в добре устроено мазе с подвижни стени, които преграждаха нещо като офис клетки, всички с лаптопи, прикрепени към високоскоростни модеми. Навсякъде пред тях работеха хора.

Спектър спря при последната клетка, където млад мъж, изглежда, декодираше текст, течащ върху компютърния му екран. Когато видя Спектър, младият мъж извади лист хартия от принтера и му го даде. Професорът го зачете и настроението му веднага се промени. Макар по лицето му да се четеше безразличие, тялото му стана някак напрегнато.

— Добра работа. — Той кимна към младия човек, преди да въведе Борн в стая, която се оказа малка библиотека. Спектър се приближи до един от рафтовете и докосна подвързията на сборник със стихотворения хайку от големия поет Мацуо Башо. Отвори се един квадратен участък от книгите и разкри поредица чекмеджета. От едно чекмедже Спектър измъкна нещо, напомнящо фотоалбум. Всички страници бяха стари и всяка беше облечена в архивно фолио, за да се запази. Той показа една от тях на Борн.

Най-отгоре стоеше познатият военен орел, стиснал свастика в човката си — символът на германския Трети райх. Текстът беше на немски. Отдолу беше изписана думата „*OSTLEGIONEN*“, придружена от цветна снимка на преплетен овал, очевидно униформен отличителен знак, на свастика, заобиколена от лаврови листа. Около централния символ бяха разположени думите *TREU*, *TAPFER*, *GEHORSAM*^[1], които Борн преведе като „лоялен, смел, покорен“. Отдолу имаше още една цветна снимка на озъбена вълча глава, под която стоеше обозначението *OSTMANISCHE SS-DIVISION*^[2].

Борн забеляза датата върху страницата: 14 декември 1941 година.

— Никога не съм чувал за Източните легиони — каза Борн. — Какви са били те?

Спектър обърна страницата и там, забодено към нея, се видя квадратно парче маслинозелен плат. Върху него беше нашият син щит с черна ивица. Отгоре стоеше думата *BERGKAUKASIEN* — планината Кавказ. Точно под нея в яркожълто беше емблемата на трите конски глави, обединени — както Борн вече знаеше — от череп, символа на нацисткия *Schutzstaffel* — охранителният отряд, — познат в разговорната реч като СС. Беше точно като татуировката върху ръката на въоръжения.

— Не са били, а са. — Очите на Спектър проблеснаха. — Те са хората, които се опитаха да ме отвлекат, Джейсън. Те искат да ме разпитат и да ме убият. Сега, след като знаят за теб, и с теб ще искат да направят същото.

---

[1] Източни легиони (нем.) — доброволчески формирования от военнопленници, наборници и доброволци от окупираните територии на СССР, които се сражават на страната на Германия през Втората световна война. — Бел.прев. ↑

[2] Източна дивизия на СС. Формирана е през ноември 1943 г. и в състава ѝ влизат отделни подразделения от Поволжието, Урал, Турция и Крим. — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

— На покрива или в мазето? — попита Аркадин.

— На покрива — веднага каза тя. — В мазето има само един вход.

Побягнаха колкото могат по-бързо към стълбището, после взимаха стъпалата по две наведнъж. Сърцето на Аркадин силно заблъска, кръвта му се движеше ускорено, адреналинът се вливаше в него с всеки скок нагоре. Чуваше как долу преследвачите му с усилие се изкачват. Примката около него се затягаше. Като се втурна в далечния край на тесния коридор, той протегна нагоре дясната си ръка и дръпна надолу металната стълба, която водеше към покрива. Постройките от съветската епоха бяха прословути с паянтовите си врати. Той знаеше, че без проблеми ще излезе на покрива. Оттам — с неголям скок на съседната сграда, после на следващата и тогава на улицата, където щеше да е лесно да се изплъзне на преследвачите. Той повдигна тялото на Девра да мине през квадратния отвор на тавана и се провря след нея. Зад него се чуваха виковете на тримата мъже: бяха претърсили апартамента на Филя. Всички се бяха втурнали след Аркадин. Щом стъпи на тясната площадка, той застана срещу вратата към покрива, но когато се опита да натисне желязната решетка, тя не поддаде. Натисна по-силно, но пак безрезултатно. Изрови халка с тънки метални шперцове от джоба си, пъкна ги един след друг в ключалката, като ги въртеше нагоре-надолу, но така и не успя. Като разгледа по-отблизо, видя, че вътрешността на евтината брава беше слепнала от ръжда. Нямахше да се отвори.

Той се обърна и погледна надолу по стълбата. Преследвачите му приближаваха. Нямахше къде да избяга.

— На 22 юни 1941 година Германия нахлу в Съветския съюз — каза професор Спектър. — При нападението срещаша хиляди и хиляди вражески войници, които или се предаваха без съпротива, или много бързо дезертираха. До август същата година настъпващата армия беше интернирала половин милион съветски военнопленници. Много от тях бяха мюсюлмани — татари от Кавказ, турци, азербайджанци, узбеки, казахи и от други племена от Урал, Туркестан, Крим. Единственото общо между всички тези мюсюлмани беше омразата им към Съветския съюз и особено към Сталин. За да разкажа по-накратко тази много дълга история, мюсюлманите, взети за военнопленници, предложиха услугите си на нацистите да се бият заедно с тях на Източния фронт, където можеха да причинят най-големи щети и чрез подривна дейност, и чрез разшифроване на съветските разузнавателни съобщения. Фюрерът беше въодушевен. Източните легиони силно заинтригуваха райхсфюрера на СС Хайнрих Химлер, който гледаше на исляма като на мъжествена, войнствена религия, притежаваща някои основни качества, общи с неговата СС философия — преди всичко сляпото подчинение, готовността за саможертва, пълна липса на състрадание към врага.

Борн попиваше всяка дума, всяка подробност от фотографиите.

— Неговите схващания за исляма не влизаха ли в противоречие с нацисткия расов ред?

— Ти познаваш хората по-добре от всеки, Джейсън. Те имат безкраен капацитет за рационализиране на реалността, за да пасва на собствените им идеи. Така беше и с Химлер, който беше убедил себе си, че славяните и евреите са низши човешки същества. Азиатският елемент в руската нация беше причина онези хора, които бяха потомци на великите воители Атила, Чингис хан, Тамерлан, да паснат на критериите му за превъзходство. Химлер се възползва от мюсюлманите по тези места, от потомците на монголите.

Тези хора станаха ядрото на нацистките Източни легиони, но най-хубавото парче от

баницата Химлер запази за себе си, като ги обучи тайно с най-добрите си водачи в СС и усъвършенства уменията им не само на войници, но и на елитни бойци, шпиони и наемни убийци и според разпространеното мнение копнееше да ги командва. Той ги нарече Черния легион. Разбираш ли, аз направих щателно проучване на нацистите и техните Източни легиони. — Спектър посочи щита с трите конски глави, обединени от човешкия череп. — Това е тяхната емблема. От 1943 година нататък от нея се страхуваха дори повече, отколкото от двете светкавици на СС или от символа на техния придатък, Гестапо.

— Малко е късничко нацистите да бъдат сериозна заплаха — каза Борн. — Не мислите ли?

— Връзката на Черния легион с нацистите отдавна е изчезнала. Сега той е най-мощната и влиятелна ислямска терористична мрежа, за която никой не е чувал. Нейната анонимност е умишлена. Финансира се чрез законната фасада на Източното братство.

Спектър извади друг албум. Той беше пълен с изрезки от вестници за терористични атаки по целия свят: Лондон, Мадрид, Карачи, Фалуджа, Афганистан, Русия. Докато Борн прелистваше страниците, списъкът нарастваше.

— Както виждаш, за някои от тези атаки са поели отговорност различни познати терористични мрежи. За други никой не е поел отговорност, никой терорист изобщо не е бил свързан с тях. Но от своите източници знам, че всичките са извършени от Черния легион — каза Спектър. — И сега планират най-голямата си, най-зрелищна атака. Джейсън, ние мислим, че се прицелват в Ню Йорк. Казах ти, че Пьотър Зилбер, младежът, убит от Черния легион, беше специален. Той беше магьосник. Някак си успя да открадне плановете за целта на атаката на легиона. Разбира се, обикновено планирането се извършва изцяло устно. Но явно мишената на тази атака е толкова сложна, че Черният легион е трябвало да се сдобие с действителните планове на конструкцията. Затова смятам, че ще е голяма сграда във важен район на града. Абсолютно наложително е да намерим този документ. Това е единственият начин да узнаем къде смята да удари Черният легион.

* * *

Аркадин седна на пода на малката площадка, краката му висяха от двете страни на отвора над най-горния етаж.

— Извикай им — прошепна той. Сега, след като беше разположен на висока позиция, така да се каже, искаше да ги привлече към себе си. — Давай. Нека да знаят къде си.

Девра изкрещя.

Сега Аркадин чу как някой с глухо кънтене се качва по желязната стълба. Щом отдолу се подадоха глава и ръка, която държеше пистолет, Аркадин заби глезените си в ушите на мъжа. Той облещи очи и Аркадин дръпна пистолета от ръката му, подпря се и прекърши врата на мъжа.

В момента, в който го пусна, мъжът се изгърколи с трополене надолу по стълбата. Както се предполагаше, през квадратния отвор полетя порой изстрели и куршумите се забиха в тавана. Още щом утихнаха, Аркадин блъсна Девра през отвора и я последва, като се плъзна надолу по външния край на стълбата.

Както се надяваше, останалите двама мъже, шокирани от загубата на своя другар, прекратиха огъня. Аркадин простреля единия в дясното око. Другият се отдръпна зад един ъгъл, когато Аркадин стреля по него. Аркадин изправи момичето — натъртено, но иначе невредимо, — втурна се към първата врата и блъсна по нея. Като чу раздражен мъжки глас, той заблъска по отсрещната врата. Никакъв отговор. Стреля с пистолета си в ключалката, разби вратата и я отвори.

Апартаментът беше необитаем и по купищата прах и мръсотия, разбра, че никой не беше живял тук от доста време. Аркадин се втурна към прозореца. Изведнъж чу познати писъци. Стъпи на купчина боклуци и оттам изскочи плъх, после още един и още един. Бяха из целия апартамент. Аркадин застреля първия, после се овладя и разтвори широко прозореца. Блъсна го леден дъжд, който се стичаше надолу по стената на сградата.

Като държеше Девра пред себе си, той прекрачи рамката на прозореца. В този момент чу как третият мъж вика подкрепление и изстреля три куршума през разбитата врата. Той грубо издърпа Девра навън върху тясната противопожарна площадка и двамата се промъкнаха наляво към отвесната стълба, която водеше към покрива.

С изключение на един-два охранителни прожектора севастополската нощ беше по-тъмна и от самия ад. Дъждът се изливаше на режещи талази и блъскаше в лицето и ръцете. Аркадин се беше приближил достатъчно, за да стигне стълбата, когато железните пръчки, по които ходеше, поддадоха.

Девра изпищя, когато двамата рязко се смъкнаха и се приземиха срещу парапета на аварийната площадка отдолу. Почти веднага разнебитеното съоръжение поддаде под тежестта им и те се олюляха над ръба. Аркадин се протегна и с лявата си ръка се хвана за една стъпенка на стълбата. С дясната ръка се държеше за Девра. Увиснаха във въздуха — земята беше твърде далеч, за да рискува и да се пусне. Освен това нямаше удобен, достатъчно пълен контейнер за боклук, който да омекоти падането им.

— Издърпай се нагоре — каза той. — Увий краката си около мен.

— Какво?

Той ѝ изкрещя командата и уплашена, Девра изпълни заповедта.

— Сега склучи глезени здраво около кръста ми.

Този път тя не се поколеба.

— Добре — каза Аркадин. — Сега се протегни нагоре, ще улучиш най-долното стъпало — не, хвани се за него с две ръце.

Мокрото желязо беше хлъзгаво и при първия опит Девра пропусна стълбата.

— Отново — изкрещя Аркадин. — И този път не пропускай.

Явно ужасена, Девра склучи пръсти около стъпалото и се хвана толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха. А лявото рамо на Аркадин бавно се изместваше от ставата. Ако не сменеше веднага позицията си, с него беше свършено.

— Сега какво? — попита Девра.

— Щом се хванеш сигурно за стъпалото, освободи глезените си и се издърпай нагоре по стълбата, докато успееш да застанеш на стъпало.

— Не знам дали имам толкова сила.

Той се повдигна нагоре и накрая стисна стъпалото под дясната си мишница. Не чувстваше лявата си ръка. Раздвижи пръсти и в пулсиращото му рамо сякаш се забиха игли.

— Продължавай — каза той, като я избута нагоре. Не можеше да позволи тя да види колко е силна болката му. Лявата му ръка мъчително се гърчеше, но той продължаваше да бута Девра.

Накрая тя застана на стълбата над него. Погледна надолу.

— Сега ти.

Цялата лява страна на Аркадин беше вцепенена, а тялото му гореше в треска.

Девра се протегна към него.

— Хайде.

— Нямам кой знае за какво да живея, умрях много отдавна.

— Разкарай се. — Тя пропълзя надолу и когато пак се протегна, хвана ръката му. В това време ходилото ѝ се смъкна от стъпалото и се хлъзна надолу към Аркадин с такава сила, че

Девра почти ги отскубна и двамата.

— Боже, ще падна! — изкрещя тя.

— Увий пак крака около кръста ми — викна той. — Точно така. Сега се пусни от стълбата първо с едната ръка, после с другата. Вместо за нея се хвани за мен.

Когато тя изпълни нарежданията му, Аркадин започна да се катери по стълбата. Щом стигна достатъчно високо, за да застане с обувки на стъпалата, качването стана по-лесно. Пренебрегна пламналото си ляво рамо — и двете ръце му трябваша, за да се изкачи.

Най-после стигнаха до покрива, прехвърлиха се през каменния парапет и легнаха без дъх върху смолата, залята с шуртяща вода. Изведнъж Аркадин усети, че дъждът вече не бие в лицето му. Погледна нагоре и видя човек — третият от групата — да стои над него с пистолет, насочен в лицето му.

Мъжът се ухили.

— Време е да умреш, копеле.

Професор Спектър прибра албумите. Преди да затвори чекмеджето обаче, извади две фотографии. Борн разгледа лицата на двама мъже. Мъжът на първата снимка беше приблизително на възрастта на професора. Очилата почти комично увеличаваха големи воднисти очи, над които се простираха забележително гъсти вежди. Иначе главата му беше плешива.

— Семьон Икупов — каза Спектър. — Водач на Черния легион.

Той поведе Борн от библиотеката нагоре по стълбите, навън зад къщата на свеж въздух. Пред тях се простираше безукорно подредена английска градина, опасана от нисък чемширов плет. Небето беше безбрежно синьо и бездънно, изпълнено с обещания за ранна пролет. Между голите клони на върбата изпърха птица, без да е сигурна къде да кацне.

— Джейсън, ние трябва да спрем Черния легион. Единственият начин да го направим, е да бъде убит Семьон Икупов. Вече изгубих трима от способните си хора в тази задача. Имам нужда от някой по-добър. Имам нужда от теб.

— Аз не съм наемен убиец.

— Джейсън, моля те, не се обиждай. Нуждая се от помощта ти, да спра тази атака. Икупов знае къде са плановете.

— Добре. Ще намеря и него, и плановете. — Борн поклати глава. — Но не е нужно да бъде убиван.

Професорът тъжно поклати глава.

— Благородно отношение, но ти не познаваш Семьон Икупов като мен. Ако не го убиеш ти, сигурно е, че той ще убие теб. Повярвай ми, като ти казвам, че се опитах да го заловя жив. Никой от хората ми не се е върнал от това поръчение.

Той се загледа в езерцето.

— Няма друг, към който мога да се обърна, никой толкова опитен, че да намери Икупов и да сложи край на тази лудост веднъж завинаги. Убийството на Пьотър е признак за началото на решителната схватка между мен и Черния легион. Ако не ги спрем сега, те ще успеят да атакуват своята цел.

— Ако това, което казвате, е истина...

— Истина е, Джейсън. Кълна ти се.

— Къде е Икупов?

— Не знаем. Опитвахме се да го проследим през последните четиридесет и осем часа, но всичко се оказа напразно. Беше във вилата си в Кампионе д'Италия, Швейцария. Там смятаме, че

е бил убит Пьотър. Но Икупов вече не е там.

Борн се втренчи в двете снимки, които държеше в ръка.

— Кой е по-младият мъж?

— Леонид Данилович Аркадин. Допреди няколко дни смятахме, че той е независим наемен убиец сред фамилиите на руските групировки. — Спектър чукна с показалец между очите на Аркадин. — Той е човекът, който заведе Пьотър при Икупов. Някак си — още се опитваме да разберем как — Икупов е разбрал, че Пьотър е човекът, откраднал плановете му. При всички положения тъкмо Аркадин, заедно с Икупов, е разпитвал Пьотър и го е убил.

— Изглежда така, сякаш имате предател в организацията си, професоре.

Спектър кимна.

— И аз с нежелание стигам до същото заключение.

Нещо, което беше тревожило Борн, сега изникна ясно в съзнанието му.

— Професоре, кой ви се обади, докато закусвахме?

— Един от хората ми. Нуждаеше се от потвърждение на информация. Тя беше в колата ми.

Защо?

— Защото това обаждане ви извади отвън на улицата точно когато черният кадилак пристигна. Това не беше съвпадение.

Спектър свъси вежди.

— Не, не допускам, че може да е било така.

— Дайте ми име и адрес — каза Борн. — И ще разберем със сигурност.

Мъжът на покрива имаше на бузата си бенка, черна като грях. Аркадин се вторачи в нея, докато мъжът издърпваше Девра от покрития със смола покрив по-далеч от Аркадин.

— Каза ли му нещо? — попита мъжът, без да сваля очи от Аркадин.

— Разбира се, че не — сопна се в отговор Девра. — За каква ме мислиш?

— За слабо звено — отвърна мъжът с бенката. — Казах на Пьотър да не те използва. Сега заради теб Филя е мъртъв.

— Филя беше идиот!

Мъжът с бенката отклони очи от Аркадин и презрително каза на Девра:

— Той беше твоя отговорност, кучко.

Аркадин вряза крака между краката на мъжа и той изгуби равновесие. Пъргав като котка, Аркадин скочи върху него и започна да го удря. Мъжът с бенката отвърна, доколкото му позволяваше ситуацията. Аркадин се мъчеше да не издава болката в лявото си рамо, но то вече беше изкълчено и не действаше точно. Като видя това, мъжът с бенката го удари право в рамото колкото можеше по-силно.

Аркадин седна замаян, почти ослепял от болка. Мъжът с бенката затърси пистолета си, намери оръжието на Аркадин и го вдигна. Тъкмо беше готов да натисне спусъка, когато Девра го застреля в тила със собствения му пистолет.

Без да издаде и звук, мъжът рухна по лице. Тя стоеше, широко разкрасена, в класическата поза за стрелба, едната ѝ ръка подкрепяше другата на дръжката. Застанал на колене и парализиран от ужасната болка, Аркадин я гледаше как извърта оръжието и го насочва към него. В очите ѝ имаше нещо, което той не можеше да определи, камо ли да разбере.

После съвсем ненадейно тя изпусна дълбоката въздишка, която бе удържала вътре в себе си. Ръцете ѝ се отпуснаха и оръжието се смъкна.

— Защо? — обади се Аркадин. — Защо го застреля?

— Той беше глупак. Мътните ме взели, всичките ги мразя.

Дъждът се изсипваше отгоре им и барабанеше по покрива. Небето, потънало в мрак, скриваше света около тях. Сякаш стояха на планински връх върху покрива на света. Аркадин я гледаше как се приближава към него с вдървена походка. Приличаше на диво животно — гневна, озлобена, извън естествената си среда, попаднала в цивилизования свят. Като него. Той беше обвързан с нея, но не я разбираше, не можеше да ѝ се довери.

Когато му подаде ръката си, той я пое.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сънувам все един и същи кошмар — каза министърът на отбраната Ървин Рейнолдс „Бъд“ Холидей. — Седя точно тук, в „Аушак“ в „Бетезда“, изведнъж влиза Джейсън Борн и в стил „Кръстникът 2“ ме прострелва в гърлото, а после и между очите.

Холидей седеше на една маса в задната част на ресторанта заедно с Лутър Лавал и Роб Бат. „Аушак“, горе-долу на средата на пътя между Националния военноморски медицински център и кънтри клуб „Чеви Чейз“, беше негово любимо място за срещи. Понеже ресторантът се намираще в „Бетезда“ и особено защото беше афганистански, никой, когото Холидей познаваше или от когото искаше да запази тайна, не идваше тук. Министърът на отбраната се чувстваше най-удобно на не много популярни места. Той беше човек, презиращ Конгреса, но още повече презираше неговите надзорни комисии, защото винаги се ровеха в неща, които не ги засягаха и от които не разбираха, камо ли да са компетентни.

Тримата мъже бяха поръчали ястието, което беше специалитет на заведението: листове паста, пълнени с арпаджик, напоен в пикантен, задушен с месо, доматиен сос. Всичко това беше залято с кисело мляко и украсено с листенца джоджен. Тримата бяха единодушни, че аушак е идеалното зимно ястие.

— Скоро този кошмар ще изчезне, сър — каза Лавал с онази сервилност, която караше Бат да скърца със зъби. — Не е ли така, Роб?

Бат уверено кимна.

— Точно така. Имам план, който е всъщност съвсем безопасен.

Може би трябваше да го каже другояче. Холидей се намръщи.

— Никой план не е безопасен, господин Бат, особено когато включва Джейсън Борн.

— Уверявам ви, никой не знае това по-добре от мен, господин министър.

Бат, като най-старши сред седемте директори, не се безпокоеше, когато му противоречат. Той играеше защитник на човек с голям опит в отблъскване на претендентите за короната. Все пак беше наясно, че стъпва по неизследвана земя, където се вихреше борба за власт с неясен изход.

Той отмести чинията си. След като си имаше работа с тези хора, знаеше, че играе с пресметнат риск; от друга страна, усещаше искрите, които прехвърчаха откъм министър Холидей. Бат беше навлязъл в истинската властова мрежа на нацията, място, на което тайно бе копнял да попадне, и почувства силно главозамайване.

— Тъй като планът се свежда до директор Харт — каза сега Бат, — надявам се, че ще успеем да ударим с един куршум два заека.

— Нито дума повече. — Холидей вдигна ръка. — Лутър и аз трябва да се придържаме към благоприлично опровержение. Не можем да си позволим изходът от тази операция да удари нас. Това ясно ли е, господин Бат?

— Пределно ясно, сър. Това чисто и просто си е моя операция.

Холидей се ухили.

— Синко, тези думи са музика за големите ми стари тексаски уши. — Той подръпна възглавничката на ухото си. — Сега, предполагам, че Лутър ти е казал за „Тифон“.

Бат премести поглед от министъра към Лавал и обратно.

— Не, сър, не е.

— Пропуснал съм — меко каза Лавал.

— Е, това е най-подходящият момент. — По лицето на Холидей все така грееше усмивка.

— Ние смятаме, че един от проблемите на ЦРУ е „Тифон“ — каза Лавал. — На директора

му се събира твърде много — да преустрои правилно и да ръководи ЦРУ, и да държи юздите на „Тифон“. При това положение отговорността за „Тифон“ ще бъде свалена от плещите ви. Този отдел ще бъде контролиран пряко от мен.

Целият въпрос се разглеждаше спокойно, но Бат знаеше, че обмислено го заставят да се подчини. Тези хора бяха поискали контрол над „Тифон“ от самото начало.

— „Тифон“ е рожба на ЦРУ — каза той. — Той е продукт на Мартин Линдрос.

— Мартин Линдрос е мъртъв — отсече Лавал. — Сега директор на „Тифон“ е поредната жена. Трябва да се занимаем с това, както и с много други въпроси, които ще повлияят на бъдещето на „Тифон“. И ти ще трябва да вземеш съдбоносни решения, Роб, за цялото ЦРУ. Не искаш в чинията си повече, отколкото можеш да поемеш, нали? — Това не беше въпрос.

Бат се почувства така, сякаш губеше тяга на хлъзгав наклон.

— „Тифон“ е част от ЦРУ — каза той като последен, немощен опит да си възвърне контрола.

— Господин Бат — прекъсна го Холидей. — Ние обявихме своето решение. С нас ли сте или да вербуваме някой друг от ЦРУ?

Мъжът, който се обади на професор Спектър в ресторанта, беше Михаил Тарканян. Борн предложи за място на среща националния зоопарк и професорът се обади на Тарканян.

След това професорът позвъни на секретарката си в университета, за да ѝ каже, че той и професор Уеб ще си вземат свободен ден. Качиха се в колата на Спектър и от имението потеглиха към зоопарка.

— Твоят проблем, Джейсън, е, че се нуждаеш от идеология — каза Спектър. — Идеологията ти дава основа. Тя е гръбнакът на обвързването.

Борн, който шофираше, поклати глава.

— Доколкото мога да си спомня, в миналото все са ме манипулирали идеолози. Засега мога да кажа, че идеологията дава единствено зрително поле като в тунел. Всичко, което не се вмести в самоналожените ти граници, или се пренебрегва, или се унищожава.

— Сега вече знам, че действително разговарям с Джейсън Борн — каза Спектър. — Защото опитах с всички сили да внуша на Дейвид Уеб чувството за пълноценност, което беше изгубил някъде в миналото. Когато дойде при мен, ти не беше просто изхвърлен зад борда, ти беше жестоко осакатен. Помъчих се да ти помогна да се излекуваш, като те подтикна да отхвърлиш всичко онова, което те е наранило толкова дълбоко. Но сега виждам, че съм сгрешил...

— Не сте сгрешили, професоре.

— Не, нека довърша. Все бързаш да ме защитиш, сигурен си, че винаги съм прав. Не мисли, че не оценявам чувствата ти към мен. Изобщо не искам това да се променя. Но от време на време аз наистина правя грешки и тази беше една от тях. Не знам какво се е случило при създаването на самоличността Борн и повярвай, казвам ти, че не искам да знам.

Обаче едно ми изглежда ясно — колкото и да не искаш да повярваш, нещо вътре в теб, нещо инстинктивно в природата на Борн, те отделя от всички други.

Насоката на разговора разтревожи Борн.

— Да не искате да кажете, че аз съм главно Джейсън Борн — че Дейвид Уеб щеше да се превърне в него, независимо от всичко?

— Не, съвсем не. Но от това, което си споделил с мен, действително смятам, че ако не е имало намеса, ако я нямаше самоличността на Борн, тогава Дейвид Уеб щеше да е много нещастен човек.

Това не беше нещо ново за Борн. Но винаги беше смятал, че такава мисъл му хрумва, защото знае прекалено малко за това кой е бил. Дейвид Уеб беше по-голяма загадка за него, отколкото Джейсън Борн. Щом осъзнаеше това, Борн се чувстваше преследван, сякаш Уеб беше привидение, призрак скелет на самоличността на Борн, дарен с плът и кръв от Алекс Конклин.

Борн, който караше по „Кънектикът Авеню“, пресече „Кътидрал Авеню“. Пред тях се появи входът на зоологическата градина.

— Всъщност едва ли Дейвид Уеб щеше да изкара до края на учебната година.

— Тогава се радвам, че реших да те въвека в истинската си страст. — Сякаш нещо у Спектър се беше успокоило. — Не се случва често човек да има възможност да поправи грешките си.

Денят беше достатъчно мек и навън се разхождаше семейството горили. В края на заграденото пространство, където седеше патриархът, заобиколен от домочадието си, шумно се тълпяха ученици. Мъжкарят с посивял гръб положи максимални усилия да не им обръща внимание, но когато непрестанното им бърборене му дойде в повече, той се премести в другия край на ограденото място, последван от семейството си. Остана да седи там, докато шумът стана непоносим. Тогава се помъкна обратно към мястото, където го видяха за пръв път.

Михаил Тарканян ги чакаше близо до клетката. Той огледа Спектър от главата до петите и се завайка за посиненото му око. После го пое в прегръдката си и го целуна по двете бузи.

— Аллах е добър, приятелю. Ти си жив и здрав.

— Благодарение на Джейсън. Той ме спаси. Дължа му живота си. — Спектър запозна двамата мъже.

Тарканян целуна Борн по двете бузи и прочувствено му благодари.

Сред семейството на горилата настъпи суматоха, някои започнаха да се пощят.

— Ужасно тъжен живот. — Тарканян посочи посивелия мъжкар.

Борн забеляза, че английският на Тарканян имаше тежък акцент, подобен на бандитския жаргон в пренаселения район „Соколники“ в североизточна Москва.

— Вижте горкото копеле — каза Тарканян.

Горилата имаше печално изражение — по-скоро примирено, отколкото непокорно.

Спектър каза:

— Джейсън е тук за изясняване на някои факти.

— Така ли? — Тарканян беше пълен като бивш атлет — с врат като на бик и дебнещи очи, хлътнали в жълтеникава плът. Държеше раменете си вдигнати към ушите, сякаш да предотврати очакван удар. Явно получените в Соколники силни удари му стигаха за цял живот.

— Искам да отговориш на въпросите му — каза Спектър.

— Разбира се. Ще направя всичко, каквото мога.

— Имам нужда от помощта ти — каза Борн. — Разкажи ми за Пьотър Зилбер.

Тарканян се престори на изненадан, погледна набързо Спектър, който се беше отдалечил на една крачка, за да насочи цялото внимание на своя човек върху Борн. После сви рамене.

— Добре. Какво искаш да знаеш?

— Как разбра, че е бил убит?

— По обичайния начин. Чрез един от хората ни за връзка. — Тарканян поклати глава. — Бях съсипан. Пьотър беше ключова фигура за нас. Освен това ми беше приятел.

— Как според теб е бил разкрит?

Край тях някакви ученички вдигнаха врява. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не се

чува, Тарканян каза:

— Де да знаех. До него не беше лесно да се стигне, това ще ти кажа.

Борн небрежно попита:

— Пьотър имаше ли приятели?

— Разбира се, че имаше. Но никой от тях не би го предал, ако това питаш. — Тарканян издаде напред устни. — От друга страна... — думите му заглъхнаха.

Борн улови погледа му и прикова очи в него.

— Пьотър се срещаше с една жена. Гала Нематова. Беше влюбен до уши в нея.

— Предполагам, че е била сериозно проучена — каза Борн.

— Разбира се. Но... ами, Пьотър беше малко, хм, твърдоглав, що се отнася до жените.

— Всеизвестно ли беше?

— Сериозно се съмнявам — отвърна Тарканян.

Това беше грешка, помисли Борн. Навиците и наклонностите на врага винаги бяха за продан, ако си умен и достатъчно настоятелен. Тарканян трябваше да каже: „Не знам. Вероятно.“ Колкото се може по-неутрален отговор и по-близък до истината.

— Жените могат да са слабо звено — Борн за кратко се замисли за Мойра и облака несигурност, който висеше над нея заради разследването на ЦРУ. Идеята, че Мартин може да е бил прелъстен, за да разкрие тайни на ЦРУ, беше горчив за преглъщане хап. Той се надяваше, че щом провери комуникацията между нея и Мартин, която Сорая беше изровила, ще може да погребее този въпрос.

— Всички се поболяхме покрай смъртта на Пьотър — оплака се Тарканян. И пак погледна набързо Спектър.

— Без съмнение. — Борн се усмихна доста неопределено. — Убийството е сериозен въпрос, особено в този случай. Просто казвам, че се отнася за всеки.

— Естествено. Разбирам.

— Беше невероятно полезен. — Борн се усмихна и стисна ръката на Тарканян. Докато се здрависваше, каза с рязък тон: — Между другото, колко ти платиха хората на Икупов, за да се обадиш на професора по мобилния тази сутрин?

Вместо да се вцепени, Тарканян, изглежда, си откъсна.

— По дяволите, какъв въпрос е това? Аз съм лоялен, такъв съм бил винаги.

Той се опита да издърпа ръката си, но хватката на Борн се затегна. Погледът на Тарканян срещна очите на Борн и се прикова в тях.

Отзад посивелият мъжкар вдигаше все по-тревожен шум. Звукът беше тих като внезапно полюшване на вятъра, смутил житна нива. Посланието от горилата беше толкова неуловимо, че Борн беше единственият, който го схвана. Той отбеляза движение в самия край на периферното си зрение и няколко секунди го следи. Наклони се към Спектър и каза с тих, настоятелен глас:

— Тръгвайте. Минете през къщата на дребните бозайници, после завийте наляво. На около сто метра ще видите малко павилионче за храна. Помолете за помощ как да стигнете до колата си. Върнете се вкъщи и стойте там, докато ви се обадя.

Професорът бързо се отдалечи и Борн блъсна Тарканян в обратната посока. Те се присъединиха към двайсетина шумни деца и техните родители. Двата мъже, които проследяваше Борн, забързаха към тях. Точно тези двамата и тяхното внезапно безпокойство бяха събудили подозренията на посивялата горилка, която предупреди Борн.

— Къде отиваме? — попита Тарканян. — Защо остави професора незащитен?

Добър въпрос. Решението на Борн беше мигновено, подтикнато от инстинкта. Мъжете се насочиха към Тарканян, не към професора. Сега, след като групата се изтегли към алеята „Олмстед“, Борн завлече Тарканян към центъра на влечугите. Там светлините бяха приглушени.

Те бързо минаха край стъклени витрини, зад които имаше дремещи алигатори, крокодили с цепнати очи, трудноподвижни костенурки, зловеци на вид пепелянки и всякакви по размер, форми и пози гущери с набръчкана кожа. По-нагоре бяха витрините със змии. Един служител отвори вратата на такава витрина и се приготви да устрои пиршество с гризачи за зелените дървесни питони, които в глада си бяха излезли от своя унес и се плъзгаха по фалшивите клони в клетката. Тези змии използваша инфрачервени топлинни сензори, за да се прицелят в своята жертва.

Зад тях двамата мъже си проправяха път през множеството деца. Бяха мургави, но иначе чертите им не се открояваха.

Държаха ръцете си пъхнати в джобовете на палтата си и със сигурност стискаха някакво оръжие. Вече не бързаха. Нямаше смисъл да безпокоят посетителите.

Като минаха покрай безкракия жълтокоремник, Борн издърпа Тарканян в зоната на змиите. Точно в този момент Тарканян реши да действа. Извърна се встрани, като отскочи назад към приближаващите се мъже, и избута Борн около една крачка, но Борн стовари в слепоочието му зашеметяващ удар.

Някакъв работник бе коленичил с кутия инструменти пред една празна клетка и поправяше вентилационната решетка в долната ѝ част. Борн отмъкна от кутията късо парче твърда тел.

— Кавалерията днес няма да те спаси — каза Борн, докато влачеше Тарканян към вратата. Вратата водеше към работната зона, скрита от посетителите. Един от преследвачите се приближаваше, когато Борн отключи бравата с парчето тел. Той отвори вратата и пристъпи вътре. Затвори я зад себе си и заключи.

Мъжете заблъскаха по вратата и тя се разтресе на пантите. Борн се озова в тесен служебен коридор, осветен от дълги флуоресцентни тръби, после се втурна зад клетките. По дясната стена на еднакво разстояние имаше врати, а при отровните змии — витрини за хранене.

Борн чу тихо изпращяване и ключалката се откърти от вратата. Мъжете бяха въоръжени с малокалибрени пистолети, снабдени със заглушители. Щом един от тях прекрачи прага, Борн блъсна препъващия се Тарканян пред себе си. Къде беше другият мъж? Борн погледна към далечния край на коридора, откъдето очакваше всеки момент да се появи вторият мъж.

Като усети, че Борн за миг измества вниманието си, Тарканян се завъртя и го удари странично с тялото си. Изгубил равновесие, Борн залитна през отворената врата и влезе в клетката на питона. С груб, лаещ смях Тарканян хукна нататък.

Херпетологът, дошъл в клетката да нагледа питона, се възмути от появата на Борн. Борн не му обърна внимание, пресегна се и разви един от гладните питони от най-близкия до него клон. Щом змията, усетила топлината му, се уви около протегнатата му ръка, Борн се извърна и се втурна по коридора точно навреме, за да замахне с юмрук в слънчевия сплит на въоръжения. Когато мъжът се преви на две, Борн изплъзна ръката си от намотката на питона и уви тялото му около гърдите на мъжа. Щом видя питона, мъжът изкрещя. Змията започна да стяга обръчите си около него.

Борн изтръгна пистолета със заглушител от ръката му и се втурна след Тарканян. Пистолетът беше „Глок“, а не „Гаурус“. Както подозираше, тези двамата не бяха от същия отбор, отвлякъл професора. Тогава кои бяха? Членове на Черния легион, пратени да измъкнат Тарканян? Но ако беше така, откъде знаеха, че е загазил? Нямаше време за отговори: вторият мъж се беше появил в далечния край на коридора.

Щом стрелецът се прицели в Борн, той кръстоса ръце пред лицето си и се пъхна с главата напред в една от витрините за хранене. Стъклото се строши. Борн вдигна поглед и видя, че е застанал лице в лице с една габонска усойница, най-отровната и с най-дългите зъби от всички

змии. Шарките ѝ бяха в черно и охра. Грозната ѝ триъгълна глава се изправи, езикът ѝ се стрелна навън, преценяващ, в опит да определи дали съществото, проснато пред нея, е заплаха.

Борн лежеше неподвижен като камък. Усойницата започна да съска с равномерен ритъм, който сплескваше главата ѝ при всяко свирепо дихание. Малките рогчета край ноздрите и потрепераха. Борн определено я беше обезпокоил. От дългите си пътувания из Африка той знаеше това-онова за навиците на влечугото. Не беше склонно да ухапе, освен ако не е сериозно провокирано. От друга страна, той изобщо не можеше да рискува и да раздвижи тялото си в този момент.

Като знаеше, че е уязвим отвсякъде, той бавно вдигна лявата си ръка. Постоянният ритъм на съскането не се промени. Без да откъсва поглед от влечугото, той продължи да движи ръката си нагоре над главата му. Беше чел за една техника за успокояване на този вид змии, но нямаше представа дали ще подейства. Докосна змията отгоре по главата с върха на пръста си. Съскането престана. Наистина подейства! Сграбчи я за врата. Пусна оръжието и подхвана с другата си ръка тялото на усойницата. Влечугото не оказа съпротива. Като премина предпазливо през клетката до другия край, той остави змията внимателно в един ъгъл. От другата страна на стъклото групичка деца се бяха вторачили в него с отворени уста. Борн се отдръпна от змията, без да откъсва очи от нея. Близо до строшената витрина за хранене той се спусна на колене и грабна глока.

Един глас зад него каза:

— Остави пистолета и бавно се обърни.

— Изкълчено е проклетото — каза Аркадин.

Девра се втренчи в изкривеното му рамо.

— Ще трябва да ми го наместиш.

Мокри до костите, те седяха в едно до късно отворено кафене в другия край на Севастопол и опитваха да се стоплят, доколкото могат. Газовата печка в кафенето съскаше и тревожно хълцаше, сякаш се разболяваше. Пред тях стояха наполовина празни чаши с димящ чай. Беше минал само час, откакто се бяха спасили на косъм.

— Шегуваш се — каза тя.

— Така ще направиш — отвърна той. — Не мога да ида на нормален лекар.

Аркадин поръча храна. Девра ядеше като животно, като пъхаше с пръсти парчета задушено в устата си. Изглеждаше така, сякаш от дни не беше яла. Сигурно беше така. Като видя как Девра опустошава храната, Аркадин поръча още. Той ядеше бавно и предпазливо, с внимание към всичко, което слага в устата си. Убийствата го научиха на това: всичките му сетива работеха извънредно. Цветовете бяха по-ярки, миризмите — по-силни, всичко имаше богат и усложнен вкус. Можеше да чуе парливия политически спор, който се водеше в отсрещния ъгъл между двама старци. Усещаше краищата на собствените си пръсти върху бузата като шкурка. Беше абсолютно наясно със своя сърдечен ритъм, с кръвта, която прииждаше във вените му. Накратко, той беше ходещ, говорещ оголен нерв.

Двамата едновременно и обичаха, и мразеха да са в това състояние. Усещането беше форма на екстаз. Той си спомни как му попадна книгата „Учението на Дон Хуан“ от Карлос Кастанеда с меки оръфани корици. Беше се научил да чете на английски от нея — дълъг, мъчителен път. Идеята за екстаз никога не му беше хрумвала, преди да прочете тази книга. По-късно, като подражаваше на Кастанеда, реши да пробва пейот — ако можеше да го намери, — но идеята за дрога, независимо каква дрога, го караше да настръхва. Вече беше загубил твърде много. Нямаше желание да открива място, от което можеше никога да не се върне.

Междувременно екстазът, в който се намираше, беше и товар, и откровение, но той знаеше, че не може дълго да остане такъв оголен нерв. Всичко, от пламък в ауспуха на колата до цвъртенето на щурец, се сгромолясваше върху Аркадин така болезнено, сякаш са го обърнали с хастара навън.

Той изучаваше Девра с почти маниакално съсредоточаване. Забеляза нещо, което не беше видял преди — вероятно го разсейваше нейното ръкомахане и не беше обърнал внимание. Но сега може би просто беше изтощена или се беше отпуснала в присъствието на Аркадин. Имаше тремор на ръцете — нервно състояние, което не беше съвсем нормално. Той тайно наблюдаваше треперенето и си мислеше, че то я прави да изглежда още по-уязвима.

— Не те разбирам — каза ѝ сега той. — Защо се обърна срещу своите хора?

— Мислиш, че Пьотър Зилбер, Олег Шуменко и Филя бяха моите хора?

— Ти беше брънка в мрежата на Зилбер. Какво друго да мисля?

— Чу как тази свиня ми говореше горе, на покрива. Да им се не види, всичките бяха такива. — Тя избърса мазнината от устните и брадичката си. — Никога не съм харесвала Шуменко. Първо трябваше да го измъквам от дълговете му на комар, после пък от наркотиците.

Гласът на Аркадин беше рязък, когато каза:

— Ти ми каза, че не знаеш за какво е бил последният заем.

— Излъгах.

— Каза ли на Пьотър?

— Шегуваш се. Пьотър беше най-лошият от всички.

— Но и малък талантлив негодник.

Девра кимна.

— Така мислех и аз, когато бях в леглото му. Той си позволяваше безнаказано ужасно много гадости, защото беше шефът — пиене, партита и, боже, момичетата! Понякога по две, по три на нощ. Писна ми от него и помолих да ме върнат обратно у дома.

„Значи е била гадже на Пьотър за кратко“, помисли Аркадин.

— Ходенето по партита обаче е било част от работата му — за да създава контакти, да е сигурен, че ще се върнат за още.

— Така е. Проблемът е, че прекалено много му харесваше. И неизбежно този начин на мислене зарази онези, които бяха близо до него. От кого мислиш Шуменко се научи да живее така? От Пьотър, ето от кого.

— А Филя?

— Филя си мислеше, че съм негова собственост, като недвижим имот. Когато излизахме заедно, той се държеше, сякаш ми е сводник. Мразех го в червата.

— Защо не се отърва от него?

— Той снабдяваше Шуменко с кока.

Бърз като котка, Аркадин се надвесил над нея през масата.

— Виж какво, сладурче, изобщо не ми пука кого харесваш и кого не. Но да ме лъжеш, е съвсем друго нещо.

— Ти какво очакваше? — отвърна тя. — Нахлу тук като някаква вихрушка.

Тогавя Аркадин се засмя и разчупи напрежението, което се беше обтегнало до скъсване. Това момиче имаше чувство за хумор, което означаваше, че е умна, както и находчива. В ума си я свързваше с една жена, която някога значеше много за него.

— Все още не те разбирам — поклати глава той. — Ние сме на различни страни в този конфликт.

— Ето тук грешиш. Аз никога не съм била част от този конфликт. Не ми харесваше, само се преструвах, че е така. Отначало си го поставих за цел — дали ще мога да заблудя Пьотър, а после

и останалите. Щом успях, просто изглеждаш по-лесно да продължавам така. Плащаха ми добре, учех се по-бързо от другите, имах доходи, които никога не бих спечелила като диджей.

— Можела си да напуснеш по всяко време.

— Можех ли? — Тя вирна глава. — Щяха да хукнат след мен, както сега преследват теб.

— Но сега промени решението си и ги напусна. — Той вирна глава. — Не ми казвай, че е заради мен.

— Защо не? Харесва ми да седя до вихрушка. Успокояващо е.

Аркадин изсумтя, отново смутен.

— Освен това последната сламка дойде, когато открих какво планират.

— Мислела си за своя американски спасител?

— Вероятно не можеш да разбереш, че един-единствен човек може да повлияе на живота ти.

— О, напротив, мога — каза Аркадин, като мислеше за Семьон Икупов. — В това отношение ти и аз сме еднакви.

Тя посочи с ръка.

— Изглеждаш толкова зле.

— Ела — каза той, като ставаше. Заведе я отзад, покрай кухнята, надникна вътре, после я вкара в мъжката тоалетна.

— Разкарай се — заповяда на някакъв мъж пред мивката.

Той огледа помещението, за да се увери, че са сами.

— Ще ти кажа как да наместиш това проклето рамо.

Когато ѝ даде указания, тя попита:

— Ще боли ли?

В отговор той сложи дръжката на дървената лъжица, която беше свил от кухнята, между зъбите си.

Борн с голямо нежелание обърна гръб на габонската усойница. През ума му преминаха много неща, най-малкото свързани с Михаил Тарканян. Той беше къртицата в организацията на професора. Кой знае колко информация имаше за мрежата на Спектър; Борн не можеше да му позволи да избяга.

Мъжът, който сега стоеше пред него, имаше плоско лице и мазна кожа. Имаше двудневна брада и лоши зъби. Дъхът му вонеше от цигари и загниваща храна. Насочи своя глок със заглушител право в гърдите на Борн.

— Излез оттук — тихо каза той.

— Няма значение дали ще се подчиня или не — отвърна Борн. — Херпетологът надолу по коридора със сигурност се е обадил на охраната. Всички ще бъдем арестувани.

— Навън. Веднага.

Мъжът направи фатална грешка, че посочи с пистолета. Борн с лявата си ръка блъсна издължената цев настрани и тръшна въоръжения върху отсрещната стена на коридора, като заби коляно в слабините му. Докато стрелецът се дърпаше, Борн изби пистолета от ръката му, сграбчи го за палтото и стремително го запрати в клетката на габонската усойница с такава сила, че той се плъзна по пода към ъгъла, в който лежеше навита змията.

Като имитираше усойницата, Борн издаде ритмичен съскащ звук и змията повдигна глава. В мига, в който чу съскането на съперница, тя усети нещо живо, навлязло в нейната територия. И нападна ужасения стрелец.

Борн се втурна надолу по коридора. Вратата в далечния край зееше отворена и той се озова

на дневна светлина. Тарканян го чакаше, ако се изплъзне на двамата въоръжени, за да не протака гонитбата. Той заби юмрук в бузата на Борн, а после му стовари ожесточен ритник. Но Борн хвана с ръце обувката му, усука ходилото и го събори на земята.

Борн чуваше викове, шляпане и скърцане на евтини подметки по бетона. Охраната беше тръгнала, макар че още не се виждаше.

— Тарканян — каза той и го цапардоса.

Тарканян тежко се стовари долу. Борн коленичи до него и започна да прави изкуствено дишане уста в уста, когато трима служители от охраната завиха зад ъгъла и се приближиха до него с тежки стъпки.

— Приятелят ми припадна, когато видяхме мъжете с пистолетите. — Борн даде вярно описание на двамата стрелци и посочи към отворената врата на центъра за влечуги. — Може ли да извикате помощ? Приятелят ми е алергичен към горчица. Мисля, че сигурно е имало малко в картофената салата, която ядохме на обяд.

Един от охранителите се обади на спешния телефон, а другите двама с извадени оръжия изчезнаха през вратата. Охранителят остана с Борн, докато пристигнат парамедиците. Те прегледаха Тарканян и го натовариха на носилката. Борн вървеше отстрани, докато си проправяха път през струпалите се зяпачи към линейката, която чакаше на „Кънектикът Авеню“. Борн им каза за алергичната реакция на Тарканян, както и че в това състояние е свръхчувствителен към светлина. Качи се в задната част на линейката. Един от парамедиците затвори вратите зад него, а другият приготви системата с фенотиазин. Возилото потегли с виеща сирена.

По лицето на Аркадин рукнаха сълзи, но той не издаде никакъв звук. Болката беше ужасна, но рамото се върна обратно в ставата си. Едва движеше пръстите на лявата си ръка. Обаче вцепенението премина в изтръпване, сякаш кръвта му се беше превърнала в шампанско.

Девра взе дървената лъжица в ръка.

— По дяволите, почти я прегриза на две. Трябва страшно да е боляло.

Аркадин, зашеметен, потискайки гаденето, изкриви болезнено лице.

— Сега не мога да хапна нито залък.

Девра метна настрани лъжицата, докато излизаха от мъжката тоалетна. Аркадин плати сметката им и те излязоха от кафенето. Дъждът беше спрял и улиците блестяха току-що измити, което толкова му напомняше старите американски филми от 40-те и 50-те години.

— Можем да идем у нас — предложи Девра. — Не е далеч от тук.

Аркадин поклати глава.

— Не е разумно.

Вървяха, привидно безцелно, докато стигнаха до малък хотел. Аркадин нае стая.

Опърпаният нощен администратор бегло ги огледа. Интересуваше го само да вземе парите им.

Стаята беше скромна, в нея имаше само легло, стол с твърда облегалка, скрин с три крака и купчина книги, които подпираха четвъртия му ъгъл. В средата имаше кръгъл овехтял килим с петна и дупки от изгорено с цигара. Това, което приличаше на килер, беше тоалетната. Душът и мивката бяха в дъното на коридора.

Аркадин се приближи до прозореца. Беше поискал стая откъм фасадата, като знаеше, че ще е по-шумно, но ще има поглед към всеки, който влиза в хотела. Улицата беше пуста, не се виждаха коли. Светлините на Севастопол пулсираха в бавен, студен ритъм.

— Време е — каза той, като се обърна към стаята — да изясним някои неща.

— Сега ли? Не може ли да почака? — Девра лежеше направо върху леглото, а стъпалата й

висяха на пода. — Не си чувствам краката.

Беше посред нощ. Аркадин се чувстваше изтощен, но още не беше готов да заспи. Изрита обувките си и легна на леглото. Девра трябваше да стане, за да му направи място, но вместо да легне успоредно на него, тя се върна в старата си поза, с глава на корема му. Затвори очи.

— Искам да дойда с теб — тихо каза тя почти в съня си.

Аркадин веднага застана нащрек.

— Защо? — попита той. — Защо пък искаш да дойдеш с мен?

Тя не отговори — беше заспала.

Той лежа известно време, заслушан в равномерното ѝ дишане. Не знаеше какво да прави с нея, но само тя му беше останала от този край на мрежата на Пьотър. Прекара известно време в обработване на онова, което му беше казала за Шуменко, Филя и Пьотър, като търсеше пропуски. Струваше му се неправдоподобно, че Пьотър може да е бил толкова недисциплиниран, но все пак беше предаден от приятелката си, която работеше за Икупов. Това говореше за човек, който не се контролира, чиито навици наистина може да повлияят зле на подчинените му. Аркадин нямаше представа дали Пьотър е имал комплекс от баща си, но като се имаше предвид кой е татко му, със сигурност не беше изключено.

Момичето беше странно. Наглед толкова много приличаше на други млади момичета, които беше срещал: неотстъпчива, цинична, безразсъдна и отчаяна. Но иначе беше различна. Под защитната ѝ броня той можеше да види малкото изгубено момиченце, което някога е била и вероятно още беше. Той сложи ръка отстрани на врата ѝ и усети бавния пулс на нейния живот. Разбира се, може и да грешеше. Всичко това можеше да е представление, изнасяно заради него. Но едва ли можеше да определи каква е нейната гледна точка.

Имаше и още нещо у нея, свързано с нейната крехкост, с преднамерената ѝ уязвимост. Според него тя се нуждаеше от нещо, от което в края на краищата всички се нуждаем, дори и онези, които се самозалъгват, че не е така. Той знаеше за себе си от какво има нужда; просто беше избрал да не мисли за това. Тя се нуждаеше от баща, това беше съвсем ясно. Аркадин не преставаше да подозира, че у нея има нещо, което му убягва, нещо, което не му беше казала, но искаше той да разбере. Отговорът вече беше в ума му и се рееше като светулка. Но всеки път, щом понечеше да го улови, той просто отлиташе по-далеч. Това чувство го влудяваше, сякаш беше правил секс с жена, без да достигне оргазъм.

Тогава тя се размърда и в раздвижването произнесе неговото име. Сякаш светкавица огря стаята. Аркадин се озова обратно на дъждовния покрив, мъжът с бенката стоеше над него, а той слушаше разговора им с Девра.

— Той беше твоя отговорност — каза човекът с бенката, като имаше предвид Филя.

Сърцето на Аркадин започна да бие по-бързо. „Твоя отговорност.“ Защо мъжът с бенката ще казва това, ако Филя е куриерът в Севастопол? Пръстите му сякаш от само себе си погалиха кадифената кожа по врата на Девра. Коварна малка кучка! Филя беше войник, охрана. Тя беше куриерът в Севастопол. Тя е предала документа към следващото звено. Тя знаеше къде трябва да отиде Аркадин след това.

Като я държеше здраво, Аркадин най-после се остави на нощта, на стаята и настоящия момент. Преливащ от въодушевление, той потъна в съня, в подгизналите от кръв лапи на своето минало.

Аркадин щеше да се самоубие, това беше сигурно, ако не се беше намесил Семьон Икупов. Най-добрият и единствен приятел на Аркадин, Миша Тарканян, загрижен за живота му, се беше примолил на човека, за който работеше. Аркадин си спомни с пределна яснота деня, в който

Икупов беше дошъл да го види. Беше влязъл и Аркадин, почти побъркан от желанието да умре, насочи пистолет „Макаров“ в главата му — същото оръжие, което щеше да използва, за да пръсне своя мозък.

Икупов, чест му прави, не помръдна. Стоеше сред разрухата в московския апартамент на Аркадин, без изобщо да го поглежда. Аркадин, завладян от кошмарното си минало, не беше в състояние да проумее нищо. Много по-късно той разбра. Както човек не гледа мечката в очите, за да не го нападне, Икупов беше приковал поглед в други неща — счупените рамки от снимки, натрошения кристал, преобърнатите столове, пепелта от огъня, който Аркадин беше запалил, за да изгори дрехите си.

— Миша ми каза, че си в труден период.

— Миша трябваше да си държи устата затворена.

Икупов разпери ръце.

— Някой трябва да ти спаси живота.

— Какво знаеш за него? — грубо попита Аркадин.

— Всъщност изобщо не знам какво се е случило с теб — отвърна Икупов.

Като притисна дулото на пистолета в слепоочието на Икупов, Аркадин пристъпи по-близо.

— Тогава млъквай, по дяволите.

Дори окото на Икупов не трепна, нито помръдна някой мускул.

— Да му се не види, синко, погледни се. Ако не се дръпнеш от ръба заради себе си, направи го заради Миша, който те обича повече от брат.

Аркадин изпусна накъсана въздишка, сякаш изхвърляше отрова. Махна пистолета от главата на Икупов.

Икупов протегна ръка. Аркадин се поколеба и той разчувстван каза.

— Това не е Нижни Тагил. Тук не си струва да нараняваш никого, Леонид Данилович.

Аркадин рязко кимна и пусна оръжието. Икупов подвижна и го предаде на един от двамата грамадни мъже, дошли по коридора от далечния му край, където стояха на пост, без да издадат звук. Аркадин се напрегна, ядосан на себе си, че не ги е усетил. Очевидно бяха бодигардове. В сегашното му състояние са можели да го заловят по всяко време. Той погледна Икупов, който кимна, и между тях се породила мълчалива привързаност.

— Сега за теб има само един път — каза Икупов.

Икупов се премести, за да седне на дивана в съсипания апартамент на Аркадин, после махна с ръка и бодигардът, който беше взел пистолета „Макаров“, му го подаде.

— Тук, сега, ще имаш свидетели на своя последен спазъм от nihilism. Ако го искаш.

Аркадин за пръв път в живота си пренебрегна оръжието и не откъсваше очи от Икупов.

— Не? — сви рамене Икупов. — Знаеш ли какво мисля, Леонид Данилович? Мисля, че като вярваш колко безсмислен е животът ти, това ти носи известно удобство. Повечето време се наслаждаваш на тази вяра; това те зарежда. Но има случаи като този, когато те хваща за гърлото и те разтърсва, докато зъбите ти не почнат да дрънчат в черепа. — Икупов беше облечен в тъмни всекидневни панталони, гълбовосива риза и дълго черно кожено палто, с което изглеждаше някак зловещо, като германски есесовски щурмбанфюрер. — Но напротив, аз вярвам, че ти търсиш смисъла на живота си. — Тъмната му кожа блестеше като полиран бронз. Имаше вид на човек, който знае какво прави, на някой, с който преди всичко не бива да се шегуваш.

— Какъв път? — мрачно попита Аркадин, като се настани на дивана.

Икупов разпери ръце и посочи създадения от самия Аркадин хаос, който беше опустошил стаите.

— За теб миналото е мъртво, Леонид Данилович, не си ли съгласен?

— Господ ме наказва. Господ ме изостави — каза Аркадин, като механично възпроизведе

жалбата на майка си.

Икупов се усмихна със съвършено невинно изражение, което вероятно можеше да се изтълкува погрешно. Той имаше тайнствената способност да привлича хората около себе си.

— И какъв е този Господ?

Аркадин нямаше отговор, защото този Бог, за който говореше, беше на майка му, на детството му, Бог, който беше останал загадка за него, сянка, Бог на злобата, на яростта, на раздори и разбит живот.

— Но не — каза той. — Небесният Бог е само в книгите. Тук, сега, има само ад.

Икупов поклати глава.

— Ти никога не си познавал Бог, Леонид Данилович. Отпусни се в моите ръце. С мен ти ще откриеш Бог и ще научиш какво бъдеще е подготвил за теб.

— Не мога да съм сам. — Аркадин осъзна, че това е най-истинското нещо, което някога е казвал.

— Нито пък ще бъдеш.

Икупов се обърна и пое поднос от единия бодигард. Докато разговаряха, той беше направил чай. Икупов напълни две чаши до горе, сложи захар и подаде едната на Аркадин.

— Пийни сега с мен, Леонид Данилович — каза той, като вдигна димящата си чаша. — За твоето възстановяване, за твое здраве, за бъдещето, което ще бъде толкова ярко, колкото сам пожелаеш да го направиш.

Двамата мъже отпиха от чая си, който бодигардът хитро беше подсилил със значително количество водка.

— Нека никога вече не съм сам — каза Леонид Данилович Аркадин.

Това се случи преди много време, на междинна спирка по река, която се беше превърнала в кръв. Беше ли станал много по-различен от почти лудия човек, който беше опрял дулото на пистолета в главата на Семьон Икупов? Кой можеше да каже? Но имаше дни с проливни дъждове, страховити бури и сумрачни часове, когато светът изглеждаше толкова безрадостен, колкото той знаеше, че може да бъде. Спомените изплуваха като трупове по река, изхвърлени от неговото минало. И той пак беше сам.

Тарканян идваше на себе си, но фенотиазинът, който му бяха сложили, вършеше работата си — леко го упояваше и понижаваше мисловните му функции дотолкова, че когато Борн се наведе над него и каза на руски: „Борн е мъртъв, в момента те извеждаме“, замаяният Тарканян го помисли за един от мъжете в помещението на влечугите.

— Икупов ви прати — Тарканян вдигна ръка и усети бинта, с който парамедиците бяха вързали очите му, за да ги предпазят от светлината. — Защо не мога да виждам?

— Лежи неподвижно — тихо каза Борн. — Наоколо има цивилни. Медицински екип. Така те измъкваме. Ще си в безопасност в болницата за няколко часа, докато уредим по-нататък пътуването ти.

Тарканян кимна.

— Икупов е в движение — прошепна Борн. — Знаеш ли къде е?

— Не.

— Иска да ти е възможно най-удобно, докато даваш информация. Къде трябва да те заведем?

— В Москва, разбира се. — Тарканян облиза устни. — От години не съм бил у дома. Имам апартамент на „Фрунзенская“ — Той, изглежда, все повече започваше да говори на себе си. — От прозореца на всекидневната ми можеш да видиш пешеходния мост към парка „Горки“. Такова

спокойно място. Толкова отдавна не съм го виждал.

Пристигнаха в болницата, преди Борн да има възможност да продължи с въпросите. После всичко стана много бързо. Вратите с трясък се отвориха и парамедиците свалиха носилката и се втурнаха с нея през автоматичните стъклени врати към коридора, който водеше до спешното отделение. Вътре беше претъпкано с пациенти. Един от парамедиците говори с преуморен лекар стажант, който го насочи към малко помещение в дъното на коридора. Борн видя, че другите стаи са пълни.

Двамата парамедици избутаха количката на Тарканян в стаята, провериха системата и го откопчаха.

— След минута ще е в съзнание. Някой скоро ще дойде да го прегледа — каза единият с отработена усмивка, която не беше неприятна. — Не се безпокойте, приятелят ви ще се оправи.

След като излязоха, Борн се върна при Тарканян и каза:

— Михаил, познавам „Фрунзенская“ добре. Къде точно е твоят апартамент?

— Той няма да ти каже.

Борн се извъртя точно когато първият стрелец — онзи, около когото беше увил питона — се хвърли върху него. Борн се олюля и се стовари върху стената. Замахна към лицето на стрелеца. Стрелецът блокира удара и блъсна с юмрук Борн в слабините. Борн изстена, а мъжът му нанесе кос удар отстрани.

Свлечен на едно коляно, Борн видя как мъжът вади нож и замахва към него. Борн се дръпна назад. Стрелецът се опита да атакува, но Борн замахна с десен прав в лицето му и чу задоволителното изпукване от строшената скула. Разярен, стрелецът се приближи, острието профуча през ризата на Борн и остави кървава дъга като наниз мъниста.

Борн го цапардоса толкова силно, че той залитна назад и удари носилката, на която Тарканян се раздвижваше след наркотичното вцепенение. Мъжът извади своя пистолет със заглушител. Борн се вкопчи в него, като здраво го сграбчи и го лиши от възможност да насочи пистолета.

Тарканян разви бинта от очите си и с усилие примигна, като се оглеждаше.

— Какво става, по дяволите? — сънено се обърна към стрелеца той. — Ти ми каза, че Борн е мъртъв.

Мъжът беше прекалено зает да отблъсква атаката на Борн и не отговори. Като видя, че огнестрелното оръжие не му върши работа, той го пусна и го ритна по пода. Опита да пресече защитата на Борн с острието на ножа, но Борн отблъсна атаките, без да се заблуждава от маневрите, които стрелецът използваше, за да го разсее.

Тарканян се надигна, седна и се смъкна от носилката. Затрудняваше се да говори, затова се плъзна на колене и запълзя по хладния линолеум към мястото, където лежеше пистолетът.

Вкопчен с една ръка във врата на Борн, стрелецът освобождаваше ножа, за да го заби в корема на Борн.

— Дръпни се от него. — Тарканян насочваше оръжието към двамата мъже. — Ще стрелям направо.

Стрелецът го чу, заби опакото на ръката си в адамовата ябълка на Борн и го задави. После отметна тяло на една страна.

Преди Тарканян да успее да натисне спусъка, Борн стовари юмрук в бъбрека на стрелеца. Той изстена и Борн го дръпна между себе си и Тарканян. От закашлянето се разбра, че куршумът се е забил в гърдите на стрелеца.

Тарканян изпсува и се придвижи, за да върне Борн в полезрението си. През това време Борн издърпа ножа от увисналата ръка на стрелеца и го хвърли със смъртоносна точност. Силата му изтласка Тарканян назад. Борн избута стрелеца настрани, прекоси стаята и отиде до

Тарканян, който лежеше в локва кръв. Ножът беше забит до дръжката в гърдите му. По положението на ножа Борн разбра, че е пробил белия дроб. След секунди Тарканян щеше да се удави в собствената си кръв.

Тарканян се втренчи в Борн. Засмя се в момента, в който каза:

— Сега си обречен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Роб Бат направи подготовката чрез генерал Кендъл, заместникът на Лавал. Чрез него Бат получи възможност за достъп до определени подкрепления от черните операции в Агенцията за национална сигурност. Никакъв надзор от Конгреса, никаква врява и бъркотия. Що се отнасяше до федералното правителство, тези хора не съществуваха освен като помощен персонал, подчинен на Пентагона. За тях се смяташе, че се занимават с канцеларска работа в кабинет без прозорци някъде в недрата на сградата.

„Ето това е начинът, по който трябва да работят тайните служби“, каза на себе си Бат, докато излагаше операцията на осемте млади мъже, събрани в полукръг в една заседателна зала на Пентагона, предоставена на Бат от Кендъл. Без надзор, без дебнещи конгресни комисии, на които да докладваш.

Планът беше прост, такива бяха всички негови планове. Други хора може и да харесваха ударите под кръста и доносниците, но не и Бат. Мирише просто като ванилия, така беше казал Кендъл. Но колкото повече слагаш, толкова по-вероятно е да се объркат нещата, ето така разсъждаваше Бат. Освен това никой не проваляше простите планове; можеше да ги сглобиш и изпълниш за броеви часове, ако се наложи, дори и с нови служители. Но истината бе, че той харесваше агентите на Агенцията за сигурност може би защото бяха военни. Бързо схващаха и дори още по-бързо се учеха. Никога не му се налагаше да повтаря казаното. Всички до един, изглежда, запаметяваха всичко, както им се представяше.

Още по-хубаво — заради военната им подготовка те безпрекословно се подчиняваха на заповеди, за разлика от агентите на ЦРУ. Сорая Мур беше подобен пример за човек, който винаги мислеше, че знае по-добър начин да се свърши работата. Освен това тези лоши момчета не се бояха от изпълнение; не се страхуваха да натиснат спусъка. Ако им се даде подходящата заповед, щяха да убият набелязания без колебания и без съжаление.

Бат се чувстваше донякъде доволен, като знаеше, че никой не наднича над рамото му, че не се налага да се обяснява на никого — дори на новата директорка на ЦРУ. Беше излязъл на съвсем различна арена, само негова, където можеше да взема важни решения, да измисля полеви операции и да ги провежда с увереността, че ще го подкрепят напълно, че никоя операция няма да се обърне като бумеранг срещу него, да го изправи лице в лице с конгресната комисия и позора. Когато приключи инструктажа преди мисията, лицето му пламтеше, пулсът му препускаше. Вътре в него се натрупват топлина, която почти можеше да се нарече разпаленост.

Опита да не мисли за разговора си с министъра на отбраната, опита да не мисли как Лутър Лавал може да оглави „Тифон“, докато самият той гледа безпомощно отстрани. Бат по никакъв начин не искаше да предава контрола над такова мощно оръжие срещу тероризма, но Холидей не му беше оставил избор.

Всеки път само по една крачка. Ако имаше начин да спре Холидей и Лавал, Бат беше убеден, че ще го намери. Но за момента пак насочи вниманието си към непосредствената задача. Никой нямаше да прецака неговия план да залови Джейсън Борн. Знаеше това със сигурност. Само след часове Борн щеше да бъде задържан и така скрит, че дори Худини^[1] като него никога нямаше да може да излезе.

Сорая Мур вървеше към кабинета на Вероника Харт. Оттам излизаха двама мъже — Дик Саймс, шефът на разузнаването, и Родни Фиър, шеф на полевата поддръжка. Саймс беше дребен, закръглен човек, чието червендалесто лице сякаш бе прикрепено направо към раменете. Фиър,

няколко години по-млад от Саймс, беше русокос, с атлетично тяло и с изражение, непристъпно като банков трезор.

Двамата мъже сърдечно я поздравиха, но в усмивката на Саймс имаше отблъскващо снизхождение.

— Отиваш да скубеш лъвицата в бърлогата? — каза Фиърд.

— В лошо настроение ли е? — попита Сория.

Фиър сви рамене.

— Рано е да се каже.

— Изчакваме да видим дали може да носи тежестта на света върху крехките си рамене — обади се Саймс. — Също както и при теб, *директоре*.

Сория насила се усмихна през стиснатите си челюсти.

— Вие, господа, сте прекалено любезни.

Фиърд се засмя.

— Готови, мотивирани и способни да се подчиняваме, мадам.

Сория ги гледаше как се отдалечават — и двамата от един дол дренки. После пъхна глава в светая светих на директорката на ЦРУ. За разлика от своя предшественик, Вероника Харт поддържаше политика на отворените врати, що се отнасяше до нейните служители от горните ешелони. Това пораждало чувство на доверие и другарство — както беше казала на Сория, — което извънредно много липсвало на ЦРУ в миналото. Всъщност от огромното количество електронни данни, които беше прочела през последните два дни, ѝ ставаше все по-ясно, че предишният бункерен манталитет в ЦРУ беше довел до атмосфера на цинизъм и отчуждение сред директорите. Стария изхождаше от доктрината да оставя седемте да се състезават един с друг, изпълнени с лицемерие, с непозволени удари и доколкото нея я засягаше, с откровено осъдително поведение.

Харт беше продукт на нова епоха, където ключовата дума беше сътрудничество. Събитията от 2001 година бяха доказали, че когато се отнася за разузнавателните служби, конкуренцията е убийствена. Доколкото това засягаше Сория, тя смяташе, че всички промени са за добро.

— Откога се занимавате с това? — попита Сория.

Харт погледна през прозореца.

— Сутрин ли е вече? Казах на Роб да се прибира преди часове.

— Късна сутрин — усмихна се Сория. — Какво ще кажете да обядваме? Определено имате нужда да излезете от този кабинет.

Харт разпери ръце, за да покаже наредените досиета, струпани на компютъра ѝ.

— Твърде много работа...

— Няма да се свърши, ако се стопите от глад и обезводняване.

— Добре, бюфетът...

— Денят е толкова хубав, мислех да ида пеша до един мой любим ресторант.

Като чу предупредителна нотка в иначе безгрижния ѝ глас, Харт вдигна поглед. Да, определено имаше нещо, за което директорката на „Тифон“ искаше да говори с нея извън пределите на сградата на ЦРУ.

Харт кимна.

— Добре. Ще си взема палтото.

Сория извади новия си мобилен телефон, който взе от ЦРУ тази сутрин. Беше намерила стария в канавката до колата си при мястото за наблюдение на Мойра Тревър и го беше зарязала в кабинета си. Сега написа съобщение.

Миг по-късно мобилният на Харт забръмча. В съобщението на Сорая пишеше: „ВАН ХУЛ“. Ван отсреща на улицата.

Харт затвори телефона си и почна да разказва дълга история, чийто край разсмя двете жени. После говориха кое е по-добро — обувките или ботушите, кожата или велурът, и кой модел на Джими Чу биха си купили, ако някога започнат да им плащат достатъчно.

И двете държаха под око малкия бус, без да поглеждат явно към него. Сорая поведе Харт по странична улица, където автомобилът не можеше да ги последва, защото би станал подозрителен. Излизаха от обхвата на електронните му уреди.

— Дойдохте от частния сектор — каза Сорая. — Само не разбирам защо се отказахте от онези хонорари и станяхте директор на ЦРУ. Тази работа е толкова неблагодарна.

— Ти защо се съгласи да станеш директор на „Тифон“? — попита Харт.

— За мен това беше огромна крачка нагоре и като престиж, и като заплащане.

— Но всъщност не затова я прие, нали?

Сорая поклати глава.

— Не. Чувствах се много задължена на Мартин Линдрос. Бях включена още в началото. Понеже съм половин арабка, Мартин потърси сътрудничеството ми още при създаването на „Тифон“ и при вербуването на хора в него. Целта му беше „Тифон“ да е много различна организация за събиране на разузнавателни данни, съставена от хора, които разбират и арабския, и мюсюлманския манталитет. Той смяташе — и аз съм съгласна с цялото си сърце, — че единственият начин успешно да се води битка с плътните редици на екстремистките терористични клетки, е да разбереш какво ги мотивира. След като веднъж си влязъл в синхрон с тяхната мотивация, може да успееш да предугадиш действията им.

Харт кимна. Докато потъваше все по-дълбоко в размисъл, издълженото ѝ лице изглеждаше безразлично.

— Моята собствена мотивация беше подобна на твоята. До гуша ми дойде от циничното отношение на частните фирми за безопасност. Всичките, не само „Блек Ривър“, където работех, бяха съсредоточени върху това колко пари могат да издоят от хаоса в Близкия изток. По време на война правителството е дойна крава, която дава кеш. Хвърля току-що напечатани пари във всяка ситуация, сякаш това само по себе си има значение. Но истината е, че всички замесени имат разрешително да грабят и крадат колкото им душа иска. Каквото се случва в Ирак, си остава в Ирак. Никой няма да ги даде под съд. Те са застраховани срещу наказанието, че извличат полза от нещастieto на други хора.

Сорая заведе Харт в магазин за дрехи и те се престориха, че разглеждат камизоли, за да прикрие колко сериозен е разговорът.

— Дойдох в ЦРУ, защото не успях да променя „Блек Ривър“, но чувствах, че тук мога да направя нещо различно. Президентът ми даде мандат да променя организация, в която отдавна цари бъркотия.

Излязоха и пресякоха улицата. Вече бързаха надолу по пряката, на следващата свиха вляво, след още две преки — надясно, после пак наляво. Влязоха в просторен ресторант, които гъмжеше от хора. Идеално. Високото ниво на шум наоколо многобройните преплитащи се разговори щяха да направят техния разговор неуловим.

По искане на Харт ги настаниха на маса почти в дъното, откъдето имаха отлична видимост към вътрешността и към входната врата. Всеки, който влезеше, щеше да попадне в полезрението им.

— Добре замислено — каза Харт, когато седнаха. — Виждам, че си го правила и преди.

— Имаше моменти — особено когато работех с Джейсън Борн, — когато трябваше да заблудя някоя и друга опашка от ЦРУ.

Харт огледа обемистото меню.

— Мислиш ли, че това беше ван на ЦРУ?

— Не.

Харт погледна Сорая иззад менюто.

— Нито пък аз.

Те поръчаха речна пъстърва, салати „Цезар“ като начало, а за пиене — минерална вода.

Редуваха се да проверяват хората, които влизаха в ресторанта.

Като преполови салатата, Сорая каза:

— През последните два дни засякохме необичайно бърборене. Не мисля, че „обезпокоително“ ще е прекалено силна дума.

Харт остави вилицата си.

— Как така?

— Много вероятно нова атака на американска земя да е във финалните си етапи.

Изражението на Харт веднага се промени. Явно беше потресена.

— Какво, по дяволите, правим тук? — гневно каза тя. — Защо не сме в кабинета, където да мобилизирам частите?

— Изчакайте да чуете цялата история — отвърна Сорая. — Спомнете си, че линиите и честотите, които „Тифон“ следи, са почти всичките отвъд океана. Така че за разлика от бърборенето, което другите разузнавания сканират, нашето е по-концентрирано. Но от това, което виждам, то е далеч по-точно. Както знаете, в обичайните разговори винаги има огромно количество дезинформация. С терористите, които подслушваме, не е така. Разбира се, ние проверяваме отново и отново точността на тези данни, но докато не се докаже обратното, се основаваме на предположението, че са истински. Обаче имаме два проблема и точно затова мобилизирането на ЦРУ не е най-мъдрият ход.

Влязоха три жени, които оживено разговаряха. Управителят ги поздрави като стари познати и им посочи кръгла маса близо до прозореца, където се настаниха.

— Първо, имаме съвсем кратък период от време, да кажем в рамките на една седмица, най-много десет дни. Обаче нямаме почти нищо на прицел, освен че според подслушването акцията е мащабна и сложна. Затова мислим, че е сграда. И пак, заради опита ни с мюсюлманите смятаме, че ще е обект и с икономическо, и със символно значение.

— Но нямате определено местоположение?

— Източният бряг, най-вероятно Ню Йорк.

— Нищо такова не е минавало през бюрото ми, което значи, че никоя от сродните ни агенции няма представа за тези данни.

— Това ви казвам — каза Сорая. — Те са само наши. На „Тифон“. Затова бяхме създадени.

— Още не си ми казала защо не трябва да информирам Вътрешна сигурност и да мобилизирам ЦРУ.

— Защото източникът на тези данни е съвсем нов. Сериозно ли мислите, че Вътрешна сигурност или Агенцията за национална сигурност ще вземат нашите данни за чиста монета? Те ще искат потвърждение — първо, няма да го вземат от собствените си източници и, второ, като се разровят в храсталака, ще застрашат каналите, които сме прокарали.

— Права си — отвърна Харт. — Те са внимателни колкото слон в стъкларски магазин.

Сорая се приведе напред.

— Проблемът е, че групата, която планира атаката, ни е непозната. Тоест ние не знаем нищо за тяхната мотивация, манталитет и методи на действие.

Един след друг влязоха двама мъже. Бяха облечени като цивилни, но маниерите им на военни ги издаваха. Бяха настанени на отделни маси в двата срещуположни края на ресторанта.

— Агенцията за национална сигурност — каза Харт.

Сорая се намръщи.

— Защо Агенцията за сигурност ще ни следи?

— Ще ти кажа след малко. Да продължим с това, което в момента е належащо. Искаш да кажеш, че си имаме работа с напълно непозната, необвързана терористична организация, която е в състояние да планира атака с голям мащаб? Това звучи пресилено.

— Представете си как ще звучи на директорите от борда. Освен това нашите оперативни са се убедили, че единственият начин да се доберем до още данни е да пазим информацията си в тайна. Веднага щом тази група усети намек за нашата мобилизация, ще отложи операцията за друг път.

— Да предположим, че определеният времеви период е верен, могат ли да я прекъснат или отложат на този късен етап?

— Ние не можем, това е сигурно. — Сорая я удостои с язвителна усмивка. — Но терористичните мрежи нямат инфраструктура или бюрокрация, които да ги забавят, затова кой знае? Част от трудността да ги засечеш и прихванеш, е тяхната безкрайна гъвкавост. Такъв по-съвършен начин на действие искаше Мартин от „Тифон“. За това е моят мандат.

Сервитьорът прибра наполовина изядените им салати. След минута пристигна основното ястие. Харт поиска още една бутилка минерална вода. Устата ѝ беше пресъхнала. Сега, от една страна, я дебнеше Агенцията за национална сигурност, а от друга — необвързана с други мрежи терористична организация, която се канеше да атакува голяма сграда на Източното крайбрежие. Като Сцила и Харибда. Всяка от тях можеше да съсипе кариерата ѝ в ЦРУ, преди още да е започнала. Харт не можеше да позволи това да се случи. И нямаше.

— Извинявай за момент — каза тя, като стана.

Сорая огледа ресторанта, но държеше в периферното си зрение поне единия от агентите. Тя видя как се напруга, когато директорката на ЦРУ тръгна към дамската тоалетна. Беше станал и си проправяше път към задната част, когато Харт се върна. Той смени посоката и пак седна.

Щом директорката се настани на стола, погледна Сорая в очите.

— След като си решила да ми предадеш тази информация тук, вместо в кабинета, предполагам, че имаш идея как да се действа по-нататък.

— Слушайте — каза Сорая. — Ситуацията е напечена и нямаме достатъчно данни, за да мобилизираме, камо ли да действаме. Имаме по-малко от седмица да разберем всичко за тази терористична организация, базирана един Господ знае къде, с кой знае колко членове.

Не е времето и мястото за обичайния протокол. Той с нищо няма да ни помогне — Сорая хвърли поглед към рибата, сякаш беше последното нещо, което искаше да сложи в устата си. Когато пак вдигна очи, каза: — За да намерим тази терористична група, ни е нужен Джейсън Борн. Ние ще се погрижим за останалото.

Харт я погледна така, сякаш беше побъркана.

— Дума да не става.

— Като се има предвид колко е спешна мисията — отвърна Сорая, — той е единственият, който има шанс да ги открие и да ги спре.

— Няма да остана и един ден на работа, ако излезе, че използвам Джейсън Борн.

— От друга страна — каза Сорая, — ако не се задействате по тази информация, ако тази група извърши нападението, ще изхвъркнете от ЦРУ още преди да си поемете дъх.

Харт се облегна назад и се засмя.

— Ти наистина си голяма работа. Искаш да разреши използването на агент изменник — на човек, който в най-добрия случай е неуравновесен и когото много могъщи хора в тази институция смятат за опасен, особено за ЦРУ — в мисия, която може да има ужасни

последствия за страната и оцеляването на ЦРУ, каквото го познаваме?

Тръпка на безпокойство мина по гръбнака на Сорая.

— Чакайте малко, върнете назад. Какво имате предвид под оцеляването на ЦРУ, каквото го познаваме?

Харт хвърли поглед от единия агент на АНС към другия. После изпусна дълбока въздишка и разказа на Сорая всичко, което беше станало от момента, в който я извикаха в Овалния кабинет да се срещне с президента, и се беше озовал очи в очи с Лутър Лавал и генерал Кендъл.

— След като успях да се наложа над президента, Лавал ме хвана навън да си поговорим — завърши Харт. — Каза ми, че ако не се държа добре с него, ще ме атакува с всичките си средства. Той иска да завземе ЦРУ, Сорая, иска то да стане част от неговата вечно разширяваща се разузнавателна територия. Но не се борим само срещу Лавал, а срещу шефа му, министъра на отбраната. В дъното на целия план стои Бъд Холидей. „Блек Ривър“ си имаше вземане-даване с него, когато аз бях там, неприятни истории. Ако той успее да пъкне ЦРУ под шапката на Пентагона, можеш да бъдеш сигурна, че военните ще влязат и ще съсипят всичко с обичайния си войнствен характер.

— Значи тогава има още по-голям смисъл да ми позволите да въвека Джейсън в това — тонът на Сорая беше придобил и настойчивост. — Той ще свърши работа, каквато и цяла група агенти няма да могат. Повярвайте ми, била съм с него два пъти на мисии. Всичко, което говорят за него в ЦРУ, е абсолютна лъжа. Със сигурност такива като Роб Бат, които цял живот са в системата, го мразят и в червата и защо не? Борн има свобода, каквато и на тях им се иска. Освен това има способности, за които те не са и мечтали.

— Сорая, в няколко разработки се споменава, че някога си имала връзка с Борн. Моля те, кажи ми истината — трябва да знам дали си повлияна от нещо друго, освен от онова, което мислиш, че е най-добро за страната и ЦРУ.

Сорая знаеше, че това ще изникне, и беше подготвена.

— Мислех, че Мартин е погребал този кабинетен слух. В него няма абсолютно никаква истина. Станахме приятели, когато бях шеф на клона в Одеса. Това беше много отдавна; той не си спомня. Когато се върна миналата година, за да спаси Мартин, нямаше представа коя съм.

— Миналата година пак си била на мисия с него.

— Заедно работим добре. Това е всичко — твърдо каза Сорая.

Харт продължаваше да наблюдава тайно агентите на АНС.

— Дори да смятах, че това, което предлагаш, ще подейства, той никога няма да се съгласи. От всичко, което съм прочела и чула, откакто дойдох в ЦРУ, знам, че той мрази тази институция.

— Доста вярно — каза Сорая. — Но след като разбере характера на заплахата, мисля, че мога да го убедя да се включи още веднъж.

Харт поклати глава.

— Не знам. Дори да се говори с него е ужасно голям риск, какъвто не съм сигурна, че искам да поема.

— Ако не използвате тази възможност, никога вече няма да можете. Ще е твърде късно.

Харт още се колебаеше в коя посока да поеме: проверената и правилната или неортодоксалната. „Не — помисли си тя. — Не неортодоксална, а безумна.“

— Мисля, че ползата от това място е надживяна — рязко каза тя. После даде знак на сервитьора. — Сорая, мисля, че трябва да си напудриш носа. И докато си там, моля те, обади се на градската полиция. Използвай телефонния автомат; той работи — проверих. Кажи на полицията, че в този ресторант има двама въоръжени мъже. После веднага се върни на масата и се пригответи за бързо изтегляне.

Сорая заговорнически се подсмихна, после стана и се запровира към дамската тоалетна.

Сервитьорът се приближи до масата намръщен.

— Не ви ли хареса речната пъстърва, мадам?

— Хареса ми — каза Харт.

Докато сервитьорът събираше чиниите, Харт извади пет банкноти по двайсет долара и ги пъхна в джоба му.

— Виждате ли онзи мъж там, с широко лице и рамене на футболист?

— Да, мадам.

— Какво ще кажете да се спънете, когато стигнете до неговата маса?

— Ако го направя — каза сервитьорът, — най-вероятно ще изсипя речните пъстърви в скута му.

— Точно така — отвърна Харт с победоносна усмивка.

— Но това може да ми коства работата.

— Не се безпокойте — Харт извади личната си карта и му я показа. — Ще уредя нещата с шефа ви.

Сервитьорът кимна и се обърна. Сорая пак се появи и тръгна към масата. Харт хвърли няколко банкноти на тяхната маса, но не стана, докато сервитьорът не се блъсна в един помощник-келнер. Олюля се и чиниите се изсипаха. Щом преследвачът от АНС скочи, Харт стана. Двете със Сорая тръгнаха към вратата. Преследвачът от АНС се караше на сервитьора, който го бършеше с няколко салфетки; всички гледаха и ръкомахаха. Двама души, които се оказаха най-близо до премеждието, на висок глас излагаха версиите си за случката. Насред разрастващия се хаос вторият агент от АНС беше станал да се притече на помощ на колежата си, но когато видя своята мишена да се насочва към него, промени решението си.

Харт и Сорая бяха стигнали до вратата и излизаха на улицата. Вторият преследвач от АНС тръгна след тях, но две яки градски ченгета нахълтаха в ресторанта и го спряха.

— Хей! Ами те! — викна агентът към двете жени.

С писък спряха още две патрулни коли и от тях изскочиха ченгета. Харт и Сорая вече бяха извадили картите си за самоличност. Ченгетата ги провериха.

— Закъсняваме за среща — отсечено и авторитетно каза Харт. — Национална сигурност.

Думите подействаха като „Сезам, отвори се!“. Ченгетата ги пуснаха да си вървят.

— Готино — каза Сорая впечатлена.

Харт кимна с благодарност, но изражението ѝ беше мрачно. Победата в такава незначителна битка не означаваше нищо за нея, освен малко моментно удовлетворение. Беше се вторачила във войната.

Когато се отдалечиха на няколко преки и се убедиха, че са чисти от опашките на Лавал, Сорая каза:

— Поне ме оставете да уредя среща с Борн, за да можем да използваме идеите му.

— Много се съмнявам, че това ще свърши работа.

— Джейсън ми има доверие. Ще постъпи правилно — каза Сорая с абсолютна убеденост. — Винаги постъпва така. — Харт помисли малко. Сцила и Харибда хвърляха все същата заплашителна сянка върху потока на мислите ѝ. Да умре от удавяне или при пожар, какво трябваше да избере? Но дори и сега не съжаляваше, че прие поста на директор. Ако имаше нещо, за което беше готова на този етап в живота си, то това беше предизвикателството. А по-голямо не можеше да си представи.

— Както без съмнение знаеш — каза Харт, — Борн иска да види файловете с разговорите между Линдрос и Мойра Тревър. — Тя млъкна, за да прецени реакцията на Сорая към жената, с която Борн в момента имаше връзка. — Аз се съгласих. — Лицето на Сорая дори не трепна. — Ще се срещна с него тази вечер в пет часа — бавно каза Харт, сякаш още премисляше идеята.

После изведнъж решително добави: — Ела с мен. Така ще чуем мнението му за твоите данни.

---

[1] Хари Худини (1874–1926) — американски илюзионист, известен с невероятните си трикове за освобождаване от белезници, резервоари, заключени с катинари и т.н. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Великолепно изпълнение — каза Спектър на Борн. — Не мога да опиша колко съм впечатлен от това как се справи със ситуацията в зоопарка и в болницата.

— Михаил Тарканян е мъртъв — каза Борн. — Изобщо не съм искал това да се случи.

— Въпреки всичко се случи. — Почернялото от удара око на Спектър не беше силно отекло, но започваше да добива зловещ цвят. — Отново съм ти крайно задължен, скъпи ми Джейсън. Съвсем очевидно Тарканян беше предателят. Ако не беше ти, той щеше да стане причина да ме измъчват и вероятно да ме убият. Ще ме извиниш, че не скърбя за него.

Професорът потупа Борн по гърба, докато двамата вървяха към плачещата върба в имението на Спектър. С крайчеца на окото си Борн виждаше няколко млади мъже, които ги пазеха, въоръжени с автомати. След днешните събития Борн не завиждаше на професора за въоръжената охрана. Всъщност тя го караше да се чувства по-спокоен, че ще трябва да остави Спектър.

Под мъглявината на крехки жълти клонки двамата мъже се загледаха в езерото, чиято повърхност беше идеално гладка като лист стомана. Две сплашени врани литнаха от върбата със сърдити крясъци. Перата им проблеснаха в мимолетни отсенки на дъгата, докато отлитаха по-далеч от бързо залязващото слънце.

— Доколко познаваш Москва? — попита Спектър. Борн му беше предал думите на Тарканян и те се разбраха, че Борн трябва да започне търсенето на убиеца на Пьотър оттам.

— Достатъчно добре. Бил съм там няколко пъти.

— Въпреки това ще пратя един приятел, Лев Баронов, да те посрещне на „Шереметиево“. Каквото поискаш, той ще ти го осигури. Включително и оръжия.

— Работя сам — отвърна Борн. — Не искам и нямам нужда от партньор.

Спектър кимна с разбиране.

— Лев ще бъде там само за подкрепа, обещавам, че няма да е пречка.

Професорът за момент млъкна.

— Това, което ме тревожи, Джейсън, е връзката ти с госпожица Тревър. — Като се обърна така, че да не гледа към къщата, той заговори по-тихо: — Нямам намерение да надничам в личния ти живот, но ако заминаваш отвъд океана...

— И двамата заминаваме. Тя отива в Мюнхен тази вечер — каза Борн. — Оценявам вашата загриженост, но тя е най-упоритата жена, която някога съм срещал. Може да се грижи за себе си.

Спектър кимна с явно облекчение.

— Добре тогава. Остава само въпросът с информацията за Икупов. — Той извади един пакет. — Вътре са самолетните ти билети до Москва, както и документацията, която ще ти е нужна. Има пари за теб. Лев знае подробностите — коя банка, банковата сметка, прикрепена към сейфа в хранилището, и фалшива самоличност. Сметката е открита на това име, не на твоето.

— Отнело е време да се планира.

— Свърших го снощи, като се надявах, че ще се съгласиш да тръгнеш — каза Спектър. — Остава ни само да ти направим снимка за паспорта.

— Ами ако бях отказал?

— Друг човек вече предложи услугите си — усмихна се Спектър. — Но аз вярвах, Джейсън. И вярата ми беше възнаградена.

Обърнаха се и когато тръгнаха към къщата, професорът спря.

— Още нещо — каза той. — Ситуацията в Москва по отношение на групировките —

престъпните фамилии — е в една от своите периодични точки на кипене. Казанская и Азерите си съперничат за пълен контрол над търговията с наркотици. Залогът е невероятно висок — за милиарди долари. Така че не заставай на пътя им. Ако влезеш в някакъв контакт с тях, моля те, не ги нападай. Вместо това обърни другата буза. Това е единственият начин да оцелееш там.

— Ще го запомня — каза Борн в момента, когато един от хората на Спектър излезе забързан от задната част на къщата.

— Една жена, Мойра Тревър, е тук, за да види господин Борн — каза той на турски с немски акцент.

Спектър се обърна към Борн, а веждите му се вдигнаха от изненада или тревога, а може би и от двете.

— Нямах друг избор — каза Борн. — Трябва да я видя, преди да замине, а след случилото се днес не бях склонен да ви оставя до последния момент.

Лицето на Спектър се проясни.

— Оценявам това, Джейсън. Наистина. — Той вдигна ръка и махна. — Иди да се видиш с приятелката си и после ще направим последните приготовления.

— Тръгнала съм за летището — каза Мойра, когато Борн я посрещна във вестибюла. — Самолетът излита след два часа. — Тя му даде цялата необходима информация.

— Аз също ще летя — отвърна Борн. — Трябва да свърша малко работа вместо професора. По лицето ѝ проблесна разочарование, което премина в усмивка. — Трябва да правиш това, което смяташ, че е най-добро за теб.

Борн усети лека дистанция в тона ѝ, сякаш между тях се издигна стъклена преграда.

— Напускам университета. Ти беше права за това.

— Още малко добри новини.

— Мойра, не искам моето решение да създаде никакви проблеми между нас.

— Това изобщо не може да се случи, Джейсън, обещавам ти. — Тя го целуна по бузата. — Когато стигна в Мюнхен, имам организирани няколко срещи — хора по безопасността, с които успях да се свържа през тайни канали — двама германци, един израелец и германски мюсюлманин, който може да е най-обещаващият от всички.

Когато влязоха двама от младежите на Спектър, Борн заведе Мойра в една от двете всекидневни. Месинговият корабен часовник върху мраморната полица на камината звънна за смяна на стражата.

— Доста голям дворец за човек, който преподава в университет.

— Професорът е наследил много пари — излъга Борн. — Но е дискретен по въпроса.

— Гроб съм — каза Мойра. — Между другото, къде те изпраща?

— В Москва. Едни негови приятели имат малък проблем.

— С руската мафия?

— Нещо такова.

„Най-добре е да повярва на простото обяснение“, помисли си Борн. Той гледаше как светлината от лампата огрява лицето ѝ. Добре познаваше двуличието, но сърцето му се свиваше при мисълта, че тя може да играе роля пред него, също както я подозираха, че е манипулирала Мартин. Някоко пъти днес той беше обмислял да пропусне срещата с новата директорка на ЦРУ, но трябваше да признае пред себе си, че за него бе важно да види въпросната кореспонденция между Мойра и Мартин. Щом веднъж видеше уликите, щеше да знае как да се отнася към Мойра. Дължеше го на Мартин — да разкрие истината за връзката му с нея. Освен това защо да се самозалъгва — вече имаше личен залог в тази ситуация. Чувствата му към нея усложняваха

нещата за всички, не само за него. Борн горчиво се питаше — защо трябва да плаща за всяко удоволствие? Но сега вече беше ангажиран; нямаше връщане назад нито от Москва, нито от разкритието коя всъщност е Мойра.

Като се приближи до него, тя сложи ръка на рамото му.

— Джейсън, какво има? Струва ми се, че си притеснен.

Борн се помъчи да изглежда спокоен. Също като Мари тя имаше тайнствената способност да усеща какво чувства той, макар че за всички останали умееше да запазва непроницаемо изражение. Важното сега беше да не я лъже; тя щеше да улови това моментално.

— Мисията е невероятно деликатна. Професор Спектър вече ме предупреди, че ще скоча насред кървава вражда между две московски фамилии от групировките.

Тя го хвана малко по-здраво.

— Твоята лоялност към професора е възхитителна. В края на краищата Мартин най-много се възхищаваше на твоята лоялност. — Тя погледна часовника си. — Трябва да тръгвам.

Вдигна лице към неговото, устните ѝ бяха меки и целувката ѝ продължи сякаш цяла вечност.

Мойра тихо се засмя.

— Скъпи Джейсън, не се безпокой. Не съм от хората, които питат кога пак ще те видя.

После рязко се обърна и си тръгна. След малко Борн чу дрезгавия звук на мотора и скърцането на гумите, докато колата правеше завой по чакълестата алея към шосето.

Аркадин се събуди мръсен и схванат. Ризата му още беше подгизнала от пот след кошмара през нощта. През изкривените щори на прозореца се процеждаше сивкава светлина. Протегна врат, завъртя глава и си помисли, че има огромна нужда от гореща, продължителна вана, но хотелът имаше само душ в банята в коридора.

Той се обърна и разбра, че е сам в стаята — Девра я нямаше.

Седна в леглото, спусна крака от влажното, разхвърляно легло и потърка с длани грубото си лице. Рамото му пулсираше. Беше подуто и пареше.

Тъкмо се пресягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори. На прага стоеше Девра с хартиен плик в ръка.

— Липсвах ли ти? — каза тя с язвителна усмивка. — Виждам го изписано на лицето ти. Мислил си, че съм офейкала.

Тя влезе вътре и с ритник затвори вратата. Без да мигат, очите ѝ срещнаха неговите. Ръката ѝ стисна лявото му рамо нежно, но достатъчно здраво, за да му причини болка.

— Донесох кафе и пресни кифлички — спокойно каза тя. — Не се отнасяй грубо с мен.

Аркадин я погледна свирепо. Болката не значеше нищо за него, но предизвикателството на Девра го вбеси. Той беше прав. У нея имаше нещо много повече, отколкото личеше на повърхността.

Той се отпусна, тя също.

— Знам коя си. Не Филя е бил куриерът на Пьотър. А ти.

По лицето ѝ пробягна язвителна усмивка.

— Чудех се колко време ти трябва да се сетиш. — Девра остави картонените чашки за кафе и подреди кифличките върху празния плик. Извади малка торбичка с лед и я хвърли към него.

— Още са топли. — Тя отхапа една и замислено започна да дъвче.

Аркадин сложи леда върху рамото си и изпита облекчение. Погълна своята кифличка на три хапки. После изля горещото кафе в гърлото си.

— Предполагам, че после ще сложиш дланта си над открит пламък. — Девра поклати

глава. — Мъже.

— Защо си още тук? — попита Аркадин. — Можеше просто да избягаш.

— И къде да отида? Застрелях един от хората на Пьотър.

— Сигурно имаш приятели.

— На никого не мога да се доверя.

Коеето значеше, че вярва на него. Инстинктът му подсказваше, че не лъже за това. Беше измила тежкия пласт спирала, който се беше разтекъл и размазал предната нощ. Странно, но така очите ѝ изглеждаха дори още по-големи. Сега по лицето ѝ имаше руменина, след като беше изтрила белия театрален грим.

— Ще те заведе в Турция — каза тя. — В малък град на име Ескишехир. Там изпратих документа.

От това, което Аркадин знаеше, Турция — древната врата между Изтока и Запада — идеално се връзваше.

Торбичката с лед се изхлузи, когато Аркадин я дръпна за предницата на блузата. Макар че от рязкото движение рамото го заболя, това изобщо не му направи впечатление. Отиде до прозореца и широко го отвори. Врълетяха ги уличните звуци на ранната утрин. Той я надвесил през прозореца така, че главата и торсът ѝ излязоха навън.

— Какво ти казах, ако ме лъжеш?

— Сега най-добре да ме убиеш — каза тя с гласа на малкото момиченце. — Няма да търпя повече униженията ти.

Аркадин я издърпа обратно в стаята и я пусна.

— Какво ще направиш — каза той самодоволно. — Ще скочиш през прозореца?

Тя спокойно се приближи до прозореца и седна на перваза, като го гледаше през цялото време. Аркадин я сграбчи за краката и я изтегли от ръба.

Стояха, впили погледи един в друг, дишаха ускорено, сърцата им изпомпваха твърде много адреналин.

— Вчера, докато бяхме на стълбата, ти ми каза, че няма много за какво да живееш — каза Девра. — Това се отнася до голяма степен и за мен. Така че ние и двамата сме сродни по душа и нямаме нищо, освен другия.

— Откъде да знам, че следващото звено от веригата е Турция?

Девра отметна косата си от лицето.

— Уморих се да те лъжа — каза тя. — Сякаш лъжа себе си. Какъв е смисълът?

— На думи е лесно.

— Тогава ще ти го докажа. Когато стигнем в Турция, ще те заведе при документа.

Като се опитваше да не мисли прекалено за това, което е казала, Аркадин кимна в знак на признателност към тяхното неловко примирие.

— Повече няма да те докосна с пръст.

„Освен, за да те убия“, помисли си той.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Художествената галерия „Фриър“ се намираше откъм южната страна на Националната алея, на запад граничеше с Вашингтонския монумент, а на изток — с Отражателното езеро, вход към необятната сграда на Капитолия. Намираше се на ъгъла на алея „Джеферсън“ и Дванадесета улица, близо до западния край на алеята.

Сградата, флорентински ренесансов палат, облицован с гранит от Стоуни Крийк, Кънектикът, е била поръчана от Чарлс Фриър, за да приюти огромната му колекция от блискоизточно и източноазиатско изкуство. Главният вход на северната страна на сградата, където трябваше да се състои срещата, беше оформен с три арки, подчертани с дорийски пиластри, които обграждаха централната лоджия. Тъй като архитектурата му беше обърната навътре, много критици смятаха, че фасадата е твърде неприветлива, особено когато се сравняваше с разкоша на близката Национална художествена галерия.

Въпреки всичко по рода си „Фриър“ беше водещият музей в страната и Сорая го обичаше не само заради безбройните произведения на изкуството, които пазеше, но и заради елегантните линии на самия палат. Особено много харесваше съдържаното открито пространство при входа му и факта, че дори както сега, когато алеята гъмжеше от орди туристи на отиване и връщане от метростанция „Смитсоуиън“ на Дванадесета улица, самата галерия „Фриър“ беше оазис на тишината и спокойствието. Когато през деня нещата в кабинета на Сорая стигнеха точката на кипене, тя идваше във „Фриър“, за да се отпусне. Десет минути с нефритените фигури от династия Сун и произведенията с японски лак ѝ действаха като балсам за душата.

Като се приближи към северната страна на алеята, тя внимателно се вгледа в множеството пред входа на „Фриър“ и ѝ се стори, че видя сред яките мъже от Средния запад с техния силен акцент и изядени срички, подскачащите деца и техните засмени майки, тийнейджърите с отсъстващ поглед, включени към своите плеъри, издължената, елегантна фигура на Вероника Харт, която мина през входа, а после се приведе.

Сорая слезе от бордюра, но рязко изсвирване на клаксон от приближаваща кола я стресна и тя се върна на тротоара. Точно в този момент мобилният ѝ телефон забръмча.

— Според теб какво точно правиш? — каза Борн в ухото ѝ.

— Джейсън?

— Защо идваш на тази среща?

Тя глупаво се огледа наоколо; никога нямаше да успее да го види и знаеше това.

— Харт ме покани. Трябва да говоря с теб. И аз, и директорката трябва.

— За какво?

Сорая си пое дълбоко въздух.

— Подслушвателните постове на „Тифон“ са засекали серия от обезпокоителни разговори, които подсказват за предстояща терористична атака в град на Източното крайбрежие. Проблемът е, че само това имам. По-лошо, кореспонденцията е между два кадъра на група, за която нямаме абсолютно никакви данни. Моя беше идеята да те привлеча, за да ги намериш и да спреш атаката.

— Не е кой знае колко, за да продължиш — каза Борн. — Няма значение. Името на групата е Черният легион.

— По време на аспирантурата изучавах връзката между клон на мюсюлманския екстремизъм и Третия райх. Но това не може да е същият Черен легион. Когато нацистка Германия пада, те или са били убити, или разформировани.

— Може и е — каза Борн. — Не знам как е успял да оцелее, но е така. Трима техни

членове опитаха да отвлекат професор Спектър тази сутрин. Видях емблемата им, татуирана на ръката на стрелеца.

— Трите конски глави, обединени от човешки череп?

— Да — Борн описа инцидента с подробности. — Провери тялото в моргата.

— Ще го направя — отвърна Сорая. — Но как е успял Черният легион да остане в дълбока нелегалност през всичкото това време, без да го засекаат?

— Имат мощен международен фронт — каза Борн. — Източното братство.

— Това звучи невероятно — отвърна Сорая. — Източното братство има водещо място в отношенията между исляма и Запада.

— Независимо от това, моят източник е извън подозрение.

— Боже Господи, какво си правил, докато те нямаше в ЦРУ?

— Никога не съм бил в ЦРУ — рязко отвърна Борн. — Ето ти само една причина за това.

Казваш, че искаш да говориш с мен, но едва ли ти трябва половин дузина агенти за това.

Сорая замръзна.

— Агенти? — Сега тя беше на самата алея и трябваше да се въздържа и да не се оглежда отново. — Тук няма агенти на ЦРУ.

— Откъде знаеш?

— Харт щеше да ми каже...

— Защо трябва да ти казва нещо? Ти и аз сме донякъде изменници.

— Това е доста вярно. — Тя продължи да върви. — Но днес по-рано се случи нещо и затова смятам, че агентите, които си забелязал, са от АНС. — Тя описа начина, по който ги бяха проследили с Харт от главната квартира на ЦРУ до ресторанта. Каза му за министър Холидей и Лутър Лавал и как двамата действаха, за да направят ЦРУ част от тайните служби на Пентагона.

— Това щеше да се връзва — отвърна Борн, — ако бяха само двама. Но шест души? Не, в ход е различен дневен ред, за който никой от нас не знае.

— Например?

— Агентите са разположени перфектно, в триъгълник спрямо входа на „Фриър“ — каза Борн. — Това означава, че сигурно знаят предварително за срещата. Освен това значи, че шестимата не са изпратени да следят Вероника Харт. Ако не са тук заради нея, трябва да са пратени за мен. Това е работа на Харт.

Сорая усети как по гърба ѝ полазват ледени тръпки. Ами ако директорката я лъжеше? Ами ако през цялото време е искала да отведе Борн до капан? Имаше логика едно от първите ѝ официални действия като директор на ЦРУ да е залавянето на Джейсън Борн. Така определено щеше да стъпи здраво до Роб Бат и другите, които презираха Борн, страхуваха се от него и се възмущаваха от Харт. Освен това залавянето на Борн щеше да ѝ спечели много точки пред президента и да попречи на министър Холидей да трупа влияние. И все пак защо Харт беше позволила на Сорая евентуално да обърка първата ѝ полева акция, като също присъства? Не, трябваше да вярва, че това е инициатива на АНС.

— Не го вярвам — категорично каза тя.

— Да речем, че си права. Другата възможност е просто ужасна. Ако не Харт е поставила капана, значи някой високопоставен в ЦРУ го е направил. Аз директно се обърнах към Харт, за да я помоля.

— Да — отвърна Сорая. — Като използва моя телефон, много ти благодаря.

— Намери ли го? Сега си с нов.

— Беше в канавката, където си го хвърлил.

— Тогава престани да се оплакваш — каза Борн, без да е груб. — Не мога да си представя, че Харт е казала на прекалено много хора за тази среща, но един от тях работи против нея и ако

е така, много вероятно да е вербуван от Лавал.

Ако Борн беше прав... Ами естествено, че беше.

— Ти си голямата награда, Джейсън. Ако Лавал успее да те залови, след като никой в ЦРУ не е могъл, той ще е героят. След това ще може да завземе ЦРУ с песен — Сорая усети как над челото ѝ избива пот. — При тези обстоятелства — продължи тя — мисля, че би трябвало да се оттеглиш.

— Трябва да видя кореспонденцията между Мартин и Мойра. И ако Харт организира този капан, тогава тя никога няма да ми даде достъп до тези файлове по друго време. Трябва да рискувам, но не и докато ти не се убедиш, че Харт носи материала.

Сорая, която беше почти до входа, изпусна дълбока въздишка.

— Джейсън, аз намерих разговорите. Мога да ти кажа какво има в тях.

— Мислиш ли, че можеш да ми ги цитираш дословно? — попита той. — Така или иначе, не е толкова просто. Карим ал Джамил е подправил стотици файлове, преди да замине. Познавам метода, който е използвал, за да ги промени. Трябва да ги видя с очите си.

— Явно няма начин да те разубедея.

— Така е — отвърна Борн. — Когато се увериш, че материалът е автентичен, звъни ми на мобилния веднъж. После искам да заведеш Харт в лоджията, далеч от самия вход.

— Защо? — попита тя. — Това само ще те затрудни да... Джейсън?

Но Борн вече беше затворил.

От своята наблюдателна позиция върху покрива на „Форестър Билдинг“ на „Индипендънс Авеню“ Борн придвижи своя мощен бинокъл за нощно виждане от Сорая, докато тя отиваше към директорката, покрай струпаните туристи, които се лутаха наоколо, до агентите на пост около западния край на алеята. Двама се размотаваха и бърбеха край североизточния ъгъл на северната сграда на земеделското министерство. Друг, с ръце в джобовете на шифера, пресичаше диагонално на югозапад от „Медисън Драйв“ към „Смитсониън“. Четвърти беше зад колелото на неправилно паркирана кола на „Конститюшън Авеню“. Всъщност тъкмо той беше разкрил играта. Борн беше забелязал колата, паркирана на неразрешено място, точно когато патрулка на градската полиция спря успоредно на нея. Прозорците ѝ се смъкнаха, последва разговор. Шофьорът на незаконно паркираната кола за кратко показа лична карта. Патрулката се отдалечи.

Петият и шестият агент бяха източно от „Фриър“, единият приблизително на средата между „Медисън“ и „Джеферсън Драйв“, а другият — пред сградата на музея за индустриално изкуство. Борн знаеше, че трябва да има поне още един.

Беше почти пет часът. Зимният полумрак се беше спуснал много бързо, подсилваха го блещукащите светлини, увити празнично около стълбовете на лампите. След като запамети поста на всеки агент, Борн се върна на земята, като използва первазите на прозорците, за да се задържа с ръце и крака.

В момента, в който се покажеше, агентите щяха да се раздвижат. Като прецени разстоянието, на което бяха от местоположението на директорката и Сорая, той изчисли, че няма повече от две минути, за да вземе папките от Харт.

Докато чакаше знак от Сорая, скрит в сенките, той се напрегна да разпознае останалите агенти. Не можеха да си позволят да оставят „Индипендънс Авеню“ непокрито. Ако Харт всъщност не носеше папките, тогава Борн щеше да постъпи, както Сорая беше предложила в началото, и незабелязано щеше да се махне от района.

Той си представи как на входа на „Фриър“ Сорая разговаря с директорката. Щеше да настъпи първият нервен миг на потвърждение, после Сорая трябваше да насочи разговора към

папките. Трябваше да намери начин Харт да ѝ ги покаже, за да се увери, че са автентични.

Телефонът му звънна веднъж и замлъкна. Папките бяха автентични.

Той влезе в интернет на път за станцията на метрото ѝ провери най-новото разписание на движението, като преценяваше какви възможности има. Тази процедура му отне по-дълго време, отколкото би искал. Действителната и непосредствена опасност беше, че един от шестимата агенти поддържаше връзка със своята база — на ЦРУ или на Пентагона, — чиято фина електронна телеметрия можеше да закове в точка телефона му и още по-лошо, да шпионира какво теглил от интернет. Обаче това не можеше да се избегне. Достъпът трябваше да стане на място и веднага в случай на непредвидено закъснение в транспорта. Той прогони тревогата от ума си и се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. Следващите пет минути бяха решаващи.

Време бе да тръгва.

Минута след като Сорая тайно се свърза с Борн, каза на Вероника Харт:

— Опасявам се, че може да имаме проблем.

Директорката рязко завъртя глава. Тя беше оглеждала района за всеки намек от присъствието на Борн. Множеството около „Фриър“ се беше сгъстило, тъй като много хора минаваха на път за станция „Смитсониън“ край ъгъла, връщаха се в хотелите си, за да се приготвят за вечеря.

— Какъв проблем?

— Мисля, че видях един от агентите на АНС, които засякохме на обяд.

— По дяволите, не искам Лавал да разбере, че се срещам с Борн. Ще изпадне в истерия и ще хукне при президента. — Тя се обърна. — Мисля, че трябва да се махнем, преди Борн да дойде тук.

— Ами моята информация? — попита Сорая. — Какъв шанс ще имаме без него? Според мен трябва да останем и да говорим с него. Като му покажем материала, по-лесно ще спечелим доверието му.

Директорката явно беше нервна.

— Това изобщо не ми харесва.

— Време е за основното — Сорая я хвана за лакътя. — Да минем тук отзад — каза тя, като сочеше лоджията. — Ще бъдем извън полезрението на преследвачите.

Харт неохотно влезе в откритото пространство. Лоджията беше изключително пълна с хора, които сновяха насам-натам и обсъждаха експонатите, плановите си за вечеря и за следващия ден. Галерията затваряше в пет и половина, затова сградата започваше да се изпразва.

— Къде всъщност е той, по дяволите? — раздразнено попита Харт.

— Ще дойде — увери я Сорая. — Искат материалите.

— Естествено, че ги иска. Засягат негов приятел.

— За него е изключително важно да изчисти името на Мартин.

— Говорех за Мойра Тревър — каза директорката.

Преди Сорая да успее да сглоби отговор, от предните врати се изсипа множество хора. Борн беше сред тях. Сорая можеше да го види, но той беше закрит от всеки отсреща на улицата.

— Ето го — промърмори тя, щом Борн дойде бързо и безшумно зад тях. Явно някак беше влязъл през входа от „Индипендънс Авеню“, през южната част на сградата, беше се приближил до посетителите и си беше проправил път през галериите до главния вход.

Директорката се обърна и впи пронизващ поглед в Борн.

— Значи все пак дойде.

— Казах, че ще дойда.

Той не мигна, изобщо не помръдна. Сорая помисли, че сигурно е безкрайно ужасен и с всички сили, до крайност е мобилизирал волята си.

— Имате нещо за мен.

— Казах, че може да го прочетеш. — Директорката му подаде малък кафяв плик за документи.

Борн го взе.

— Съжалявам, че нямам време да го прочета тук.

Той се извърна, промуши се в тълпата и изчезна във „Фриър“.

— Чакай! — извика Харт. — Чакай!

Но беше твърде късно и във всеки случай двама агенти на АНС бързо пристигнаха и влязоха през входа. Движението им се забави от хората, които излизаха от галерията, но избутаха много от тях настрана. Изприпкаха покрай Харт и Сорая, сякаш двете не съществуваха. Появи се трети агент и зае позицията точно в лоджията. Вторачи се в тях и леко се усмихна.

Борн се движеше из вътрешността толкова бързо, колкото смяташе за благоразумно. Беше запомнил разпределението от туристическа брошура и след като веднъж вече беше минал оттук, не направи нито една ненужна стъпка. Но едно нещо го тревожеше. Не беше видял никакви агенти, докато влизаше. Значи повече от вероятно щеше да си има работа с тях на излизане.

Близо до задния вход служител на охраната проверяваше галериите преди края на работното време. Борн трябваше да заобиколи покрай ъгъл с издадена напред противопожарна кутия и гасител. Чу тихия глас на охранителя, докато повеждаше някакво семейство към изхода отпред. Беше готов да се измъкне, когато чу други гласове — по-резки и отсечени. Потъна в сенките и видя двама стройни, беловласи китайски учени в костюми на фини райета и лъщящи обувки, които спореха за достойнствата на порцеланова ваза от династия Тан. Гласовете им заглъхнаха заедно със стъпките, докато се насочваха към „Джеферсън Драйв“.

Без да губи и миг, Борн провери шунта, който беше направил на алармената система. Дотук показваше, че всичко е нормално. Бутна вратата да се отвори. Нощният вятър удари в лицето му в мига, в който видя двама агенти да бързат нагоре по гранитните стълби с извадени револвери. Имаше време само да отчете колко странни са оръжията, преди да се свие обратно вътре и да отиде право до противопожарната кутия.

Те влязоха през вратата. Водещият отнесе в лицето струя от потушаваща огъня пяна. Борн се сгуши, за да избегне обезумелия куршум от втория агент. На практика нямаше шум, но нещо близо до рамото му звънна в стената, покрита с бял мрамор от Тенеси, после издрънча на пода. Той запрати пожарогасителя по стрелеца. Удари го в слепоочието и агентът падна. Борн счупи стъклото на противопожарната кутия и силно дръпна червената метална дръжка. Пожарната аларма веднага се включи и прониза всеки ъгъл на галерията.

Борн изхвърча от вратата и хукна диагонално по стъпалата, като се насочи на запад, право към Дванадесета улица. Очакваше да види още агенти при югозападния ъгъл на сградата, но щом излезе от „Индипендънс Авеню“ по Дванадесета улица, се озова срещу поток от хора, привлечени към сградата от алармата. Вече се чуваше как сирените на пожарните коли се носят над все по-шумната глъч на тълпата.

Той забърза надолу по улицата към входа на метростанция „Смитсо̀ниън“ и пътем влезе в интернет през мобилния си телефон. Отне му по-дълго време, отколкото би искал, но накрая

натисна иконата с „Отметки“ и се върна в сайта на метрото. Като намери в менюто станция „Смитсонийн“, той отиде до линка за пристигането на следващия влак, чиято информация се обновяваше на всеки трийсет секунди. Три минути до влак 6 от Оранжевата линия до „Виена/Феърфакс“. Той бързо съчини текстово съобщение „ФБ“ и го прати на номер, който беше уговорил предварително с професор Спектър.

Метростанцията, задръстена от хора, спрели на стълбите, за да гледат разигралите се събития, беше само на петдесет метра разстояние. Борн чу полицейски сирени и видя няколко немаркирани коли да се насочват по Дванадесета улица към „Джеферсън“. Щом стигнаха до кръстовището, всички завиха на изток освен една, която тръгна право на юг.

Борн се опита да побегне, но натискът на хората му попречи. Отскубна се и попадна в малка празна зона сред огромната блъсканица, когато стъклото на шофьора на патрулна кола се смъкна надолу. Един здравеняк с противно лице и почти плешива глава насочи същото такова странно оръжие към него.

Борн се извъртя и една от подпорите при входа на метростанцията го закри от въоръжения. Не чу никакъв звук — както не беше чул и във „Фриър“, но нещо закачи левия му прасец. Той погледна надолу и видя мъничка метална стрела, която лежеше на улицата. Само го одраска, това беше всичко. Борн заобиколи колоната и хукна надолу по стълбите към метрото, като си проправяше път през зяпачите. Имаше по-малко от две минути да свари Оранжева линия 6 до „Виена“. Следващият влак щеше да тръгне след четири минути — прекалено много време на платформата в очакване агентите от АНС да го хванат. Трябваше да успее за първия влак.

Купи си билет и влезе. Тълпите изтъняваха и се сгъстяваха като вълни, които се втурваха към брега. Той усети, че започна да се поти. Левият му крак се подхлъзна. Щом възвърна равновесие, предположи, че онова, което е било в малката стреличка, трябва да има и друго въздействие освен одраскването. Вдигна поглед към електронните знаци и трябваше да се придвижи, за да намери необходимата платформа. С усилие продължаваше да напредва, но не можеше да се довери на себе си, защото част от него му говореше: „Седни, затвори очи, остави се на съня.“ Като застана пред един автомат за закуски, той потърси дребни в джоба си и купи толкова шоколади, колкото можеше. После застана на опашката за ескалатора.

Малко по-надолу се спъна, не улучи подвижната платформа и се удари в двама души пред него. За миг беше изгубил съзнание. Когато се добра до платформата, се чувстваше разнебитен и дезориентиран. Покритият с бетонни плочи таван беше надвиснал като дъга и заглушаваше звуците на стотиците хора, които се трупаха на платформата.

Оставаше по-малко от минута. Той усещаше вибрацията на идващия влак и вятъра, който изтласкваше напред.

Беше изгълтал един шоколад и започваше втория, когато влакът спря на станцията. Борн пристъпи вътре и се остави на потока от хора да го понесе. Точно когато вратите се затваряха, в другия край на вагона връхлетя висок мъж с широки рамене и черен шлифер. Вратата се затвори и влакът потегли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом видя мъжа с черния шлифер да си проправя път към него от другия край на вагона, Борн изпита неприятно чувство на клаустрофобия. Докато стигнат следващата станция, ще е заклещен в това ограничено пространство. След първоначалното облекчение от шоколада Борн почувства отпадналост, която пълзеше нагоре по левия му крак, докато серумът влизаше в кръвообращението му. Той разкъса обвивката на един шоколад и го изгълта. Колкото по-бързо успееше да усвои захарта и кофеина в организма си, толкова по-добре тялото му щеше да се бори срещу въздействието на наркотика. Но този ефект щеше да е само временен, а после кръвната захар рязко щеше да падне и да изсмуче адреналина от организма.

Влакът достигна Федералния триъгълник и вратите с плъзгане се отвориха. Голяма тълпа от хора слезе, а друга се качи. Черния шлифер използва краткото разреждане на пътниците, за да напредне към мястото, където стоеше Борн, обгърнал една хромирана дръжка. Вратите се затвориха. Влакът ускори. Огромен мъж с татуировки върху опакото на ръцете препречи пътя на Черния шлифер. Той се опита да се промъкне напред, но татуираният го изгледа кръвнишки и отказа да помръдне. Черния шлифер можеше да използва своята служебна карта, за да отмести хората от пътя си, но не го направи, без съмнение за да не създава паника. Но дали беше от АНС или от ЦРУ, оставаше загадка. Като се опитваше да възстанови зрението си, Борн се взря в лицето на своя нов неприятел. Търсеше знаци, които загатват към кого принадлежи. Лицето на Черния шлифер беше квадратно, безинтересно, но с особената безчувствена жестокост, която военните изискваха от своите тайни агенти. „Сигурно е от АНС“, реши Борн. Въпреки замъгленото си съзнание той беше наясно, че трябва да се справи с Черния шлифер преди мястото на срещата във „Фоги Ботъм“.

Две деца залитнаха към Борн, докато влакът се накланяше на един завой. Той ги задържа прави и ги върна при майка им, която му се усмихна в знак на благодарност. Влакът с грохот влезе в „Метро Център“. Борн видя моментен проблясък от временни прожектори — група работници поправяха ескалатор. От другата му страна млада блондинка на ушите със слушалки, които водеха до MP3 плейър, притисна рамо в неговото, извади евтина пластмасова кутийка с пудра и провери състоянието на грима си. Като сви устни, тя пхна пудрата обратно в чантата си и изрови ароматен блясък за устни. Докато момичето си слагаше блясъка, Борн взе пудрата и бързо я скри в дланта си, а на нейно място сложи двасетдоларова банкнота.

Вратите се отвориха и Борн излезе навън с малка тълпа хора. Черния шлифер, хванат между вратите, изскочи от вагона и успя да стъпи на платформата точно навреме. Като лъкагушеше из забързаното множество, той последва Борн към асансьора. Повечето хора се насочваха към стълбите.

Борн провери местоположението на временните прожектори. Отправи се към тях с умерено бърза крачка, за да може Черния шлифер да навакса част от разстоянието между тях. Предполагаше, че той също има оръжие със стрелички. Ако някоя стрела улучеше Борн, където и да е, дори в крайник, това щеше да е краят. С кофеин и без кофеин, той щеше да изгуби съзнание и от АНС щяха да го хванат.

Възрастни хора и инвалиди, някои от тях в колички, чакаха асансьора. Вратата се отвори. Борн се втурна напред, сякаш да успее да се вреди, но в мига, в който стигна блясъка на прожекторите, той обърна и насочи огледалото на пудриерата под ъгъл, който отрази светлината в лицето на Черния шлифер.

Моментално заслепен, Черния шлифер спря и вдигна ръка с дланта навън. Борн мигновено стигна до него. Заби ръка в главния нервен сноп зад дясното ухо на Черния шлифер, изтръгна

оръжието със стрелите от ръката му и стреля в бедрото му.

Мъжът залитна на една страна, Борн го подхвана и го издърпа до стената. Няколко души извърнаха глави, за да зяпат, но никой не спря. Забързаната край тях тълпа леко забави крачка, преди да поеме пак с пълна скорост.

Борн остави Черния шлифер там и се промъкна през почти плътната преграда от хора обратно към Оранжевата линия. Четири минути по-късно беше изял още два шоколада. Пристигна друг оранжев влак 6 за „Виена“ и като хвърли последен поглед през рамо, Борн се качи. Знаеше, че сега най-много има нужда от вода, колкото може да поеме, за да изхвърли медикамента от организма си час по-скоро.

Две спирки по-нататък той излезе на „Фоги Ботъм“. Изчака в края на платформата, докато не слязоха всички пътници.

После тръгна след тях нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж в опит да проясни съзнанието си.

Първото вдишване на студен нощен въздух беше дълбоко и ободряващо. Освен лекото гадене, вероятно предизвикано от продължителното замайване, той се чувстваше по-добре. Щом се появи от изхода на метрото, наблизо се запали двигател; включиха се фаровете на тъмносиньо ауди. Той пъргаво отиде до колата, отвори предната врата и се пъкна вътре.

— Как мина? — Професор Спектър си проправи път с колата и влезе в задръстването.

— Получих повече, отколкото се бях спазарил — каза Борн, като опря глава на облегалката. — И има промяна в плана. Ще има хора, които със сигурност ще ме търсят на летището. Тръгвам с Мойра, поне да стигна до Мюнхен.

По лицето на професора се изписа дълбока загриженост.

— Смяташ ли, че това е разумно?

Борн извърна глава и се загледа през прозореца към преминаващия град.

— Няма значение. — Той мислеше за Мартин и Мойра. — Преминах разумната граница преди време.

КНИГА ВТОРА

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Невероятно е — каза Мойра.

Борн вдигна поглед от файловете, които беше измъкнал от Вероника Харт.

— Кое е невероятно?

— Че седиш тук срещу мен в този разкошен самолет. — Мойра носеше лъскав черен костюм и обувки с практични подметки. Около врата ѝ имаше фина златна верижка.

— Не трябваше ли да пътуваш за Москва тази вечер?

Борн отпи вода от подноса на страничната масичка и затвори файла. Трябваше му повече време, за да установи дали Карим ал Джамил е подправил тези разговори, но имаше и подозрения. Знаеше, че Мартин беше твърде предпазлив, за да ѝ каже нещо класифицирано — което направо включваше всичко, което ставаше в ЦРУ.

— Искях да съм близо до теб. — Той видя как лека усмивка се плъзна по широките устни на Мойра. После хвърли бомбата: — Освен това АНС ме преследва.

Сякаш в лицето ѝ се разби светкавица.

— Кажи го пак.

— Агенцията за национална сигурност. Лутър Лавал е решил да ме направи мишена. — Той махна с ръка, за да предотврати следващия ѝ въпрос. — Въпросът е политически. Ако може да ме хване, щом в йерархията на ЦРУ не могат, ще докаже на властта, че неговата теза ЦРУ да дойде под юрисдикцията му има смисъл, особено при бъркотията, в която се намира ЦРУ след смъртта на Мартин.

Мойра стисна устни.

— Значи Мартин е бил прав. Той единствен остана да вярва в теб.

Борн едва не добави името на Сорая, после се отказа.

— Вече няма значение.

— За мен има значение — ожесточено възрази тя.

— Защото ти го обичаше.

— И двамата с теб го обичахме. — Главата ѝ се наклони настрани. — Чакай малко, да не мислиш, че в това има нещо нередно?

— Ние живеем в покрайнините на обществото, в свят на тайни. — Той умишлено включи и нея. — За хора като нас винаги има цена, която трябва да плащаме, ако обичаме някого.

— Например?

— Говорили сме за това — отвърна Борн. — Любовта е слабост, която враговете ти могат да използват.

— И аз казах, че това е ужасен начин на живот.

Борн се обърна и се вгледа навън през прозореца в препускащия мрак.

— Само него познавам.

— Не вярвам на това. — Мойра се наведе напред, докато коленете им се допряха. — Със сигурност разбираш, че не е така, Джейсън. Ти си обичал жена си, обичаш децата си.

— Какъв баща мога да им бъда? Аз съм спомен. И заплаха за тях. Съвсем скоро ще стана призрак.

— Можеш да направиш нещо по въпроса. А какъв приятел беше ти на Мартин? Най-добрият. Единственият, който има значение. — Тя се опита да го накара да се обърне към нея. — Понякога съм убедена, че търсиш отговори на въпроси, които нямат такива.

— Какво значи това?

— Че независимо какво си правил в миналото, независимо какво ще правиш в бъдеще,

никога няма да изгубиш своята човечност. — Тя усети как очите му я привличат бавно и тайнствено. — Това е нещото, което те плаши, нали?

* * *

— Какво ти става? — попита Девра.

Аркадин, който караше взетата в Истанбул кола под наем, раздражено изсумтя:

— За какво говориш?

— Колко време ти трябва, за да поискаш да ме чукаш?

Тъй като нямаше полети от Севастопол за Турция, бяха прекарали дълга нощ в тясна каюта на кораба „Героите на Севастопол“, който ги отвеждаше югозападно през Черно море от Украйна за Турция.

— Защо да искам да го правя? — попита Аркадин, докато изпреварваше тежкотоварен камион на магистралата.

— Всеки мъж, с който се запозная, иска да ме чука. Ти защо да си по-различен? — Девра разроши косата си. Протегнатите ѝ ръце съблазнително повдигнаха малките ѝ гърди. — Както казах, какъв ти е проблемът? — В угълчетата на устата ѝ заигра самодоволна усмивка. — Може би не си истински мъж. Така ли е?

Аркадин се разсмя.

— Толкова си прозрачна. — За миг я погледна. — Каква игра играеш? Защо се опитваш да ме провокираш?

— Харесва ми да наблюдавам реакциите на мъжете си. Как иначе ще ги опозная?

— Аз не съм твой мъж — изръмжа той.

Сега Девра се засмя. Тя уви тъничките си пръсти над лакътя му и разтри ръката му. — Ако рамото те притеснява, аз ще карам.

Той видя познатия символ от вътрешната страна на китката ѝ. Изображението изглеждаше още по-страховито, татуирано на порцеланова кожа.

— Кога си я направи?

— Има ли значение?

— Не съвсем. Има значение *защо* си я направила. — Магистралата пред тях беше свободна и Аркадин увеличи скоростта. — Иначе как ще те опозная?

— Пьотър ме накара да си я направя. Каза, че е част от Освещаването. Каза, че няма да си легне с мен, докато не си я направя.

— А ти искаше да си легнеш с него.

— Не толкова, колкото искам да си легна с теб.

После тя се извърна и се загледа през страничния прозорец, сякаш внезапно се притесни от признанието си. Може би наистина беше така, помисли си Аркадин, докато сигнализираше, че се престроява вдясно през две платна. Беше видял знак за паркинг. Той слезе от магистралата, остави колата в далечния край на паркинга, встрани от двата автомобила, които заемаха разчертаните места. Излезе, отиде до ръба и с гръб към нея, дълго и обилно се изпика.

Денят беше светъл и времето беше по-топло, отколкото в Севастопол. Бризът, който идваше откъм водата, беше просмукан от влага, която лепнеше по кожата му като пот. Вървейки обратно към колата, нави ръкавите си. Палтото му беше метнато заедно с нейното върху задната седалка в колата.

— По-добре да се порадваме на тази топлина, докато можем — каза Девра. — Щом стигнем до Анадолското плато, планините ще спрат умерения климат. Ще стане студено като в

пазвата на вещица.

Държеше се така, сякаш никога не беше правила онова интимно изказване. Но определено беше привлякла вниманието му. Сега му се струваше, че разбира нещо важно за нея — или по-точно за себе си. Като се замисли, така беше и с Гала. Изглежда, Аркадин имаше определено въздействие върху жените. Знаеше, че Гала го обича с всяка своя клетка, и не беше първата. Сега тази слабостта мъжкарана, това упорито момиче, направо отвратително, когато се налагаше, също беше омаяно от него. Кое то означаваше, че той държи ключа към нея, който търсеше.

— Колко пъти си била в Ескишехир? — попита той?

— Достатъчно, че да знам какво да очаквам.

Той се облегна назад.

— Къде се научи да отговаряш на въпроси, без нищо да разкриваш?

— Ако съм лоша, научила съм го с майчиното мляко.

Аркадин извърна поглед. Изглежда имаше проблем с дишането. Без да каже дума, той отвори прозореца и започна да гълта въздух, като въртеше глава в малки кръгове, сякаш беше лъв в зоопарк.

— Не мога да съм сам — беше казал Аркадин на Икупов и Икупов повярва на думите му. Във вилата на Икупов, където беше отведен Аркадин, домакинът осигури млад мъж. Но когато седмица по-късно Аркадин го преби почти до състояние на кома, Икупов смени тактиката. Той прекара часове наред с Аркадин, като се опитваше да установи причината за неговите яростни изблици. Това изцяло се провали, тъй като на Аркадин, изглежда, му беше трудно да си спомня, камо ли да обяснява тези страховити епизоди.

— Не знам какво да правя с теб — каза Икупов. — Не искам да те затварям, но трябва да се пазя.

— Никога няма да те нараня — отвърна Аркадин.

— Нарочно може би не — замислено каза по-възрастният Икупов.

През следващата седмица всеки следобед с Аркадин прекарваше прегърбен в раменете мъж, с рядка козя брадичка и безцветни устни. Сядаше в тапициран с плюш стол, кръстосваше крак върз крак и записваше със сбит, неясен почерк върху електронен таблет, който пазеше като негово дете. Аркадин лягаше в любимия шезлонг на своя домакин и подлагаше под главата си кръгла възглавница. Отговаряше на въпроси. Говореше надълго и широко за много неща, но онези, които помрачаваха ума му, пазеше скрити в тъмен ъгъл в най-дълбоките недра на съзнанието си, за да не ги споменава никога. Вратата към тях беше затворена завинаги.

В края на третата седмица психиатърът предаде доклада си на Икупов и изчезна толкова бързо, колкото се беше появил. Кошмарите на Аркадин продължиха да го преследват посред нощ, когато се събуждаше останал без дъх и изплати и беше убеден, че чува тичащи плъхове с червени очи, горящи в тъмното. В тези моменти фактът, че във вилата на Икупов нямаше и помен от тези животни, не беше утеха за него. Плъховете живееха вътре в него, гърчеха се, пищяха и гризяха.

Следващият човек, който Икупов нае, за да разрови миналото на Аркадин и да се опита да го излекува от пристъпите на ярост беше жена, чиято чувственост и сочна фигура според Икупов щеше да я запази от гневните изблици на Аркадин. Марлийн умееше да се справя с всякакви мъжете. Тя притежаваше тайнствената способност да усеща точно какво желае един мъж от нея и да му го дава.

Отначало Аркадин не се доверяваше на Марлийн. И защо трябваше? Не можеше да вярва на психиатъра. Не беше ли и тя още един вид анализатор, пратен да изкопчи тайните на миналото

му? Разбира се, Марлийн забеляза тази неприязън у него и се зае да я потисне. Според нея Аркадин живееше в обсебване, самоналожено или друго. От нея зависеше да забърка противоотровата.

— Това няма да е кратък процес — каза тя на Икупов в края на първата си седмица с Аркадин и Икупов ѝ се довери.

Аркадин наблюдаваше как Марлийн стъпва внимателно като котка. Подозираше, че е достатъчно умна и знае, че дори и най-дребната погрешна стъпка може да предизвика у него земетръсни промени и тогава всичкият напредък, който е постигнала в спечелване на доверието му, щеше да се изпари като алкохол в огъня. Изглеждаше му бдителна, беше абсолютно наясно, че той може да се обърне срещу нея всеки момент. Държеше се така, сякаш се намира в клетка с мечок. Ден след ден можеше да я проследи как го опитомява, но това не означаваше, че няма да те одере по лицето.

Аркадин се надсмиваше над това, над предпазливостта, с която Марлийн се отнасяше към него. Но постепенно в съзнанието му пропълзя нещо друго. Той се усъмни, че тя започва да изпитва нещо непресторено към него.

Девра наблюдаваше Аркадин през предното стъкло. Отвори вратата с трясък и тръгна към него. Закри очи срещу бледото слънце, увиснало на високото беззвучно небе.

— Какво има? — попита тя. — Какво казах?

Аркадин ѝ метна убийствен поглед. Явно беше в състояние на неудържима ярост и едва се владееше. Девра си помисли какво ли би станало, ако тя се отприщи, и не искаше да е на пътя му, когато това стане.

Изпита желание да го докосне, да го успокои, докато се върне в по-спокойно състояние, но чувстваше, че само ще го разпали още повече. Тя се върна в колата и търпеливо го зачака.

Накрая Аркадин дойде, седна странично на седалката, провеси крака на земята, сякаш пак можеше да стане.

— Няма да те чукам — каза той. — Но това не означава, че не искам.

Девра усети, че на езика му е нещо друго, но той не може да го каже, че каквото и да беше то, имаше прекалено силна връзка с някаква случка в далечното минало.

— Беше шега — тихо каза тя. — Направих си глупава шега.

— Едно време нямаше да обърна внимание на това — обади се той, сякаш говореше на себе си. — Сексът не е важен.

Явно говореше за нещо друго, нещо, за което само той си знаеше, потънал в своята самотност. Тя подозираше, че дори сред много хора, дори с приятели — ако изобщо ги имаше — Аркадин щеше да се чувства сам. Струваше ѝ се, че е противник на сексуалното обвързване, защото то само би подчертало колко дълбока е самотата му. Приличаше ѝ на планета без луна и без слънце, около което да се върти. Навсякъде само празнота — докдето му стигаше погледът. В този миг тя осъзна, че го обича.

— Откога е вътре? — попита Лутър Лавал.

— От шест дни — отвърна генерал Кендъл. Той беше по риза с навити ръкави. Тази мярка не беше достатъчна, за да ги предпази от изпръскване с кръв. — Но ти гарантирам, той е толкова объркан, че на него му изглеждат като шест месеца.

Лавал изсумтя, като се взираше в брадясалия арабин през еднопосочното стъкло. Мъжът изглеждаше като сурово парче месо. Лавал не знаеше и не се интересуваше дали той е сунит или

шит. За него бяха еднакви — терористи, решени да разрушат начина му на живот. Той приемаше тези неща много лично.

— Какво е издал?

— Достатъчно, за да знаем, че копията на засеченото от „Тифон“, които Бат ни даде, са дезинформация.

— Все пак — каза Лавал — те идват направо от „Тифон“.

— Този човек е много високопоставен, няма изобщо никакво съмнение в самоличността му и той не знае за никакви планове, които да са на последен етап преди нападение над важна нюйоркиска сграда.

— Това само по себе си също може да е дезинформация — каза Лавал. — Тези копелета са майстори за подобни гадости.

— Така е. — Кендъл избърса ръцете си в кърпа, която беше праметнал през рамо като готвач в кухня. — Те най-много обичат да ни гледат как тичаме в кръг и гоним опашките си, а точно това ще стане, ако обявим тревога.

Лавал кимна сякаш на себе си.

— Искам най-добрите ни хора да се заемат с това. Потвърдете засеченото от „Тифон“.

— Ще направим всичко възможно, но съм длъжен да докладвам, че затворникът се изсмя в лицето ми, когато го попитах за тази терористична група.

Лавал щракна с пръсти няколко пъти.

— Как се наричаха?

— Черната лига, Черният легион, нещо такова.

— Нищо ли нямаме в базата данни за тази група?

— Не, нито пък в другите сродни агенции. — Кендъл хвърли мръсната хавлия в кофа, чието съдържание се изгаряше на всеки дванайсет часа. — Тя не съществува.

— Склонен съм да се съглася — каза Лавал. — Но искам да съм сигурен.

Той се дръпна от витрината и двамата излязоха от наблюдателната зала. Тръгнаха по груб бетонен коридор, боядисан в зелено, а жужащите флуоресцентни тръби хвърляха пурпурни сенки върху балатума на пода, докато минаваха. Лавал търпеливо изчака извън помещението с шкафчетата Кендъл да смени дрехите си, после продължиха надолу по коридора. В дъното му изкачиха няколко стъпала до една подсилена метална врата.

Лавал притисна показалец върху четеца на отпечатъци. В резултат лостовете с щракане се разместиха, доста сходно с отваряне на банков трезор.

Озоваха се в друг коридор, диаметрално противоположен на този, от който идваха. Беше облицован с полиран махагон; стенните аплици излъчваха мека светлина между картините с исторически морски сражения, строени римски легиони, пруски хусари и английска лека кавалерия.

Първата врата вляво ги изведе в помещение досущ като претенциозен мъжки клуб — с ловджийско зелени стени, кремави корниз, кожени мебели, старинни шкафове с издадена напред средна част и дървен бар от стара английска кръчма. Диваните и столовете бяха удобно разположени, така че да предразполагат посетителите към по-спокойни разговори на поверителни теми. В огромната камина уютно пращяха дърва и искряха пламъчета.

При първите стъпки върху плътния, звуконепроницаем килим ги посрещна прислужник с ливрея. Отведе ги до обичайното им място, в дискретен ъгъл, където от двете страни на маса за карти с махагонов плот стояха два кожени стола с високи облегалки. Бяха близо до висок прозорец с мулион и плътни драперии, от който се виждаха околностите на Вирджиния. Подобната на клуб стая, известна като Библиотеката, се намираще в огромна каменна къща, която Агенцията беше придобила преди десетилетия. Използваше се за уединение, както и за

официални вечери на генералите и директорите от организацията. По-дълбоките недра на къщата обаче се ползваха и за други цели.

Когато поръчаха питиета и нещо леко за освежаване и пак останаха сами, Лавал каза:

— Надушихме ли вече Борн?

— И да, и не. — Кеңдъл кръстоса крак връз крак и оправи ръба на панталона си. — Според предишното ни съвещание е засечен в мрежата в шест и трийсет и седем снощи да минава през имиграционния контрол на „Дълес“. Имал е билет за полет на „Луфтханза“ до Москва. Ако беше се появил, щяхме да качим Макнали на самолета.

— Борн е далеч по-умен, за да постъпи така — изръмжа Лавал. — Сега вече знае, че го преследваме. Елементът на изненада беше похабен, да му се не види.

— Успяхме да открием, че се е качил на корпоративен самолет на „Некст Джен Енърджи Сълушън“.

Лавал вирна глава като ловджийско куче при сигнал.

— Наистина ли? Обяснявай.

— На него е била и изпълнителната директорка на име Мойра Тревър.

— Каква е тя на Борн?

— Опитваме се да отговорим на този въпрос — недоволно каза Кеңдъл. Мразеше да разочарова шефа си. — Междувременно се сдобихме с копие от летателния план. Дестинацията е Мюнхен. Да активизирам ли там човек на пост?

— Не си губи времето. — Лавал махна с ръка. — Аз залагам на Москва. Там е искал да отиде и там отива.

— Ще се заема веднага. — Кеңдъл отвори мобилния си телефон.

— Искам Антъни Прауис.

— Той е в Афганистан.

— Тогава го изтегли, по дяволите — рязко каза Лавал. — Качи го на военен хеликоптер. Искам го в Москва, преди Борн да стигне там.

Кеңдъл кимна, натисна специално криптиран номер и написа кодирано съобщение до Прауис.

Лавал се усмихна на приближаващия сервитьор.

— Благодаря, Уилърд — каза той на мъжа, който постла бяла колосана покривка и подреди чашите с уиски, малки чинийки с ядки и прибори на масата, а после си тръгна безшумно, както беше дошъл.

— Изглежда сме яхнали грешния кон — промърмори замислено Лавал.

Генерал Кеңдъл знаеше, че има предвид Бат.

— Сорая Мур стана свидетел на провала. Бързо е събрала две и две. Бат ни каза, че знае за срещата на Харт с Борн, защото е бил в кабинета ѝ, когато Борн се е обадил. Освен на тази Мур на кого друг може да е казала? На никого. Това веднага ще отведе Харт обратно при заместник-директора.

— Оставяме го да се оправя сам.

Кеңдъл вдигна чашата си.

— Време е за резервния план.

Лавал се загледа в кафеникавата течност.

— Слава на Бога, че има резервен план, Ричард.

Разнесе се приятен звън. Отпиха в мълчание, докато Лавал размишляваше. Когато час и половина по-късно бяха пресушили чашите си и държаха нови в ръце, Лавал каза:

— По въпроса за Сорая Мур, наистина смятам, че е време да я привикаме на разговор.

— Частен?

— О, да. — Лавал доля малко вода в уискито, за да подсили аромата му. — Доведи я тук.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разкажи ми за Джейсън Борн.

Харун Илиев, в американски анцуг „Найк“, същият като на неговия командир Семьон Икупов, обиколи извивката на естествената ледена пързалка в сърцето на курорта Гринделвалд. Харун повече от десетилетие беше заместник на Икупов. Като момче беше осиновен от бащата на Икупов, Фарид, след като родителите на Харун се бяха удавили. Фериботът, който ги водел от Истанбул към Одеса, се преобърнал. Четиригодишният Харун бил в Одеса при баба си. Новината за смъртта на дъщерята и зетя ѝ докарала инфаркт. Умряла почти на часа — което всички замесени сметнали за благословия — тъй като нямала нито сили, нито издръжливост да се грижи за четиригодишно дете. Фарид Икупов се намесил, защото бащата на Харун работел за него и двамата били близки.

— Труден въпрос — каза веднага Харун. — Главно защото няма кой да отговори. Някои се кълнат, че е агент на американското ЦРУ, други твърдят, че е международен наемен убиец. Ясно е, че не може да бъде и двете. Той осуети плана за обгазяване на участниците в Международната антитерористична конференция в Рейкявик преди три години, а миналата година — съвсем реалната ядрена заплаха за Вашингтон, наредена от „Дуджа“, терористичната група, водена от двамата братя ухабити Фади и Карим ал Джамил. Според слуховете Борн убил и двамата.

— Впечатляващо, ако е истина. Дори само фактът, че никой не може да се добере до него, е крайно интересен. — Ръцете на Икупов се движеха в свършен ритъм, докато той леко се плъзгаше. Лицето му беше зачервено и той топло се усмихваше на децата, които се пързалиха от двете им страни, смееше се заедно с тях и когато едно от тях падна, го окуражи. — И как такъв човек се е обвързал с Нашия приятел?

— Чрез университета в Джорджтаун — каза Харун. Той беше строен мъж с вид на счетоводител, но жълтеникавата кожа и начинът, по който маслиново-черните му очи дълбоко хлътваха в черепа, опровергаваха това впечатление. Пързаянето по леда не му доставяше удоволствие както на Икупов.

— Освен че убива хора, изглежда, Борн е нещо като гений в езиците.

— Така ли?

Макар че се пързалиха вече повече от четиридесет минути, Икупов не изглеждаше уморен. Харун знаеше, че той само загрява. Намираха се в поразителна страна. Курортът Гринделвалд беше на около сто и петдесет километра югоизточно от Берн. Над тях се извисяваха три от най-известните планини на Швейцария — Юнгфрау, Мьонх и Айгнер, — огрени от слънцето и отрупани със сняг.

— Изглежда, слабото място на Борн е да има ментор. Първият е бил човек на име Александър Конклин, който...

— Познавах Алекс — каза рязко Икупов. — Беше преди да се родиш. Често ми се струва сякаш в друг живот. — Той кимна. — Моля, продължавай.

— Изглежда, Нашия приятел е измислил сценарий как да стане неговият нов ментор.

— Тук трябва да те прекъсна. Звучи неправдоподобно.

— Тогава защо Борн уби Михаил Тарканян?

— Миша! — Стъпката на Икупов за миг стана несигурна. — Аллах да ни пази! Знае ли Леонид Данилович?

— В момента Аркадин е извън контакт.

— Как напредва той?

— Отишъл е в Севастопол, после е заминал оттам.

— Във всеки случай и това е нещо. — Икупов поклати глава. — Времето ни изтича.

— Аркадин го знае.

— Искам да пазите в тайна от него смъртта на Тарканян, Харун. Миша беше най-добрият му приятел; бяха по-близки и от братя. Не бива да позволяваш при никакви обстоятелства да се разсейва от сегашната задача.

Прекрасна млада жена подаде ръка, докато се пързеляше рамо до рамо с тях. Икупов пое ръката ѝ и за известно време се остави леденият танц да го понесе, сякаш пак беше на двайсет години. Когато се върна, продължиха да се въртят в кръг около пързалката. Веднъж беше казал на Харун, че нещо в леките плавни движения на пързелянето му помага да мисли.

— Като се има предвид какво ми каза — обади се накрая Икупов, — този Джейсън Борн е много вероятно да предизвика непредвидено усложнение.

— Бъди сигурен, Нашия приятел е вербувал Борн за своята кауза, като му е казал, че ти си причинил смъртта на...

Икупов го стрелна предупредително с очи.

— Съгласен съм. Но въпросът е каква част от истината е рискувал да разкрие пред Борн.

— Като познавам Нашия приятел — каза Харун, — бих казал, много малка, ако изобщо е разкрил нещо.

— Да — Икупов потупа устните си с показалец през ръкавицата. — И ако това е така, ние можем да използваме истината срещу него, нали?

— Ако успеем да се доберем до Борн — каза Харун. — И ако успеем да го накараме да ни повярва.

— О, ще ни повярва. Аз ще се погрижа за това. — Икупов направи идеално завъртане. — Твоето ново поръчение, Харун, е да осигуриш как да стигнем до него, преди да е направил други поразии. Едва ли можем да си позволим да изгубим окото си в лагера на Нашия приятел. Недопустимо е да има още убити.

Студен дъжд заливаше Мюнхен. И в най-хубавите дни това беше сив град, а сред този порой като костенурка беше прибрал главата си в бетонната черупка, обръщайки гръб на всички посетители.

Борн и Мойра седяха в подобния на пещера „Некст Джен 747“. Борн говореше по мобилния си телефон и правеше резервация за следващия полет до Москва.

— Би ми се искало да наредя самолетът да те откара — каза Мойра, след като той затвори телефона.

— Не, не ти се иска — отвърна Борн. — Искаш да остана тук, до теб.

— Вече ти казах защо според мен това не е добра идея. — Тя погледна навън към мократа настилка, нашарена с дъги от разлято гориво и масло. Дъждовните капки струяха по плексигласовия прозорец като състезателни коли на писта. — Аз изобщо не искам да си тук.

Борн отвори папката, която беше взел от Вероника Харт, и я подаде на Мойра.

— Погледни това.

Мойра се извърна, сложи папката в скута си и след като я прелисти, вдигна поглед и попита:

— ЦРУ ли ме наблюдаваха? Е, това е утешително.

— Как така утешително?

Тя вдигна папката.

— Всичко това е дезинформация, нагласено е. Преди две години, когато строежът на терминала за природен газ в Лонг Бийч беше в разгара си, шефовете ми подозираха, че „Ол Ен“,

основният ни конкурент, следи нашите комуникации, за да придобие собственост върху системите, които правят нашия терминал уникален. Мартин ми направи услуга и поиска от Стария разрешение да организира секретна акция. Стария се съгласи, но при изричното условие никой друг да не узнае за това, така че никога не каза на никого в ЦРУ. Като проследихме мобилните си разговори, открихме, че „Ол Ен“ наистина подслушва обажданията ни.

— Спомням си уговорката — каза Борн.

— След уликите, които аз и Мартин предоставихме, „Ол Ен“ се отказаха от съдебен процес.

— „Некст Джен“ постигна взаимноизгодно споразумение, нали така?

Мойра кимна.

— И спечели правата да построи терминала за природен газ в Лонг Бийч. Ето така получих поста на изпълнителен вицепрезидент.

Борн прибра папката. И той изпита облекчение. За него доверието беше като продънена лодка, от която бликаха течове при всяко завъртане и която заплашваше да го потопи. Беше отстъпил част от себе си на Мойра, но загубата на контрол беше като нож в сърцето му.

Мойра го погледна доста натъжено.

— Подозираше ли, че може да съм някоя Мата Хари?

— Беше важно да съм сигурен — отвърна той.

Лицето ѝ помръкна.

— Разбирам. — Тя започна нервно да пъха книжата в тънък кожен куфар. — Мислеше, че съм предала Мартин и ще предам и теб?

— Олекна ми, че не е истина.

— Толкова се радвам да го чуя — стрелна го тя с леден поглед.

— Мойра...

— Какво? — Тя отметна косата от лицето си. — Какво искаш да ми кажеш, Джейсън?

— Аз... това е мъчително за мен.

Мойра се наведе напред, впила поглед в него.

— Просто ми кажи.

— Вярвах на Мари — каза Борн. — Опрях се на нея, тя ми помогна с амнезията. Винаги беше до мен. А после изведнъж... я загубих.

Гласът на Мойра омекна.

— Знам.

Той най-после я погледна.

— Няма нищо хубаво в това да си самотен. Но за мен всичко е въпрос на доверие.

— Знам, мислиш, че не съм ти казала истината за мен и Мартин. — Тя взе ръцете му в своите. — Ние никога не сме били любовници, Джейсън. Бяхме повече като брат и сестра. Подкрепяхме се един друг. Доверието не дойде лесно при никой от нас. Мисля, че и за двама ни е важно да ти кажа това сега.

Борн разбра, че тя също говори за тях двамата, а не за нея и Мартин. Беше вярвал на толкова малко хора в живота си: Мари, Алекс Конклин, Мо Панов, Мартин, Сорая. Виждаше всички неща, които му пречеха да продължи живота си. С толкова оскъдно минало му беше трудно да се разделя с хората, които е познавал и за които се бе грижил.

Усети болезнена скръб.

— Мари е мъртва. Тя вече е в миналото. А децата ми са много по-добре при дядо си и баба си. Животът им е спокоен и щастлив. Така е най-добре за тях.

Той се изправи, имаше нужда да се раздвижи.

Мойра усети, че Борн се чувства неловко, и смени темата.

— Знаеш ли колко време ще си в Москва?

— Предполагам, че колкото ти ще си в Мюнхен.

Това я накара да се усмихне. Тя стана и се наведе към него.

— Успех, Джейсън. И се пази. — Целуна го продължително и страстно. — Спомняй си за мен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сорая Мур бе топло посрещната в притихналото убежище на Библиотеката, където преди по-малко от двацет и четири часа Лутър Лавал и генерал Кендъл проведоха своя неофициален разговор. Самият Кендъл я взе и я откара до солидната сграда на АНС дълбоко в провинцията на Вирджиния. Сорая, разбира се, никога не беше стъпвала там.

Лавал, в тъмносин костюм на бели райета, синя риза с бели яка и маншети и раирана вратовръзка с цветовете на Йейл, приличаше на банков служител. Около старинната маса за игра на карти бяха подредени три стола.

— Директор Мур, толкова съм слушал за вас, истинско удоволствие е да се запознаем. — Широко усмихнат, Лавал ѝ посочи единия стол. — Моля.

Сорая не знаеше дали с любопитство или тревога трябва да се отнесе към внезапната покана. Но въпреки това се огледа из стаята.

— Къде е министър Холидей? Генерал Кендъл ме информира, че съм поканена от него.

— О, така е — каза Лавал. — За съжаление министърът на отбраната беше извикан на среща в Овалния кабинет. Обади се да ви предам извиненията му и да настоявам да разговаряме без него.

Сорая знаеше — всичко това означава, че Холидей не е имал намерение да участва в тази интимна среща. Съмняваше се дали той изобщо знае за нея.

— Както и да е — каза Лавал, щом Кендъл седна на третия стол. — Вашето присъствие тук ни е много приятно. — Той вдигна ръка и Уилард се появи като във фокус. — Нещо за пиене, Директоре? Знаем, че като мюсюлманка алкохолът ви е забранен, но имаме всякакви еликсири, от които да си изберете.

— Чай, моля — каза тя директно на Уилард. — Цейлонски, ако имате.

— Разбира се, мадам. Мляко? Захар? — Не, благодаря. — Тя така и не беше усвоила британския обичай.

Уилард се поклонил, преди безшумно да изчезне.

Сорая се обърна към двамата мъже.

— Сега, господа, с какво мога да ви бъда полезна?

— По-скоро смятам, че е точно обратното — каза Кендъл. Сорая настръхна.

— Какво имате предвид?

— Честно казано, заради бъркотията в ЦРУ — започна Лавал. — Мислим, че „Тифон“ работи с една ръка, завързана отзад на гърба.

Уилард пристигна с чая на Сорая и чашите с уиски за мъжете. Той остави черния емайлиран японски поднос с чашата, питиетата и сервиза за чай, после се отдалечи.

Лавал изчака Сорая да налее чая си и продължи:

— Струва ми се, че „Тифон“ невероятно много ще спечели ако се възползва от всички ресурси, които са на разположение в АНС. Можем да ви помогнем дори да се разпрострете отвъд обсега на достъп на ЦРУ.

Сорая вдигна чашата си до устните и усети възхитителния вкус на ароматния цейлонски чай.

— Изглежда, знаете повече за „Тифон“, отколкото всеки от нас в ЦРУ.

Лавал тихо се засмя.

— Добре, да спрем да го усукваме. Имахме къртица в ЦРУ. Вече знаете кой е. Той направи фатална грешка, като тръгна след Джейсън Борн и се провали.

Вероника Харт беше освободила Роб Бат от поста му същата сутрин. Този факт сигурно бе

привлякъл вниманието на Лавал, особено след като заместилият Бат, Питър Маркс, беше един от най-гласовитите застъпници на Харт още от самото начало. Сорая познаваше Питър добре и беше внушила на Харт, че той заслужава поста.

— Бат сега работи ли за АНС?

— Господин Бат вече не е полезен — твърде остро реагира Кендъл.

Сорая се обърна към военния.

— Бегъл поглед към вашата собствена участ, не смятате ли, генерале?

Лицето на Кендъл се сви като юмрук, но след едно почти неуловимо кимване на Лавал той преглътна забележката.

— Макар да е доказана истина, че животът в разузнавателните служби е жесток, дори брутален — намеси се Лавал, — определени личности в тях са — да кажем — застраховани от нещастни случаи.

Сорая не сваляше поглед от Кендъл.

— Предполагам, че аз бих могла да съм една от тези определени личности.

— Да, точно така — Лавал кръстоса крака. — Вашите познания за мюсюлманското мислене и обичаи, опитът ви като дясна ръка на Мартин Линдрос, откакто създаде „Тифон“, са безценни.

— Един ден генерале, безценен кадър като мен със сигурност ще заеме вашия пост.

Лавал се покашля.

— Това означава ли, че се качвате на кораба?

Сорая се усмихна мило и остави чашата си на масата.

— Вие, господин Лавал, сигурно знаете как се прави лимонада от лимони.

Лавал също ѝ върна усмивка, сякаш изпълняваше сервис в тениса.

— Скъпа директорке, вие улучихте един от моите специалитети.

— Кое ви кара да смятате, че ще изоставя ЦРУ?

Лавал вдигна показалец.

— Доколкото разбирам, вие сте прагматична жена. По-добре от нас знаете какъв хаос е в ЦРУ. Колко време според вас ще трябва на новата директорка да изправи курса на кораба? Кое ви кара да смятате, че изобщо го може. Интересувам се от вашето мнение, но преди да отговорите, помислете колко малко време може да имаме, преди тази непозната терористична група да атакува.

Сорая се почувства така, сякаш я бяха зашеметили с удар в тила. Как, по дяволите, АНС се беше добрала до подслушаните разговори на „Тифон“? В момента обаче това беше спорен въпрос. Важното беше как да отговори на това нарушение на секретността.

Преди Сорая да успее да формулира противоудара, Лавал каза:

— Но за едно нещо съм любопитен. Защо директор Харт сметна за необходимо да запази тази информация за себе си, вместо да я предостави на Вътрешна сигурност, ФБР и АНС?

„Вече съм вътре, помисли си Сорая. Все едно, ще измина целия път.“

— Това се дължи на мен. До инцидента във „Фриър“ информацията беше прекалено оскъдна, затова сметнах, че включването на други разузнавателни служби само ще размъти водата.

— Тоест — обади се Кендъл, доволен от възможността да я подразни — не искайте ние да се ровим в лехата с вашите моркови.

— Това е сериозна ситуация, директоре — каза Лавал. — Въпрос на национална сигурност...

— Ако тази мюсюлманска терористична група, която се казва Черният легион, улови дори намек, че сме подслушали разговорите ѝ, ще се провалим още преди да сме почнали да

действаме.

— Можех да ви уволня.

— И да изгубите безценния ми опит? — Сорая поклати глава. — Не вярвам.

— Е, какво имаме? — сопна се Кендъл.

— Задънена улица. — Лавал прокара ръка през челото си. — Мислите ли, че ще е възможно да видя информацията на „Тифон“? — беше сменил тона с помирителен. — Дали вярвате или не, ние не сме империя на злото. Всъщност може да се окаже, че ще успеем да помогнем с нещо.

Сорая помисли.

— Смятам, че може да се уреди.

— Отлично.

— Ще трябва да е „само за прочит“.

Лавал веднага се съгласи.

— И в контролирана, силно ограничена среда — добави Сорая, като използваше предимството си. — Офисите на „Тифон“ в ЦРУ са идеално място.

Лавал разпери ръце.

— Защо не тук?

Сорая се усмихна.

— Не съм съгласна.

— При сегашния климат смятам, че разбирате нежеланието ми да се срещаме там.

— Разбирам какво имате предвид. — Сорая помисли малко. — Ако наистина донеса информацията тук, ще трябва да взема някого с мен.

Лавал енергично кимна.

— Разбира се. Както на вас ви е удобно. — Той изглеждаше далеч по-доволен от Кендъл, който гледаше Сорая така, сякаш беше се сблъскал с нея на бойното поле.

— Честно казано — отвърна Сорая, — нищо от това, което виждам тук, не ме успокоява. — Тя пак огледа стаята.

— Сградата се претърсва за електронни бръмбари по три пъти на ден — отбеляза Лавал. — Освен това имаме най-съвършените системи за наблюдение, в основата си компютризирана мониторна система, която следи през две хиляди видеокамери с близък обсег, инсталирани из съоръженията и наземните части, и ги сравнява от секунда на секунда за всякакви аномалии. Софтуерът АМОИП сравнява всякакви аномалии спрямо база данни с повече от един милион изображения и взема решения в реално време за наносекунди. Например птица в полет ще бъде игнорирана, но не и бягаща фигура. Повярвайте ми, излишно е да се безпокоите.

— Точно сега единственото нещо, за което се безпокоя — каза Сорая, — сте вие, господин Лавал.

— Разбирам напълно. — Лавал допи уискито си. — Затова е цялото упражнение, директоре. За да изградим доверие помежду си. Как иначе ще работим заедно?

Генерал Кендъл изпрати Сорая с един от своите шофьори. Тя поиска да я остави там, където се беше уговорила за срещата Кендъл, преди някогашния Национален исторически вощъчен музей на „И Стрийт“. Изчака, докато движението погълне черния Форд, после се обърна и измина целия път покрай сградата с нормална крачка. В края на обиколката си, когато вече беше сигурна, че никой не я следи — нито от АНС, нито друг, изпрати трибуквено съобщение по мобилния си телефон. Две минути по-късно се появи млад мъж с мотоциклет. Носеше дънки, черно кожено яке и лъскава черна каска със спуснато пред лицето затъмнено

стъкло. Той забави и спря само колкото тя да се качи зад него. Подаде ѝ каска, изчака Сорая да я сложи и забръмча надолу по улицата.

— Имам няколко връзки в АМОИП — каза Дерон. АМОИП беше съкращение на Агенцията по модерни отбранителни изследователски проекти, клон на Министерството на отбраната. — Имам работни познания за архитектурата на софтуера в сърцето на наблюдателната система на АНС. — Той сви рамене. — Това е един от начините да се поддържам във форма.

— Трябва да намерим начин да я заобиколим или да я пробием — каза Тайрон.

Той още не беше свалил черното кожено яке. Черната му каска беше на една маса до каската, която беше дал на Сорая за скоростната екскурзия до домашната лаборатория на Дерон. Сорая се беше запознала и с Дерон, и с Тайрон, когато Борн я доведе в тази с нищо незабележима маслинозелена къща малко след Североизточна седма улица.

— Вие се шегувате, нали? — Дерон, висок, слаб, хубав мъж, със светлокакаова кожа, погледна от единия към другия. — Кажете, че се шегувате.

— Ако се шегувахме, нямаше да сме тук. — Сорая потри слепоочието си, докато се опитваше да се справи със силното главоболие, което я връхлетя след кошмарната среща с Лавал и Кендъл.

— Това просто е невъзможно. — Дерон опря ръце на бедрата си. — Този софтуер е произведение на изкуството. И две хиляди камери с близък обхват! Абсурд.

Те седяха на брезентови столове в лабораторията му — стая на два етажа, пълна с всякакъв вид монитори, клавиатури и електронни системи, чиито функции бяха известни само на Дерон. На стената висяха няколко картини — всичките шедьоври на Тициан, Съора, Рембранд, Ван Гог. „Водни лилии, зелено отражение, лява страна“ беше любимата на Сорая. Първия път, когато дойде тук, остана поразена, че всичките бяха нарисувани от Дерон в ателието в съседната стая. Сега просто я изпълваха с почуда. Не можеше да проумее как беше възпроизвел точните отблясъци на Моне в кобалтовосиньо. Не беше никак чудно, че Борн използва Дерон да фалшифицира всичките му документи за самоличност, което в тези времена ставаше все по-трудно. Много фалшификатори се бяха отказали, като твърдяха, че властите са направили работата им невъзможна, но не и Дерон. Нямаше нищо странно, че двамата с Борн бяха толкова близки. „От един дол дренки“, помисли си Сорая.

— Ами огледала? — попита Тайрон.

— Това ще е най-простото — каза Дерон. — Но една от причините да инсталират толкова много камери е, за да дадат на системата многобройни гледни точки в една и съща зона. Това веднага обезсилва огледалата.

— Колко лошо, че Борн уби онзи, съсипващия данни Карим ал Джамил. Той сигурно можеше да напише червей, за да прецака софтуера на АМОИП, както направи с базата данни на ЦРУ.

Сорая се обърна към Дерон.

— Може ли да се направи? — попита тя. — Ти можеш ли?

— Хакерството не ми е страст. Оставям това на жена ми.

Сорая не знаеше, че Дерон си има приятелка.

— Колко е добра?

— Моля те — изсумтя Дерон.

— Може ли да говорим с нея?

Дерон, изглежда, се колебаеше.

— Все пак говорим за АНС. Тези копелета не се шегуват. Честно казано, мисля, че изобщо

не бива да им се месите.

— За съжаление нямам избор — каза Сорая.

— Те се заяждат с нас — каза Тайрон. — И докато не им приложим някои средновековни мъчения, ще връхлетят отгоре ни и ще ни завладеят завинаги.

Дерон поклати глава.

— Втълпила си някои интересни идеи в главата на този човек, Сорая. Преди да се появиш ти, той беше най-добрата улична защита, която имах. А виж го сега. Бута се при големите момчета в лошия свят извън гетото. — Той не криеше, че се гордее с Тайрон, но в гласа му имаше и предупреждение. — Моля се на Господа, дано знаеш в какво се замесваш, Тайрон. Ако това нещо се провали по някакъв начин, ще стоиш във федералния затвор, докато не дойде да те освободи архангел Гавраил.

Тайрон кръстоса ръце под брадичката си и не отстъпи.

Дерон въздъхна.

— Добре тогава. Тук всички сме възрастни. — Той посегна към телефона си. — Кики е горе в бърлогата си. Не обича да я прекъсват, но в случая мисля, че ще бъде заинтригувана.

След малко се появи слаба жена с красиво африканско лице и тъмношоколадова кожа.

Беше висока колкото Дерон, със стройната осанка на гордо и древно знатно потекло.

— Кики, това е Сорая — каза Дерон.

Усмивката на Кики беше широка и ослепителна.

— Всъщност името ми е Есианкики. Аз съм масайка. Но в Америка не се държа толкова официално. Всички ме наричат Кики.

Двете жени се здрависаха. Ръката на Кики беше хладна и суха. Тя наблюдаваше Сорая с големите си, тъмни като кафе очи. Имаше най-меката кожа, която Сорая някога бе виждала и тя веднага ѝ завидя за нея. Косата ѝ беше много къса, удивително подстригана като шапка, за да подхожда на издължения ѝ череп. Носеше кафява, дълга до глезените рокля, която предизвикателно прилепваше към стройните бедра и малките ѝ гърди.

Дерон накратко описа проблема, докато представяше софтуерната архитектура на АМОИП на един от своите компютърни терминали. Докато Кики я проучваше, той я информира за основното.

— Нуждаем се от нещо, което може да заобиколи програмата им за защита и не може да бъде засечено.

— Първото не е чак толкова трудно — дългите, деликатни пръсти на Кики пробягваха по клавиатурата, докато експериментираше с компютърния код. — За второто, не знам.

— За съжаление това не е всичко — Дерон се настани така, че да наднича над рамото ѝ към екрана. — Точно този софтуер контролира две хиляди видеокамери с близък обхват. Тези наши приятели трябва да влязат и да излязат от комплекса, без да бъдат засечени.

Кики се изправи и се обърна с лице към тях.

— С други думи, всичките две хиляди камери трябва да бъдат покрити.

— Точно така — каза Сорая.

— Нямаш нужда от хакер, мила. Трябва ти невидим човек.

— Но ти можеш да ги направиш невидими, Кики. — Дерон плъзна ръка около тъничката ѝ талия. — Нали?

— Хм — Кики пак се втренчи в кода на терминала. — Знаете ли, тук може би има повтарящо се несъответствие, което да успея да използвам. — Тя се настани върху една висока табуретка. — Ще прехвърля това на горния етаж.

Дерон смигна на Сорая, сякаш да ѝ напомни: „Нали ти казах!“

Кики препрати няколко файла към своя компютър, който беше отделно от тези на Дерон.

Завъртя се, плесна се по бедрата и стана.

— Добре тогава. Ще се видим по-късно.

— Колко по-късно? — попита Сорая, но Кики вече изкачваше по три стъпала наведнъж.

Москва беше отрупана в сняг, когато Борн слезе от самолета на „Аерофлот“ на летище „Шереметиево“. Полетът му закъсна с четиридесет минути, защото самолетът кръжеше, докато чистеха леда по пистите. Мина митницата и граничния контрол и излезе в залата, където го посрещна дребен човек, загърнат в бяла шуба. Това беше Лев Баронов, свързката на професор Спектър.

— Виждам, нямате багаж — каза Баронов на английски със силен акцент. Беше жилив и свръхактивен като джак ръсел териер. Разбута с лакти тълпата таксиметрови шофьори, които си съперничеха за пътници. Те бяха групичка с тъжни очи, от малцинствата на кавказците, азиатците и други подобни, чийто етнос им пречеше да си намерят сваятна работа с подобавашо заплащане в Москва.

— Ще се погрижим за това по пътя към града. Ще имате нужда от подходящи дрехи за московската зима. Днес времето е меко, минус два градуса.

— Това ще е крайно полезно — отвърна Борн на перфектен руски.

Рунтавите вежди на Баронов се повдигнаха от изненада.

— Говорите като местен, господин Борн.

— Имах отлични инструктори — лаконично каза Борн.

Сред блъсканицата на летището той изучаваше потока от пътници, отбелязваше тези, които се мотаеха до някой продавач на вестници или пред безмитен магазин, и онези, които изобщо не помръдваха. Още щом се появи в терминала, изпитваше неизменното чувство, че някой го наблюдава. Разбира се, навсякъде имаше видеокамери, но особеното потръпване в тила, което се беше развило през годините полеви операции, беше непогрешимо. Някой го следеше. Този факт беше и тревожен, и успокоителен — щом вече си имаше опашка, значи някой знаеше, че по план трябва да пристигне в Москва. АНС може да е проследила докладите на заминаващите полети от Ню Йорк и да е взела името му от „Луфтханза“; нямаше време да се заличи от списъка. Поглеждаше с разсеян туристически поглед, защото нямаше намерение да уведомява наблюдателя си, че го е разкрил.

— Следят ме — каза Борн, щом седна в хриптящата лимузина „Зил“ на Баронов. Бяха на автострада М10.

— Няма проблеми — отвърна Баронов, сякаш беше свикнал да го следят през цялото време. Той дори не попита кой го следи. Борн си спомни обещанието на професора, че Баронов няма да му се бърка.

Борн разгледа пакета, който Баронов му даде. Включваш нов документ за самоличност, ключ и номера на кутията, да изтегли пари от трезора в Московската банка.

— Трябва ми план на банковата сграда — каза Борн.

— Няма проблем — Баронов излезе от М10. Сега Борн беше Фьодор Иванович Попов, служител от средно ниво в „Газпром“ — огромният, управляван от държавата, енергиен конгломерат.

— Доколко този документ за самоличност ще издържи проверка? — попита Борн.

— Не се безпокойте — ухили се Баронов. — Професорът има приятели в „Газпром“, които знаят как да ви защитят, Фьодор Иванович.

Антъни Прауис полагаше големи усилия, за да държи овехтелият зил под око, но нямаше да го изгуби, каквито и маневри да предприемаше шофьорът, за да избяга. Чакаше Борн да пристигне на „Шереметиево“ през граничния контрол. Генерал Кендъл беше му изпратил на мобилния актуална снимка от наблюдение на Борн. Снимката беше зърниста и двуизмерна заради използвания дълъг телескопичен обектив, но беше в близък план; Прауис нямаше как да не разпознае Борн при пристигането.

За Прауис следващите няколко минути бяха решаващи. Не си правеше илюзии, че Борн може да не го забележи; следователно в кратките мигове, докато обектът му още не се е ориентирал, той трябваше да запомни всяко характерно движение, без значение какво е то. От опит знаеше, че тези малки наблюдения ще се окажат безценни, когато дойде времето да прихване обекта и да го обезвреди.

Прауис не беше чужденец в Москва. Беше роден тук в семейство на британски дипломат и жена му, културен аташе. Докато не стана на петнайсет години, Прауис не разбираше, че работата на майка му е за прикритие. Тя всъщност беше шпионин на МИ-6, тайните служби на Нейно величество. Четири години по-късно майката на Прауис се компрометира и МИ-6 тайно ги изведе от страната. Тъй като тя вече беше издирвана жена, семейство Прауис беше изпратено в Америка, за да започне нов живот с ново фамилно име. Заплахата се беше загнездила толкова дълбоко в Прауис, че той всъщност забрави как се наричаха някога. Сега беше просто Антъни Прауис. Щом натрупа престижни университетски дипломи, той кандидатства в АНС. От мига, в който беше открил, че майка му е шпионин, вече искаше само това. Никакви молби на родителите му не успяха да го разубедят. Заради лекотата, с която усвояваше чужди езици, и познанията му за други култури АНС го изпрати в чужбина — първо на Африканския рог, за да се обучи, а после в Афганистан, където се свърза с местните племена, сражаващи се с талибаните в суровите планински местности. Беше корав мъж, не му бяха чужди лишенията, нямаше страх от смъртта. Знаеше стотици начини как да се убие човешко същество. В сравнение с това, което беше преживял през последните деветнайсет месеца, това задание щеше да е фасулска работа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По Волоколамското шосе Борн и Баронов стигнаха до „Крокус Сити“, огромен луксозен търговски център. Построен през 2002 година, той беше безкрайна поредица от лъскави бутици, ресторанти, автомобилни зали и мраморни фонтани. Освен това беше отлично място да се откачиш от опашката си.

Докато Борн пазаруваше подходящи дрехи, Баронов говореше по мобилния си телефон. Беше безсмислено да опитват да се освободят от преследвача в лабиринта на търговския център, защото той пак щеше да ги прихване, щом се върнат при колата. Баронов викаше свой колега да дойде в „Крокус Сити“. Щяха да вземат неговата кола, а той да закара зила в Москва.

Борн плати купените дрехи и се преоблече в тях. Баронов го заведе в кафето „Франк Мюлер“ вътре в центъра, където си поръчаха кафе и сандвичи.

— Разкажете ми за последната приятелка на Пьотър — каза Борн.

— Гала Нематова? — Баронов сви рамене. — Няма кой знае какво за разказване. Тя е само едно от онези хубавички момичета, които се срещат из всички модерни московски нощни клубове.

— Къде да я намеря?

Баронов сви рамене.

— Ходи там, където се трупат олигарсите. Наистина и аз знам колкото теб. — Той добродушно се засмя. — Аз съм твърде стар за такива места, но с удоволствие ще те разведа довечера.

— От теб искам само да ми заемеш кола.

— Както кажеш, приятелю.

В тоалетната Баронов размени ключовете за колите, както се беше уговорил. Когато се върна, подаде на Борн сгънат лист хартия с плана на сградата на Московската банка.

Излязоха от другата страна и стигнаха до паркинг в другия край на търговския център. Влязоха в черна волга от отминала епоха и за облекчение на Борн тя веднага запали.

— Виждаш ли? Няма проблем — весело се засмя Баронов. — Какво щеше да правиш без мен, господин Борн?

„Крайбрежна Фрунзенская“ се намираше на югоизток от вътрешното московско „Садовое колцо“. Михаил Тарканян беше казал, че от прозореца на хола може да види пешеходния мост към парка „Горки“. Не беше излъгал. Апартаментът му беше в сграда, недалеч от „Хлестакоф“, ресторант, който сервираше превъзходна руска кухня според Баронов. С двуетажния портик с четвъртити колони и декоративни бетонни балкони сградата беше образец на стила от сталинската епоха, който грубо се вместише и държеше в подчинение по-пасторалното и романтично архитектурно минало.

Борн нареди на Баронов да остане във волгата, докато той се върне. Изкачи се по каменните стъпала, мина под колонада и през стъклена врата. Озова се в малък вестибюл с вътрешна врата, която беше заключена. На дясната стена имаше месингово табло с бутони звънци, съответстващи на апартаментите. Борн прокара пръст надолу по редиците, докато намери бутона с името на Тарканян. Видя номера на апартаментата, прекоси до вътрешната врата и използва малко гъвкаво острие вместо ключ. Вратата щракна и се отвори; той влезе вътре.

Отляво имаше малък разнебитен асансьор. Отдясно към първия етаж се издигаше доста внушително стълбище. След първите три мраморни стъпала следваха обикновени бетонни

стълби, от които се вдигаше прах като талк от износената пореста повърхност.

Апартаментът на Тарканян беше на третия етаж, в тъмен коридор, просмукан от миризма на варено зеле и задушено месо. Подът беше покрит с малки шестоъгълни плочки, нащърбени и изтрити.

Борн намери вратата и допря ухо, за да се вслуша в звуците в апартамента. Не чу нищо, хвана дръжката на вратата, бавно я завъртя и отвори. Отдясно, през наполовина дръпнатите завеси, се процеждаше бледа светлина. Освен мириса на застояло се усещаше следа от мъжки одеколон или крем за коса. Тарканян беше казал, че не се е връщал от години, така че кой пребиваваше в този апартамент?

Борн мина безшумно и предпазливо през стаите. Нямаше нито прах, нито мебелите бяха покрити с чаршафи. В хладилника намери храна, макар че хлябът на плота беше мухлясал. Все пак през тази седмица някой беше живял тук. Дръжките на всички врати бяха стъклени, също като тази на входната врата, и някои изглеждаха разхлабени върху месинговите основи. На стената имаше снимки: елегантни черно-бели фотографии на парка „Горки“ в различните сезони.

Леглото на Тарканян не беше оправено. Завивките лежаха отметнати на гънки, сякаш някой е бил стреснат в съня си или е излязъл набързо. От другата страна на леглото вратата към банята беше полуотворена.

Борн забеляза рамкирана снимка с размер на пощенска картичка. На нея имаше млада жена, блондинка с лъскава външност, каквато поддържаха моделите по цял свят. Помисли си дали това е Гала Нематова, когато улови смътно движение с крайчеца на окото си.

Върху Борн врълетя мъж, скрит зад вратата на банята. Беше синеок, русокос и едър. От двете страни на врата и по дланите му имаше татуировки. Спомени от руски затвор. Мъжът беше въоръжен с рибарски нож с дебело острие.

Най-добрият начин да неутрализираш нож е да се доближиш до противника си. Щом мъжът замахна към Борн, той се обърна, хвана го за ризата и го блъсна с чело по носа. Бликна кръв, мъжът изрева и изруга на гърлен руски: „Гад!“

Заби юмрук в бедрото на Борн и опита да освободи ръката си, която държеше ножа. Борн приложи блокаж на нерва в основата на палеца му. Руснакът удари Борн в гърдите и го запрати от леглото в полуотворената врата на банята. Стъклената дръжка се заби в гърба на Борн и той се изви назад. Вратата изцяло се отвори и той се просна на студените плочки. Сега противникът му отново можеше да борави с ръката си и извади пистолет „Стечкин АПС“, калибър девет милиметра. Борн го изрита в пищялната кост и той се свлече на едно коляно, после го удари отстрани по лицето и пистолетът се плъзна по плочките. Руснакът изсипа порой юмруци и удари с ръка, които пак изблъскаха Борн към вратата, а после грабна пистолета. Борн се пресегна и усети хладния шестоъгълник на стъклената топка. Ухилен, мъжът насочи пистолета в сърцето на Борн. Като изтръгна топката, Борн я запрати в средата на челото на руснака и тя го удари с всичка сила. Той облеци очи и се свлече на пода.

Борн прибра пистолета и си пое дъх. После претърси руснака. Той, разбира се, нямаше документ за самоличност у себе си, но това не означаваше, че Борн не може да разбере откъде е.

Като извади вещите от якето и ризата на здравеняка, Борн дълго разглежда многобройните татуировки. На гърдите му имаше тигър, знак за насилник. На лявото му рамо кинжал, от който капе кръв — знак, че е убиец. Но третият символ — дух, който се появява от арабска лампа — заинтригува най-много Борн. Това беше знак, че руснакът е бил в затвора за престъпления, свързани с наркотици.

Професорът беше казал на Борн, че две от фамилиите в руската мафия, Казанская и Азерите, си съперничат за пълен контрол над пазара за дрога. „Не се изпречвай на пътя им, беше

го предупредил Спектър. Ако влязат в контакт с теб, моля те, не се замесвай. Вместо това обърни другата буза. Това е единственият начин да оцелееш там.“

Борн се канеше да стане, когато видя нещо от вътрешната страна на лакътя: малка татуировка на фигура с мъжко тяло и глава на чакал. Това беше Анубис, египетският бог на подземното царство. Този символ трябваше да пази собственика от смъртта, но освен това напоследък беше присвоен от Казанская. Какво правеше в апартамента на Тарканян член на толкова мощна руска групировка? Бил е изпратен да го намери и да го убие. Защо? Борн трябваше да разбере това.

Той огледа банята, мивката с капещо кранче, бурканчетата с крем за очи и пудра, моливите за очи и изцапаното огледало. Отметна завесата на душа и събра няколко руси косъма от канала. Бяха дълги, явно женски. На Гала Нематова?

Борн влезе в кухнята и потърси в чекмеджетата синя химикалка. Върна се в банята и взе един от моливите за очи. Като се приведе до руснака, нарисува точно копие на татуировката с Анубис от вътрешната страна на левия си лакът; когато сгрешеше някоя линия, я изтриваше. Щом остана доволен, със синята химикалка направи окончателната „татуировка“. Знаеше, че тя няма да издържи на разглеждане отблизо, но за моментно разпознаване според него беше задоволителна. Внимателно отми очната линия на чешмата, после пръсна малко спрей за коса над мастилените очертания, за да ги фиксира по-добре върху кожата.

Провери зад тоалетното казанче и в него — любимо място за криене на пари, документи или важни материали, но не намери нищо. Тръгна си, но погледът му попадна върху огледалото. Като се взря по-отблизо, успя да види тук-там следа от червено. Червило, което внимателно беше избърсано сякаш някой — вероятно руснакът от Казанская — се беше помъчил да го изтрие. Защо би го направил?

На Борн му се стори, че зацапаното оформя някакъв надпис. Той взе бурканче с пудра за лице и духна отгоре му. Пудрата, произведена от нефт, потърси двойника си в огледалото и залепна върху призрачния образ на червилото, също произведено от нефт.

Когато приключи, остави бурканчето и отстъпи крачка назад. Виждаше написана набързо бележка:

„Отивам в «Китайския летец». Къде си?

Гала“

Значи Гала Нематова, последната приятелка на Пьотър, наистина живееше тук. Дали Пьотър беше използвал този апартамент, докато Тарканян го е нямало?

На излизане Борн провери пулса на руснака. Беше бавен, но стабилен. Въпросът защо Казанская е пратила този закоравял в затвора убиец в апартамент, където Гала Нематова някога беше живяла с Пьотър, тегнеше в съзнанието му. Имаше ли връзка между Семьон Икупов и тази групировка?

Като разгледа отново и подробно снимката на Гала Нематова, Борн се измъкна от апартамента така тихо, както беше влязъл. В коридора се вслуша в шумовете, но освен приглушения бебешки плач в апартамент на втория етаж всичко беше притихнало. Борн слезе по стълбите и мина през вестибюла, където малко момиченце, хванало майка си за ръка, се опитваше да я завлече нагоре по стълбите. Борн и майката си размениха безцелни усмивки на непознати, които се разминават. Борн излезе навън и мина под колонадата. Огледа се. С изключение на възрастна жена, която предпазливо избираше пътя си през хлъзгавия сняг,

наоколо нямаше никой. Той се вмъкна на предната седалка на волгата и затвори вратата след себе си.

Тогава видя кръвта, която се стичаше от гърлото на Баронов. В същия миг около врата му рязко се уви жица и се впи в трахеята.

Четири пъти в седмицата след работа Родни Фиър, шеф на полевата поддръжка в ЦРУ, тренираше във фитнес клуб близо до дома си във Феърфакс, Вирджиния. Той прекара един час на пътечката, още един час с вдигане на тежести, после си взе студен душ и се запъти към сауната.

Тази вечер го чакаше генерал Кендъл. Кендъл смътно видя, че стъклената врата се отваря и вътре се всмуква студен въздух, а към съблекалнята се плъзват струйки пара. После от мъглата се появи стегнатото, атлетично тяло на Фиър.

— Радвам се да те видя, Родни — каза генерал Кендъл.

Фиър мълчаливо кимна и седна до Кендъл.

Родни Фиър беше резервният план, подкреплението, на което генералът беше заложил, в случай че планът с Роб Бат се провали. Всъщност беше по-лесно да привлечат Фиър, отколкото Бат. Фиър беше човек, попаднал в секретните служби не по някакви патриотични причини, не защото обичаше тайния живот. Той просто беше мързелив. Не че не вършеше работата си, вършеше я дяволски добре. Държавната служба му пасваше във всичко. Но каквото и да направеше Фиър, го правеше, защото ще има полза от това. Всъщност той беше опортюнист. Можеше да види опасностите по-добре от всеки друг в ЦРУ, ето защо привличането му към каузата на АНС се оказа толкова лесно и плавно. Със смъртта на Стария беше дошъл и краят на дните. Той не притежаваше нищо от лоялността на Бат, с която да се бори.

Все пак не биваше да го приемат като даденост, затова Кендъл се срещаше с него тук от време на време. Ползваха сауната, после взимаха душ, обличаха цивилните си дрехи и отиваха да вечерят в някое от онези долнопробни места с барбекю в югоизточната част на града, които Кендъл познаваше.

Това бяха чисто и просто капанчета, предимно дупки, където съдържателят с обич опушваше своите парчета месо — ребърца, гърди, препечени мръвки, сладки и лютивни наденички, понякога и цяло прасе. Старите, набраздени дървени маси, с четири или пет соса отгоре с различни съставки и степени на лютивост, бяха нещо като вечно променящо се решение. Повечето хора искаха да им завият месото, за да го отнесат някъде. Но не и Кендъл и Фиър. Те сядаха на маса, хранеха се и пиеха бира, докато костите се трупаха на купчини заедно със смачканите салфетки.

От време на време Фиър спираше да яде, за да съобщи на Кендъл някой факт или слух, който в момента обикаляше кабинетите на ЦРУ. Кендъл понякога задаваше въпроси, за да помогне на Фиър да изясни или допълни даден момент, особено когато ставаше дума за ходовете на Вероника Харт и Сорая Мур.

След това те шофираха до стара, изоставена библиотека за основното събитие. Сградата в ренесансов стил беше купена на цена, ниска като след пожар, от Дрю Дейвис, местен бизнесмен, познат в този район, но иначе анонимен в града — точно както на него му се искаше. Той беше един от онези достатъчно оправни хора, които се носеха под радара на градската полиция. Това не беше толкова лесна работа по тези места, защото като почти всички, които живееха там, той беше чернокож. За разлика от повечето хора около него, той имаше високопоставени приятели. Предимно заради мястото, което държеше — „Стъклената пантофка“.

Това беше законен музикален клуб и освен това изключително преуспяващ. Привличаше много от известните изпълнители на аренби. Но истинският бизнес беше отзад: изискан публичен дом, специализиран в цветнокожи жени. В „Стъклената пантофка“ можеше да се набави всеки нюанс на цвета, което в този случай означаваше етнос. Тарифите бяха извънредно високи, но, изглежда, никой не възразяваше, а пък и Дрю Дейвис плащаше на своите момичета добре.

От последната си година в колежа Кендъл често посещаваше този публичен дом. Беше дошъл една нощ на шега с компания приятели от добри семейства. Не искаше, но те го бяха предизвикали и знаеше колко ще му се подиграват, ако откаже. По ирония той остана и с годините разви, както се изразяваше, вкус към преминаването откъм дивата страна. Отначало си казваше, че изкушението е чисто физическо. После осъзна, че му харесва да ходи там; никой не го безпокоеше, никой не му се присмиваше. По-късно този постоянен интерес беше реакция от ролята му на аутсайдер, когато се наложи да работи с пристрастените към властта като Лутър Лавал. Боже, дори низвергнатият Роб Бат беше член на йейлския „Череп и кости“. Е, „Стъклената пантофка“ е моят „Череп и кости“, мислеше си Кендъл, докато го съпровождаха в помещението отзад. То беше толкова тайно, толкова безсрамно, колкото и нещата, които се вършеха сред управниците във Вашингтон. Това място беше малкото лично убежище на Кендъл, само негов си живот. Дори Лутър не знаеше за „Стъклената пантофка“. Беше му приятно да има тайна от Лавал.

Кендъл и Фиър седнаха в пурпурни плюшени кресла — с цвета на кралската власт, както отбеляза Кендъл — и пред тях мина тих парад от жени с всякакви размери и цвят. Кендъл си избра Имани, една от любимките му, а Фиър — евроазиатка, отчасти индийка, със смугла кожа.

Оттеглиха се в просторни стаи, обзаведени като спалните в европейските вили — с легла под балдахин и тонове кретон, кадифе, драперии и завеси. Тя не носеше нищо отдолу. На светлината от лампата тъмната ѝ кожа блестеше.

После тя разтвори ръце и със стон, дълбоко изтръгнат от него, генерал Ричард П. Кендъл се потопи в лъкатушещата река на божественото ѝ тяло.

В мига, в който Борн усети, че притокът на въздух спира, той се повдигна от предната седалка и изви гръб, така че да може да сложи първо едното си стъпало, после и другото на таблото. Като използва краката си, той се метна диагонално на задната седалка и се преобърна точно зад злочестия Баронов. Удушвачът беше принуден да се обърне надясно, за да удържи жицата около гърлото на Борн. За него това беше неудобна позиция — сега му липсваше предишната опора, когато Борн беше пред него.

Борн заби тока на обувката си в слабините на удушвача и натисна, доколкото имаше сила, но силата му беше отслабена от липсата на кислород.

— Умри, копеле — каза удушвачът със силен блискоизточен акцент.

Пред очите на Борн танцуваха бели светлини, а наоколо мракът се сгъстяваше. Сякаш гледаше в тунел през неправилния край на телескоп. Нищо не изглеждаше реално; усетът му за перспектива беше изкривен. Виждаше мъжа — тъмната му коса, свирепото лице, онзи отнесен, вторачен поглед, който не можеше да се сбърка, на американски войник в сражение. В дъното на съзнанието си беше наясно, че от АНС са го намерили.

Слабата концентрация на Борн позволи на удушвача да се освободи и да дръпне краищата на жицата така, че тя се впи по-дълбоко в гърлото на Борн. Жицата проби кожата му и по яката изби кръв. Дълбоко от него започнаха да излизат странни животински звуци. От очите му бликнаха сълзи, плувна в пот и той използва последната капчица сила да забие палеца си в окоето

на агента. Успя да задържи натиска независимо от ударите в корема и това му спечели временна отсрочка — жицата се охлаби. Пое сподавено дъх и заби палец по-дълбоко.

Жицата се отпусна още повече. Чу как вратата на колата се отваря. Лицето на удушвача се отскубна от него и вратата се затръшна. Чу тичащи стъпки, които заглъхнаха. Докато успее да развие жицата, да се закашля и поеме въздух в изгарящите си бели дробове, улицата вече беше пуста. Агентът на АНС беше изчезнал.

Борн беше сам във волгата с трупа на Лев Баронов, замаян, слаб и натъжен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да се свържа с Хайдар — каза Девра. — След това, което се случи в Севастопол, те знаят, че ги преследваш.

— Щом е така — отвърна Аркадин, — значи документът отдавна е заминал.

— Не е сигурно. — Девра разбърка кафето, гъсто като смола. — Избраха това затънтено място именно защото е труднодостъпно. Но може да значи и друго. Има вероятност Хайдар още да не е успял да предаде документа нататък.

Седяха в малко, прашасало кафене в Ескишехир. Дори за Турция това място беше изостанало — пълно с овце, мирис на чам, оборски тор и урина и почти нищо друго. През планинския проход духаше студен вятър. По северната страна на селските къщи имаше сняг и съдейки по снишаващите се облаци, щеше да навали още.

— Забравено от Господ е прекалено мек израз за тази дупка — каза Аркадин. — Да му се не види, няма даже мобилна връзка.

— Смешно е, че го казваш ти. — Девра остави кафето си. — Роден си в подобна дупка, нали?

Аркадин усети почти неудържимо желание да завлече Девра зад паянтовата постройка и да я пребие. Но овладя ръката и яростта си, като ги запази за друг ден, когато щеше да се втрени в нея сякаш от стотици километри и да прошепне в ухото ѝ: „Не ми е жал за теб. За мен животът ти е без значение. Ако изобщо се надяваш да останеш жива поне още малко, никога вече няма да питаш къде съм роден, кои са били родителите ми или каквото и да е от лично естество.“

Както се оказа, освен другите ѝ дарби Марлийн беше и изкусен хипнотизатор. Тя му обясни, че иска да го хипнотизира, за да стигне до корените на гнева му.

— Чувал съм, че има хора, които не могат да бъдат хипнотизирани — каза Аркадин. — Вярно ли е?

— Да — отвърна Марлийн.

Оказа се, че той е един от тях.

— Ти просто не се поддаваш на внушение — заяви тя. — Разумът ти е издигнал стена, през която е невъзможно да се проникне.

Бяха седнали в градината зад вилата на Семьон Икупов. Поради стръмния релеф на местността градината беше с размерите на пощенска марка. Седнаха на каменна пейка под сянката на смокиново дърво, чиито тъмни, почти узрели плодове едва започваха да навеждат клоните надолу към каменистата земя.

— Е — каза Аркадин, — какво трябва да правим?

— Въпросът е какво ще правиш ти, Леонид. — Тя махна един лист от бедрото си. Носеше маркови американски дънки, блуза с изрязано деколте и беше обута в сандали. — Процесът за изучаване на твоето минало, е, с цел да ти помогне да възвърнеш контрола върху себе си.

— Имаш предвид склонността ми към самоубийство.

— Защо се изразяваш така, Леонид?

Той се взря дълбоко в очите ѝ.

— Защото това е истината.

Погледът на Марлийн помръкна.

— Тогава защо ти е толкова неприятно да говориш с мен за нещата, които смятам, че ще ти помогнат?

— Ти просто искаш да прокапаеш път в главата ми. Мислиш, че ако знаеш всичко за мен, можеш да ме контролираш.

— Грещиш. Не става дума за контрол, Леонид.

Аркадин се засмя.

— Тогава за какво?

— За каквото е ставало дума винаги — да ти помогна да се владееш.

Лек ветрец отметна косата ѝ и тя я приглади. Той забелязваше такива неща и им придаваше психологическо значение. Марлийн обичаше всичко да е много изпитано.

— Бях тъжно малко момче. После станах ядосано малко момче. После избягах от къщи.

Ето това достатъчно ли ти е?

Марлийн наклони глава, за да улови лъч слънчева светлина, който се появи през полюшнатите листа на смокинята.

— Как се случи така, че от тъжен стана ядосан?

— Пораснах — отвърна Аркадин.

— Бил си още дете.

— Само на думи.

Известно време той я изучаваше. Ръцете ѝ бяха кръстосани в скута. Вдигна едната, докосна бузата му с върха на пръстите си и проследи линията на челюстта, докато стигна до брадичката. Обърна лицето му малко към себе си. После се наведе напред. Когато докоснаха неговите, устните ѝ бяха меки. Разтвориха се като цвете. Допирът на езика ѝ беше като експлозия в устата му.

Като потуши тъмния вихър на емоцията, Аркадин победоносно се усмихна.

— Няма значение. Аз никога няма да се върна.

— Разбирам това чувство — кимна Девра, после стана. — Да видим ще можем ли да си намерим нормална квартира. За теб не знам, но аз трябва да се изкъпя. После ще видим как да се свържем с Хайдар, без никой да разбере.

Докато Девра се обръщаше, той я хвана за лакътя.

— Един момент.

На лицето ѝ се изписа объркване, докато го чакаше да продължи.

— Ако не си ми враг, ако не ме лъжеш, ако искаш да останеш с мен, тогава ще демонстрираш своята преданост.

— Казах да, ще направя каквото поискаш от мен.

— Това може да включва да убиеш хората, които със сигурност ще охраняват Хайдар.

Тя дори не мигна.

— Дай ми шибания пистолет.

Вероника Харт живееше в жилищен комплекс в Ленгли, Вирджиния. Като много други комплекси в тази част на света той служеше за временен подслон на хиляди федерални служители, включително и призраци с всякакви нашивки, които често бяха на задание отвъд океана или в други части на страната.

Харт беше живяла в този апартамент малко повече от две години. Не че това имаше значение; откакто дойде в града преди седем години, тя живееше само във временни квартири. На този етап се съмняваше, че ще ѝ е удобно да се установи и да свие гнездо. Поне такива бяха мислите ѝ, докато натискаше бутона да отвори на Сорая Мур във фойето. Минута по-късно се

чу дискретно почукване и тя пусна другата жена да влезе.

— Чиста съм — каза Сора, докато смъкваше палтото си. — Проверих.

Харт окачи палтото ѝ в шкафа в антрето и я въведе в кухнята.

— За закуска имам студена зърнена каша или... — Тя отвори хладилника. — Студена китайска храна. Останала от снощи.

— Не си падам по обичайните закуски — каза Сора.

— Добре. Аз също.

Харт взе няколко картонени опаковки, каза на Сора къде да намери чинии, лъжици за сервиране и китайски пръчици. Преместиха се във всекидневната и сложиха всичко върху стъклената масичка за кафе между два срещуположни дивана.

Харт започна да отваря опаковките.

— Без свинско, нали?

Сора се усмихна, поласкана, че шефката ѝ помни нейните ограничения на мюсюлманка.

— Благодаря.

Харт се върна в кухнята и сложи вода за чай.

— Имам „Ърл Грей“ и улонг.

— За мен улонг, моля.

Харт запари чая и се върна с чайника и две малки чашки без дръжка във всекидневната. Двете жени се настанаха една срещу друга на масата, седнали с кръстосани крака върху килима с абстрактни мотиви. Сора се огледа. На стената имаше няколко обичайни репродукции — такива, каквито човек очаква да види във всяка средностатистическа хотелска верига. Мебелировката изглеждаше наета, съвсем обикновена като всичко друго. Нямахме снимки, нито усещане за произхода или семейството на Харт. Единствената отличителна особеност беше пианото.

— Единствената истински моя вещ — каза Харт, като проследи погледа на Сора. — Това е „Стейнуей К-52“, по-познато като „Чипъндейл Хамбург“. Има резонатор, по-голям отколкото на много рояли, така че звукът му е адски.

— Свирите ли?

Харт отиде до пианото, седна на табуретката и започна да свири ноктюрното в си бемол минор на Шопен. Без да изпуска такт, тя премина в чувствената „Малагеня“ на Исак Албениц, а накрая — в неспокойното транспониране на „Пурпурна мъгла“ на Джими Хендрикс.

Сора се засмя и изръкопляска, щом Харт стана и пак се върна на мястото си срещу нея.

— Единственият ми друг талант извън разубавянето. — Харт отвори една от картонените опаковки и извади с лъжицата пиле „Генерал Цо“. — Внимавай — каза тя, като го подаваше към Сора. — Поръчвам го извънредно лютиво.

— Обичам лютиво — отвърна Сора, като загреба дълбоко в кофичката. — Винаги съм искала да свиря на пиано.

— Всъщност аз исках да свиря на електрическа китара. — Харт облиза стридения сос от пръста си, докато подаваше друга опаковка. — Баща ми не искаше и да чуе. Според него електрическата китара не беше инструмент за „дами“.

— Взискателен, а? — съчувствено каза Сора.

— Много. Беше полковник във военновъздушните сили. На младини е бил боен пилот. Чувстваше се обиден, че е твърде стар, за да лети; проклетата воняща на масло пилотска кабина ужасно му липсваше. На кого можеше да се оплаче във военноморските? Така че пренесе своята безизходица върху мен и майка ми.

Сора кимна.

— Баща ми е от старите мюсюлмани. Много стриктен, много суров. Като много хора от

неговото поколение той е объркан от съвременния свят и това го ядосва. Вкъщи се чувствах заклещена. Когато напуснах дома, той ми каза, че никога няма да ми прости.

— Прости ли ти?

Сорая се беше загледала някъде надалеч.

— Виждам мама веднъж месечно. Ходим да пазаруваме заедно. Говоря с баща ми от време на време. Така и не ме покани пак вкъщи, изобщо не съм ходила.

Харт остави своите пръчици.

— Съжалявам.

— Недейте. Това е положението. Виждате ли се още с баща си?

— Да, но той не знае коя съм аз. Майка ми вече почина и така е по-добре. Не мисля, че щеше да издържи да го гледа такъв.

— Сигурно ви е трудно — каза Сорая. — Непобедимият боен пилот да се срине така.

— В живота има момент, в който трябва да се откъснеш от родителите си. — Харт пак започна да се храни, макар и по-бавно. — Човекът, който лежи в онова легло, не е моят баща. Той умря много отдавна.

Сорая се загледа за момент в храната си. После каза:

— Кажете ми как разбрахте за тайната квартира на АНС.

— А, за това ли? — Лицето на Харт се разведри. Очевидно беше доволна, че се връщат на професионална тема. — Докато работех за „Блек Ривър“, от АНС често ни наемаха. Това беше преди те да обучат и да разгърнат собствени екипи за черните операции. За тях ние бяхме подходящи, защото изобщо не трябваше да уточняват пред никой какво сме наети да свършим. Всичко беше „полева работа“, където първи бяха нашите отряди. Никой на Капитолия нямаше да наднича по-подробно в това.

Тя се плесна по устата и се облегна назад.

— Както и да е, след една такава мисия аз изтеглих късата клечка. От моя отряд на мен се падна да занеса събраните данни в АНС. Тъй като беше черна мисия, разпитът след изпълнението се състоя в тайната квартира във Вирджиния. Не в изисканата библиотека, където са те завели, а в една от клетките на сутерена — без прозорци, без характерни подробности, просто зърнист подсилен бетон. Там, долу, е като във военен бункер.

— И какво видяхте?

— Не какво видях — каза Харт, — а какво чух. Клетките са звукоизолирани, но не и вратите — предполагам, за да могат гардовете в коридорите да чуват какво става. Това, което чух, беше ужасно. Звуците бяха нечовешки.

— Казахте ли на шефовете си в „Блек Ривър“?

— Какъв беше смисълът? Тях не ги засягаше, а дори и да ги е засягало, какво щяха да направят? Да започнат конгресно разследване въз основа на звуците, които чух? АНС щеше да ги подкоси в коленете и да ги извади от бизнеса мигновено. — Тя поклати глава. — Не, чисто и просто тези момчета са бизнесмени. Идеологията им се върти около това колко пари ще могат да източат от правителството.

— Значи сега имаме възможност да направим това, което не сте успяла да направите преди, което не е можела и „Блек Ривър“.

— Точно така — каза Харт. — Искам да се сдобия със снимки, с видеоматериал, с абсолютно доказателство за това, което АНС прави там, долу, за да мога лично да представя доказателството на президента. Там ще влезете ти и Тайрон. — Тя бутна чинията си настрана. — Искам главата на Лутър Лавал върху поднос и, Боже мой, ще я получа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заради трупа и кръвта по седалките Борн беше принуден да изостави волгата. Но преди да тръгне, той взе мобилния телефон на Баронов, както и парите му. Беше много студено. Заедно с неестествения мрак на зимния следобед дойде и снегът, който се вихреше на тежки талази. Борн знаеше, че трябва да се махне от района колкото се може по-бързо. Извади сим картата от телефона си, сложи я в мобилния на Баронов, а после хвърли своя в отводнителна шахта. С новата си самоличност като Фьодор Иванович Попов той не можеше да си позволи да притежава мобилен телефон на американски производител.

Тръгна приведен в снега и виелицата. След няколко преки, сгущен в един вход, той използва телефона на Баронов, за да се обади на своя приятел Борис Карпов. Гласът от другия край на линията охладня:

— Полковник Карпов вече не е във Федералната служба по безопасност.

Студени тръпки полазиха Борн. Русия не се беше променила дотам, че светкавичните уволнения по изфабрикувани обвинения да останат в миналото.

— Трябва да се свържа с него — каза Борн.

— Той вече е във Федералната агенция против наркотиците. — Гласът изрецитира местен телефонен номер, преди внезапно да затвори.

„Това обяснява отношението“, помисли си Борн. Директор на Федералната агенция против наркотиците беше Виктор Черкезов. Но много хора го имаха за доста повече от това — смятаха го за силовик, който ръководи толкова мощна организация, че някои бяха почнали да я наричат ФСБ-2. Наскоро вътре в правителството беше избухнала война между Черкезов и Николай Патрушев, директорът на ФСБ, наследник на прословутото КГБ. Силовикът, който щеше да спечели тази война, вероятно щеше да стане следващият президент на Русия. Ако Карпов беше преминал от ФСБ във ФСБ-2, значи Черкезов беше спечелил предимство.

Борн се обади в централата на Агенцията против наркотиците, но му казаха, че Карпов го няма и не могат да го свържат с него.

Известно време обмисляше дали да се обади на човека, прибрал зила на Баронов от паркинга на „Крокус Сити“, но почти веднага се отказа. Баронов загина заради него; не искаше и други жертви да тежат на съвестта му.

Вървя до трамвайна спирка. Качи се на първия трамвай, който се появи от мрака. Използва шала, който купи от бутик в „Крокус Сити“, за да прикрие следите, оставени по врата му от жицата. Кръвта засъхна веднага на мразовития въздух.

Трамваят се тресеше и трополеше по релсите. Притиснат от вонящата, шумна тълпа вътре, Борн се чувстваше напълно съсипан. Не само че беше открил килър от Казанская да го чака в апартамента на Тарканян, но и човекът за свръзка беше удушен от убиец на АНС, пратен да ликвидира Борн. Чувстваше се по-самотен от всякога. Плачеха бебета, мъже шумоляха с вестници, жени си бърбеха, старец с големи, кокалести ръце се преви над бастуна си и тайно хвърли поглед към младо момиче, погълнато от своя манга комикс. Това е животът, гъмжи навсякъде около него — клокочещ поток, който се разклоняваше, заобикаляше го и го оставяше безмълвен и сам.

Помисли си за Мари — както винаги в такива моменти. Но нея я нямаше и споменът не беше голяма утеха. Липсваха му децата и се зачуди дали не усеща в себе си да клокочи самоличността на Дейвид Уеб. Обзе го отдавнашното, познато отчаяние от времето, когато Алекс Конклин го беше измъкнал от калта и беше създал за него личността на Борн, в която той се вмъкваше като в доспехи. Усети смазващата тежест на живота върху себе си — живот,

прекаран в самота, тъжен и изолиран, който можеше да свърши само по един начин.

И тогава мислите му се върнаха към Мойра и колко невероятно трудна беше последната среща с нея. Ако тя е била шпионин, ако е предала Мартин и възнамерява да направи същото и с него, как би постъпил той? Би ли я прехвърлил към Сорая или Вероника Харт?

Но тя не беше шпионин. Никога нямаше да му се наложи да се изправи пред тази главоблъсканица.

По отношение на Мойра чувствата и дългът образуваха сложна плетеница. Знаеше, че тя го обича, и сега, пред лицето на отчаянието, осъзна, че и той я обича. Когато беше с нея, се чувстваше цялостен, но по съвсем различен начин. Тя не беше Мари и той не искаше това от нея. Беше Мойра и това му бе достатъчно.

Докато дойде време да скочи от трамвая в центъра на Москва, снегът беше стихнал до воали от снежинки, подмятани от заблудените пориви на вятъра по огромните открити площи. Градските светлини блестяха на фона на дългата зимна вечер, но проясняващото се небе рязко сваля температурата. Улиците бяха задръстени с таксите, карани от цигани — раздрънкани коли от времето на Брежнев, които бавно се влачеха в плътни върволици, така че да не изпуснат клиент.

Борн влезе в едно интернет кафе, плати за петнайсет минути и написа в Google „Китайски летец“. „Китайски летец Джао Да“ — пълното име — се оказа елитен клуб на „Люблянски път“ 25. Станцията на метрото в Китай-город го остави в периферията. От едната страна имаше замръзнал канал, от другата — редица сгради. „Китайски летец“ се забелязваше лесно както заради паркираните отпред беembeта, мерцедеси и поршета, така и заради вездесъщото ято жигули таксите. Тълпата зад кадифено въже беше пресявана от свирепи на вид мъжаги от фейс контрола. Борн отиде до един червен Кайен и потропа на прозореца. Когато шофьорът сваля стъклото, Борн извади триста долара.

— Като ме видиш да излизам, това ще е моята кола.

Шофьорът жадно разгледа парите.

— Ясно, господине.

В Москва американските долари бяха по-красноречиви от думите.

— Ами ако клиентът ти излезе междуременно?

— Няма — увери го шофьорът. — Той няма да се появи преди четири.

Още сто долара и Борн мина покрай крещящата, безредна тълпа. Вътре си поръча безвкусна ориенталска салата и пилешки гърди с коричка от бадеми. От високия стол покрай светещия бар наблюдаваше цъкащите насам-натам руски „силовици“ със своите отрупани с диаманти и облечени в къси полички и кожи „девички“. Това беше новият ред в Русия. Борн знаеше, че мнозина от стария ешелон още са на власт — или бивши „силовици“ на КГБ, или техните потомци, на нож с момчетата от „Соколники“, които изведнъж ставаха много богати. Силовиците бяха хора, издигнали се по времето на Путин от така наречените силови министерства, включително службите за безопасност и армията. Те бяха новата гвардия, съборила олигарсите от времето на Елцин. Без значение силовици или гангстери, те бяха престъпници. Убиваха, изнудваха, осакатяваха, шантажираха; ръцете на всички бяха изцапани с кръв и бяха чужди на угризенията.

Борн огледа масите за Гала Нематова и с изненада откри пет-шест момичета, които отговаряха на описанието, особено при тази приглушена светлина. Беше поразително да наблюдава това житно поле от високи, стройни млади жени, една от друга по-забележителни. Някакъв изкривен вариант на теорията на Дарвин — оцеляване на най-хубавите. Това обясняваше защо в Украйна и Русия има толкова много удивително красиви девойки. Мъжете от тези страни, които през 1947 година са били по на двацетина години, бяха оцелели след едно от

най-мощните кланета на мъже в човешката история. Бидейки малцинство, те са имали голям избор на жени. Какви съпруги и майки на децата си бяха предпочели? Отговорът беше очевиден, ако се съди по тълпите красавици, които се веселяха из нощните клубове на Русия.

На дансинга се блъскаха въртящи се тела и разпознаването на отделни хора бе невъзможно. Борн забеляза самотно червенокосо момиче, отиде до нея и с жест я покани да танцуват. Оглушителната хаус музика, изригваща от дузина масивни тонколони, заглушаваше всеки разговор. Момичето кимна, хвана го за ръка и двамата с мъка си запроправяха път към ограниченото пространство на дансинга. Следващите двамадесет минути можеха да се сравнят с усилна тренировка. Танците не спираха, цветните проблясващи светлини не угасваха, а в гърдите тътнеше мощна музика, блъвана от местна група на име „Текиладжаз“.

Над главата на червенокосата Борн улови погледа на поредната блондинка. Само че тази беше различна. Борн сграбчи партньорката си за ръката и се промуши още по-навътре сред завихрената маса танцьори. Към смесицата от парфюми, одеколони и пот се прибавяше и острият мирис на нагорещен метал.

Борн продължи да танцува, докато не се убеди, че русата девойка, която танцуваше с широкоплещестия гангстер, наистина е Гала Нематова.

— Вече няма да е същото — каза доктор Митън.

— Какво значи това, по дяволите? — изляя към офталмолога, надвесен над него, Антъни Прауис, седнал на неудобен стол в тайната квартира на АНС в покрайнините на Москва.

— Господин Прауис, не мисля, че сте в най-добрата си форма, за да чуете пълната диагноза. Защо не почакаме, докато шокът...

— Първо, не съм в шок — излъга Прауис. — И, второ, няма време да чакам. — Това беше самата истина: бе изгубил следите на Борн и трябваше да го открие възможно най-бързо.

Доктор Митън въздъхна. Беше очаквал точно такъв отговор; всъщност всичко друго би го изненадало. Все пак имаше професионална отговорност към своя пациент, въпреки че той беше на договор с АНС.

— Означава — каза Митън, — че вече никога няма да виждате с това око. Поне не достатъчно добре.

Прауис седеше с отметната назад глава; увреденото му око беше обездвижено с капки, така че проклетият офталмолог да може да го разглежда.

— Подробностите, моля.

Доктор Митън беше висок, слаб и с тесни рамене. Върху оплешивяващата му глава беше сресан кичур дълга коса, а от гърлото му стърчеше изпъкнала адамова ябълка, която нелепо подскачаше при говорене или преглъщане.

— Предполагам, че ще можете да различите движение и тъмно от светло.

— Това ли е всичко?

— От друга страна — продължи доктор Митън, — когато отокът спадне, е възможно да се окажете напълно спял с това око.

— Хубаво, сега знам най-лошото. Просто ме оправете, за да мога да се махна оттук, по дяволите.

— Не ви препоръчвам...

— Изобщо не ми пука какво препоръчвате — сопна се Прауис. — Правете каквото казвам или ще ви извия мършавия пилешки врат.

Доктор Митън изпъшка от възмущение, но знаеше, че е по-добре да не възразява на агент. Изглежда, всичките бяха такива сприхави още по рождение, а с времето положението само се

влошаваше.

Докато офталмологът се грижеше за окото му, Прауис кипеше отвътре. Не само че не беше успял да ликвидира Борн, но и му позволи трайно да го осакати. Беше бесен на себе си, че се обърна и избяга, макар да знаеше, че когато жертвата вземе надмощие, трябва да напуснеш сражението колкото се може по-бързо.

Все пак Прауис никога нямаше да си го прости. Не заради силната болка — той имаше невероятно висок праг на издръжливост. Не и заради разменените роли — Прауис скоро щеше да оправи положението. Проблемът беше в самото око. Още от дете изпитваше болезнен страх да не ослепее. Баща му беше загубил зрението си при случайно падане, докато слизал от движещ се автобус. При удара се бяха отлепили и двете му ретини. Тогава офталмолозите още не можеха да залепват ретина обратно на мястото ѝ. Шестгодишното дете с ужас беше наблюдавало как баща му от ведър и енергичен човек се превръща в озлобен, затворен в себе си особняк. Именно този ужас го облада в мига, в който Джейсън Борн заби палец дълбоко в окото му.

Докато седеше на стола, потънал в мрачни мисли, Прауис усети в себе си нарастваща решимост. Обеща си да намери Джейсън Борн и да го накара да си плати за вредата, която му беше нанесъл — щеше да си плати скъпо, преди Прауис да го убие.

Професор Спектър председателстваше ректорски съвет в университета, когато личният му мобилен телефон завибрира. Той веднага обяви петнайсетминутна почивка, напусна залата, закрачи надолу по коридора и излезе отвън на двора.

Когато стигна на безопасно разстояние, отвори капака на мобилния си телефон и чу гласа на Немецов да жужи в ухото му. Немецов беше човекът, на когото Баронов се беше обадил да смени колите пред „Крокус Сити“.

— Баронов е мъртъв? — възкликна Спектър. — Как е станало?

Той слушаше, докато Немецов описваше атаката в колата пред жилищния блок на Тарканян.

— Наемен убиец от АНС — завърши Немецов. — Чакаше Борн, за да го удуши, както направи с Баронов.

— А Джейсън?

— Оцеля. Но убиецът също избяга.

Спектър усети как го залива вълна от облекчение.

— Намери човека на АНС, преди той да е намерил Джейсън, и го убий. Ясно?

— Пределно ясно. Но не трябва ли да се свържем и с Борн?

Спектър помисли малко.

— Не. Той работи най-добре сам. Познава Москва, говори руски прекрасно и носи нашите фалшиви документи за самоличност. Ще направи каквото е необходимо.

— Заложил си всичко на един-единствен човек?

— Ти не го познаваш, Немецов, иначе не би направил такова глупаво изказване. Искам просто да не изгубим Джейсън.

* * *

Когато Гала Нематова и нейният кавалер, изпотени и прегърнати, напуснаха дансинга, Борн също слезе от него. Той проследи с поглед как двойката си проправя път до една маса, където ги посрещнаха двама мъже. Четиримата започнаха да се наливат с шампанско, сякаш

беше вода. Борн изчака пак да напълнят високите си чаши, а после тръгна към тях с наперена гангстерска походка.

Като се надвеси над компаньона на Гала, той извика в ухото ѝ:

— Имам спешно съобщение за теб.

— Хей — извика в отговор онзи с неприкрита враждебност. — Кой си ти, по дяволите?

— Грешен въпрос. — Като го стрелна с поглед, Борн дръпна ръкава на якето си достатъчно високо, че да зърне неговата фалшива татуировка с Анубис.

Мъжът прехапа устни и пак седна долу, а Борн се пресегна и издърпа Гала Нематова далеч от масата.

— Излизаме навън да поговорим.

— Луд ли си? — Тя се дръпна, за да се освободи от хватката му. — Навън е кучи студ.

Борн продължи напред, като я стискаше за лакътя.

— Ще говорим в моята лимузина.

— Е, това е друго. — Гала Нематова му се озъби недоволено.

Очите ѝ бяха с кестеняв оттенък, големи, с извити нагоре ъгълчета, които напомняха за азиатска кръв.

От канала се носеше мразовит вятър, само донякъде препречван от струпаните скъпи коли и таксите. Борн почука на стъклото на поршето и шофьорът, разпознал го, отключи вратите. Борн и момичето се пъгнаха вътре.

Разтреперана, Гала се сгуши в неадекватно късото си кожено палто. Борн помоли шофьора да включи отоплението. Онзи се съгласи и потъна в кожената яка на балтона си.

— Не ме интересува какво съобщение имаш за мен — враждебно каза Гала. — Каквото и да е то, отговорът е не.

— Сигурна ли си? — Борн се чудеше накъде бие тя.

— Разбира се, че съм сигурна. Писна ми вашите момчета да ме разпитват къде е Леонид Данилович.

„Леонид Данилович — каза си Борн. — Име, което професорът никога не е споменавал.“

— Преследваме те, защото той е сигурен, че ти знаеш. — Борн нямаше представа какво говори, но чувстваше, че ако продължава да поддържа диалога с нея, ще успее да я накара да се разприказва.

— Не знам. — Гала звучеше като малко раздражено момиченце. — Но дори и да знаех, нямаше да го изпортя. Можеш да кажеш това на Маслов. — Тя направо изплю името на Дмитрий Маслов — водачът на Казанская.

„Е, добре е като за начало“, помисли си Борн. Но защо Маслов преследваше Леонид Данилович и какво общо имаше това със смъртта на Пьотър? Той реши да разнищи тази връзка.

— Защо ти и Леонид Данилович използвахте апартамента на Тарканян?

Веднага разбра, че е сгрешил. Изражението на Гала драстично се промени. Очите ѝ се присвиха и тя издаде дълбок гърлен звук.

— Какво е това, по дяволите? Вие вече знаете защо бяхме настанени там.

— Каж ми пак — каза Борн, като отчаяно импровизираше. — Информацията ми е от трети човек. Може би нещо се губи.

— Какво може да се губи? Леонид Данилович и Тарканян са първи приятели.

— Там ли водеше Пьотър на вашите среднощни срещи?

— А, значи това било. Казанская иска да знае всичко за Пьотър Зилбер и аз знам защо. Пьотър поръча убийството на Боря Макс в затвора и не в кой да е, а в Строго охраняваната затворническа колония 13. Кой можеше да направи това? Да влезе там, да ликвидира Макс — много силен и умел наемен убиец на Казанская — и да излезе, без да го забележат.

— Точно това иска да знае Маслов — каза Борн, защото това беше най-безобидният коментар, който можеше да направи.

Гала докосна изкуствения си маникюр, осъзна какво прави и спря.

— Той подозира, че Леонид Данилович го е направил, защото Леонид е известен с такива подвизи. Няма кой друг да е — сигурен е.

Борн реши, че е време да я притисне.

— И е прав.

Гала сви рамене.

— Защо защитаваш Леонид? — попита той.

— Обичам го.

— Както обичаше Пьотър?

— Не ставай глупав — изсмя се Гала. — Никога не съм обичала Пьотър. Той беше задача, за която Семьон Икупов хубавичко ми плати.

— А Пьотър плати за твоето предателство с живота си.

Гала като че ли го видя в друга светлина.

— Кой си ти?

Борн пренебрегна въпроса ѝ.

— По това време къде се срещаше с Икупов?

— Никога не съм го срещала. Леонид служеше за посредник.

Сега умът на Борн препускаше, за да подреди тухличките, които Гала му подаваше, в правилен ред.

— Ти знаеш, нали, че Леонид уби Пьотър — Борн, разбира се, не беше сигурен дали знае, но предвид обстоятелствата това изглеждаше много вероятно.

— Не — пребледня Гала. — Това е невъзможно.

— Можеш да се сетиш как се е случило. Самият Икупов не е убил Пьотър, това със сигурност трябва да ти е ясно. — Той гледаше как в очите ѝ се надига страх. — На кого може да се е доверил Икупов да го направи? Леонид е бил единственият друг човек, който знае, че шпионираш Пьотър за Икупов.

Истината в думите на Борн се отпечата върху лицето на Гала. Докато тя още беше в шок, Борн продължи:

— Моля те, кажи ми цялото име на Леонид.

— Какво?

— Просто направи каквото ти казвам — повтори Борн. — Това може да е единственият начин да го спасим от убийците на Казанская.

— Но *ти* си от Казанская.

Като вдигна ръкава си, Борн ѝ даде да разгледа по-отблизо фалшивата татуировка.

— От Казанская тази вечер чакаха Леонид в апартамента на Тарканян.

— Не ти вярвам. — Тя се облещи. — Ти какво правеше там?

— Тарканян е мъртъв — каза Борн. — Сега искаш ли да помогнеш на мъжа, който казваш, че обичаш?

— Наистина обичам Леонид! Не ми пука какво е направил.

В този момент шофьорът силно изруга и се завъртя от мястото си.

— Клиентът ми идва.

— Давай — пришпори Гала Борн. — Напиши името му.

— Сигурно нещо се е случило във ВИП-а — каза шофьорът. — Мамка му, изглежда бесен. Трябва веднага да се махате оттук.

Борн сграбчи Гала, отвори откъм улицата и почти заби вратата в бронята на профучаващо

такси. Даде му сигнал да спре с пълна шепа рубли и в една крачка направи прехода от западния лукс към източната мизерия. Гала Нематова се изтръгна от него, докато влизаше в жигулито. Той я сграбчи за гърба на коженото палто, но тя го съблече и хукна да бяга. Таксиметровият шофьор натисна газта и в купето се разнесе зловоние от бензинови изпарения, които така задавиха Борн, че трябваше да навие ръчката и да свали прозореца. В този момент видя двамата мъже, които бяха седели на масата ѝ, да излизат от клуба. Те се огледаха наляво-надясно. Един от тях видя тичащата фигура на Гала, посочи на другия и двамата хукнаха след нея.

— Следвай тези мъже! — изкрещя Борн на шофьора.

Онзи имаше безизразно лице с подчертано азиатски черти. Беше дебел, мазен и говореше руски с отвратителен акцент. Очевидно не му беше майчин език.

— Шегуваш се, нали?

Борн му хвърли още рубли.

— Не, не се шегувам!

Шофьорът сви рамене, с усилие превключи на първа и отпусна педала на газта.

В този момент двамата мъже настигнаха Гала.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По това време Леонид Данилович Аркадин и Девра обмисляха как да се доберат до Хайдар, без хората на Девра да разберат за това.

— Най-добре ще е да го измъкнем от неговата среда — каза Аркадин. — Но за това трябва да знаем къде ходи обикновено. Нямам време...

— Знам един начин — каза Девра.

Двамата седяха един до друг на легло на първия етаж в малка странноприемница. Стаята не беше кой знае какво — легло, стол, разнебитен скрин, — но имаше собствена баня и душ с изобилна гореща вода, който използваша един след друг. А най-хубавото беше, че бе топло.

— Хайдар е комарджия — продължи тя. — Почти всяка вечер се пъха в задното помещение на едно местно кафене. Познава собственика, който ги оставя да играят, без да им налага такса. Всъщност веднъж седмично той играе с тях. — Тя погледна часовника си. — Сега трябва да е там.

— Каква полза от това? Твоите хора със сигурност ще го пазят.

— Точно така, затова няма да приближаваме мястото.

* * *

Час по-късно те седяха в колата под наем отстрани на двупосочното шосе. Светлините бяха изгасени. Замръзваха. По всичко личеше, че сняг ще завали, но засега ги беше подминал. Полумесецът плуваше в небето и разкриваше мимолетни облаци и синкави, втвърдени снежни преспи.

— Това е пътят, по който Хайдар минава на отиване и на връщане от кафенето. — Девра поднесе циферблата на часовника си на лунната светлина. — Всеки момент трябва да се появи. Аркадин беше зад волана.

— Просто ми покажи колата и остави другото на мен. — Едната му ръка беше на контактния ключ, другата — на скоростния лост. — Трябва да сме готови. Може да има ескорт.

— Ако е с охрана, те са в неговата кола — каза Девра. — Пътищата са толкова лоши, че би им било трудно да го следят от втора кола.

— Един автомобил — каза Аркадин. — Толкова по-добре.

Миг по-късно от мрака изплува движеща се светлина.

— Фарове — настръхна Девра. — От там трябва да се появи.

— Ще познаеш ли колата му?

— Да. — В този район няма много коли. Повечето са стари товарни камиони.

Светлината стана по-ярка. После, щом автомобилът изкачи възвишението, се видяха и самите фарове. По разположението им Аркадин позна, че е кола, а не камион.

— Той е — каза Девра.

— Излизай — нареди Аркадин. — Тръгвай! Веднага!

— Продължавай! — викна Борн на шофьора. — Само на първа, докато не ти кажа друго.

— Не мисля...

Но Борн вече беше отворил вратата откъм бордюра и тичаше към двамата мъже. Единият беше хванал Гала, а другият се обръщаше и вдигаше ръка, вероятно като знак към една от

чакащите коли. Борн го удари в корема с две ръце и стовари главата му върху вдигнатото си коляно. Зъбите на мъжа изтракаха и той се строполи.

Вторият мъж завъртя Гала така, че да е между него и Борн. Търсеше оръжието си, но Борн беше твърде бърз. Като се пресегна покрай Гала, Борн се нахвърли върху него. Мъжът се отмести, за да спре Борн, и Гала заби токчето си върху ходилото му. На Борн му трябваше точно толкова разсейване. С ръка около кръста на Гала, той я издърпа встрани и нанесе зловещ удар отдолу в гърлото на мъжа. Онзи рефлексивно вдигна двете си ръце, задави се и едва не повърна. Борн му нанесе два бързи удари в корема и той също се стовари на паважа.

— Хайде!

Борн грабна Гала за ръката и тръгна към таксиджията, който караше бавно по улицата с отворена врата. Борн бутна Гала вътре, качи се след нея и затръшна вратата.

— Тръгвай! — изкрещя на шофьора. — Веднага!

Като трепереше от студа, Гала нави ръчката и затвори прозореца.

— Името ми е Яков — каза шофьорът, като изви врат, за да ги погледне в огледалото за обратно виждане. — Големи вълнения ми създавате тази вечер. Ще има ли и още? Къде да ви закарам?

— Просто карай — каза Борн.

Няколко преки по-нататък той установи, че Гала го гледа вторачено.

— Ти не ме излъга — отрони тя.

— Нито пък ти. Очевидно Казанская мислят, че ти знаеш къде е Леонид.

— Леонид Данилович Аркадин. — Тя още се опитваше да си поеме дъх. — Така се казва.

Ти това искаше да знаеш, нали?

— Всъщност искам среща с Дмитрий Маслов.

— С главатаря на Казанская? Ти си луд.

— Леонид се е забъркал в много лоша компания — каза Борн. — Изложил те е на опасност. Докато не успея да убедя Маслов, че ти не знаеш къде е Аркадин, никога няма да си в безопасност.

Разтреперана, Гала с мъка облече пак коженото си палто.

— Защо ме спаси? — Тя загърна слабата си фигура. — Защо го правиш?

— Защото не мога да оставя Аркадин да те хвърли на вълците.

— Няма такава неща — възрази тя.

— Ти как би го нарекла?

Тя отвори уста, пак я затвори и прехапа устни, сякаш можеше да намери отговор в болката си.

Бяха стигнали до вътрешното „Садовое кольцо“. Колите фучаха край тях с шеметна скорост.

— Накъде? — попита през рамо шофьорът.

За момент настъпи мълчание. После Гала се наведе напред и му даде адрес.

— И къде, по дяволите, се намира това? — попита шофьорът.

Това им беше другата особеност на тези шофьори. Тъй като почти никой от тях не беше москвичанин, те нямаха никаква представа къде се намира каквото и да е. Гала невъзмутимо му даде указания и жигулата, обвита в облак бензинови изпарения, се вклини в хаотичния трафик.

— Тъй като не можем да се върнем в апартамента — каза Гала, ще отидем у приятелката ми. Правила съм го и преди. Тя е свикнала.

— Казанская знаят ли за нея?

Гала се намръщи.

— Не мисля, не.

— Не можем да рискуваме. — Борн даде на таксиджията адреса на един държан от американци хотел на Червения площад.

— Това е последното място, на което ще им хрумне да те търсят — каза той, докато шофьорът превключваше скоростите.

Останал сам в колата, Аркадин запали мотора и потегли. Натисна педала на газта и ускори толкова рязко, че главата му се залепи за облегалката, като миг преди да се блъсне в десния край на Хайдаровата кола, включи фаровете си. Различи бодигардовете на Хайдар на задната седалка. Тъкмо се обръщаха, когато колата на Аркадин ги застигна и разтнесе. Задницата поднесе наляво и колата се завъртя; Аркадин рязко наби спирачки, блъсна се в дясната задна врата и я проби. Хайдар, който се бореше с волана, напълно изгуби контрол над колата. Тя изскочи от пътя и сега предницата ѝ беше в посоката, от която дойде. Задната ѝ част се удари в едно дърво, бронята се строши на две, багажникът се огъна и колата спря като осакатено животно. Аркадин отби от пътя, паркира и излезе, като крачеше наперено към Хайдар. Фаровете му светеха право в потрошената кола. Той виждаше Хайдар зад кормилото, в съзнание и явно в шок. Само един от мъжете на задната седалка се виждаше. Главата му беше отметната назад и на една страна. По лицето му имаше кръв — черна и лъскава на пронизващата светлина.

Хайдар уплашено се сви, щом Аркадин тръгна към бодигардовете. И двете задни врати бяха толкова изкривени, че не можеха да се отворят. С лакът Аркадин строши близкото задно стъкло и надникна вътре. Един от мъжете беше заклещен, а горната половина на тялото му лежеше в скута на останалия в седнало положение бодигард. Никой от двамата не помръдваше.

Щом Аркадин понечи да измъкне Хайдар иззад волана, Девра с гръм и трясък се появи от мрака. Очите на Хайдар се разшириха от удивление, щом я позна. Тя се спусна към Аркадин и се стовари отгоре му, при което той политна.

Хайдар гледеше удивен как се търкалят по снега, осветявани сегиз-тогиз от фаровете. Хайдар я виждаше как го удря. Много по-едрият мъж отвърщаше, като постепенно взе надмощие. Тогава Девра се отдръпна. Хайдар видя нож в ръката ѝ. Тя го забодде в мрака, като удряше отново и отново.

Когато Девра пак се изправи срещу светлините, той забеляза, че тя диша тежко. В ръката ѝ нямаше нищо. Хайдар предположи, че е оставила ножа забит в своя противник. Тя залитна за миг, омаломощена от борбата. После се насочи към Хайдар. Рязко дръпна неговата врата.

— Добре ли си? — попита.

Той кимна, като се отдръпна от нея.

— Казаха ми, че си се обърнала срещу нас и си минала от другата страна.

Тя се засмя.

— Просто исках копелето да си мисли. Той успя да спипа Шуменко и Филя. След това реших, че единственият начин да оцелея, е да играя с него, докато ми се отвори възможност да го убия.

Хайдар кимна.

— Това е финалната битка. Мисълта, че си станала предателка, беше обезсърчаваща. Знаем, някои от нас мислеха, че си се възползвала от връзката си с Пьотър. Но не и аз. — Шокът изчезваше от погледа му. Връщаше се старият лукав блясък.

— Къде е пакетът? — попита тя. — В безопасност ли е?

— Предадох го на Хайнрих тази вечер — докато играхме карти.

— Той замина ли за Мюнхен?

— Защо, по дяволите, да стои тук и минута повече, отколкото е необходимо? Той мрази

това място. Предполагам, че ще шофира до Истанбул, за да хване както обикновено ранния вечерен полет. — Очите му се присвиха. — Защо искаш да знаеш?

Той тихо изскимтя, щом Аркадин изникна от мрака. Като погледна от Аркадин към Девра и обратно, Хайдар каза:

— Какво става? Видях те как го намушка до смърт.

— Видя каквото ние искахме да видиш — Аркадин подаде на Девра оръжието си и тя застреля Хайдар между очите.

Върна се при Аркадин и му подаде пистолета с приклада напред. Когато проговори, в гласа ѝ ясно личеше предизвикателство:

— Сега вече доказах ли ти?

Борн се регистрира в хотел „Метропол“ като Фьодор Иванович Попов. Нощният администратор изобщо не се смути от присъствието на Гала, нито пък поиска неин документ за самоличност. Този на Попов беше достатъчен според правилника на хотела. Фоайето с неговите позлатени аплици и украшения, с блестящите кристални полилеи някак напомняше епохата на царизма — дизайнерите бяха отвърнали поглед от бруталната съветска архитектура.

Борн и Гала се качиха с един от облицованите с коприна асансьори на седмия етаж. Борн отвори вратата на тяхната стая с електронно кодирана карта. След като направи старателен оглед, ѝ позволи да влезе. Тя свали коженото си палто. Щом седна на леглото, късата ѝ поличка се плъзна още по-нагоре по бедрата, но на нея, изглежда, ѝ беше безразлично.

Като се наведе напред, с лакти на коленете, тя каза:

— Благодаря ти, че ме спаси. Но честно казано, не знам какво ще правя сега.

Борн издърпа стола, който стоеше пред бюрото, и седна с лице към нея.

— Първото, което трябва да направиш, е да ми кажеш дали знаеш къде е Аркадин.

Гала се загледа в килима между стъпалата си. Потри рамене, сякаш още ѝ беше студено, макар в стаята да беше достатъчно топло.

— Добре — каза Борн. — Да говорим за друго. Знаеш ли нещо за Черния легион?

Тя изправи глава и сбърчи вежди.

— Странно е, че ги споменаваш.

— Защо да е странно?

— Леонид говореше за тях.

— Аркадин от тях ли е?

Гала се изсмя.

— Сигурно се шегуваш! Не, всъщност той никога не ми е говорил за тях. Искам да кажа, че ги споменаваше от време на време, когато отиваше да види Иван.

— А кой е Иван?

— Иван Волкин. Стар приятел на Леонид. Преди беше в групировката. Леонид ми каза, че от време на време главатарите му искат съвети, затова познава всички играчи. Той сега е нещо като историк на подземния свят. Както и да е, при него ходеше Леонид.

Това заинтригува Борн.

— Можеш ли да ме заведеш при него?

— Защо не? Той е нощна птица. Леонид го посещаваше много късно. — Гала потърси в чантата мобилния си телефон. Превъртя записаните номера и набра телефона на Волкин.

След като говори с някого известно време, тя затвори и кимна.

— Ще се срещне с нас след един час.

— Добре.

Тя се намръщи и прибра телефона си.

— Ако си мислиш, че Иван знае къде е Леонид, грешиш. Леонид на никого не каза къде отива, даже и на мен.

— Сигурно страшно много го обичаш.

— Така е.

— Той обича ли те?

Когато Гала пак се извърна към него, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Да, обича ме.

— Затова ли взе пари да шпионираш Пьотър? Затова ли тази вечер се забавляваше с онзи мъж в „Китайския летец“?

— Боже, това няма никакво значение.

Борн се наклони напред.

— Не разбирам. Защо да няма значение?

Гала дълго го гледа.

— Какво ти става? Нищо ли не знаеш за любовта? — Една сълза избликна и се търкулна по бузата ѝ. — Това, което правя, за да печеля пари, ми позволява да живея. Това, което правя с тялото си, няма нищо общо с любовта. Любовта е само за сърцето. Сърцето ми принадлежи на Леонид. Това чувство е свято и чисто. Никой не може да го докосне или да го оскверни.

— Може би имаме различни определения за любовта — каза Борн.

Тя поклати глава.

— Нямах право да ме съдиш.

— Разбира се, права си — отвърна Борн. — Но нямах предвид да те съдя. Просто трудно разбирам любовта.

Тя вирна глава.

— Защо?

Борн се поколеба дали да продължи.

— Изгубих две съпруги, дъщеря и много приятели.

— И любовта си ли изгуби?

— Нямам представа какво значи това.

— Брат ми умря, докато ме защитаваше — Гала потрепери. — Само него имах. Никой никога няма да ме обича като него. След като убиха родителите ни, станавме неразделни. Той се закле, че ще бди нищо лошо да не ми се случи. Влезе в гроба, докато спазваше обещанието си. — Както седеше, тя изправи гръб. На лицето ѝ се четеше непокорство. — Сега разбираш ли?

Борн осъзна, че сериозно е подценил това момиче. Дали и с Мойра беше постъпил така? Макар да призна чувствата си към Мойра, той несъзнателно беше направил заключението, че никоя жена не може да бъде толкова силна и толкова невъзмутима, колкото Мари. В това отношение той очевидно беше сгрешил. Трябваше да благодари на руското момиче за проникновението.

Сега Гала се втренчи в него. Внезапният ѝ гняв, изглежда, беше догорял.

— Ти в много отношения си като Леонид. Вече никога няма да се подхлъзнеш от скалата, вече не вярваш в любовта. Като него си осакатен по ужасен начин. Не разбираш ли, направил си твоето настояще толкова безперспективно, колкото и твоето минало. Единственото ти спасение е да намериш някой, който да обичаш.

— Всъщност намерих — отвърна Борн. — Сега тя е мъртва.

— Никоя друга ли няма?

Борн кимна.

— Може би има.

— Тогава трябва да я прегърнеш, вместо да бягаш — Тя плесна с ръце. — Прегърни любовта. Това щях да кажа на Леонид ако сега той беше тук вместо теб.

Три преки по-нататък, паркирал на бордюра, Яков — шофьорът, който докара Гала и Борн — отвори капака на мобилния си телефон и натисна бутон за бързо избиране. Когато чу познатия глас, каза:

— Оставих ги пред „Метропол“ преди по-малко от десет минути.

— Дръж ги под око — отвърнаха му. — Ако напуснат хотела кажи ми. После ги проследи.

Яков се съгласи, обърна колата и паркира срещу входа на хотела. После набра друг номер и предаде същата информация на друг свой клиент.

— За малко изпуснахме пратката — каза Девра, докато се отдалечаваха от катастрофата. — Най-добре веднага да тръгнем за Истанбул. Следващият човек за свързка, Хайнрих, има цели два часа преднина.

Двамата пътуваха в мрака и се бореха с чупките, завоите и серпентините. Черната планина с трептящи снежни наметала беше техен безмълвен, неизменен спътник. Пътят беше толкова разбит, сякаш се намираха във военна зона. На едно място гумите поднесоха върху леда и колата се завъртя, но Аркадин запази хладнокръвие. Намали скоростта и натисна леко спирачките няколко пъти, докато изключваше колата от скорост, а после изгаси двигателя. Спряха край снежна пряспа.

— Надявам се Хайнрих да е имал същите проблеми — каза Девра.

Аркадин пак запади колата, но не можа да се изтегли достатъчно назад, за да я задвижи. Слезе и заобиколи отзад, Девра застана зад волана. Не намери нищо полезно в багажника, затова се добра на няколко крачки до дърветата и отчупи големи клони, които вклини пред дясната задна гума. Удари два пъти по калника и Девра настъпи газта. Колата изхърка и застана. Гумите се завъртяха и изстреляха нагоре струи зърнест сняг. После грайферите допряха клоните, завъртяха се върху тях и ги прескочиха. Колата беше освободена.

Девра се премести, щом Аркадин седна зад волана. Пред луната се бяха струпали облаци и хвърляха плътна сянка върху пътя, докато минаваха планинския проход. Нямаше други коли; фаровете на колата бяха единствената светлина. Най-после луната се надигна от облачната си постеля и светът, който ги обграждаше, се окъпа в зловеща синкава светлина.

— В такива моменти ми липсва моят американец — каза замислено Девра с глава, облежната назад. — Той беше от Калифорния. Много обичах да ми разказва за сърфа. Боже, какъв странен спорт. Американски. И си представях колко е хубаво да живееш в земя, огряна от слънцето, да караш открити коли по безкрайни магистрали и да плуваш, когато си поискаш.

— Американската мечта — раздразнено каза Аркадин.

Тя въздъхна.

— Толкова исках да ме вземе със себе си, когато тръгваше.

— Моят приятел Миша искаше да го взема с мен — каза Аркадин. — Но това беше много отдавна.

Девра обърна глава към него.

— Ти къде отиде?

— В Америка. — Той се позасмя. — Но не в Калифорния. За Миша нямаше значение къде; той беше побъркан по Америка. Затова не го взех. Отиваш някъде да работиш, обикваш мястото и вече не ти се работи. — Той млъкна за момент и се концентрира върху един остър завой. — Аз,

разбира се, не му го казах. — Никога не бих наранил Миша по такъв начин. И двамата сме израснали в бедни квартали, знаеш как е. Тоест имахме ужасно тежък живот. Толкова пъти ме бяха пребивали, че вече не ги броях. Тогава се намеси Миша. Той беше по-едър от мен, но това нямаше значение. Той ме научи как да използвам нож — не само как да намушквам, но и как да го мятam. После ме заведе при един свой познат, мършав, дребен човек, нямаше грам сланина по себе си. Докато мигна и той ме събори по гръб с такава сила, че очите ми се насълзиха от болка. Дъх не можех да си поема. Миша ме попита искам ли да се науча да правя същото и аз казах: „Мамка му, къде да се запиша?“

Заслепиха ги фаровете на приближаващ камион. Аркадин намали, докато камионът изтрополи покрай тях.

— Миша е най-добрият ми приятел, всъщност единственият ми приятел. — Не знам какво ще правя без него.

— Ще се запозная ли с него, когато ме върнеш в Москва?

— Той сега е в Америка — отвърна Аркадин. — Но ще те заведе в неговия апартамент, където временно живея. Намира се на „Крайбрежна Фрунзенская“. От всекидневната се вижда паркът „Горки“. Гледката е много красива. — В миг помисли за Гала, която още беше в апартамента. Знаеше как да я изгони; изобщо нямаше да е проблем.

— Сигурна съм, че ще ми хареса — каза Девра. За нея беше облекчение да го чуе, че говори за себе си. Окуражена от бързивото му настроение, тя продължи: — Какво работеше в Америка?

И пак от нищото настроението му изчезна. Аркадин натисна спирачките и колата спря.

— Ти карай — каза той.

Девра вече беше свикнала с неговите внезапно променящи се настроения, но проследи как заобикаля предницата на колата. Тя се прехвърли зад волана. Той затръшна задната врата и Девра включи на скорост, като се чудеше каква чувствителна точка е докоснала този път.

Продължиха пътя надолу по планинския склон.

— Съвсем скоро ще излезем на магистралата — каза тя, за да разсее все по-тегавото мълчание. — Нямам търпение да се пъхна в топло легло.

Неизбежно дойде момент, в който Аркадин пое инициативата с Марлийн. Случи се, когато тя спеше. Той се промъкна по коридора до вратата ѝ. За него беше детска игра да отключи бравата само с една тел, увита около корка на бутилка шампанско, което Икупов беше поднесъл на вечеря, разбира се, понеже беше мюсюлманин, самият Икупов не опита алкохола, но Аркадин и Марлийн нямаха такива ограничения. Аркадин беше предложил сам да отвори шампанското и когато приключи, скри телта в шепата си.

Стаята миришеше на нея — на лимони и мускус, комбинация, която предизвикваше раздвижване под корема му. Луната беше кръгла и ниско над хоризонта. Сякаш Бог я притискаше между дланите си.

Аркадин стоеше неподвижно, заслушан в дълбокото, равномерно дишане на Марлийн и от време на време улавяше съвсем леко похъркване. Завивките на леглото прошумоляха, щом тя се обърна на дясната си страна, с гръб към него. Той изчака дишането ѝ да се успокои и тогава отиде до леглото. Качи се и коленичи над нея. Луната осветяваше лицето и рамото ѝ, вратът ѝ беше в сянка, затова му се стори, че вече я е обезглавил. По някаква причина тази гледка го обезпокои. Опита се да диша дълбоко и леко, но тревожното видение стегна гърдите му и така го зашемети, че той почти изгуби равновесие.

А после усети нещо твърдо и студено, от което на един дъх дойде на себе си. Марлийн

беше будна, беше обърнала глава, втренчена в него. В дясната ѝ ръка имаше „Глок 20“, десети калибър.

— Зареден е — каза тя.

Което означаваше, че има още четиринадесет патрона, ако не успее да го убие от първия път. Не че имаше такава вероятност. „Глок“ беше един от най-мощните пистолети, които можеха да се купят. А тя не се шегуваше.

— Назад.

Той се търколи от леглото, а тя седна. Голите ѝ гърди бяха сребристи на лунната светлина. Изглежда, изобщо не я интересуваше, че е полугола.

— Ти не спеше.

— Не съм спала, откакто дойдох тук — каза Марлийн. — Предчувствах този момент.

Очаквах да се промъкнеш в стаята ми.

Тя остави пистолета отстрани.

— Ела в леглото. С мен си в безопасност, Леонид.

Сякаш хипнотизиран, той се качи на леглото и като малко дете положи глава върху меката възглавница на гърдите ѝ, докато тя нежно го люлееше. Тя легна свита около него, като искаше топлината ѝ да се пропие в неговата хладна, подобна на мрамор плът. Постепенно Марлийн усети как сърцето му престана да препуска лудо. Аркадин се унесе в равномерния ритъм на нейното сърце.

Малко по-късно тя го събуди с шепот в ухото. Не беше трудно — той искаше да се освободи от кошмара. Стресна се и се взира в нея дълго време с изопнато тяло. Чувстваше гърлото си изранено от виковете насън. Щом се върна в настоящето, той я позна. Усети ръцете ѝ около себе си, закрилящата прегръдка на тялото ѝ и за нейно удивление и въодушевление, той се отпусна.

— Нищо не може да те нарани тук, Леонид — прошепна тя. — Дори и кошмарите ти.

Той я гледаше особено, без да мига. Всеки друг на нейно място щеше да е уплашен, но не и Марлийн.

— Какво те накара да викаш? — попита тя.

— Имаше кръв навсякъде... по леглото.

— По твоето легло? Биха ли те, Леонид?

Той примигна и магията се развали. Обърна се и скри лице от нея, докато чакаше пепелявата светлина на зората.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В хубавия, ясен следобед, когато слънцето вече беше слязло ниско на небето, Тайрон откара Сорая Мур до тайната квартира на АНС, сгушена между полегатите хълмове на Вирджиния. Някъде, в някакво анонимно интернет кафе в североизточен Вашингтон Кики седеше пред един обществен компютър и чакаше да посее програмния вирус, който беше създала, за да извади от строя двете хиляди наблюдателни видеокамери на сградата.

— Всяка камера ще преповтаря едно и също видеоизображение безкрай — каза им тя. — Но това беше лесната част. За да направя кода сто процента невидим, той ще действа само десет минути, не повече. В този момент той ще се саморазруши в основата си и ще се деформира в малки пакети безвреден код, така че системата няма да ги разпознае като аномалия.

Сега всичко зависеше от разчета на времето. Тъй като не беше възможно да изпратят електронен сигнал от тайната квартира на АНС, без да го засекаат и проследят като подозрителен, бяха изработили външна времева схема. Това означаваше, че ако нещо се обърка — ако Тайрон се забави по някаква причина, — десетте минути ще изтекат и планът ще се провали. Това бе неговата ахилесова пета. Но все пак беше единствената им възможност и те решиха да я използват.

Освен това Дерон им беше приготвил редица улеснения, след като се консултира с архитектурните планове на сградата, които мистериозно извади отнякъде. Сорая беше опитала да се сдобие с тях сама, но удари на камък. Както си мислеше, АНС изцяло беше заключила документацията на съоръжението.

Точно преди да спрат пред входа, Сорая попита:

— Сигурен ли си, че искаш да участваш в това?

Тайрон кимна с безизразно лице.

— Да започваме. — Тайрон беше възмутен, че изобщо ѝ хрумва да му зададе такъв въпрос. Когато беше на улицата, ако някой от екипа му посмееше да постави под съмнение неговия кураж или решителност, това щеше да е краят му. Тайрон все трябваше да си напомня, че това не е улицата. Той много добре знаеше, че Сорая поема огромен риск, като го измъква оттам и го цивилизова — така понякога си мислеше за процеса, когато се чувстваше особено ограничен от правилата и предписанията на белите хора, за които нищо не знаеше.

Той я погледна с крайчеца на околото си, като се чудеше дали изобщо би пристъпил в света на белите хора, ако не беше любовта му към Сорая. Тя беше цветнокожа — и то мюсюлманка, — която работеше за Човека. Ако тя нямаше нищо против да върши такава работа, защо той трябваше да има? Но неговото възпитание беше много по-различно от нейното. От онова, което му беше казала, ставаше ясно, че нейните родители са ѝ дали всичко необходимо. Докато неговите или не поискаха да му дадат нищо, или бяха неспособни да го направят. Тя имаше предимството да получи първокласно образование; той си имаше Дерон, който макар да го беше научил на много неща, не можеше да замести образованието на белия човек.

Най-голямата ирония беше, че само допреди няколко месеца Тайрон би се надсмял над образование като нейното. Но след като я срещна, започна да разбира колко неграмотен е всъщност. Беше се учил от улицата и със сигурност беше по-компетентен от Сорая в това отношение. Но хора, завършили гимназия и колеж, го плашеха. Колкото повече ги наблюдаваше как лавират из своя свят — как разговарят, как се споразумяват и си взаимодействат един с друг, — толкова повече разбираше колко осакатен е бил животът му. Да си съобразителен на улицата и нищо повече — само това беше необходимо, за да си проправяш път напред, но целият останал свят стоеше встрани. След като разбра това, подобно на Дерон, и поиска да изследва света зад

границите на своя квартал, вече знаеше, че ще трябва да се промени от главата до петите.

Всички тези мисли се въртяха из главата му, когато видя внушителната, покрита с каменни плочи сграда с високата желязна ограда. Както знаеше от плановете, които запамети в дома на Дерон, постройката имаше идеална симетрия, с четири високи комина и осем помещения с фронтони. Единствената особеност бяха множеството островърхи антени, ефирни приематели и сателитни чинии.

— Изглеждаш много красив с този костюм — каза Сорая.

— Ужасно е неудобен — отвърна той. — Чувствам се схванат.

— Като всеки агент на АНС.

Той се засмя, както би се смял римски гладиатор, преди да влезе в Колизея.

— Като стана дума — добави тя, — носиш ли табелката, която Дерон ти даде?

Той се потупа близо до сърцето.

— На сигурно място.

Сорая кимна.

— Добре, да влизаме.

Той знаеше, че има вероятност никога вече да не излезе от тази сграда жив, но това не го тревожеше. И защо да го тревожи? Колко беше струвал животът му до този момент? Абсолютно нищо. Беше се изправил — също като Дерон — и беше направил своя избор. Само това му трябва на човек в живота.

Сорая показва документите за достъп, които Лавал ѝ беше пратил сутринта по куриер. Въпреки това и двамата с Тайрон бяха подробно проверени от две костюмирани „горили“ с квадратни челюсти и каменни лица. Най-последна минаха проверката и ги допуснаха вътре.

Докато Тайрон караше надолу по извития чакълест път, Сорая показва ужасната гора от наблюдателни системи, през която трябва да премине всеки неканен, за да проникне през ограденията на комплекса. Този монолог отново го увери, че като гости на Лавал вече са заобиколили някои опасности. Сега оставаше само да преодолеят вътрешността на сградата. Излизането от нея беше съвсем отделен въпрос.

Тайрон стигна до портика. Преди да успее да изключи двигателя, един камериер дойде да поеме колата — той също беше здравеняк с квадратна челюст, който би изглеждал нелепо в обикновени дрехи.

Генерал Кендъл, точен както винаги, стоеше на вратата и ги чакаше. Той механично се здрависа със Сорая, после погледна преценяващо Тайрон, докато тя го представяше.

— Вашият бодигард предполагам — каза Кендъл назидателно. — Не изглежда като типичен кадър на ЦРУ.

— Това не е типична среща на ЦРУ — язвително отвърна Сорая.

Кендъл сви рамене. Още веднъж се здрависа формално, завъртя се на пети и ги поведе навътре в масивната сграда. Минаха през общодостъпните помещения с позлатени орнаменти, изискани, луксозни според съвременните представи, по притихнали коридори, украсени от страни с картини на военни теми, покрай прозорци с мулиони, през които струяха лъчите на януарското слънце и падаха по синята плюшена пътека. Тайрон скришом проучваше всеки детайл, сякаш оглеждаше мястото за мащабен обир и всъщност беше точно така. Минаха през вратата, която водеше надолу към приземните етажи. Изглеждаше точно както Сорая я беше начертала по памет пред него и Дерон.

Извървяха още десетина метра до ореховите врати, през които се стигаше до Библиотеката. В камината бумтяха ярки пламъци, а на същото място, на което Сорая беше казала, че е седяла с Кендъл и Лавал на първата среща, бяха подредени четири стола. Вилърд ги посрещна на прага.

— Добър ден, мис Мур — каза и леко се поклони. — Колко мило, че ви виждам толкова

скоро. Ще пийнете ли от вашия цейлонски чай?

— Би било чудесно, благодаря.

Тайрон тъкмо щеше да си поръча кока-кола, но се отказа. И той поиска цейлонски чай, без да има ни най-малка представа какъв е вкусът му.

— Много добре — каза Уилърд и ги остави.

— Оттук — обади се излишно Кендъл, докато ги водеше към подредените столове, където вече беше седнал Лутър Лавал, загледан през прозорците към светлината над западните хълмове.

Сигурно ги беше чул да приближават, защото стана и се обърна точно в тяхната посока. Тази маневра се стори на Сорая умело отработена и също толкова изкуствена, колкото усмивката на Лавал. Тя почтително представи Тайрон и всички седнаха.

Лавал събра върховете на пръстите си в пирамида.

— Преди да започнем, госпожо директор, съм длъжен да отбележа, че нашият архивен отдел изрови фрагменти от историята на Черния легион. Явно наистина са съществували по времето на Третия райх. Били са съставени от мюсюлмански военнопленници, които били върнати обратно в Германия от първите опити за преврат в Съветския съюз. Тези мюсюлмани, предимно от турски произход от Кавказ, толкова много мразели Сталин, че били готови да направят всичко, за да го съборят от власт — дори да станат нацисти.

Лавал поклати глава като професор по история, който описва мрачен период пред група ококорени студенти.

— Това е особено неприятен детайл от отвратително десетилетие. Но що се отнася до самия Черен легион, няма абсолютно никакво доказателство, че е оцелял след режима, който го създава. Освен това неговият благодетел Химлер е бил майстор на пропагандата, особено когато трябвало да се издигне в очите на Хитлер. Едно парадоксално свидетелство показва, че ролята на Черния легион на Източния фронт е била незначителна, че всъщност фантастичната пропагандна машина на Химлер е внушила страховитата репутация, на която са се радвали, а не направеното от членовете на легиона.

Той се усмихна, а слънцето се показва иззад буреносните облаци.

— Сега, в тази светлина, нека погледна данните на „Тифон“.

Сорая изтърпя това доста снизходително въведение, целящо да дискредитира източника на информация, преди още да му я е дала. Тя позволи негодуванието и унижението да преминат през нея, за да може да запази спокойствие и да се съсредоточи върху мисията си. Като издърпа куфарчето върху скута си, набра кода, отключи и извади червена папка с дебела черна лента през горния десен ъгъл с надпис „За четене само от Директора“ — материал с висша степен на секретност.

Като гледаше Лавал в очите, тя му я подаде.

— Извинете, госпожо директор — протегна ръка Тайрон. — Електронната лента.

— О, да, забравих — каза Сорая. — Господин Лавал, бихте ли подали папката на господин Елкинс?

Лавал прегледа папката по-отблизо и видя лента от лъскав метал, която я запечатваше.

— Не си правете труда. Мога да я отлепя и сам.

— Не и ако искате да прочетете данните — каза Тайрон. — Ако лентата не се отлепи с това — той подаде малък пластмасов уред, — папката ще се унищожи след секунди.

Лавал кимна в знак на одобрение за предпазните мерки, които Сорая беше взела.

Щом даде папката на Тайрон, Сорая каза:

— От последната ни среща моите хора засякоха още комуникации от същия обект, който все повече заприличва на техен команден център.

Лавал се навъси.

— Команден център? Това е изключително необичайно за терористична мрежа, която поначало се състои от независими кадри.

— Именно затова не можем да пренебрегнем засечените данни.

— По мое мнение тъкмо това ги прави съмнителни — отвърна Лавал. — Ето защо нямам търпение да ги прочета.

През това време Тайрон беше разцепил металната защитна лента и върна папката. Щом Лавал я отвори, наведе поглед и започна да чете.

В този миг Тайрон каза:

— Трябва да ида до тоалетната.

Лавал махна с ръка.

— Върви — каза той, без да вдига очи.

Кендъл гледеше как Тайрон отива да попита за посоката Уилърд, който тъкмо се приближаваше с питиетата. Сорая видя това с крайчеца на окото си. Ако всичко минеше добре, през следващите две минути Тайрон щеше да застане пред вратата към мазето точно в същия миг, в който Кики изпрати вируса към охранителната система на АНС.

Иван Волкин беше рунтав като мечка, имаше прошарена коса, щръкнала нагоре като на идиот, гъста брада, бяла като сняг, и малки, но весели очи с цвят на дъждовна буря. Краката му бяха леко криви, сякаш цял живот беше яздил кон. Набразденото, загоряло лице му придаваше някакво благородство, сякаш беше заслужил уважението на много хора през живота си.

Той топло ги поздрави и ги покани в апартамент, някак смален заради рафтовете с книги и списания, които заемаха всяка възможна хоризонтална повърхност, включително капака на кухненската печка и леглото му.

Поведе ги по тясна, лъкатушна пътека от вестибюла към всекидневната и им разчисти място на дивана, като премести три олюляващи се купчини с книги.

— Така — каза той, застанал пред тях. — С какво мога да съм ви полезен?

— Искам да знам всичко, което можете да ми кажете за Черния легион.

— И защо се интересувате от такъв дребен детайл в историята? — Волкин погледна Борн с предубеждение. — Нямате вид на учен.

— Вие също — отвърна Борн.

Това накара възрастния човек да избухне в смях.

— Да, предполагам, че е така. — Волкин избърса очите си. — Казал единият войник на другия, а? Да. — Като се пресегна зад себе си, той обърна един стол с облегалка от напречни летви и седна на него с ръце, кръстосани върху облегалката. — Така. Какво по-точно искате да знаете?

— Как са успели да оцелеят до двайсет и първи век?

Лицето на Волкин моментално помръкна.

— Кой ви каза, че Черният легион е оцелял?

Борн не искаше да използва името на професор Спектър.

— Източник, в който не се съмнявам.

— Така ли? Е, източникът ви греши.

— Защо да си правя труда да отричам? — каза Борн.

Волкин се изправи и отиде в кухнята. Борн чу как вратата на хладилника се отвори и затвори, после леко потракване на стъкло. Когато Волкин се върна, в едната си ръка държеше изстудена бутилка с водка, а в другата — три водни чаши. Като им подаде чашите, той разви капачката и напълни на всеки до половината. Когато наля и на себе си, седна обратно, а

бутилката остана между тях на овехтелия килим.

Волкин вдигна чашата си.

— За наше здраве. — Пресуши я на две огромни глътки. Облиза устни, наведе се и пак си наля. — Слушайте ме внимателно. Ако можех да призная, че Черният легион съществува и днес, нямаше да ми остане никакво здраве, за което да пия.

— Как може някой да разбере? — попита Борн.

— Как? Ще ти обясня как. Аз ти казвам какво знам, после ти тръгваш и действаш по тази информация. Къде си мислиш, че ще се излее ответната помия, а? — Той потупа с чашата гръдния си кош и разля водка по вече изцапаната си риза. — Всяко действие си има противодействие, приятелю, и да ти кажа, когато се отнася за Черния легион, противодействието винаги е фатално за някого.

Тъй като Волкин малко или много вече беше признал, че всъщност Черният легион е оцелял след разгрома на нацистка Германия, Борн насочи въпроса към онова, което истински го засягаше.

— Защо Казанская се замесват?

— Моля?

— Още не знам, но Казанская се интересуват от Михаил Тарканян. В неговия апартамент се натъкнах на един от наемните им убийци.

Изражението на Волкин стана сърдито.

— Какво правеше ти в неговия апартамент?

— Тарканян е мъртъв — каза Борн.

— Какво? — избухна Волкин. — Не ти вярвам.

— Бях там, когато се случи.

— А аз ти казвам, че не е възможно.

— Напротив, това е факт — отвърна Борн. — Смъртта му е пряк резултат от това, че е член на Черния легион.

Волкин кръстоса ръце на гърдите си. Приличаше на стара мъжка горила от зоологическата градина.

— Разбирам какво става. Колко начина ще опиташ, за да ме накараш да говоря за Черния легион?

— Всички възможни — каза Борн. — Казанская е в някакъв съюз с Черния легион, което е тревожна перспектива.

— Може и да изглеждам така, сякаш знам всички отговори, но не ги знам. — Волкин се втренчи в Борн сякаш го предизвикваше да го нарече лъжец.

Макар Борн да беше убеден, че Волкин знае повече, отколкото би признал, беше наясно, че ще е грешка да го подканя. Очевидно този човек не можеше да бъде сплашен, затова нямаше смисъл да опитва. Професор Спектър беше предупредил Борн да не се замесва във войните между групировките, но професорът беше много далеч от Москва; точността на неговото разузнаване зависеше от хората му тук, на място. Инстинктът подсказваше на Борн, че има сериозен разнобой. Доколкото разбираше, имаше само един начин да се добере до истината.

— Кажете ми как да си уредя среща с Маслов — каза той.

Волкин поклати глава.

— Това ще е крайно неразумно. Тъй като Казанская е в разгара на борбата за надмощие с Азерите...

— Използвам Попов само като име за прикритие — каза Борн. — Всъщност съм консултант на Виктор Черкезов. — Това беше шефът на Федералната агенция против наркотиците, един от двама или тримата най-влиятелни „силовици“ в Русия.

Волкин се отдръпна, сякаш думите на Борн го бяха ужилили. Хвърли обвинителен поглед на Гала, като че ли Борн беше скорпион, доведен от нея в тази бърлога. Като се обърна към Борн, Волкин каза:

— Имаш ли някакво доказателство за това?

— Не ставайте абсурден. Въпреки това мога да ви кажа името на човека, пред който докладвам: Борис Илич Карпов.

— Така ли? — Волкин извади пистолет „Макаров“ и го постави на дясното си коляно. — Ако лъжеш... — Той вдигна мобилен телефон, който чудно как беше измъкнал изпод бъркотията, и бързо набра номер. — Тук нямаме аматьори.

След малко той заговори по телефона:

— Борис Илич, тук при мен има човек, който твърди, че работи за вас. Бих искал да ви свържа, може ли?

— Борис — каза Борн. — Джейсън Борн се обажда.

— Джейсън, приятелю! — гласът на Карпов отекна по линията. — Не съм те виждал от Рейкявик.

— Доста дълго време.

— Твърде дълго, казвам ти!

— Ти къде беше?

— В Тимбукту.

— Какво си правил в Мали? — попита Борн.

— Питай ме, че да ти кажа — засмя се Карпов. — Разбирам, че сега работиш за мен.

— Точно така.

— Момчето ми, копнеех за този ден! — Карпов отново гръмко се разсмя. — Трябва да полеем това събитие с водка, но не тази вечер, нали? Върни старото куче Волкин обратно в стадото му. Предполагам, че искаш нещо от него.

— Така е.

— Не е повярвал на нито една твоя дума. Но аз ще променя това. Моля те, запомни мобилния ми номер, после ми звъни, когато си сам. До скоро чуване, добри ми приятелю.

— Искан да говори с теб — каза Борн.

— Това е разбираемо. — Волкин взе телефона от Борн и го сложи на ухото си.

Изражението му се промени почти моментално. Втренчи се в Борн с леко отворена уста. — Да, Борис Илич. Да, естествено. Разбирам.

Волкин прекъсна връзката и сякаш цяла вечност се взира в Борн. Накрая каза:

— Сега ще се обадя на Дмитрий Маслов. Надявам се, че знаеш какво правиш, по дяволите. Иначе това е последният път, когато някой те вижда — жив или мъртъв.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тайрон веднага влезе в една от кабините на мъжката тоалетна. Като извади пластмасовата карта, която Дерон му беше направил, той я закачи от външната страна на самото си. Костюмът му беше досущ като на повечето служители тук. Табелката го идентифицираше като специален агент Деймън Ригс от полевия щаб на АНС в Лос Анджелис. Деймън Ригс беше реален човек. Името беше взето от базата данни с човешки ресурси на АНС.

Тайрон пусна водата, появи се от кабината и студено се усмихна на един агент от АНС, който стоеше приведен над мивка и си миеше ръцете. Агентът хвърли поглед към табелката на Тайрон и каза:

— Далеч си от вкъщи.

— И то посред зима — гласът на Тайрон беше силен и уверен. — Да му се не види, липсва ми, че не слизам до Санта Моника.

— Съчувствам ти. — Агентът избърса ръцете си. — Успех! — каза той на излизане.

Тайрон се загледа за миг в затворената врата, пое си дълбоко въздух и бавно издиша. Дотук добре. Той излезе в коридора, очите му гледаха право напред, походката му беше целеустремена. Мина покрай четирима-петима агенти. Двама хвърлиха бегъл поглед на табелката му и кимнаха. Другите изцяло го пренебрегнаха.

— Номерът — каза му Дерон — е да изглеждаш така, сякаш си от тях. Не се колебай, бъди целеустремен. Ако изглеждаш така, сякаш знаеш къде отиваш, ставаш част от пейзажа и никой не те забелязва.

Тайрон стигна до вратата без инциденти. Прекрачи прага, докато двама агенти, потънали в задълбочен разговор, минаваха край него. После, като се огледа в двете посоки, рязко се извърна обратно. Бързо извади тиксото, което изглеждаше като съвсем обикновена прозрачна лепенка, и го постави върху четеца за пръстови отпечатъци. Като гледаше часовника си, изчака, докато голямата стрелка стигна дванайсет. После задържа дъха си и притисна показалец върху лентата, за да го изравни с повърхността на четеца. Вратата се отвори. Той отлепи лентата и се вмъкна вътре. Върху лентата беше пръстовият отпечатък на Лавал. Тайрон беше взел отпечатъка от задната корица, докато работеше с устройството, което разцепи секретната лента. Сорая беше увлякла Лавал в разговора, за да отвлече вниманието му.

Той спря за момент в основата на стълбището. Не се чуваха алармени звънци, нито шум от въоръжени гардове, които идваха към него. Софтуерната програма на Кики беше свършила работа. Останалото зависеше от него.

Той бързо и безшумно мина по грубия бетонен коридор. Единствената украса тук бяха бръмчащите флуоресцентни тръби, които излъчваха слаба светлина. Не видя никого, не чу нищо, освен жуженето на машинарии.

Като надяна латексови ръкавици, той пробва всяка врата, до която стигаше. Повечето бяха заключени. Първата отключена се отваряше към малка клетка с наблюдателна витрина на едната стена. Тайрон беше влизал в достатъчно полицейски участъци, за да знае, че през стъклото се вижда само в едната посока. Той надникна в съседната стая през него и успя да различи метален стол, монтиран в средата на пода, а зад стола имаше голяма отводнителна тръба. Към дясната стена беше прикрепено дълбоко около метър корито. В стаичката имаше окован мъж, над който беше намотан противопожарен маркуч. Накрайникът му изглеждаше огромен в тясното пространство на стаичката. Тайрон знаеше от снимки, които беше виждал, че това е килия, в която се симулира удавяне. Той засне колкото можа кадри, защото те бяха доказателството, което Сорая искаше, за да разобличи АНС в използване на незаконни и нехуманни изтезания.

Тайрон засне всичко с десетмегапикселовия дигитален фотоапарат, който Сорая му даде. Предвид огромната памет на картата, камерата можеше да запише шест видеоклипа с продължителност по три минути.

Той продължи, като знаеше, че разполага с крайно ограничено време. Открехна вратата и установи, че коридорът още е пуст. Тръгна бързо по него, като проверяваше всички врати. Най-после се озова в друга наблюдателна стая. Този път завари мъж, коленичил до маса. Раменете му бяха издърпани назад, а завързаните ръце бяха на масата. На главата му беше нахлузена черна качулка. Позата му беше на победен войник, който се кани да целуне краката на своя завоевател. Тайрон усети как го залива вълна от гняв, какъвто не беше чувствал никога преди. Не можеше да не мисли за историята на своя народ, преследван от съревноваващи се шайки на източния бряг на Африка. Дерон го накара да изучи цялата тази ужасяваща история, да научи откъде е произлязъл, да разбере какво движи предразсъдъците, вродената омраза, всички мощни сили вътре в него.

Той с усилие се взе в ръце. На това се бяха надявали: на доказателство, че АНС прилага върху затворниците незаконни форми на изтезание. Тайрон засне множество фотографии и дори кратко видео, преди да излезе от стаята.

Отново бе сам в коридора. Това го обезпокои. Би трябвало да види или чуе служители на АНС тук, долу. Но нямаше жива душа.

Изведнъж усети как тилът му настръхва. Обърна се и тръгна да се връща почти на бегом. Сърцето му биеше лудо, кръвта нахлу в ушите му. С всяка стъпка лошото предчувствие се засилваше. Побягна с всичка сила.

Лугър Лавал вдигна поглед от четивото си и заплашително каза:

— Каква игра играете, госпожо директор?

Сорая се овладя да не трепне.

— Моля?

— Прегледах тези подслушани разговори, които твърдите, че идват от Черния легион вече два пъти. Никъде не откривам каквото и да е споменаване на тяхното име или всъщност каквото и да е име.

Появи се Уилърд и подаде на генерал Кендъл сгънато листче хартия. Кендъл го прочете с безизразно лице. После се извини и стана. Сорая с тревога го проследи как напуска Библиотеката.

За да си върне вниманието ѝ, Лавал размаха листовете във въздуха.

— Кажете ми истината. Защото много добре знаете, че тези разговори може да са между две групи единайсетгодишни хлапета, които си играят на терористи.

Сорая настръхна.

— Моите хора ме уверяват, че данните са автентични, господин Лавал, а те са най-добрите в бизнеса. Ако не вярвате на това, не мога да си представя защо ще искате част от „Тифон“.

Лавал оцени логиката ѝ, но още не беше приключил с нея.

— Тогава откъде знаете, че са от Черния легион?

— От странично разузнаване.

Лавал се облегна на стола си. Питието му стоеше на масата недокоснато.

— А какво, за Бога, означава „странично разузнаване“?

— Друг източник, без връзка с подслушването, има информация за предстоящо нападение на американска земя, което идва от Черния легион.

— За който нямаме конкретно доказателство дали наистина съществуват.

Сорая се чувстваше все по-неудобно. Разговорът клонеше опасно близо до разпит.

— Донесох тези данни по ваше искане с намерението да създадем доверие помежду си.

— Може би е така — отвърна Лавал. — Но, честно казано, тези данни може би изглеждат тревожни на повърхността, но не и за мен. Вие криете нещо, директоре. Искам да науча източника на вашето така наречено странично разузнаване.

— Опасявам се, че това не е възможно. Източникът е абсолютно неприкосновен. — Сорая не можеше да му каже, че източникът ѝ е Джейсън Борн. — Обаче... — Тя посегна към своето тънко дипломатическо куфарче, извади няколко снимки и му ги подаде.

— Това е труп — каза Лавал. — Изглежда, не разбирам значението му...

— Погледнете втората снимка — отвърна Сорая. — Това е близък план от сгъвката на лакътя на жертвата. Какво виждате?

— Татуировка с три конски глави, прикрепени към... какво е това? Прилича на черепа на есесовците.

— И е точно това — Сорая му подаде друга снимка. — Това е униформеният знак на Черния легион под командването на Хайнрих Химлер.

Лавал сви устни. После прибра листовите обратно в папката и я върна на Сорая. Вдигна снимките.

— Ако вие можете да намерите този отличителен знак, тогава всеки може. Това може да е група, която просто да е присвоила символа на Черния легион, както скинхедс в Германия присвоиха свастиката. А и това не е доказателство, че подслушаните разговори идват от Черния легион. Но дори и да идват, аз имам проблем, директоре. Той е същият като вашия, мисля. Вие ми казахте — а също и според вашия неприкосновен източник, — че Черният легион е прикриван от Източното братство. Ако АНС действа по тези данни, върху нас ще се изсипе порой от обществено негодувание. Източното братство, сигурен съм, че сте наясно, е извънредно влиятелно, особено чрез пресата отвъд океана. Ако се захванем с тях и сгрешим, това ще навлече на президента и на тази страна огромно унижение, което не можем да си позволим. Ясно ли се изразявам?

— Пределно ясно, господин Лавал. Но ако го пренебрегнем и пак атакуват успешно Америка, тогава как ще изглеждаме?

Лавал потри лице с едната си ръка.

— Значи сме между чука и наковалнята.

— Сър, и вие като мен знаете, че действието е по-добро от бездействието, особено в критична ситуация като тази.

Лавал беше на път да капитулира, Сорая го знаеше, но ето че Уилърд пак дойде с плавна походка, безшумен като призрак. — Той се наведе и прошепна нещо в ухото на Лавал.

— Благодаря ти, Уилърд — каза Лавал. — Това ще е всичко. — После се обърна пак към Сорая: — Е, господин директор, изглежда, спешно ме търсят навсякъде. — Той се изправи и се усмихна, свел поглед към нея, но заговори с леден тон: — Моля, последвайте ме.

Сърцето на Сорая подскочи. Тази покана не беше молба.

Четиридесет минути по-рано при Яков, таксиметровият шофьор, на когото беше наредено да паркира на отсрещната страна на улицата пред входа на хотел „Метропол“, дойде човек, като че излязъл от месомелачка. Въпреки усилията му да прикрие лицето си то беше отекло и потъмняло. Носеше сребриста превръзка на едното си око. Още преди мъжът да му даде пълна шепа пари, Яков го определи като нацупено копеле. Не каза и една дума за поздрав, а седна с трясък на задната седалка и се смъкна надолу, така че никой да не може да го види.

Атмосферата в колата тутаки стана толкова отровна, че Яков беше принуден да пусне в затопленото купе мразовитата московска нощ. Купи си сандвич от минаващ турчин и прекара следващия половин час в хранене. Говори с приятеля си Макс, който беше спрял зад него, защото Макс беше мързеливо копеле и използваше всякакви извинения, за да не работи.

Яков и Макс бяха в разгара на вълнуваща дискусия относно смъртта на висш чиновник от „РАБ Банк“ предишната седмица. Бил открит завързан, пребит и удушен в гаража на собствената си елитна дача. Двамата се чудеха защо кабинетът на главния прокурор и новосформираната от президента разследваща комисия се борят за юрисдикция над смъртния случай.

— Това си е чисто и просто политика — каза Яков.

— Мръсна политика — язвително отвърна Макс. — В това няма нищо чисто и просто.

Точно тогава Яков забеляза Джейсън Борн и привлекателната девойка да излизат от една жигула пред хотела. Удари три пъти с юмрук вратата на своето такси и усети раздвижване на задната седалка.

— Тук е — каза Яков, когато задният прозорец се смъкна.

* * *

Борн смяташе да остави Гала в хотел „Метропол“, когато погледна през прозореца на колата и видя таксито, което по-рано го беше откарало от „Китайския летец“ до хотела. Яков, шофьорът, се беше облегал върху калника на своята трошка и ядеше нещо мазно, докато говореше с таксиджията, паркирал точно зад него.

Борн видя как Яков хвърли поглед към него и Гала, докато излизаха от колата. А като минаваха през въртящата се врата, Борн предупреди Гала да стои неподвижно. От лявата му страна беше служебният вход, използван от портиерите, за да внасят и изнасят от хотела багажа на гостите. Борн погледна към отсрещната страна на улицата. Яков пъкна глава в задния прозорец и размени няколко думи с човек, скрит на задната седалка.

В асансьора попита спътничката си:

— Гладна ли си? Аз умирам от глад.

Харун Илиев, човекът, когото Семьон Икупов беше пратил да намери Джейсън Борн, беше изхабил часове в заядливи преговори и разочароващи безизходни ситуации и накрая похарчи голяма сума пари в неговото преследване. Не беше съвпадение, че най-после стигна до Яков, който беше амбициозен и съзнаваше ясно, че няма как да забогатее, като кара такси из Москва, засича колегите си и им краде клиентите под носа. Какво можеше да е по-изгодно от това да шпионира други хора? Особено когато основният ти клиент е американец. Яков имаше много клиенти, но никой от тях не знаеше как да пилее наоколо долари като американците. Те искрено вярваха, че ако дадеш достатъчно пари, ще си купиш всичко. Повечето пъти бяха прави. А и когато не бяха, пак им излизаше скъпо.

Повечето от другите клиенти на Яков се смееха на парите, които американците пилееха. Но той подозираше, че просто завиждат. Според Яков да приемаш онова, което нямаш и никога няма да имаш, със смях, беше по-добре, отколкото да се оставиш да те потисне.

Хората на Икупов бяха единствените, които плащаха също толкова добре. Но те го използваха много по-малко от американците. От друга страна, го държаха на договор. Яков познаваше Харун Илиев добре, беше работил с него няколко пъти преди, харесваше го и му вярваше. Освен това и двамата бяха мюсюлмани. В Москва Яков пазеше своята религия в тайна,

особено от американците, които биха го захвърлили като фалшива рубла.

Веднага след като американският аташе се свърза с него за работата, Яков се обади на Харун Илиев. В резултат Харун се внедри сред служителите на хотел „Метропол“ чрез един свой братовчед, който работеше в кухнята. Координираше поръчките между готвачите. Щом братовчедът видя, че има поръчка за рум сървис от 728, стаята на Борн, той се обади на Харун.

— Тази вечер персоналът е малко — каза му. — Слез долу до пет минути и ще направя така, че ти да му занесеш поръчката.

Харун Илиев бързо се яви при братовчед си и му връчиха количка на колела, спретнато покрита с бяла колосана покривка и натоварена със затворени съдове, подноси, чинии, сребърни прибори и салфетки. Като благодари на братовчед си за възможността да се добере до Джейсън Борн, той подкара количката към служебния асансьор. В него вече имаше някой. Харун помисли, че е от управителите на хотела, но след като влязоха в асансьора, мъжът се обърна и Харун за миг зърна подпухналото му лице и сребрилата превръзка над едното око.

Харун се пресегна и натисна бутона за седмия етаж. Мъжът натисна осмия. Асансьорът спря на четвъртия и там се качи камериерка с количка, която слезе един етаж по-горе.

Асансьорът тъкмо подмина петия етаж, когато мъжът се пресегна и натисна големия червен бутон за аварийно спиране. Харун се обърна да го попита какво става, но онзи безшумно изстреля куршум от деветмилиметров „Уелрод“ със заглушител в челото му и му пръсна мозъка. Харун беше мъртъв, преди да рухне на пода на асансьора.

Антъни Прауис избърса малкото кръв със салфетка от количката за рум сървис. После бързо смъкна дрехите от жертвата си и се преоблече в униформата на хотел „Метропол“.

Натисна аварийния бутон и асансьорът продължи да се издига към седмия етаж. След като се увери, че коридорът е празен, Прауис прегледа картата на етажа, извлече трупа в едно сервизно помещение, а после изтика количката покрай един ъгъл към стая 728.

— Защо не си вземеш душ? Горещ и продължителен — каза Борн.

Гала го погледна дяволито.

— Ако мириша, то поне не е колкото теб. — Тя почна да смъква късата си поличка. —
Защо не си вземем душ заедно?

— Някой друг път. Трябва да свърша една работа.

Долната ѝ устна комично се накриви.

— Боже, може ли да е толкова скучно?

Борн се засмя, докато тя отиваше към банята, и затвори вратата след нея. Скоро след това до него стигна звукът от течаща вода, а по-късно и малки кълбета пара. Той включи телевизора и се загледа с усилен звук в ужасяващо предаване на руски език.

На вратата се почука. Борн стана от мястото си на леглото и отвори вратата. Сервитьор в униформа от късо сако и шапка с козирка, дръпната надолу над лицето, избута пълна с храна количка в стаята. Борн разписа сметката и сервитьорът се обърна да си върви. Внезапно се извърна, стиснал нож в ръка. Замахна светкавично. Но Борн беше готов. Щом онзи запрати ножа, Борн вдигна заобления метален капак на едно от ястията и го използва като щит, за да отблъсне ножа. С леко мръдване на китката той стовари капака върху сервитьора, който се сви, за да го избегне. Ръбът на вдлъбнатия диск удари шапката и я събори от главата му, като откри отеклото лице на човека, който беше удушил Баронов и се беше опитал да убие Борн.

Нападателят извади „Уелрод“ и пушна два изстрела, преди Борн да блъсне количката в

гърдите му. Мъжът залитна назад. Борн се хвърли през количката, сграбчи Прауис за предницата на униформата, после се сбори с него на пода.

Борн успя да изрита пистолета надалеч. Мъжът го нападна с ръце и крака и изтласка Борн, за да може отново да си върне оръжието. Борн видя превръзката над окото на агента от АНС и само можеше да предполага как го е наранил.

Агентът финтира, после се вкопчи в челюстта на Борн. Борн залитна и неговият нападател застана отгоре му с друга жица, която нави около врата му. Силно я дръпна и като завлече Борн, пак го издърпа на крака. Борн се олюля върху количката. Щом тя се отдалечи от него, той грабна горещото блюдо и го запрати в лицето на агента. Супата попари нападателя и той изкрещя, но не пусна жицата, а я дръпна по-здраво и рязко блъсна Борн в гърдите.

Борн се свлече на колене, с извит гръбнак. Белите му дробове свистяха за кислород, мускулите му бързо губеха сили и ставаше все по-трудно да се концентрира. Знаеше, че скоро ще изгуби съзнание.

С последни сили заби лакът в слабините на агента. Жицата се разхлаби достатъчно, че Борн да се изправи на крака. Засили се към лицето на агента и чу с облекчение как черепът на онзи глухо изкънтя в стената. Жицата още малко се отпусна и Борн успя да я развие от гърлото си, пое си на пресекулки дъх и смени ролите, като уви жицата около врата на Прауис. Той започна да се съпротивлява и да рита яростно, но Борн я удържаше и стягаше все по-силно и по-силно, докато тялото на агента не се отпусна. Главата му се килна на една страна. Борн не разхлаби жицата, докато не се увери, че агентът вече няма пулс. После го пусна и той се свлече на пода.

Борн беше превит на две, с ръце на бедрата, и си поемаше дълбоко и бавно въздух, когато Гала излезе от банята сред ореол от мъгла с аромат на лавандула.

— Боже Господи — каза тя. После се завъртя и повърна върху босите си розови ходила.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Дали ще го нарежем на резени или на кубчета — каза Лутър Лавал, — с него е свършено.

Сорая се взираше мрачно през еднопосочното стъкло към Тайрон, който стоеше в една клетка, зловещо обзаведена с плитка, подобна на ковчег вана, с приспособления за стягане на китките и глезените, а отгоре — противопожарен маркуч. В средата на стаята към голия бетонен под беше монтирана стоманена маса, под която имаше канал, за да се изтичат и водата, и кръвта.

Лавал вдигна цифровия фотоапарат.

— Генерал Кендъл е намерил това у вашия колега. — Той докосна един бутон и снимките, които Тайрон беше направил, се изредиха върху екрана на фотоапарата. — Това димящо дуло е достатъчно, за да го осъдим за измяна.

Сорая с удивление гледаше множеството снимки от килиите за мъчения, които беше успял да направи Тайрон, преди да го заловят.

— Отрежете му главата — озъби се Кендъл.

Сорая не можеше да потисне гаденето в стомаха си. Разбира се, Тайрон беше попадал в опасни ситуации и преди, но сега тя носеше пряка отговорност. Знаеше, че ако нещо се случи с него, никога няма да си го прости. Как допусна да го въвлече в толкова рискована акция? Вече съзнаваше ясно грешната си преценка, но беше твърде късно да направи каквото и да е.

— Най-жалкото е — продължи Лавал, — че не е никакъв проблем да повдигнем обвинение и срещу вас.

Сорая беше съсредоточена единствено върху Тайрон, на когото така ужасно беше навредила.

— Идеята беше моя — унило отрони тя. — Пуснете Тайрон да си върви.

— Искате да кажете, че само е следвал заповеди — обади се генерал Кендъл. — Това не ви е Нюрнберг. Честно казано, няма валидна защита, която вие двамата да приложите. Осъждането и екзекуцията му — както и вашата — са свършен факт.

Отведоха я обратно в Библиотеката, където Уилърд, щом видя мъртвешки бледото ѝ лице, донесе нов чайник с цейлонски чай. Тримата седнаха до прозореца. Четвъртият стол, натрапчиво празен, беше обвинение към Сорая. Жалкият провал на нейната мисия се утежняваше от извода, че сериозно е подценила Лавал. Неговото самодоволно, свръх агресивно поведение я беше успокоило и тя допусна ужасната грешка да мисли, че е човек, който автоматично ще я подцени.

Тя се бореше със стягането в гърдите, с надигащата се паника и усещането, че двамата с Тайрон са попаднали в безизходна ситуация. Възползва се от ритуала с чая, за да се съсредоточи отново. За първи път в живота си сложи сметана и захар и изпи напитката като лекарство.

Опитваше се да се отърси от шока и да накара мозъка си да работи нормално. Знаеше, че за да помогне на Тайрон, трябва да се измъкне оттук. Ако Лавал смяташе да я обвини, както заплаши, че ще постъпи с Тайрон, вече да са я вкарали в някоя съседна килия. Фактът, че я върнаха в Библиотеката, беше светлина в мрака. Тя реши засега да позволи сценарият да се разиграва по правилата на Лавал и Кендъл.

В мига, в който Сорая остави чашата си на масата, Лавал атакува.

— Както казах и преди, госпожо директор, най-жалкото е, че и вие сте въвлечена. Ще ми е неприятно да ви изгубя като съюзник — макар сега да виждам, че всъщност никога не сте била мой съюзник.

Тази кратка реч звучеше като предварително подготвена, сякаш Лавал отново предъвкваше всяка дума.

— Честно казано — продължи той, — като се върна назад, виждам, че сте ме лъгала от самото начало. Изобщо не сте имала никакво намерение да засвидетелствате верността си към АНС, нали? — Той въздъхна, сякаш беше декан по дисциплината, който се обръща към блестящ, но хронично своенравен студент. — Ето защо не мога да повярвам, че сте подготвила този заговор сама.

— Ако обичах да се хващам на бас — каза Кендъл, — щях да се обзаложа, че заповедите ви идват от най-горе.

— Истинският проблем е Вероника Харт. — Лавал разпери ръце. — Може би в светлината на това, което се случи днес, ще успеете да видите нещата през нашите очи.

Сорая нямаше нужда от синоптик, за да разбере откъде духа вятърът. Като удържаше тона си умишлено неутрален, тя каза:

— С какво мога да ви бъда полезна?

Лавал сърдечно се усмихна, обърна се към Кендъл и каза:

— Виждаш ли, Ричард, директорката може да ни бъде от полза, въпреки че ти си резервиран към нея. — Той бързо се обърна пак към Сорая и доби сериозно изражение. — Генералът иска да даде и двама ви под съд с цялата строгост на закона, който — излишно е да напомням — наистина е много строг.

Тяхната отработена схема с доброто и лошото ченге щеше да ѝ се стори клише, освен ако не беше наистина, с горчивина си мислеше Сорая. Знаеше, че Кендъл ужасно я мрази — не беше направил усилие да прикрие своето презрение. В края на краищата, той беше военен. Вероятността да докладва пред по-високопоставена от него жена беше немислима, направо смехотворна. Окото на Кендъл не беше трепнало и за Тайрон, затова залавянето на младия мъж ѝ се струваше толкова непоносимо.

— Разбирам, че в това положение не мога да се защитавам — каза тя, като се мразеше, че трябва да прави поклони пред това презряно човешко същество.

— Отлично, тогава ще започнем от тази позиция.

Лавал погледна нагоре към тавана и създаде впечатление на човек, който се опитва да реши как да продължи. Но тя подозираше, че той знае много добре какво прави, знае каква ще е всяка следваща стъпка.

Погледът му се прикова в нейния.

— Както аз го виждам, проблемът се състои от две части. Едната засяга вашия приятел долу, в затвора. Втората включва вас.

— Повече се тревожа за него — отвърна Сорая. — Как мога да го измъкна?

Лавал се размърда на стола си.

— Да разгледаме първо вашата ситуация. Можем да извадим косвени улики срещу вас, но без преки свидетелски показания от вашия приятел...

— Тайрон — каза Сорая. — Името му е Тайрон Елкинс.

За да ѝ набие в главата кой всъщност води този разговор, Лавал съвсем умишлено я пренебрегна.

— Без преки свидетелски показания от вашия приятел няма да стигнем далеч.

— Преки показания ние ще измъкнем — каза Кендъл — още щом симулираме удавяне.

— Не — отвърна Сорая. — Не можете.

— Защо, защото е незаконно ли? — захили се Кендъл.

Сорая се обърна към Лавал.

— Има друг начин. И вие, и аз знаем, че има.

Лавал не отвърна веднага и засили напрежението.

— Казахте ми, че вашият източник за признаване на подслушваните разговори от „Тифон“ е неприкосновен. Това мнение още ли важи?

— Ако ви кажа, ще пуснете ли Тайрон да си върви?

— Не — каза Лавал. — Но вие ще сте свободна да си тръгнете.

— Ами Тайрон?

Лавал кръстоса крак върху крак.

— Нека решаваме нещата едно по едно, става ли?

Сорая кимна. Тя знаеше, че докато седи тук, няма накъде да лавира.

— Източникът ми беше Борн.

Лавал изглеждаше стреснат.

— Джейсън Борн? Занасяте ли ме?

— Не, господин Лавал. Той знае за Черния легион и че са прикривани от Източното братство.

— Откъде, по дяволите, го знае?

— Нямахме време да ми каже, дори и да е имал намерение — отвърна тя. — Наоколо имаше прекалено много агенти на АНС.

— Инцидентът от „Фриър“ — каза Кендъл.

Лавал вдигна ръка.

— Вие му помогнахте да избяга.

Сорая поклати глава.

— Всъщност той мислеше, че аз съм се организирала срещу него.

— Интересно — Лавал се потупа по устата. — Дали още мисли така?

Сорая реши, че е време за малко неподчинение, за една малка лъжа.

— Не знам. Джейсън има склонност към параноя, така че е възможно.

Лавал изглеждаше замислен.

— Може би ще успеем да използваме това в наш интерес.

Генерал Кендъл изглеждаше отвратен.

— Значи, с други думи, цялата тази история за Черния легион може да не е нищо повече от фантазиите на един лунатик.

— Или, по-вероятно, умишлена дезинформация — каза Лавал.

Сорая поклати глава.

— И защо да го прави?

— Кой може да каже защо той прави каквото и да е? — Лавал бавно отпи глътка от своето уиски, вече разредено от стопените кубчета лед. — Да не забравяме, че Борн е бил бесен, когато ви е казал за Черния легион. Според собственото ви признание той е мислел, че сте го предали.

— Имате право — Сорая не беше толкова глупава, че да защитава Борн пред тези хора. Колкото повече човек спореше с тях, толкова по-здро се окопаваха в позицията си. Можеха да повдигнат обвинение срещу Джейсън от страх и ненавист. Не защото, както твърдяха те, беше нестабилен, а защото той просто нехаеше за техните правила и разпоредби. Вместо да ги презира — нещо, с което директорите бяха наясно и знаеха как да управляват, — той ги унищожаваше.

— Разбира се, че имам. — Лавал остави чашата си. — Да минем на вашия приятел. Уликите срещу него са железни, очевидни, няма абсолютно никаква надежда за обжалване или смекчаване.

— Нека яде пасти — обади се Кендъл.

— Между другото, Мария Антоанета никога не е казвала това — каза Сорая.

Кендъл свирепо я изгледа, а Лавал продължи:

— „Нека наказанието е според престъплението“ ще е по-уместно. Или във вашия случай, „Нека изкуплението е според престъплението“. — Той отпрати приближаващия се Уилърд. — Това, което ще искаме от вас, директоре, е доказателство — неоспоримо доказателство, — че подстрекател за вашето незаконно нападение в територията на АНС е Вероника Харт.

Сорая знаеше какво иска той от нея.

— Значи, общо взето, говорим за размяна на пленници — Харт за Тайрон.

— Схванахте напълно — отвърна Лавал, явно доволен.

— Ще трябва да помисля по въпроса.

Лавал кимна.

— Приемлива молба. Ще кажа на Уилърд да ви приготви обяд. — Той погледна часовника си. — Двамата с Ричард имаме среща след петнайсет минути. Ще се върнем след около два часа. Дотогава може да обмисляте отговора си.

— Не, трябва да помисля върху това в друга среда — каза Сорая.

— Директор Мур, като се има предвид предишната ви измама, това ще е грешка от наша страна.

— Обещахте, че мога да си тръгна, ако ви кажа кой е източникът ми.

— И така ще стане, когато се съгласите с условията ми. — Той се изправи, а с него и

Кендъл. — Двамата с вашия приятел влязохте тук заедно. Сега сте тясно свързани.

Борн изчака, докато Гала горе-долу се съвземе. Тя се облече, разтреперана, и нито веднъж не погледна към тялото на мъртвия агент.

— Съжалявам, че бе въвличена в това — каза Борн.

— Не, не съжаляваш. Без мен ти никога нямаше да се добереш до Иван. — Гала ядосано пъкна краката в обувките си. — Това е кошмар — каза тя сякаш на себе си. — Всеки момент ще се събудя в леглото си и нищо подобно няма да се е случило.

Борн я поведе към вратата.

Гала пак потрепери, докато внимателно заобикаляше тялото.

— Излизаш с лоша компания.

— Ха-ха, добре го каза — отвърна тя, докато вървяха по коридора. — В нея влизаш и ти.

Миг по-късно той й направи знак да спре. Като коленичи, той докосна с върха на пръста си влажно петно на килима.

— Какво е това?

Борн огледа пръста си.

— Кръв.

Гала тихо изскимтя.

— Защо пък тук?

— Добър въпрос — отвърна Борн, докато пълзеше по коридора. Забеляза малко петно пред една тясна врата. Дръпна я със сила да се отвори и включи лампата в сервизното помещение.

— Боже — каза Гала.

Вътре имаше сгърчено тяло с куршум в челото. Беше голо, но в ъгъла беше струпана купчина дрехи, очевидно на агента от АНС. Борн застана на колене и ги претърси, като се надяваше да открие някакъв документ за самоличност, но напразно.

— Какво правиш? — изплака Гала.

Борн забеляза малък триъгълник от тъмнокафява кожа, който стърчеше изпод трупа и се виждаше само от този ъгъл в ниското. Той извъртя трупа настрани и откри портфейл.

Документът за самоличност на мъртвеца щеше да се окаже полезен, тъй като Борн сега нямаше нито един от своите. Името, под което се беше регистрирал, вече беше безполезно, защото в момента, в който откриеха трупа в стаята на Фьодор Илянович Попов, след него щеше да тръгне масирана хайка. Борн се пресегна и взе портфейла.

После стана, грабна Гала за ръката и се измъкна навън. Той настоя да вземат служебния асансьор до кухнята. Оттам беше съвсем просто да намерят задния изход.

Навън пак беше завалял сняг. Вятърът, който косо връхлиташе откъм площада, беше смразяващ и безмилостен. Като махна на едно такси, Борн смяташе да даде на шофьора адреса на Галината приятелка, после осъзна, че Яков, таксиджията, който работеше за АНС, знае този адрес.

— Влизай в таксито — тихо каза Борн на Гала. — Но се пригответи да излезеш бързо и да направиш точно каквото ти кажа.

На Сорая не й трябваха два часа, за да вземе решение; не й трябваха даже и две минути.

— Добре — каза тя. — Ще направя всичко необходимо, за да изведе Тайрон оттук.

Лавал се обърна и я погледна.

— Така, подобна капитулация щеше да ме зарадва, ако не знаех, че си малка лицемерна кучка. За съжаление — продължи той — в твой случай вербалната капитулация няма да е толкова убедителна, колкото би била в други. При това положение генералът ще ти даде да разбереш кристално ясно последствията, ако решиш пак да ни измамиш.

Сорая се изправи заедно с Кендъл.

Лавал я спря с гласа си.

— О, госпожо директор, когато си тръгнете оттук, ще трябва утре до десет часа сутринта да сте взела решение. Тогава ще ви очаквам отново тук. Надявам се, че съм бил ясен.

Генералът я изведе от Библиотеката и се насочи надолу по коридора до вратата към мазето. В мига, в който видя къде я води, Сорая каза:

— Не! Не правете това. Моля ви. Няма нужда.

Но Кендъл, с изправен гръб, сякаш беше глътнал бастун, не й обърна внимание. Когато тя се поколеба пред обезопасената врата, той я сграбчи здраво за лакътя и я поведе надолу по стълбите.

След малко тя се озова в същото наблюдателно помещение. Тайрон беше на колене, с китки, пристегнати върху плота на масата, която беше по-висока от нивото на раменете. Тази поза беше невероятно болезнена и унижителна. Торсът му беше избутан напред, а лопатките на раменете — назад.

Сърцето на Сорая се изпълни с ужас.

— Достатъчно — каза тя. — Разбрах. Постигнахте целта си.

— Без съмнение — отвърна генерал Кендъл.

Сорая успя да различи две неясни фигури, които се движеха из килията. Тайрон също ги беше усетил. Той опита да се извърти, за да види какво ще правят. Един от мъжете нахлузи черна качулка на главата му.

„Боже мой, каза си Сорая. Какво имаше в ръцете на другия мъж?“

Кендъл със сила я тласна към стъклото, през което се виждаше само в едната посока.

— Ако приятелят ти го интересува, ние още загряваме.

Две минути по-късно започнаха да пълнят резервоара за симулирано удавяне. Сорая закрещя.

Борн помоли шофьора на таксито да мине покрай входа на хотела. Всичко изглеждаше спокойно и нормално, което значеше, че телата на седмия етаж още не са намерени. Но нямаше да мине много време, преди някой да тръгне да търси изчезналия сервитьор от рум сървиса.

Борн насочи вниманието си към улицата, като търсеше Яков. Таксиджията още стоеше извън колата си и говореше със свой колега шофьор. Борн посочи Яков на Гала и тя го разпозна. Когато минаха площада, той каза на техния шофьор да спре отстрани до двамата.

Обърна се към Гала.

— Искам да отидеш при Яков и да му кажеш да те закара до Университетския площад и Воробьовите възвишения. — Борн говореше за върха на единствения хълм в иначе равнинния град. Там влюбени и студенти ходеха да се напиват, да правят любов и да пушат трева, докато се любуваха на града. — Чакай ме там и каквото и да правиш, не излизай от колата. Кажи на таксиджията, че имаш среща там.

— Но точно той ни шпионираше — каза Гала.

— Не се тревожи — увери я Борн. — Аз ще съм точно зад теб.

Гледката откъм Воробьовите възвишения не беше чак толкова величествена. Първо най-отпред по средата се виждаше грозната грамада на стадион „Лужники“. Следваха заострените кули на Кремъл, които трудно щяха да вдъхновят и най-страстните любовници. Но въпреки това нощем беше романтично, доколкото това беше възможно в Москва.

Борн, който беше накарал своя таксиджия да проследи таксито на Гала по целия път дотам, се успокои, че на Яков му е наредено само да наблюдава и после да докладва. Във всеки случай АНС се интересуваше от Борн, а не от младата блондинка.

Като пристигнаха на възвишението, Борн плати цената, за която се беше договорил в началото на курса, закрачи по тротоара и влезе на предната седалка в таксито на Яков.

— Хей, какво става? — попита онзи. После разпозна Борн и затършува за пистолета „Макаров“, който държеше в ръчно ушита торбичка под овехтялото табло.

Борн отблъсна ръката му и го държа притиснат към седалката, докато не взе оръжието. Насочи го към Яков.

— На кого докладваш?

— Защо ти не седнеш на моето място и всяка нощ да обикаляш „Садовое кольцо“, да се влачиш безкрайно по „Тверская“, разни камикадзета да ти крадат клиентите и да печелиш достатъчно, за да живееш — занарежда пискливо Яков.

— Не ме интересува защо се продаваш на АНС — отвърна му Борн. — Искам да знам на кого докладваш.

Яков вдигна ръка.

— Чуй ме, чуй, аз съм от Бишкек в Киргизстан. Там не е много хубаво, кой може да си изкарва хляба там? Затова взех семейството си и дойдох в Русия, туптящото сърце на новата федерация, където улиците са павирани с рубли. Но когато пристигнах тук, ме приеха като боклук. Хората на улицата заплюваха жена ми. Биеха децата ми и ги наричаха с ужасни имена. Не можех да си намеря работа. „Москва за московчаните“ — постоянно слушам все този рефрен. Затова станах таксиджия — нямах друг избор. Но този живот, сър, нямаш представа колко е труден. Понякога след дванайсет часа си отивам вкъщи със сто рубли, друг път с нищо. Няма право да ме критикуват, че взимам парите на американците. Русия е корумпирана, но Москва е

повече от корумпирана. Нямам думи колко са зле нещата тук. Правителството е съставено от главорези и престъпници. Престъпниците грабят природните богатства на Русия — нефт, природен газ, уран. Всеки взима, взима, взима, за да си купи големи вносни коли, да има различно момиче за всеки ден от седмицата и дача в Маями Бийч. И какво остава за нас? Картофи и цвекло, ако работим по осемнайсет часа на ден и ако имаме късмет.

— Аз не съм настроен враждебно към теб — каза Борн. — Имаш право да си изкарваш хляба. — Той подаде на Яков пълна шепа долари.

— Не се виждам с никого, сър, кълна се. Чувам само гласове по мобилния. Всички пари идват в една кутия по пощата...

Борн внимателно постави дулото на пистолета в ухото на Яков. Таксиджията се сви и отправи печален поглед към Борн.

— Моля ви, моля ви, сър, какво съм направил?

— Видях те пред „Метропол“ с човека, който се опита да ме убие.

— Да ви убие ли? Аз съм нает просто да наблюдавам и да докладвам. Нямам представа за...

Борн го удари.

— Спри да лъжеш и ми кажи каквото искам да знам.

— Добре, добре. — Яков се тресеше от страх. — Американецът, който ми плаща, се казва Лоу. Харис Лоу.

Борн го накара да направи подробно описание на Харис Лоу, после взе телефона на Яков.

— Излизай от колата — каза му.

— Но, сър, отговорих на всичките ви въпроси — възрази Яков. — Всичко ми взехте. Какво искате още?

Борн се пресегна през него, отвори вратата, после го изтика навън.

— Това място е всеизвестно. Непрекъснато сноват таксите. Ти сега си богат човек.

Използвай част от парите, които ти дадох, за да те закарат вкъщи.

Като се пъхна зад волана, Борн включи жигулито на скорост и пое към центъра на града.

Харис Лоу беше издокаран мъж с тънички мустачки. Имаше преждевременно побеляла коса и червендалесто лице. Това че беше прекарал последните единайсет години в Москва на работа в АНС, беше заради баща му, който беше вървял по същия опасен път. Лоу беше превърнал баща си в идол, искаше да е като него. Също като него звездите и нашивките бяха татуирани в душата му. В колежа играеше бек, премина щателна физическа подготовка, за да стане полеви агент на АНС, беше залавял терористи в Афганистан и на Африканския рог. Не се боеше да влезе в ръкопашен бой или да убие своя обект. Правеше го за Бог и за родината.

По време на единайсетте години в столицата на Русия Лоу си беше спечелил много приятели, някои от които синове на бащините му приятели. Разполагаше с мрежа от „апаратчици“ и „силовици“, за които най-важният принцип беше услуга за услуга. Харис не хранеше илюзии. За да подпомогне каузата на страната си, щеше да послужи на всеки — стига да му върнат услугата.

Лоу чу за убийствата в хотел „Метропол“ от свой приятел в кабинета на главния прокурор, който беше усетил полицейската връва. Харис се срещна с този човек до хотела и беше един от първите, отишли на място.

Не се интересуваше от трупа в сервизното помещение, но веднага разпозна Антъни Праусис. Като се оттегли от местопрестъплението, той отиде до стълбището встрани от коридора на седмия етаж и набра на мобилния си телефон номер отвъд океана. Миг по-късно Лутър Лавал

се обади.

— Имаме проблем — каза Лоу. — Прауис беше изваден от строя и ликвидиран.

— Това е много обезпокоително — отвърна Лавал. — Имаме агент изменник на свобода в Москва, който сега е убил един от нашите. Мисля, че знаеш какво да правиш.

Лоу разбра. Нямаше време да пращат друг от специалистите по мокри поръчки на АНС, което значеше, че той сам трябва да ликвидира Борн.

— Сега, след като е убил американски гражданин — каза Лавал, — ще известя московската милиция и кабинета на главния прокурор. Ще имат същата негова снимка, която ще пратя и на твоя мобилен до един час.

Лоу се замисли за момент.

— Въпросът е да го проследим. Москва малко изостава на опашката за наблюдателни камери.

— На Борн ще му трябват пари — отвърна Лавал. — Не можеше да пренесе достатъчно през митницата, когато кацна, което значи, че не би опитал. Трябва да си е открил сметка в местна московска банка. Накарай местните бързо да ти помогнат с наблюдение.

— Смятайте го за уредено — каза Лоу.

— И, Харис, не прави същата грешка, която Прауис направи с Борн.

Борн заведе Гала в апартамента на приятелката ѝ, който беше разточителен дори по американските стандарти. Приятелката ѝ Лорейн беше американка от арменски произход. Тъмните ѝ очи и коса и смуглото лице само засилваха нейната екзотичност. Тя прегърна и целуна Гала, топло поздрави Борн и ги покани да останат и да пийнат чай.

Щом той тръгна да обикаля стаите, Гала каза:

— Той се тревожи за моята безопасност.

— Какво е станало? — попита Лорейн. — Добре ли си?

— Ще се оправи — каза Борн, докато влизаше обратно във всекидневната. — Всичко ще мине за един-два дни. — След като се увери в безопасността на апартамента, той ги остави с предупреждение да не отварят вратата на никого, когото не познават.

Иван Волкин насочи Борн към „Новослободская“ 20, където щеше да се състои срещата с Дмитрий Маслов. Отначало Борн помисли, че има късмет, щом таксиджията, на когото махна, знаеше как да намери адреса, но когато стигна там, разбра защо. „Новослободская“ 20 беше адресът на „Мотър-хоум“ — нов клуб, претъпкан с младежи. Над централния островен бар гигантски плоски екрани излъчваха американски футбол, бейзбол, баскетбол, английско ръгби и футбол от Световното първенство. Подът в основното помещение беше пълен с маси за руски бiliarд и американски пул. Като следваше указанията на Волкин, Борн се насочи към задното помещение, обзаведено като стая за пушене на наргиле в арабски стил. Беше пълно със застъпващи се килими, възглавници в искрящи цветове и, разбира се, пъстри месингови наргилета, от които пушеха развеселени мъже и жени.

Двама прекалено мускулести служители на клубната охрана спряха Борн на вратата и той им каза, че е дошъл да се види с Дмитрий Маслов. Един от тях посочи излегнат мъж, който пушеше наргиле в далечния ляв ъгъл.

— Маслов — каза Борн, когато стигна купчината възглавници около ниска месингова маса.

— Казвам се Евгений. Маслов не е тук. — Мъжът му даде знак. — Седни, ако обичаш.

Борн се поколеба за момент, после седна на една възглавница срещу Евгений.

— Къде е?

— Мислеше, че ще е толкова просто? Едно обаждане и пуф! Внезапно ще се появи като дух от лампа? — Евгений поклати глава и предложи на Борн чибука. — Приятно е. Пробвай малко.

Борн отказа и Евгений сви рамене, смукна дълбоко в дробовете си, задържа дима, после го изпусна със звучно свистене — Защо искаш да видиш Маслов?

— Въпросът е между мен и него — отвърна Борн.

Евгений пак сви рамене.

— Както искаш. Маслов е извън града.

— Тогава защо ми казаха да дойда тук?

— За да те преценим, да видим дали си сериозен човек. Да видим дали Маслов ще реши да се срещне с теб.

— Маслов се доверява на други хора да взимат решения вместо него?

— Той е зает човек. Има да мисли за други неща.

— Като например как да спечели войната с Азерите? — Евгений присви очи.

— Вероятно ще можеш да се видиш с Маслов следващата седмица.

— Трябва да го видя сега — каза Борн.

Евгений сви рамене.

— Както казах, той не е в Москва. Но може да се върне утре сутринта.

— Защо не го уредиш?

— Бих могъл — отвърна Евгений, — но ще ти струва пари.

— Колко?

— Десет хиляди.

— Десет хиляди долара, за да говоря с Дмитрий Маслов?

Евгений поклати глава.

— Американският долар много се обезцени. Десет хиляди швейцарски франка.

Борн се замисли за момент. Той нямаше толкова пари у себе си, а и определено не бяха в швейцарски франкове. Но имаше информацията, която Баронов му беше дал за сейфа в хранилището на Московската банка. Проблемът беше, че е на името на Фьодор Иванович Попов, който несъмнено сега беше издирван за разпит относно тялото на мъжа в стаята му в хотел „Метропол“. Но нямаше друг начин. Трябваше да поеме този риск.

— Ще имам парите утре сутринта — каза.

— Това ще е достатъчно.

— Но ще ги дам на Маслов и на никой друг.

Евгений кимна.

— Договорено. — Той написа нещо на парче хартия и го показа на Борн. — Бъди на този адрес утре по обяд. — После драсна клечка кибрит и я задържа до крайчеца на хартията, докато напълно изгори и стане на пепел.

В своя временен щаб в Гринделвалд Семьон Икупов прие новината за смъртта на Харун Илиев много тежко. Беше виждал доста мъртъвци, но Харун Илиев му беше като брат. Дори още по-близък, защото двамата не носеха товара на родственици, който да задръства и изкривява тяхната привързаност. Икупов беше разчитал на мъдрите съвети на Харун. Загубата му наистина беше ужасна.

Мислите му се прекъсваха от организирания хаос наоколо. Голям брой хора инсталираха компютърни станции, включени към сателитни предаватели, мрежи за наблюдение, общодостъпен обмен на видео данни от важни хъбове по целия свят. Приближаваха се до

финалния етап на подготовка за атаката на Черния легион. Всяка система за проверка трябваше да бъде подробно изследвана и анализирана, лицата на подозрителните хора се отделяха и преминаваха през множество програми, които можеха да разпознават индивиди. По този начин операторите на Икупов сглобяваха в реално време парче по парче сцената, срещу която бяха планирали да извършат нападението.

Икупов си даде сметка, че трима от неговите помощници са се струпали около бюрото му. Явно опитваха да говорят с него.

— Какво има? — беше сприхав. Трябваше да прикрива по-добре мъката и разсеяността си.

Исмаил, най-старшият от помощниците, се покашля.

— Искане да знаем кого смятате да изпратите след Джейсън Борн сега, след като Харун...

— гласът му затихна.

Икупов беше размишлявал по същия въпрос. Беше направил наум списък с доста възможни варианти, но продължаваше да зачерква повечето по една или друга причина. Сега, след като Исмаил пак постави въпроса, той вече знаеше.

Погледна към разтревожените лица на помощниците си.

— Отивам аз. Аз ще тръгна след Борн.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В Старата ботаническа градина беше неприятно горещо и влажно като в тропическа гора. Огромните стъклени панели бяха замъглени от капчиците вода, които се стичаха по повърхността им. Мойра, която вече беше свалила ръкавиците и дългото си зимно палто, сега се отърва и от дебелия английски пуловер, който щеше да я пази от сутрешната мюнхенска влага и студ.

Когато ставаше дума за германски градове, тя предпочиташе Берлин пред Мюнхен. От една страна, Берлин от много години беше на гребена на вълната по отношение на поп музиката. Тъкмо в Берлин възстановяваха творческата си енергия поп икони като Дейвид Бауи, Брайън Ино и Лу Рийд, които идваха да чуят какво свирят музикантите от новото поколение. От друга страна, градът не беше забравил завещаното от войната. Берлин беше като жив музей, който се преобразяваше с всяка глътка въздух.

Но имаше и съвсем лична причина Мойра да предпочита Берлин. Тя идваше тук горе-долу по същата причина като Бауи — за да се избави от баналните навици, да подиша свежия въздух на град, който не приличаше на другите познати на Мойра градове. Още от детството си тя се отегчаваше от обичайното. Всеки път се чувстваше принудена да бъде в компания, защото от онова, което правеха нейните приятели, на нея ѝ се струваше, че губи част от себе си. Постепенно осъзна, че приятелите ѝ престанаха да бъдат личности и попадаха в едно стеснено „те“, което тя смяташе за отблъскващо. Единственият начин да избяга беше да напусне Съединените щати.

Можеше да избере Лондон или Барселона, както бяха направили някои други второкурсници от колежа, но тя беше луда по Бауи и „Велвет Ъндърграунд“, затова избра Берлин.

Ботаническата градина е построена в средата на деветнайсети век като изложбена зала, но осемдесет години по-късно била унищожена от пожар и възродена за нов живот като обществен парк. Грамадата на предвоенния Фонтан на Нептун навън хвърляше сянка върху мястото, на което тя се разхождаше.

Многообразието от великолепни образци, изложени в остъкленото пространство, само подчертаваше факта, че самият Мюнхен беше без жизненост и духовна искра. Той беше сив град на *Untermenschen*^[1], бизнесмени, безлични като града, и фабрики, които бълваха дим в схлупеното, навъсено небе. Освен това беше средоточие на мюсюлманската дейност в Европа, което според класическата формула действие-противодействие го беше превърнало в разсадник на неонацистки скинхедове.

Мойра погледна часовника си. Беше точно девет и половина сутринта и с широки крачки към нея се приближаваше Ноа. Изглеждаше невъзмутим, делови и сдържан, но не беше лош човек. Ако той беше инструктор, би го отхвърлила — беше достатъчно високопоставена, за да внушава респект. А Ноа имаше респект към нея, тя беше сигурна в това.

В много отношения той ѝ напомняше за Йохан, човекът, който я вербува, докато беше в университета. Всъщност Йохан не се свърза с нея в колежа — беше твърде предпазлив, за да го направи. Помоли приятелката си да се обърне към Мойра, като правилно беше преценил, че тя ще бъде по-отзивчива към своя състудентка. Накрая Мойра се срещна с него и остана заинтригувана от онова, което ѝ предлагаше, а останалото беше история. Е, не точно. Тя никога не разказа на никого, включително на Мартин и на Борн, за кого всъщност работеше. Ако го направеше, щеше да наруши договора си с фирмата.

Тя спря пред нежнорозовите цветове на една орхидея, пръснати като лунички по носа на момиче. Берлин беше и мястото на първата ѝ страстна любов, когато ти се подкосяват краката и

се замъглява бъдещето и чувството за отговорност. Тази история почти я съсипа, подхвана я като вихър и докато траеше, Мойра изгуби всякакво усещане за реалност. Превърна се в сексуален инструмент, на който свиреше нейният любовник. Каквото поискаше той, искаше го и тя, до пълно обезличаване.

Накрая тъкмо Йохан я спаси, но процесът беше безкрайно болезнен. Особено защото два месеца по-късно любовникът ѝ умря. Яростта ѝ към Йохан беше безмерна; тя възненавидя приятелството им, пренебрегна доверието, което хранеха един към друг. Мойра никога нямаше да забрави този урок. Това беше една от причините, заради които не си позволи да се влюби в Мартин, макар понякога да копнееше за неговата ласка. Джейсън Борн беше съвсем друга история, защото Мойра отново беше завладяна от вихъра. Но този път не беше слаба. Сега беше зряла и знаеше повече. Но и Борн не искаше нищо от нея. Не се стремеше нито да води, нито да доминира над нея. Всичко с него беше ясно и открито. Тя се премести до друга орхидея, този път тъмна като нощ, с малко жълто фенерче, скрито в средата. Помисли си, че никога досега не беше срещала мъж, който така добре владее себе си въпреки личните си проблеми. Тя откриваше в неговата самоувереност неустоим афродизиак, а също и мощна противоотрова за вътрешната си меланхолия.

И пак видя в това ирония. Ако го попитаха, Борн със сигурност би казал, че е песимист, но тъй като и тя беше песимистка, веднага разпознаваше оптимистите. Борн би се заел с най-безизходната ситуация и някак би намерил решение. Само най-големите оптимисти бяха способни на това.

Тя чу тихите стъпки и се обърна, за да посрещне Ноа. Макар да беше роден в Израел, той вече можеше да мине за германец, може би защото дълго време беше живял в Берлин. Беше протеже на Йохан и двамата бяха много близки. Когато убиха Йохан, Ноа зае мястото му.

— Здравей, Мойра. — Имаше тясно лице и тъмна, преждевременно прошарена коса. Дългият му нос и сериозното изражение на устата създаваха усещане за нещо абсурдно. — Виждам, че Борн го няма.

— Направих всичко възможно да го кача на самолета на „Некст Джен“.

Ноа се усмихна.

— Сигурен съм, че е така.

Той направи знак и двамата тръгнаха да се разхождат. В тази унила сутрин наоколо имаше малко хора и нямаше опасност да ги подслушват.

— Но за да съм честен, от това, което ми каза, залогът е бил много голям.

— Не съм разочарована — отвърна Мойра. — Отвратих се от цялата случка.

— Така е, защото имаш чувства към него.

— И какво от това? — Мойра зае отбранителна позиция.

— Ти ми кажи. — Ноа внимателно я наблюдаваше. — Общото мнение на нашите партньори е, че твоите емоции пречат на работата ти.

— Това пък откъде го измислиха, по дяволите? — ядоса се тя.

— Искам да знаеш, че съм на твоя страна. — Гласът му беше като на психоаналитик, който успокоява развълнуван пациент. — Проблемът е, че ти трябваше да дойдеш тук още преди няколко дни. — Те минаха покрай работничка, която прекопаваше леха с африкански теменужки. Когато я отминаха, Ноа продължи: — После идваш и водиш Борн със себе си.

— Казах ти. Все още се опитвах да го вербувам.

— Недей да лъжеш лъжец, Мойра. — Той скръсти ръце на гърдите си. Когато отново заговори, всяка негова дума тежеше на мястото си. — Има сериозна загриженост, че твоите приоритети не са правилни. Имаш задача, и то жизненоважна. Фирмата не може да си позволи вниманието ти да се отклонява.

— Да не казваш, че искаш да ме замениш?

— Такава възможност беше обсъждана — призна той.

— Глупости. На този късен етап никой не познава проекта по-добре от мен.

— Но после се появи друго мнение: да се оттеглим от проекта.

Мойра беше потресена.

— Не би го направил.

Ноа продължаваше да я гледа.

— Партньорите решиха, че в този момент е за предпочитане да се оттеглим, вместо да се провалим.

Мойра пламна.

— Не можеш да се оттеглиш, Ноа. Няма да се проваля.

— Опасявам се, че вече няма такъв вариант — отвърна той. — Защото решението беше взето. Що се отнася до нула седемстотин, тази сутрин официално уведомихме „Некст Джен“, че сме се оттеглили от проекта.

Той ѝ подаде пакет.

— Ето новата ти задача. Днес следобед заминаваш за Дамаск.

Аркадин и Девра стигнаха до моста на Босфора, когато слънцето изгряваше. Докато слизаха от суровите, потънали в сняг планини, сваляха катове дрехи от себе си, а тук утрото беше ясно и топло. Яхти за разходка и заедно с тях огромни танкери пореха вълните на Босфора в различни посоки. Въздухът, свеж, влажен, наситен със соли и минерали, беше невероятно облекчение след сухата, тежка зима във вътрешността на страната.

През нощта спираха на всяка бензиностанция, западнал мотел или отворен магазин, търсейки Хайнрих, следващия куриер от мрежата на Пьотър.

Когато дойде ред на Аркадин да смени Девра, тя се премести на мястото до шофьора, опря глава на вратата и заспа дълбоко. В съня си тя беше кит, който плуваше в черна, ледена вода, в дълбините, където не проникваха слънчеви лъчи. Под нея имаше бездънна пропаст. Пред Девра стоеше тъмна фигура. Не знаеше защо, но, изглежда, беше наясно, че трябва да последва тази фигура, да я настигне и разпознае. Враг ли беше или приятел? От време на време гърлото и главата ѝ се изпълваха със звук, който изпращаше през мрака. Но не получи отговор. Наоколо нямаше други китове, така че какво преследваше, какво искаше да открие толкова отчаяно? Нямаше кой да ѝ помогне. Тя се уплаши. Ужасът ѝ се засилваше все повече...

Остана затаен в нея и когато стресната се събуди в колата до Аркадин. Сивкавата светлина преди зазоряване, която пропълзяваше в пейзажа, правеше всяка форма непозната и смътно заплашителна.

Двайсет и пет минути по-късно те вече бяха в кипящото, шумно сърце на Истанбул.

— Хайнрих обича да прекарва времето си преди полета в Килиос, по плажовете в северните предградия — каза Девра. — Знаеш ли как да стигнеш до там?

Аркадин кимна.

— Районът ми е познат.

Те си проправиха път през Султанахмет, сърцето на стария Истанбул, после поеха по моста „Галата“, който се простираше над Златния рог, на север към Каракьой. В по-стари времена, когато Истанбул е бил познат като Константинопол, столица на Византийската империя, Каракьой е бил могъща генуезка търговска колония. Щом стигнаха средата на моста, Девра погледна на запад, към Европа, а после на изток, през Босфора, към Юскюдар и Азия.

Навлязоха в Каракьой със стърчащата над него каменна кула „Галата“ с конусовиден връх

— тя беше един от паметниците, които заедно с Топкапъ сарай и Синята джамия се извисяваха в небето на съвременния град.

Килиос се простираше по брега на Черно море на трийсет и пет километра северно от Истанбул. През лятото беше известен плажен курорт, претъпкан от хора, които плуваха, хапваха в ресторантите, наредени покрай брега, купуваха си слънчеви очила и сламени шапки, приличаха се на слънцето или просто мечтаеха. През зимата там цареше тъжна атмосфера и плажът заприличваше на поизкуфяла важна дама. В тази огряна от слънцето сутрин, под синьото, безоблачно небе имаше хора, които се разхождаха по брега — млади влюбени, хванати за ръце, майки с малки деца, които се смееха и тичаха към водата, а после побягваха назад, като крещяха от страх и удоволствие, когато морската пяна се разбиваше близо до тях. Един старец седеше на сгъваемо столче и пушеше крива, свита на ръка цигара, от която излизаше зловоние като от комин на цех за щавене на кожи.

Аркадин паркира колата, излезе и се протегна след дългото шофиране.

— Ще ме познае още щом ме види — каза Девра, без да помръдне. Тя описа подробно Хайнрих. Точно преди Аркадин да тръгне към плажа, Девра добави: — Обича да си топи краката във водата. Казва, че това го заземява.

Долу на плажа беше достатъчно топло и мнозина бяха свалили връхните си дрехи. Един мъж на средна възраст, гол до кръста, седеше със свити колене, обърнал лицето си към слънцето като хелиотроп. Деца копаеха пясъка с жълти лопатки с картинки на канарчето Туити и го изсипваха в розови пластмасови кофички, нашарени с образа на прасенцето Петуния. Двама влюбени бяха спрели на брега, прегръщаха се и страстно се целуваха.

Аркадин продължи нататък. Точно зад тях на прибойя стоеше бос мъж. Панталоните му бяха навити; обувките, с пъхнати в тях чорапи, бяха оставени наблизо на пясъка. Той се вирираше в далечината, осеяна с танкери, малки като части от лего, които бавно напредваха по синия хоризонт. Описанието на Девра беше не само подробно, беше точно. Мъжът на прибойя беше Хайнрих.

Московска банка се помещаваше в огромна, разкошна сграда, която във всеки друг град би минала за дворец, но за московските стандарти беше средна ръка. Намираше се на ъгъла на оживена артерия, на една крачка от Червения площад. Улиците и тротоарите бяха претъпкани и с московчани, и с туристи.

Беше малко преди девет сутринта. От двацет минути Борн кръстосваше района и проверяваше за преследвачи. Не забеляза нито един, но това не означаваше, че банката не се наблюдава. Няколко милиционерски коли обикаляха покритите със сняг улици, може би по-често от обикновено.

На една от улиците близо до банката видя още една патрулна кола, този път със светец буркан. Бързо се вмъкна във входа на съседен магазин и видя как колата профуча покрай него. Малко по-надолу патрулката спря зад една паркирала на платното кола. Двамата милиционери излязоха от патрулката и наперено тръгнаха към спрелия автомобил.

Борн използва възможността да се измъкне и да продължи по многолюдния тротоар. Хората бяха навлечени и опаковани като деца. От устите и носовете им излизаше пара на кълбета и всички наоколо бързаха прегърбени и със свити рамене. Борн се приближи до патрулната кола и мимоходом надникна през прозореца. Видя да го гледа собственото му лице от един откъснат лист, каквито очевидно бяха раздали на всяко ченге в Москва. Според придружаващия текст търсеха го за убийството на американски държавен служител.

Борн тръгна бързо в обратната посока и изчезна зад един ъгъл, преди ченгетата да са се

върнали в колата си.

Телефонира на Гала, която седеше в раздрънканото жигули на Яков три преки по-нататък и чакаше сигнал от Борн. След като той ѝ се обади, тя се включи в движението, направи завой надясно, после още един. Както бяха предположили, колите се движеха бавно, имаше сутрешно задръстване.

Тя погледна часовника си и прецени, че трябва да даде на Борн още деветдесет секунди. Щом доближи пресечката близо до банката, използва времето, за да избере подходяща мишена. Под прав ъгъл спрямо Гала към пресечката бавно се движеше лъскав зил без нито една снежинка по капака и покрива.

В определеното време тя засили жигулата. Гумите на таксито, които Гала и Борн бяха проверили, щом се върнаха при Лорейн, бяха почти гладки, грайферите им бяха изтрити до основи. Гала твърде силно натисна спирачките, жигулито изскърца, старите гуми се плъзнаха по заледената улица и радиаторната решетка удари предната броня на зила.

Всички автомобили със скърцане спряха, засвириха клаксони, пешеходците, привлечени от зрелището, се спираха и зяпаха от тротоарите. За трийсет секунди на мястото на инцидента се стекоха три патрулки на милицията.

Докато хаосът се разрастваше, Борн влезе през въртящата се врата в Московската банка. Прекоси мраморното фоайе, като мина под един от трите огромни позлатени полилеи, които висяха от сводестия таван високо отгоре. Помещението смаяваше човешкия ръст и усещането не беше много по-различно от това да посетиш умрял роднина в мраморната му гробница.

В задната част на обширното фоайе имаше нисък банкет, зад който в редица седяха търтеи с глави, надвесени над задачите си. Преди да се приближи, Борн огледа всички за подозрително поведение. Той подаде паспорта си на името на Попов и изписа номера на депозитната кутия върху малък бележник, поставен за тази цел.

Жената го погледна, взе паспорта му и листчето, което откъсна от бележника. Заклучи чекмеджето си и каза на Борн да почака. Той видя как тя отиде към зоната с инспектори и управители, които седяха в редици зад еднакви дървени бюра, и представи документите на Борн. Управителят свери номера в своя главен списък с депозитни кутии, после прегледа паспорта. Поколеба се и посегна към телефона, но когато забеляза, че Борн го гледа, върна слушалката на мястото ѝ. Каза нещо на чиновничката, после стана и се приближи до мястото, където стоеше Борн.

— Господин Попов — той му върна паспорта, — Василий Легев на вашите услуги. — Той беше мазен московчанин, който постоянно потриваше длани една в друга, сякаш не искаше да признае къде са стояли ръцете му. Усмивката му беше истинска колкото фалшива банкнота.

Той отвори една врата в банката и съпроводи Борн през нея.

— За мен ще е удоволствие да ви придружа до нашия трезор.

Той поведе Борн към задната част на помещението. Дискретна врата се отваряше към притихнал, покрит с пътека коридор с редица четвъртити колони от двете страни. По стените висяха лоши репродукции на известни пейзажи. Борн чуваше приглушените звуци от звън на телефони и от работата на компютърни оператори, които въвеждаха информация или пишеха писма. Масивната врата на трезора се отвори; отляво нагоре се виеха мраморни стъпала.

Василий Легев преведе Борн през кръглия отвор в трезора. Пантите на вратата изглеждаха половин метър дълги и горе-долу дебели колкото бицепсите на Борн. Вътре имаше правоъгълно помещение, изпълнено от пода до тавана с метални кутии, от които се виждаше само предната част.

Отидоха до номера на Борн. Имаше две ключалки, два отвора за ключове. Василий Легев пъкна своя ключ в лявата ключалка, Борн пъкна своя в дясната. Двамата завъртяха ключовете си

едновременно и кутията вече можеше да се извади от нишата. Василий Легев занесе кутията до едно от многото малки помещения за преглеждане. Постави я на една полица и излезе, като дръпна изолиращата завеса зад себе си.

Борн не си направи труда да седне. Отвори кутията, в която имаше голямо количество пари в американски долари, евро, швейцарски франкове и няколко други валути. Пъхна в джоба си десет хиляди швейцарски франка, малко долари и евро, преди да затвори кутията. Дръпна завесата и излезе в помещението на трезора.

Василий Легев не се виждаше, но две цивилни ченгета се бяха разположили между Борн и входа към трезора. Един от тях насочи пистолет „Макаров“ към него.

Другият самодоволно каза:

— Сега ще дойдете с нас, господин Попов.

Пъхнал ръце в джобовете си, Аркадин се разходи надолу по сърповидния плаж и мина покрай весело лаещо куче, чийто собственик го беше откачил от каишката. Млада жена отметна кестенявата си коса от лицето и се усмихна на Аркадин, докато се разминаваха.

Когато се приближи до Хайнрих, Аркадин събу обувките и чорапите си и с навити панталони тръгна надолу към прибоя, където пясъкът ставаше по-тъмен и груб. Премести се под ъгъл, така че щом стигна до прибоя, беше достатъчно близо, за да го чуе куриерът.

Хайнрих усети присъствието на някого близо до себе си, обърна се, като закри очи от слънцето, и кимна към Аркадин, преди да се извърти.

Под предлог, че се е препънал, Аркадин се приближи още повече.

— Изненадан съм, че някой освен мен харесва вълните през зимата.

Хайнрих, изглежда, не го чуваше и продължи да съзерцава хоризонта.

— Все се чудя кое ме кара да се чувствам толкова приятно, когато водата залива стъпалата ми, а после се отдръпва.

След малко Хайнрих му хвърли бегъл поглед.

— Ако нямате нищо против, опитвам се да медитирам.

— Медитирай върху това — каза Аркадин, като забодя нож в бедрото му.

Хайнрих широко отвори очи. Той се олюля, но Аркадин беше до него и го подхвана.

Седнаха двамата заедно на брега като стари приятели, които общуваха с природата.

От устата на Хайнрих излизаха сподавени звуци. Те напомняха на Аркадин риба, извадена от водата.

— Какво... какво?

Аркадин го подкрепяше с една ръка, а с другата ровеше в якето му. Както предполагаше, Хайнрих носеше пратката у себе си, защото не можеше да допусне да я изгуби от поглед дори и за миг. Аркадин я поддържа за момент в дланта си. Беше опакована в навит картонен цилиндър. Толкова малка за нещо с такава огромна мощ.

— Много хора умряха за това — каза Аркадин.

— Още много ще умрат, преди да приключи — успя да промълви Хайнрих. — Кой си ти?

— Аз съм смъртта ти — каза Аркадин, като заби ножа още веднъж и го завъртя между ребрата на Хайнрих.

— Ах, ах, ах — прошепна Хайнрих, докато дробовете му се пълнеха с неговата собствена кръв. Дишането му стана плитко, после непостоянно. А после напълно спря.

Аркадин продължи да го подкрепя с другарско рамо. Когато Хайнрих се свлече върху него, Аркадин го подпираше, а вълните се разбиваха и отдръпваха около тях.

Аркадин се взираше в хоризонта, сигурен, че отвъд границата няма нищо, освен черна

бездна, безкрайна и непознаваема.

Борн доброволно тръгна с двамата цивилни милиционери от трезора. Щом излязоха в коридора, той удари с ръба на ръката си китката на милиционера. Пистолетът изпадна и се плъзна по пода. Със силно завъртане Борн ритна другото ченге и го запрати в една от ръбестите колони. Борн сграбчи първото ченге под рамото, вдигна ръката му и заби лакътя си в гръдния му кош, после стовари длан в тила му. След като обезвреди двете ченгета, Борн забърза по коридора, но срещу него тичаше друг мъж и блокираше пътя към предната част на банката. Мъжът отговаряше на описанието, което Яков беше дал за Харис Лоу.

Борн обърна посоката и скочи върху мраморното стълбище, като взимаше по три стъпала наведнъж. Профуча покрай извивката и достигна площадката на втория етаж. Беше запааметил плановите, които приятелят на Баронов му осигури и които предвиди в случай на спешност, защото не вярваше, че ще влезе и излезе от банката, без да го разпознаят. Беше очевидно, че Василий Легев, след като разпозна господин Попов, ще надуе свирката след него, докато той е в кабината за оглед в трезора. Щом Борн излезе в коридора, се натъкна на един от охранителите в банката. Хвана го за предницата на униформата, дръпна го рязко, завъртя го и го запокити надолу по стълбите към изкачващия се агент на АНС.

Докато бягаше по коридора, Борн стигна вратата за противопожарните стълби, отвори я и мина през нея. Като много сгради от подобна класа и тази имаше стълба, която се издигаше около куха централна вътрешност.

Борн тръгна нагоре по стъпалата. Мина третия етаж, после и четвъртия. Зад себе си чу как противопожарната врата с трясък се отвори и звука от забързани стъпки по стъпалата отзад. Маневрата с охранителя беше забавила агента, но не го спря.

Беше стигнал по средата на петия, най-горен етаж, когато агентът стреля по него. Борн се сгуши, като чу трясъка от рикошета. Когато още един куршум мина край него, хукна с всичка сила нагоре. Най-после стигна до вратата към покрива, отвори я и със сила я затръшна след себе си.

Харис Лоу беше бесен. При всичкия персонал на негово разположение Борн още беше на свобода. „Това постигаш — мислеше си той, докато тичаше по стълбището, — когато оставяш подробностите на руснаците.“ Бяха ненадминати в грубата сила, но когато дойдеше ред на изтънчената работа под прикритие, бяха съвсем безполезни. Например онези двамата цивилни милиционери. Въпреки протестите на Лоу те не го изчакаха и сами влязоха да търсят Борн в трезора. Сега остана сам да оправя кашата, която те забъркаха.

Той стигна вратата към покрива, завъртя дръжката и силно я удари с подметката на обувката си, за да се отвори. Схлупеното зимно небе сивееше над намазания със смола покрив. Със зареден пистолет „Валтер РРК/S“ той излезе на покрива полуприведен. Без предупреждение вратата се затръшна върху него и го събори обратно на тясната площадка.

Горе на покрива Борн дръпна вратата да се отвори и се пхна през нея. Той нанесе три удара на Лоу, първо се прицели в корема на агента, а после в дясната му китка, като принуди Лоу да пусне пистолета. Оръжието излетя надолу по стълбите и се приземи на стъпалото точно над четвъртия етаж.

Разярен, Лоу заби два поредни юмука в бъбрека на Борн. Борн се свлече на колене и Лоу го изрита в гърба, после седна на гърдите му и притисна ръцете му. Лоу сграбчи Борн за гърлото и го стисна здраво.

Борн се бореше да освободи ръцете си, но нямаше достатъчно здрава опора. Опита да си поеме въздух, но хватката на Лоу беше толкова силна, че Борн нямаше как да запълни с кислород дробовете си. Тогава се напрегна в кръста, като осигури опорна точка на краката си. Сви ги, после ги вдигна към главата на Лоу. Събра прасците си и хвана главата му като в сандвич между тях. Лоу опита да се отърси от тях, като диво въртеше рамене напред-назад, но Борн продължаваше все по-силно да го притиска. После с огромно усилие Борн извъртя и двамата наляво. Главата на Лоу се блъсна в стената и Борн освободи ръцете си. Разплете крака и удари с длани ушите на Лоу.

Лоу изкрещя от болка, отскочи настрани и запълзя обратно надолу по стълбите. Застанал на колене, Борн видя, че Лоу се насочва към пистолета. Точно когато Лоу достигна оръжието, Борн се хвърли надолу и прелетя над вентилационната шахта. Той се приземи върху Лоу, който тикна късата, но дебела цев на пистолета в лицето му. Борн се отдръпна назад и Лоу го провеси над парапета. Отдолу се чернееха четирите етажа на шахтата, която завършваше с гибелна бетонна основа. Те отново се вкопчиха един в друг и Лоу опря пистолета в лицето на Борн. В същото време мазолестата част на ръката на Борн отблъсна главата на Лоу назад.

Лоу се освободи от хватката на Борн и скочи върху него в опит да го удари с пистолета и да го зашемети. Борн прегъна колене. Като използва инерцията на Лоу, той пъкна едната си ръка между чатала на агента и го повдигна. Лоу опита да се закрепил върху Борн с пистолета, но не успя и замахна с ръка назад, за да го удари още веднъж с цевта.

Като приложи всичките си останали сили, Борн го вдигна над перилата и го изхвърли надолу във вентилационната шахта. Лоу полетя надолу, размахвайки ръце и крака, и накрая се удари в дъното.

Борн се обърна и пак се качи на покрива. Докато бягаше по него, чуваше познатото усилване и затихване на милиционерските сирени. Избърса кръвта от бузата си с опакото на ръката. Като стигна до другия край на покрива, се качи върху парапета и скочи през празното пространство върху покрива на съседната сграда. Направи същото още два пъти, докато не усети, че вече е безопасно да се върне на улицата.

---

[1] Долни хора (нем.). Терминът е възприет от нацистите и в расовата идеология се противопоставя на ницшеанския „сврѣхчовек“ — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сорая не знаеше какво е паника, макар да бе израснала с леля, която имаше склонност да изпада в паника. Когато пристъпите връхлитаха леля ѝ, тя казваше, че сякаш някой е сложил найлонова торба на главата ѝ, чувстваше се така, сякаш я задушаваша до смърт. Сорая я гледаше как се свива на някой стол или се сгушва в леглото си и се чудеше как е възможно да изпитва подобно нещо. В къщата им не бяха разрешени никакви найлонови торби. Как можеше човек да чувства, че се задушава, когато нямаше нищо на лицето?

Сега вече разбра.

Когато излезе с колата си извън тайната квартира на АНС без Тайрон и високите подсилени железни врати се затвориха зад нея, ръцете ѝ трепереха върху кормилото, а сърцето ѝ болезнено подскачаше в гърдите. Върху горната ѝ устна, под мишниците и по тила ѝ беше избила пот. А най-лошото бе, че не можеше да си поеме дъх. Умът ѝ се щуреше като плъх в клетка. Тя изпъшка, поемайки въздух на пресекулки.

Накратко, чувстваше се така, сякаш я задушаваша до смърт. После стомахът ѝ се разбунтува.

Бързо отби встрани от пътя, излезе и се препъна в дърветата. Падна на ръце и колене и повърна сладкия цейлонски чай.

Джейсън, Тайрон и Вероника Харт сега са изложени на страшна опасност заради прибързаните решения, които беше взела. Разтрепери се при тази мисъл. Едно беше да си шеф на клона в Одеса, съвсем друго да си директор. Може би се беше нагърбила с повече, отколкото можеше да се справи може би нямаше железните нерви, които се изискваха, за да взимаш трудни решения. Къде беше превъзнесената ѝ самоувереност. Беше останала в килията за разпити на АНС при Тайрон.

Някак успя да стигне до Александрия и там паркира. Седеше приведена в колата, лепкавото ѝ чело беше опряно в кормилото. Опита се да мисли последователно, но мозъкът ѝ сякаш беше зазидан в бетонен блок. Накрая горчиво се разплака.

Трябваше да се обади на Дерон, но мисълта за неговата реакция, когато му съобщи, че е позволила да заловят и измъчват неговото протеже, я парализираше. Жестоко се беше провалила. И нямаше представа как да оправи положението. Възможността, която Лавал ѝ беше дал — Вероника Харт за Тайрон, — беше неприемлива.

След известно време тя се успокои достатъчно, за да излезе от колата. Вървеше като сомнамбул сред множеството хора, неподозиращи за нейната агония. Някак несправедливо ѝ се струваше, че светът продължава да се върти както винаги, напълно безразличен и нехаен.

Тя се пъкна в една малка чайна и докато ровеше в чантата си за мобилния телефон, видя пакета с цигари. Една цигара щеше да успокои нервите ѝ, но да стои навън, на студената улица, докато пуши, щеше да я накара да се чувства съвсем като изгубена душа. Реши да пуши, докато се връща обратно към колата си. Остави телефона си на масата и се вгледа в него, сякаш беше жив. Поръча си чай от лайка, който я успокои достатъчно, че да вземе телефона. Набра номера на Дерон, но щом чу гласа, езикът ѝ залепна за небцето.

Накрая успя да си каже името. Преди Дерон да успее да я как е минала мисията, тя помоли да говори с Кики, приятелката на Дерон. Откъде ѝ хрумна това, нямаше представа. Беше виждала Кики само два пъти. Но Кики беше жена и инстинктивно, с някакво атавистично чувство, Сорая осъзна, че ще е по-лесно да си признае пред нея, отколкото пред Дерон.

Когато Кики се обади, Сорая я попита дали може да дойде до малката чайна в Александрия. Кики попита кога и Сорая отвърна:

— Сега. Моля те.

— Първото нещо, което трябва да направиш, е да спреш да се самообвиняваш — каза Кики, след като Сорая привърши мъчително подробния си разказ какво се е случило в тайната квартира на АНС. — Точно вината ти те парализира, а повярвай ми, ще ти трябват всички мозъчни клетки до последната, ако ще измъкваме Тайрон от онази дупка.

Сорая вдигна поглед от бледожълтия си чай.

Кики се усмихна и поклати глава. В тази тъмночервена рокля и вдигната къдрава коса, с обиците от ковано злато, които висяха на ушите ѝ, тя изглеждаше по-царствена, по-чуждоземна от всякога. Извисяваше се над всички в чайната поне с петнайсет сантиметра.

— Знам, че трябва да кажа на Дерон — промълви Сорая. — Просто не знам как ще реагира.

— Няма да реагира толкова зле, колкото се опасяваш — отвърна Кики. — В края на краищата Тайрон е възрастен човек.

Знаеше какви са рисковете не по-зле от всеки друг. Той избра да участва, Сорая. Можеше да откаже.

Сорая поклати глава.

— Точно там е работата. Не мисля, че можеше, поне от неговата гледна точка. — Тя разбърка чая си по-скоро за да предотврати това, което трябваше да каже. После вдигна поглед и облиза устни. — Разбираш ли, Тайрон има чувства към мен.

— Нима?

Сорая беше изненадана.

— Ти знаеш?

— Всеки, който го познава, знае, мила. Просто трябва да го погледнеш, когато двамата сте заедно.

Сорая усети как бузите ѝ пламват.

— Мисля, че би направил всичко, за което го помоля, независимо колко е опасно, дори и да не иска.

— Но ти знаеш, че в случая искаше.

„Истина е“, помисли си Сорая. Той беше развълнуван. Нервен, но определено развълнуван. Сорая знаеше, че откакто Дерон го взе под крилото си, Тайрон нямаше търпение да се включи в отбора. Беше умен и Дерон го знаеше. Но нито се интересуваеше, нито имаше склонност към онова, което правеше Дерон. После се появи Сорая. Тайрон ѝ беше казал, че тогава я е помислил за билета, с който ще се махне от гетото.

Но тя още имаше буца в гърлото и чувстваше гадене в стомаха. Не можеше да се избави от видението на коленичилиия Тайрон, с ръце зад гърба върху плота на масата.

— Изведнъж пребледня — каза Кики. — Добре ли си?

Сорая кимна. Искаше да каже на Кики какво е видяла, но не можеше. Усещаше, че ако заговори за това, то ще се превърне отново в толкова ужасяваща реалност, че пак ще я хвърли в паника.

— Тогава трябва да тръгваме.

Сърцето на Сорая подскочи.

— Няма по-подходящ момент от този — каза тя.

Щом излязоха през вратата, тя извади пакета цигари и ги хвърли в едно кошче наблизко. Вече нямаше нужда от тях.

Както беше по план, Гала взе Борн с колата на Яков и заедно се върнаха в апартамента на Лорейн. Беше малко след десет сутринта, а срещата с Маслов беше чак към обяд. Боря имаше нужда от душ, бръснене и малко почивка.

Лорейн беше достатъчно мила, за да му предостави всичко необходимо. Даде на Борн комплект хавлии, еднократна самобръсначка и каза, че ще изпере и изсуши дрехите му. Борн се съблече в банята, а после отвори вратата само колкото да подаде мръсните дрехи на Лорейн.

— След като ги сложа в пералнята, двете с Гала ще идем да купим храна. Да ти донесем ли нещо?

Борн ѝ благодари.

— Каквото и да вземете, ще е хубаво.

Той затвори вратата, отиде до душа и пусна най-силната струя. Отвори шкафчето с лекарства, извади спирт за разтриване, лейкопласт и антибиотичен крем. После се върна към тоалетната чиния, спусна седалката и почисти одраната си пета, която изглеждаше зачервена и възпалена. Като изстиска от крема върху марлята, той сложи лейкопласта върху раната и го залепи.

После взе мобилния си телефон от ръба на мивката, където го беше оставил, докато се събличаше, и набра дадения от Борис Карпов номер.

— Имаш ли нещо против да излезеш без мен? — попита Гала, когато Лорейн посегна да вземе коженото си палто от гардероба в коридора. — Изведнъж се почувствах зле.

Лорейн се върна при нея.

— Какво ти е?

— Не знам. — Гала потъна в белия кожен диван. — Малко съм замаяна.

Лорейн подпря отзад главата ѝ.

— Наведи се. Сложи си главата между коленете.

Гала направи каквото ѝ каза. Лорейн отиде до бюфета, извади бутилка водка и наля малко в стъклена чаша.

— Ето, пийни си. Ще те успокои.

Гала се изправи предпазливо като пияница, който трябва да върви. Взе водката и я изля в гърлото си толкова бързо, че едва не се задави. Огнената течност стигна стомаха ѝ и топлината започна да се разлива по тялото ѝ.

— По-добре ли си? — попита Лорейн.

— Да.

— Хубаво. Ще купя малко горещ борш. Трябва да сложиш в устата си някаква храна. — Тя облече палтото си. — Защо не си полегнеш?

Гала отново направи каквото я посъветва Лорейн, но след като приятелката ѝ излезе, стана. Диванът беше неудобен, а тя имаше нужда да легне в нормално легло. Като се увери, че може да пази равновесие, тръгна по коридора.

Докато минаваше край банята, чу, че някой говореше, но Борн беше вътре сам. Любопитна, тя се приближи, после сложи ухо на вратата. Сега чуваше падащата вода по-ясно, но различаваше и гласа на Борн. Той сигурно говореше по телефона.

Чу го да казва:

— Какво е направил Медведев? — Той говореше за политика с човека от другата страна на линията. Гала тъкмо реши да отлепи ухо от вратата, когато чу Борн да казва: — С Тарканян беше лош късмет... Не, не, аз го убих... Наложил се, нямах друг избор.

Гала се дръпна, сякаш беше сложила ухо върху горещата ютия. Известно време стоя

втречена в затворената врата, после се махна. Борн беше убил Миша! „Боже мой“, каза си тя. Как е могъл? А после помисли за Аркадин, най-добрият приятел на Миша. „Боже мой!“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дмитрий Маслов имаше очи на гърмяща змия, рамене на борец и ръце на зидар. Въпреки това беше облечен като банкер, когато Борн се срещна с него в един склад, който можеше да служи и за самолетен хангар. Маслов носеше костюм от три части на бели райета от „Севил Роу“, риза от египетски памук и консервативна вратовръзка. Силните му крака завършваха с изящни ходила, сякаш бяха присадени от друго, много по-дребно тяло.

— Не си прави труда да ми казваш името си — каза той, когато прие десетте хиляди швейцарски франка. — Тъй като винаги предполагам, че имената са фалшиви.

Складът беше един от многото в тази потънала в сажди индустриална зона в покрайнините на Москва. Както и в съседните складове, там имаше предна част, пълна с кашони и сандъци на стройни купчини от дървени палети, наредени почти до тавана. В единия ъгъл беше спрял електрокар. До него имаше табло за съобщения, на което бяха закачени слой от бележки, фактури, съобщения и реклами. Голите крушки в краищата на метална тръба светеха като малки слънца.

След като нещо претършуваха Борн за оръжия и жици, го поведоха към покрита с плочки баня, която вонеше на урина и застояла пот. В банята имаше улей с вода, която бавно течеше по дъното, както и ред кабинни. Отведоха го до последната кабина. Вътре вместо тоалетна чиния имаше врата. Неговият ескорт от двама плещести руснаци го преведе към помещение, което се оказа лабиринт от офиси, един, от които беше повдигнат на стоманена платформа, монтирана на отсрещната стена. Изкачиха стълбата до вратата, където придружителите му го оставиха, вероятно за да застанат като охрана.

Маслов седеше зад луксозно бюро. От двете му страни имаше още двама мъже, взаимозаменяеми с мъжете отвън. В единия ъгъл седеше мъж с белег под окото и щеше да изглежда несимпатичен, ако не беше крецящата риза с хавайски щампи, която носеше. Борн стоеше с гръб към отворената врата и усети друго присъствие зад себе си.

— Разбрах, че си искал да ме видиш. — Змийските очи на Маслов имаха жълт отблясък на ярката светлина. После той даде знак, като протегна лявата си ръка с дланта нагоре, сякаш отърсваше прах от себе си. — Макар че има един човек, който иска да види теб.

В миг фигурата зад Борн се втурна напред. Борн се обърна полуприведен и видя мъжа, който го беше нападнал в апартамента на Тарканян. Той се нахвърли на Борн с изваден нож.

Твърде късно, за да го отклони, Борн избегна удара, хвана дясната китка на мъжа с лявата си ръка, като използва силата на собствената му инерция, за да го тласне напред, така че лицето му да попадне право в повдигнатия лакът на Борн.

Мъжът се строполи. Борн стъпи с обувката си върху китката му и стоя така, докато мъжът пусна ножа, който Борн взе в ръка. Двамата яки бодигардове веднага се спуснаха към него с насочени пистолети. Без да им обръща внимание, Борн хвана ножа в дясната си длан, така че дръжката да сочи настрани от него. Той протегна ръка през бюрото към Маслов.

Вместо към него Маслов гледаше към мъжа с ризата на хавайски щампи, който стана и взе ножа от Борн.

— Аз съм Дмитрий Маслов — каза той на Борн.

Едрият мъж в банкерски костюм се изправи и кимна почтително към Маслов, който му подаде ножа, докато седеше зад бюрото.

— Изведи Евсей и му намери нов нос — каза Маслов, без да се обръща конкретно към някого.

Едрият мъж в банкерски костюм издърпа зашеметения Евсей и го извлече от офиса.

— Затвори вратата — каза Маслов, отново не конкретно на някого.

Въпреки това един от плещестите руснаци бодигардове отиде до вратата, затвори я, обърна се и опря гръб на нея. Извади си цигара и я запали.

— Седни — каза Маслов. Като отвори едно чекмедже, той извади един маузер и го постави на бюрото на удобно разстояние. Едва тогава погледът му се плъзна и отново срещна очите на Борн. — Моят добър приятел Ваня казва, че работиш за Борис Карпов. Смята, че имаш информация, която мога да използвам срещу определени лица, които опитват да се вмъкнат на моя територия. — Пръстите му потропаха по дръжката на маузера. — Въпреки това трябва да съм непростимо наивен, за да вярвам, че ти желаш да споделиш тази информация безвъзмездно, така че да си го кажем. Какво искаш?

— Искам да знам каква е връзката ви с Черния легион?

— Моята? Нямам такава.

— Но си чувал за тях.

— Разбира се, че съм чувал за тях. — Маслов се навъси. — Накъде биеш?

— Поставил си своя човек Евсей в апартамента на Михаил Тарканян. Тарканян беше член на Черния легион.

Маслов вдигна ръка.

— Къде чу това, по дяволите?

— Той работеше против едни хора — мои приятели.

Маслов сви рамене.

— Може и така да е — нямам никаква представа. Но едно мога да ти кажа — Тарканян не беше от Черния легион.

— Тогава защо Евсей беше там?

— А, сега стигаме до същината на въпроса. — Палецът на Маслов се пъкна между показалеца и средния пръст в универсалния жест. — Покажи как можеш да послужиш, за да се кооперираме, както казва Джери Магуайър. — Устата му се разтегна в усмивка, но жълтеникавите му очи останаха все така безучастни и зловни. — Макар че да ти кажа истината, много се съмнявам дали изобщо има някакви пари. Имам предвид, защо Федералната агенция против наркотиците иска да ми помогне? Това е ужасно неблагоприятно.

Борн накрая издърпа един стол и седна. Умът му прехвърляше дългия разговор, който беше провел с Борис в апартамента на Лорейн. Тогава Карпов му обясни сегашния политически климат в Москва.

— Това няма нищо общо с наркотици, а само с политика. Федералната агенция против наркотиците се контролира от Черкезов, който е в разгара на война, паралелна на твоята — войната на силоваците — каза Борн. — Изглежда, президентът вече е избрал своя приемник.

— Този задник Могилевич — кимна Маслов. — Да, и какво?

— Черкезов не го харесва и ето защо. Могилевич навремето работил за президента в администрацията на Санкт Петербург. Президентът му повери правния отдел на „ВМ Целулоза и хартия“. Могилевич бързо уреди ВМ да доминира и да стане най-голямата и доходна компания за целулоза и дървесина в Русия. Сега една от най-големите компании за хартия в Америка купува петдесет процента от ВМ за стотици милиони долари.

Докато Борн говореше, Маслов беше извадил малко ножче и се занимаваше да чисти мръсотията изпод своя маникюр. Само дето не се прозяваше.

— Всичко това е част от държавния архив. Какво има за мен?

— Не се знае обаче, че Могилевич е сключил сделка, която му дава порядъчно голяма порция от дяловете на ВМ, когато компанията беше приватизирана през „РАБ Банк“. По онова време имаше питання за връзката на Могилевич с „РАБ Банк“, но те като по чудо затихнаха.

Миналата година ВМ откупи обратно онзи залог от двайсет и пет процента, който „РАБ Банк“ беше взела, за да е сигурно, че приватизацията ще мине без спънки. Сделката беше благословена от Кремъл.

— Тоест от президента. — Маслов седна с изправен гръб и прибра ножчето.

— Точно така — отвърна Борн. — Което значи, че Могилевич държи да натрупа огромно състояние чрез американското презакупуване на дялове и, разбира се, президентът не би искал това да се прави публично.

— И който знае какво е личното участие на президента в сделката...?

Борн кимна.

— Чакай малко — каза Маслов. — Миналата седмица намериха служител на „РАБ Банк“ завързан, изтезаван и задушен в гаража на своята дача. Помня, защото от кабинета на главния прокурор казаха, че се е самоубил. Всички много се посмяхме на това.

— Той случайно се оказа шефът на кредитния отдел в РАБ, който работи с горската индустрия.

— Мъжът с димящото дуло, който можеше да съсипе Могилевич, а оттам и президента — каза Маслов.

— Моят шеф ми каза, че този човек е имал достъп до димящото дуло, но всъщност никога не е било у него. Асистентът му е изчезнал с доказателството дни преди неговото убийство и сега не може да бъде намерен. — Борн дръпна стола си по-напред. — Когато го намерите вместо нас и ни предадете документите, които уличават Могилевич, моят шеф е готов да прекрати войната между вас и Азерите веднъж завинаги във ваша полза.

— И как, по дяволите, ще направи това?

Борн отвори мобилния си телефон и пушна MP3 файла, който Борис му беше пратил. Това беше разговор между важна клечка на Азерите и един от неговите помощници, на когото заповядваше да похити служителя от РАБ. Точно като типичен руснак Борис искаше да се опре на доказателството, а не веднага да тръгва след важната клечка на Азерите.

Лицето на Маслов се разтегна в широка усмивка.

— По дяволите — каза той. — Сега вече разговаряме!

Аркадин усети, че Девра стои над него. Без да я погледне, той вдигна цилиндъра, който беше взел от Хайнрих.

— Дръпни се от приборя — каза тя, но когато Аркадин не помръдна, седна на едно пясъчно възвишение зад него.

Хайнрих беше опънат по гръб, сякаш докато се печеше на слънцето, беше заспал. Водата беше отмила кръвта.

След известно време Аркадин се премести назад, първо на тъмния пясък, после нагоре, по-далеч от водата, където седеше Девра със сгънати крака и брадичка върху коленете. Тогава тя забеляза, че на левия му крак липсват три пръста.

— Боже мой — каза тя. — Какво е станало с крака ти?

Именно кракът унищожи Марлийн. Трите липсващи пръста от ходилото му. Марлийн допусна грешката да пита какво е станало.

— Инцидент — отвърна Аркадин с отработено спокойствие. — По време на първата ми присъда в затвора. Една чукална машина се разпадна и главният цилиндър падна върху крака ми. Пръстите бяха смазани, станаха на каша. Трябваше да ги ампутират.

Тази история беше лъжа, измислена приказка, която Аркадин заимства от действителен инцидент, който се случи при първия му престой в затвора. Поне това беше истина. Един човек открадна пакет цигари изпод леглото на Аркадин. Човекът работеше на чукалната машина. Аркадин развали нещо в нея и когато мъжът я включи на следващата сутрин, главният цилиндър се стовари отгоре му. Писъците му ясно се чуваха из двора. Накрая трябваше да отрежат десния му крак до коляното.

От този ден нататък той беше нащрек с Марлийн. Тя го харесваше, Аркадин беше сигурен в това. Беше слязла от своя пиедестал на обективността, беше зарязала работата, която Икупов ѝ беше възложил. Той не обвиняваше Икупов. Искаше пак да му каже, че няма да го нарани, но знаеше, че Икупов няма да му повярва. И защо да му вярва? Имаше достатъчно доказателства за обратното, които логично да го изнервят. И все пак Аркадин усещаше, че Икупов никога няма да му обърне гръб. Икупов никога нямаше да се отметне от обещанието си да приеме Аркадин.

Въпреки това с Марлийн трябваше да се направи нещо. Не само защото беше видяла левия му крак. Икупов също го беше виждал. Според Аркадин тя подозираше, че осакатеният крак е свързан с неговите потресаващи кошмари, че е част от нещо, което не може да ѝ разкаже. Дори историята, която Аркадин ѝ разказа, не я удовлетвори. Може би щеше да подейства при някой друг, но не и при Марлийн. Не преувеличаваше, когато му каза, че притежава невероятна способност да усеща какво чувстват нейните клиенти и да намира начин да им помогне.

Проблемът бе, че не можеше да помогне на Аркадин. Никой не можеше. На никого не беше позволено да узнае какво е преживял. Беше немислимо.

— Разкажи ми за майка си и баща си — каза Марлийн. — И не повтаряй същата история, която си разказал на психиатъра преди мен.

Бяха излезли в езерото Лугано. Беше мек летен ден, Марлийн носеше бански от две части, червен с големи розови точки. Носеше розови джапанки; козирка закриваше лицето ѝ от слънцето. Малката им моторна лодка беше спуснала котва. От време на време ги полюшваха леки вълни, когато лодките за разходка минаваха покрай тях в кристално синята вода. Малкото селище на Кампионе д'Италия се издигаше по хълма като покрити с глазура етажи на сватбена торта.

Аркадин я погледна безмилостно. Дразнеше го, че не я плаши. Той всяваше страх у повечето хора; точно така преживяваше, след като родителите му умряха.

— Какво, да не мислиш, че майка ми не е умряла в мъки?

— Интересувам се от майка ти, преди да умре — безгрижно каза Марлийн. — Каква беше тя?

— Всъщност беше точно като теб.

Марлийн впи в него леден поглед.

— Сериозно — каза той. — Майка ми беше твърда като шепя пирони. Знаеше как да се опълчва на баща ми.

Марлийн се възползва от това въведение.

— Защо ѝ е трябвало да прави това? Баща ти грубиян ли беше?

Аркадин сви рамене.

— Не повече от всеки друг баща, предполагам. Когато беше ядосан в работата, си го изкарваше на нея.

— И ти смяташ това за нормално.

— Не знам какво означава думата нормално.

— Но беше свикнал с грубостите, нали?

— На това не му ли казват да подвеждаш свидетеля, госпожо адвокат?

— Какво правеше баща ти?

— Той беше консилиери — съветник — на Казанская, фамилия от московските групировки, която контролира трафика на дрога и продажбата на чуждестранни коли в града и околностите.

— Нищо подобно. Бащата на Аркадин беше металург, окаян, отчаян и безпаметно пиян по двайсет часа на ден, също като всеки друг в Нижни Тагил.

— Значи грубостта и насилието му идваха отвътре.

— Той не беше на улицата — каза Аркадин, като продължава ваше да лъже.

Тя леко му се усмихна.

— Добре, откъде според теб дойдоха твоите изблици на насилие?

— Ако ти кажа, трябва да те убия.

Марлийн се засмя.

— Хайде, Леонид. Не искаш ли да си полезен на господин Икупов?

— Разбира се. Искам той да ми вярва.

— Тогава ми кажи.

Аркадин остана безмълвен. Слънцето приятно галеше раменете му. Горещината изсушаваше кожата му, която се опъваше върху мускулите, и те изглеждаха издути. Той усети биенето на сърцето като музика. За миг се почувства освободен от товара си, сякаш той принадлежеше на някой друг, може би на изтерзан герой от руски роман. После миналото се стовари върху него като юмрук в корема и той едва не повърна.

Много бавно, много внимателно той развърза гуменките си и ги свали. Свали белите си спортни чорапи и изпод тях излезе лявото му ходило с двата пръста и три миниатюрни пънчета, загрубели и розови като десена с точки върху банския костюм на Марлийн.

— Ето какво се случи — каза той. — Когато бях на четиринадесет години, майка ми стовари тиган върху тила на баща ми. Той тъкмо се беше прибрал пиян като талпа и вонеше на друга жена. Беше се проснал по лице върху тяхното легло, мирно си хъркаше и тогава, бум, тя откачи тежък чугунен тиган от куката на стената в кухнята и без да каже дума, го удари десет пъти на едно и също място. Можеш да си представиш как изглеждаше черепът му, когато тя приключи.

Марлийн се облегна назад. Изглеждаше така, сякаш ѝ е трудно да диша. Накрая каза:

— Това не е поредната ти глупава история, нали?

— Не — отвърна Аркадин. — Не е.

— А къде беше ти?

— Къде мислиш, че бях? Вкъщи. Видях всичко.

Марлийн закри устата си с ръка.

— Боже мой.

След като изхвърли това кълбо отрова, Аркадин усети ободряваща свобода, но знаеше какво трябваше да стане оттук нататък.

— После какво се случи? — попита тя, щом си възвърна равновесието.

Аркадин изпусна дълга въздишка.

— Запуших ѝ устата, завързах ръцете ѝ на гърба и я хвърлих в килера в моята стая.

— И?

— Излязох от апартамента и повече не се върнах.

— Как? — На лицето ѝ беше изписан откровен ужас. — Как можа да направиш такова нещо?

— Вече те отвращавам, нали? — Той го каза не с гняв, а с известно примирение. Защо да не беше отвратена от него? Само ако знаеше цялата истина.

— Разкажи ми с повече подробности за инцидента в затвора.

Аркадин веднага позна, че тя се опитва да намери несъответствия в неговата история. Това

беше класическа техника за разпит. Тя никога нямаше да узнае истината.

— Да поплуваме — внезапно каза той, после свали шортите и фланелката си.

Марлийн поклати глава.

— Не съм в настроение. Ти иди, ако...

— Е, хайде де.

Той я бутна през борда, стана и се гмурна след нея. Откри я под водата — риташе с крака, за да се отгласне към повърхността. Уви бедра около врата ѝ, склочи глезени, като я стискаше все по-здраво. Издигна се на повърхността, хвана се за лодката и избърса водата от очите си, докато тя се бореше под него. Наблизо с пърпорене минаваха лодки. Той помахна на две млади момичета, чиито дълги коси се вееха зад тях като конски гривви. Искаше да си изтананика любовна песен, но се сети само за темата от филма „Мостът над река Куай“.

След известно време Марлийн престана да се бори. Той усети как под него натезалото ѝ тяло се полюшва от вълните. Той не искаше да го прави, наистина не искаше, но нежелан, образът на неговия дом възкръсна в паметта му. Това беше бедняшка, мръсна, рушаща се сграда от съветската епоха.

Мизерията им не спирала неговия старец да ходи по други жени. Когато една от тях забременяла, решила да остави бебето. Той ѝ казал, че напълно я подкрепя. Щял да ѝ помага по всякакъв възможен начин. Но всъщност искал само детето, което неговата ялова жена никога нямало да му даде. Когато Леонид се родил, той изтръгнал бебето от ръцете на момичето и занесъл Леонид на жена си да го отгледа.

— Това е детето, което винаги съм искал, но ти не можа да ми дадеш — казал ѝ той.

Тя гледала Аркадин с покорство, без да се оплаква, защото къде можеше да иде една ялова жена в Нижни Тагил? Но когато мъжът ѝ не бил вкъщи, тя заключвала момчето в килера на стаята му в продължение на часове. Обхващала я сляпа ярост и не я напускала. Тя презирала резултата, посят от мъжа ѝ, и наказвала Леонид, защото не можела да накаже неговия баща.

Тъкмо през едно от тези дълги наказания Аркадин се събуди с ужасна болка в лявото ходило. Не беше сам в килера. Половин дузина плъхове, големи колкото обувката на баща му, бягаха напред-назад, пищяха и скърцаха със зъби. Успя да ги убие, но не и преди да са довършили започнатото. Бяха изяли три от пръстите на крака му.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Всичко започна с Пьотър Зилбер — каза Маслов. — Или по-скоро с по-малкия му брат Алексей. Алексей беше умно момче. Опита да завземе източника ми за чуждестранни коли. Много хора бяха убити, включително някои мои хора и източникът ми. Заради това поисках да го убият.

Дмитрий Маслов и Борн седяха в остъклена зимна градина построена върху покрива на склада, където беше офисът на Маслов. Бяха заобиколени от пищно избуяли тропически цветя: петнисти орхидеи, великолепен наситеночервен антуриум, стрелиция, бял джинджифил, хеликония. Въздухът беше изпълнен с аромата на розова плумерия и бял жасмин. Беше толкова топло и влажно, че Маслов изглеждаше точно като у дома си в своята яркоцветена риза с къс ръкав. Борн също беше навил ръкавите си. Имаше маса с бутилка водка и две стъклени чаши. Вече бяха изпили по една.

— Зилбер дръпна конците и направи така, че моят човек Боря Макс да бъде изпратен в Строго охраняваната затворническа колония 13 в Нижни Тагил. Чувал ли си за нея?

Борн кимна. Конклин беше споменавал затвора няколко пъти.

— Тогава знаеш, че там не е купон. — Маслов се наведе напред, напълни отново чашите, подаде едната на Борн и взе другата за себе си. — Въпреки това Зилбер не беше доволен. Той нае един много, много добър да проникне в затвора и да убие Макс. — Да пие водка сред тази живописна картина от цветове, изглежда, напълно го успокояваше. — Само един човек можеше да изпълни това и да излезе оттам жив: Леонид Данилович Аркадин.

От водката и Борн се почувства по-добре, тя върна и топлината, и силата в изнуреното му тяло. Още имаше петно от кръв на едната му буза, макар и изсъхнало, но Маслов нито го беше погледнал, нито го коментира.

— Разкажи ми за Аркадин.

Дълбоко в гърлото си Маслов издаде животински звук.

— Всичко, което трябва да знаеш, е, че копелето уби Пьотър Зилбер. Един Господ знае защо. После изчезна от лицето на земята. Накарах Евсей да следи апартамента на Миша Тарканян. Надявах се, че Аркадин ще се върне там. А се появи ти.

— Какво означава смъртта на Зилбер за теб? — попита Борн. — От онова, което ми каза, двамата не сте се обичали, че да е загуба.

— Не ми трябва да харесвам човека, за да правя бизнес с него.

— Ако си искал да правиш бизнес със Зилбер, нямаше да наредиш да убият брат му.

— Трябва да поддържам репутацията си — Маслов отпи от своята водка. — Пьотър знаеше в какви гадости е замесен брат му, обаче спря ли го? Така или иначе ударът беше само заради бизнес. Пьотър го прие прекалено лично. Излезе, че е почти толкова безразсъден, колкото и брат му.

И ето че пак се появяваха клеветите срещу Пьотър Зилбер, помисли си Борн. Тогава как така е ръководил тайна мрежа?

— Какъв беше бизнесът ти с него?

— Исках да имам мрежата на Пьотър. Заради войната с Азерите търсех нов, по-сигурен метод за придвижване на нашата дрога. Мрежата на Зилбер беше перфектното решение.

Борн остави настрана водката си.

— Защо Зилбер ще иска да има нещо общо с Казанская?

— Ето тук пролича степента на твоето невежество. — Маслов с любопитство го погледна. — Зилбер искаше пари, за да финансира своята организация.

— Имаш предвид своята мрежа.

— Имам предвид точно това, което казвам — Маслов гледа Борн дълго и безмилостно. — Пьотър Зилбер беше член на Черния легион.

Като моряк, който усеща връхлитащата буря, Девра се спря и не попита Аркадин за осакатения му крак. В този момент забеляза у него същото леко потреперване като при изопнатата тетива, опънати нерви до краен предел. Тя прехвърли поглед от лявото му ходило към трупа на Хайнрих, изложен на слънчевата светлина. Девра усети опасността близо до себе си и помисли за своя сън: как преследваше непознатото същество, чувстваше се напълно изоставена, страхът ѝ нарастваше до непоносимост.

— Вече имаш пратката — каза тя. — Приключи ли?

Аркадин не отговори и тя се зачуди дали не е задала отклоняващия въпрос твърде късно, дали сега той няма да ѝ се нахвърли, защото попита какво се е случило с проклетия крак.

Насилническата ярост беше завладяла Аркадин, започна да го тресе, докато зъбите му не затракаха в черепа. Толкова лесно е да се обърне към нея, да се усмихне и да ѝ счупи врата. Такова дребно усилие, направо никакво. Но нещо го спря, нещо го охлади. Беше неговата собствена воля. Той... не... искаше... да... я... убива. Поне още не. Харесваше му да седи тук на плажа с нея, а имаше толкова малко неща, които харесва.

— Сега трябва окончателно да закрия мрежата — каза той накрая. — Макар да не мисля, че всъщност има значение на този етап. Боже, ами тя беше създадена от неконтролируем командир, твърде млад, за да се е научил на предпазливост, заобиколен от наркомани, непоправими комарджии, отрепки и хора без вяра. Чудно как мрежата изобщо функционираше. Със сигурност рано или късно щеше да се разпадне от само себе си.

Но какво знаеше той? Беше просто един войник, въвлечен в невидима война. Не беше негова работа да разсъждава за причините.

Той извади мобилния си телефон и набра номера на Икупов.

— Къде си? — попита шефът му. — Вдигаш след себе си твърде много шум.

— На плажа съм — отвърна Аркадин.

— Какво? На плажа?

— В Килиос. Това е предградие на Истанбул — каза Аркадин.

— Надявам се, че добре си прекарваш, докато ние тук сме в паника.

Държанието на Аркадин моментално се промени.

— Какво е станало?

— Копелето уби Харун, това е станало.

Аркадин знаеше какво означава Харун Илиев за Икупов. Каквото Миша значеше за него. Скала, някой, който да го пази от скок в пропастта на собственото му въображение.

— Ето една по-добра новина — каза Аркадин. — Пратката е у мен.

Икупов леко си пое дъх.

— Накрая! Отвори го — заповяда той. — Каж ми дали документът е вътре.

Аркадин направи това, което му заръчаха. Счупи восъчния печат и откърти пластмасовия диск, който покриваше цилиндъра. Вътре като корабни платна се разгънаха стегнато навити листове бледосиня чертожна хартия. Бяха всичко четири. Той бързо ги огледа.

По челото му, там, където започваше косата, изби пот.

— Гледам серия архитектурни планове.

— Това е обектът на нападението.

— Плановете са — каза Аркадин — за Емпайър Стейт Билдинг в Ню Йорк.

КНИГА ТРЕТА

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На Борн му трябваша десет минути, за да установи що-годе нормална връзка с професор Спектър, после още пет минути, докато хората на професора го вдигнат от леглото. Във Вашингтон беше пет часът сутринта. Маслов беше слязъл долу по работа, като остави Борн да се обажда по телефона сам в зимната градина. Борн използва времето, за да обмисли онова, което му беше казал Маслов. Ако беше истина, че Пьотър е бил член на Черния легион, изникваха две възможности: едната, че Пьотър е провеждал своя собствена операция под носа на професора. Тя беше достатъчно зловеща. Втората възможност беше далеч по-лоша, а именно, че самият професор е член на Черния легион. Но тогава защо Черният легион го беше нападнал? Борн сам беше видял татуировката върху ръката на стрелеца, който заговори Спектър, би го и го отвлече от улицата.

В този момент Борн чу гласа на Спектър в ухото си.

— Джейсън — каза той, явно останал без дъх. — Какво е станало?

Борн го осведоми и завърши с информацията, че Пьотър е бил член на Черния легион.

Линията заглъхна.

— Професоре, добре ли сте?

Спектър се покашля.

— Добре съм.

Но не звучеше добре и след като мълчанието се проточи, Борн се напрегна да улови някакъв намек за емоционалното състояние на своя ментор.

— Съжалявам за вашия човек Баронов. Убиецът не беше от Черния легион. Беше агент на АНС, изпратен да убие мен.

— Оценявам твоята прямота — отвърна Спектър. — И макар че скърбя за Баронов, все пак той знаеше какви са рисковете. И той като теб влезе в тази война с отворени очи.

Последва ново мълчание, по-неловко от предишното.

Накрая Спектър каза:

— Джейсън, опасявам се, че скрих твърде важна информация от теб. Пьотър Зилбер беше мой син.

— Ваш син? Но защо не ми го казахте още в началото?

— От страх — отвърна професорът. — Пазих истинската му самоличност в тайна толкова много години, че ми стана навик. Трябваше да защитавам Пьотър от неговите врагове — моите врагове, — които носеха отговорността за убийството на жена ми. Смятах, че най-добрият начин да направя това е да сменя името му. Затова през лятото на шестата му година Алексей Спектър трагично се удави и започна животът на Пьотър Зилбер. Оставих го при приятели, оставих всичко и дойдох в Америка, във Вашингтон, за да започна живота си наново без него. Това беше най-трудното нещо, което ми се е налагало да правя. Но как един баща да се отрече от сина си, когато не може да го забрави?

Борн знаеше какво има предвид Спектър. Смяташе да каже на професора какво е научил за Пьотър и неговата подборка от отрепки, но, изглежда, не беше подходящият момент да съобщава още лоши новини.

— Значи вие сте му помагали? — предположи Борн. — Тайно.

— Колкото се може по-тайно — отвърна Спектър. — Не можех да допусна някой да разбере, че имаме връзка, не можех да допусна някой да разбере, че синът ми още е жив. Поне това можех да направя за него, Джейсън. Не го бях виждал от шестгодишен.

Като усети явната мъка в гласа на Спектър, Борн изчака малко.

— Какво се случи?

— Той направи нещо много глупаво. Реши сам да поеме Черния легион. Прекара години да прониква в организацията. Откри, че Черният легион планира огромно нападение на американска земя, после месеци наред се промъкваше по-близо до проекта. И накрая получи ключа, с който да ги срази: открадна плановете за тяхната цел. Тъй като трябваше да внимаваме с преките комуникации, аз предложих да използва своята мрежа с цел да ми дава информация за ходовете на Черния легион. Ето така смяташе да ми изпрати плановете.

— Защо просто не ги фотографира и не ти ги изпрати по електронен път?

— Опитал, но не се получи. Хартията, върху която са отпечатани плановете, е покрита с вещество, заради което копирането на изображението е абсолютно невъзможно. Трябваше да ми донесе самите плановете.

— Със сигурност ви е информирал какви са плановете — каза Борн.

— Щеше да го направи — отвърна професорът. — Но преди да успее, го хванаха и го заведоха във вилата на Икупов, където Аркадин го изтезава и уби.

Борн обмисли изводите в светлината на новата информация, която професорът му беше дал.

— Според вас дали им е казал, че е ваш син?

— Тревожа се за това, откакто се опитаха да ме отвлекат. Опасявам се, че Икупов може да е наясно с кръвната ни връзка.

— По-добре да вземете предпазни мерки, професоре.

— Точно това смятам да направя, Джейсън. Напускам Вашингтон след малко повече от час. Междувременно хората ми здраво поработиха. Имам сведения, че Икупов е пратил Аркадин да измъкне плановете от мрежата на Пьотър. Остава по пътя си труп след труп.

— Къде е той сега? — попита Борн.

— В Истанбул, но това няма да свърши работа — каза Спектър. — Защото докато ти стигнеш там, той със сигурност ще е заминал. Сега обаче е повече от наложително да го намериш, защото ни потвърдиха, че е взел плановете от куриера, който е убит в Истанбул, а времето до нападението изтича.

— Откъде е дошъл този куриер?

— От Мюнхен — отвърна професорът. — Той беше последната брънка във веригата, преди плановете да стигнат до мен.

— Става ясно, че мисията на Аркадин е двойна — каза Борн. — Първо, да вземе плановете. Второ, окончателно да закрие мрежата на Пьотър, като убие членовете ѝ един по един.

— Дитер Хайнрих, куриерът в Мюнхен, беше единственият останал жив.

— На кого трябваше Хайнрих да предаде плановете в Мюнхен?

— На Егон Кирш. Кирш е моят човек — каза Спектър. — Вече го предупредих за опасността.

Борн се замисли за момент.

— Аркадин знае ли как изглежда Кирш?

— Не, нито пък младата жена заедно с него. Името ѝ е Девра. Беше от хората на Пьотър, но сега помага на Аркадин да убие бившите ѝ колеги.

— Защо трябва да го прави? — попита Борн.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна професорът. — Тя беше нещо като таен агент в Севастопол, където хлътна по Аркадин. Няма приятели, няма семейство, кръгло сираче. Досега хората ми не са открили нищо, което да е от полза. Във всеки случай аз ще изтегля Кирш от Мюнхен.

Умът на Борн бясно препускаше.

— Недейте да го правите. Изведете го от апартамента му на безопасно място някъде в града. Аз ще се кача на първия полет за Мюнхен. Преди да тръгна отгук, искам цялата информация за живота на Кирш, която може да ми намерите — къде е роден, къде е отраснал, приятелите му, семейството, училището, всяка подробност, която може да ви даде. Ще я разуча по време на полета, после ще се срещна с него.

— Джейсън, не ми харесва посоката, в която върви този разговор — каза Спектър. — Подозирам, че знам какво планираш. Ако съм познал, ти смяташ да заемеш мястото на Кирш. Забранявам. Няма да ти позволя да станеш мишена за Аркадин. Прекалено е опасно.

— Малко е късно за преразглеждане на решенията, професоре — отвърна Борн. — Жизненоважно е да взема плановете, сам го казахте. Вие изпълнете вашата част, аз ще изпълня моята.

— Съгласен съм — каза Спектър след минута колебание. — Но моята част включва да активизирам свой приятел, който действа извън Мюнхен.

На Борн това не му звучеше добре.

— Какво имате предвид?

— Ти вече ясно подчерта, че работиш сам, Джейсън, но този човек, Йенс, ще ти трябва за помощ. Той е подробно запознат с мокрите поръчки.

„Професионален наемен убиец“, помисли си Борн.

— Благодаря, професоре, но не.

— Това не е молба, Джейсън. — В тона на Спектър се съдържаше строго предупреждение да не му противоречи. — Йенс е моето условие ти да заемеш мястото на Кирш. Няма да позволя да влезеш в този мечи капан сам. Решението ми е окончателно.

Дмитрий Маслов и Борис Карпов се прегърнаха като стари приятели, а Борн мълчаливо ги наблюдаваше. Когато ставаше дума за руската политика, нищо не биваше да го изненадва, но все пак беше удивително да видиш как високопоставен полковник от Федералната агенция против наркотиците сърдечно се поздравява с двигателя на Казанская, една от двете най-известни групировки, търгуващи с дрога.

Тази странна среща се осъществи в „Бар-Дак“, близо до „Ленински проспект“. Клубът беше отворил заради Маслов — и нищо чудно, след като беше негов. „Бардак“ на сегашния руски жаргон означаваше и „бордей“, и „хаос“. Не беше нито едното от двете, макар наистина да се перчеше със забележителна сцена за стриптийз, оборудвана с пилони и доста необикновена кожена люлка, която приличаше на конска сбруя.

С пълна пара течеше открито прослушване за танцьорки на пилон. Опашката от млади блондинки с умопомрачителни тела се виеше около четирите стени на клуба, боядисан в лъскаво черно. Интериорът включваше масивни тонколони, редици с бутилки водка върху огледални рафтове и диско топки.

След като двамата мъже приключиха с потупването по гърбовете, Маслов ги поведе из подобната на пещера зала, през врата, от която се стигаше до коридор с дървена ламперия. Заедно с аромата на кедър се усещаше и полъх на хлор, който не можеше да се сбърка. Миришеше на фитнес клуб. Минаха през полупрозрачна врата и влязоха в съблекалня.

— Сауната е точно там — посочи Маслов. — Ще се срещнем вътре след пет минути.

Преди Маслов да продължи разговора с Борн, той настоя да се срещне с Борис Карпов. Борн беше мислил, че подобно съвещание е малко вероятно, но когато се обади на Борис, приятелят му с готовност се съгласи. Маслов беше дал на Борн името на „Бар-Дак“ и нищо

повече. Карпов само беше казал: „Знам го. Ще дойда след деветдесет минути.“

Голи, с по една хавлия около кръста, тримата мъже се събраха в запареното помещение. Малката стая беше облицована също като коридора с кедрова ламперия. Покрай три от стените бяха подредени дъсчени пейки. В единия ъгъл имаше купчина нагорещени камъни, над които висеше шнур.

Когато Маслов влезе, дръпна шнура и поля камъните с вода. От тях се издигнаха облаци пара, понесоха се на кълбета към тавана, после надолу и обвиха мъжете, които седнаха на пейките.

— Полковникът ме увери, че ще се заеме с моя въпрос, ако аз се заема с неговия — рече Маслов. — Може би трябва да обявя, че аз ще се заема с проблема на Черкезов.

Докато Маслов казваше това, очите му проблясваха. Без своята широка хавайска риза той беше дребен, жилав човек със здрави мускули и нито грам тлъстини по тялото. Не носеше златни вериги около врата си, нито диамантени пръстени на ръцете. Неговите бижута бяха татуировките. Покриваха целия му торс. Но това не бяха недодяланите и често неясни затворнически татуировки, които можеха да се видят върху телата на мнозина като него. Всъщност Борн рядко бе виждал по-фино изпълнение — азиатски дракони, бълващи огън, с преплетени опашки и разперени крила.

— Преди четири години прекарах шест месеца в Токио — каза Маслов. — Само там си правя татуировки. Но това си е мое мнение.

Борис избухна в смях.

— Значи там си бил, копеле такова! Изринах цяла Русия за мършавия ти задник.

— В Гинза — каза Маслов. — Изпих доста коктейли саке картини в твоя чест. Знаех, че никога няма да ме откриеш. — Той махна с ръка. — Но тази малка неприятност е зад нас; истинският извършител призна убийствата, за които бях заподозрян.

— Искам да знам повече за Леонид Данилович Аркадин — каза Борн.

Маслов разпери ръце.

— Някога той беше един от нас. После нещо му стана, не знам какво. Отдели се от групировката. Ако някой направи такова нещо, не оцелява дълго, но Аркадин няма равен на себе си. Никой не смее да го докосне. Обвит е в мрачна слава от убийства и безпощадност. Това е човек, който — да ти кажа — няма сърце. „Да, Дмитрий, може да ми отвърнеш ти. Но това не е ли истина за повечето от вашата порода?“ На това ще ти отговоря: да. Но Аркадин няма и душа. Ето тук се различава от останалите. Няма друг като него, полковникът ще ме подкрепи по този въпрос.

Борис сериозно кимна.

— Дори Черкезов се бои от него, както и нашият президент. Аз лично не познавам никой във ФСБ-1 или ФСБ-2, който иска да му се изпречи, да не говорим да оцелее. Той е като голяма бяла акула, убиецът на килърите.

— Не си ли малко мелодраматичен?

Маслов седна по-напред, с ръце на коленете.

— Слушай, приятелю, както ти е там името, този човек Аркадин е роден в Нижни Тагил. Знаеш ли го? Не? Ще ти разкажа. Тази шибана пародия на град, на изток отук, в Южен Урал е адът на земята. Пълен е с комини, които бълват серни изпарения от металургичните заводи. „Бедни“ даже не е дума, с която да определиш жителите му. Те лочат домашна водка, която е почти чист спирт, и губят съзнание, където се случи да паднат. Милиционерите — макар че трудно могат да се нарекат такива — са толкова брутални и садистични, колкото и жителите. Както един гулаг е заобиколен от охранителни кули, така и Нижни Тагил е заобиколен от строго охранявани затвори. Тъй като освобождават затворниците дори без пътни за влака, те се

установяват в града. Ти си американец и не можеш да си представиш зверството и жестокостта на жителите на тази човешка клоака. Никой друг, освен най-долните кримки — както наричат престъпниците, — не дръзва да е на улицата след десет часа вечерта.

Маслов избърса потта от бузите си с опакото на ръката.

— На това място е роден и израснал Аркадин. Точно в тази помийна яма той си създаде име, като изритваше хората от апартаментите им в старите съветски комплекси и ги продаваше на престъпници с доста пари, откраднати от обикновените граждани. Но това, което се е случило на Аркадин в Нижни Тагил, докато е бил млад — а аз не твърдя, че знам какво е то, — го преследва като вампир. Повярвай ми, като ти казвам, че никога не си срещал такъв човек. И по-добре, че не си.

— Знам къде е той — каза Борн. — Тръгвам след него.

— Боже — Маслов поклати глава. — Сигурно ужасно много ти се иска да умреш.

— Ти не познаваш приятеля ми — обади се Борис.

Маслов огледа Борн.

— Познавам го доколкото искам, мисля. — Той се изправи. — Зловонието на смъртта вече е над него.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Мъжът, който слезе от самолета на мюнхенското летище и послушно мина през митницата и имиграционния контрол с всички други пътници от многото полети, пристигащи горе-долу по същото време, изобщо не приличаше на Семьон Икупов. Името му беше Франц Рихтер, според паспорта си беше по народност германец, но под всичкия грим и лицеви протези си беше все същият Семьон Икупов.

Въпреки това Икупов се чувстваше като гол, изложен на любопитните погледи на своите врагове, които знаеше, че са навсякъде. Те го чакаха търпеливо като собствената му смърт. Откакто се беше качил на самолета, го преследваше предчувствието за надвиснала смърт. Не успя да се отърси от него по време на полета, не можеше и сега. Чувстваше се така, сякаш беше дошъл в Мюнхен, за да погледне в очите собствената си смърт.

Неговият шофьор го очакваше до багажното отделение. Тежковъоръжен, мъжът взе от хромираната количка единствената чанта, която Икупов му посочи, и я понесе, докато извеждаше Икупов през тълпата се множество навън в мъгливата мюнхенска вечер. Не беше толкова мразовито, колкото в Швейцария, но беше по-влажно и студът се просмукваше като предчувствието на Икупов.

Усещаше не толкова страх, колкото тъга. Тъга, че може да не види края на тази битка, че омразният му отмъстител може да победи, че старата злоба няма да се уталожи, а паметта на неговия баща ще остане опетнена и убийството му ще остане неотмъстено.

Беше сигурен, че и двете страни са изтощени. Така си мислеше, докато се настаняваше на задната седалка в гълъбовосивия мерцедес. Решителната схватка беше започнала и той вече усещаше как недалеч го чака пълното поражение. Беше му трудно да признае, че е бил надхитрен във всяка стъпка. Може би не притежаваше достатъчно прозорливост, за да поддържа визията, която баща му имаше за Източното братство. Може би покварата и разпадането на идеалите бяха отишли твърде далеч. Независимо как стояха нещата, Икупов беше отстъпил голяма територия на врага и беше стигнал до мрачното заключение, че има само една възможност да спечели. Неговият шанс се осланяше на Аркадин, плановите за нападението на Черния легион над Емпайър Стейт Билдинг в Ню Йорк и на Джейсън Борн. Защото сега разбра, че неговият отмъстител е прекалено силен. Без помощта на американеца Икупов се боеше, че каузата му е изгубена.

Той се загледа през опушеното стъкло към мержелеещия се хоризонт на Мюнхен. Изтръпна, че е пак тук, където започна всичко, където Източното братство беше спасено от съюзническите военни процеси след падането на Третия райх.

По онова време баща му — Фарид Икупов — и Ибрахим Север заедно бяха отговорни за това, което беше останало от Източните легиони. Допреди капитулацията на нацистите Фарид, интелектуалецът, ръководеше разузнавателната мрежа, внедрена в Съветския съюз, докато Ибрахим, воинът, командваше легионите, които се биеха на Източния фронт.

Шест месеца преди капитулацията на райха двамата мъже се бяха срещнали край Берлин. Те виждаха края, макар откачената нацистка йерархия да не го съзнаваше. Затова съставиха план как да осигурят оцеляването на своите хора в следвоенните условия. Първото нещо, което Ибрахим направи, беше да изтегли войниците си на безопасно място. В този критичен момент нацистката бюрократична инфраструктура се унищожаваше от бомбардировките на съюзниците, затова не беше трудно да прехвърли хората си в Белгия, Дания, Гърция и Италия, където щяха да останат незасегнати от ответното насилие на първата вълна нахлуващи съюзници.

Понеже Фарид и Ибрахим ненавиждаха Сталин, понеже бяха свидетели на зверства в

огромен мащаб, разпоредени от него, те бяха в уникалната позиция да разбират страха на съюзниците от комунизма. Фарид привеждаше убедителни доводи, че войниците няма да са от полза на съюзниците, но разузнавателната мрежа, която вече беше разпростряна из Съветския съюз, ще е безценна. Той прекрасно разбираше колко противоположни са комунизмът и капитализмът, че американците и Съветският съюз са съюзници само по необходимост. Смяташе за неизбежно превръщането на неудобните съюзници в непримирими врагове.

Ибрахим нямаше друг избор, освен да се съгласи с тезата на своя приятел, и наистина накрая така се оказа. На всяка крачка Фарид и Ибрахим блестящо надхитряваха следвоенните германски агенции, които искаха да задържат контрола над техните хора. В резултат на това Източните легиони не само оцеляха, но всъщност процъфтяваха в следвоенна Германия.

Фарид обаче доста бързо разкри тенденция на насилие, която го направи подозрителен. Германските държавни служители, които не бяха съгласни с неговите красноречиви аргументи за продължителен контрол, бяха заменени с такива, които се съгласяваха. Това беше много странно, но после той откри, че тези първоначални служители вече не съществуваха. Всички до един бяха изчезнали и никой повече не ги беше видял и не беше чул за тях.

Загриженият Фарид прескочи болнавата германска бюрокрация и отиде направо при американците, но не беше подготвен, че техният отговор ще е едно голямо свиване на рамене. Изглежда, никой ни най-малко не се тревожеше за изчезналите германци. Американците бяха прекалено заети да отстояват своето парче от Берлин, за да се безпокоят.

Горе-долу по това време Ибрахим отиде при него с идеята да преместят щаба на Източните легиони в Мюнхен, по-встрани от засилващия се антагонизъм между американците и Съветския съюз. Отблъснат от безразличието на американците, Фарид с готовност се съгласи.

Откриха, че следвоенният Мюнхен представлява развалина от бомбардировките и гъмжи от мюсюлмани емигранти. Ибрахим не си губи времето и привлече тези хора към организацията, която по онова време вече беше сменила името си на Източното братство. От своя страна Фарид откри, че американската разузнавателна общност в Мюнхен е далеч по-възприемчива към неговите разсъждения. Наистина те отчаяно се нуждаеха от него и мрежата му. Насърчен, той им каза, че ако искат да направят официално споразумение с Източното братство за разузнаване отвъд желязната завеса, трябва да разследват списъка на изчезналите бивши германски служители, които им беше дал.

Отне им три месеца, но на края на този период Фарид беше извикан да се яви пред човек на име Брайън Фолкс, чиято официална титла беше американски аташе по всякакви въпроси. Всъщност той беше шеф на мюнхенския клон на Управлението на стратегическите служби. Този човек получаваше от мрежата на Фарид разузнавателните данни, доставени от вътрешността на Съветския съюз.

Фолкс му каза, че неофициалното разследване, което Фарид го беше помолил да проведе, вече е приключило. Без нито дума повече той му подаде тънка папка и седна без други коментари, докато Фарид четеше. Папката съдържаше снимките на всеки германски служител от списъка, който Фарид беше дал. След всяка снимка имаше страница с подробности около разкритията. Всички бяха мъртви. Застреляни в тила. Фарид изчете целия оскъден материал с нарастващо чувство за безизходица. После вдигна поглед към Фолкс и каза:

— Това ли е? Това ли е всичко, което имате?

Фолкс погледна Фарид иззад очилата си с метални рамки.

— Това е всичко, което се съдържа в доклада — отвърна той. — Но там не са всички разкрития. — Той протегна ръка и си взе папката обратно. После се обърна и постави листовете един по един в машина за унищожаване на документи. Когато приключи, изхвърли празната папка в кошче за боклук, чието съдържание се изгаряше всяка вечер точно в пет часа.

След този важен ритуал той сложи ръце на бюрото и каза на Фарид:

— Откритието, което най-много ще ви интересува, е следното: събраните улики убедително показват, че убийствата на тези хора са извършени от Ибрахим Север.

Тайрон се намести върху голия бетонен под. Подхлъзна се на собствените си телесни течности и едното му коляно поддаде, при което тялото му се наклони болезнено и той извика. Разбира се, никой не дойде да му помогне. Беше сам в килията за разпити в мазето на тайната квартира на АНС дълбоко в провинцията на Вирджиния. Трябваше съвсем буквално да се намести в ума си, трябваше да проследи маршрута, който двамата със Сорая бяха изминали, когато шофираха до тайната квартира. Кога? Преди три дни? Преди десет часа? Какво? Мъченията, на които го бяха подложили, бяха изпили всяко усещане за време. Качулката на главата му заплашваше да заличи представата му за място, затова периодично се налагаше да си казва: „Аз съм в килия за разпити в мазето на тайната квартира на АНС в...“ — и тук изричаше името на последния град, който двамата със Сорая бяха преминали... кога?

Това всъщност беше проблемът. Чувството му за дезориентация беше толкова обсебващо, че на моменти не можеше да различи горе от долу. По-лошо — тези периоди ставаха и по-продължителни, и по-чести.

Болката не беше голям проблем, защото той беше свикнал да го боли, макар и не толкова силно и продължително. Но дезориентацията пъплеше и си проправяше път през мозъка му като хирургически свредел. Изглеждаше, че с всеки промеждутък губеше все повече от себе си, сякаш беше направен от зрънца сол или пясък, които на струйки се ронеха от него. И какво щеше да стане, ако всичките изчезнеха? В какво щеше да се превърне?

Мислеше за Ди Джей Танк и останалите от бившата му група. Мислеше за Дерон, за Кики, но никой от тези хитрини не помагаше. Изплъзваха се като мъгла и той оставаше в пустотата, в която беше все по-сигурен, че ще потъне. После мислеше за Сорая, извикваше я частица по частица, сякаш беше скулптор, който я извайва от парче глина. И той откри, че докато умът му с обич пресътворява всяка миниатюрна част от нея, той чудодейно остава цялостен.

Докато се бореше да заеме позиция, при която болката да се търпи, чу метално стържене и вдигна глава. Преди да се отвори нещо друго, до него стигна ароматът на прясно приготвени яйца с бекон и устата му се напълни със слюнка. Откакто го доведоха тук, не му бяха давали нищо, освен проста овесена каша. И в моменти на противоречие — понякога две яденета едно след друго, за да поддържат пълното му объркване.

Той чу тътрене на кожени подметки — двама мъже — подсказаха му ушите.

После чу гласа на генерал Кендъл повелително да казва:

— Остави храната на масата, Уилърд. Точно там, благодаря ти. Това е всичко.

Един чифт подметки изтрака по пода, последван от звука на затварящата се врата. След това скърцане на стол, който влачеха по бетонния под. Кендъл седнаше, предположи Тайрон.

— Какво имаме тук? — каза Кендъл очевидно на себе си. — А, любимите ми рожки пържени яйца, бекон, овес с масло, горещи крекери и сос. — Задрънчаха прибори. — Обичаш ли овес, Тайрон? Обичаш ли крекери и сос?

Тайрон беше на крачка да избухне.

— Единственото, което обичам повече, е диня, сър.

— Този крекер е невероятно вкусен, Тайрон. — Очевидно говореше, докато дъвчеше. — Ужасно вкусна храна. Искаш ли малко?

Стомахът на Тайрон изкъркори толкова силно, че Кендъл със сигурност го чу.

— Само трябва да ми кажеш всичко, което двамата с Мур бяхте намислили.

— Аз не съм порта — едно отвърна Тайрон.

— Хм. — Чу се как Кендъл преглъща. — Всички казват така в началото. — Той подъвка още малко. — Ти си знаеш, че това е само началото, нали, Тайрон? Разбира се, че знаеш. Точно както знаеш, че онази Мур няма да те спаси. Ще те остави да съхнеш като парцал, така както аз седя тук и ям най-вкусните крекери, които някога съм пробвал. Знаеш ли защо? Защото Лавал ѝ даде шанс: ти или Джейсън Борн. Знаеш историята ѝ с Джейсън Борн. Тя може и да се къдне, че не го е чукала, ние с теб знаем, че не е така.

— Никога не е спала с него — изстреля Тайрон, преди да успее да се спре.

— Сигурно така ти е казала. — Челюстите на Кендъл продължаваха да жвакат и смिलाха на парченца хрупкавия бекон. — Какво очакваше да ти каже?

Кучият му син играеше психологическа игра с него и Тайрон го усещаше. Проблемът беше, че не лъжеше. Тайрон знаеше какви чувства изпитва Сорая към Борн — изписваше се на лицето ѝ всеки път, когато го видеше или чуеше името му. Макар че тя отричаше, въпросът, който Кендъл току-що повдигна, го загриза.

Трудно беше да не завиждаш на Борн за неговата свобода, за енциклопедичните му знания, за приятелството му с Дерон, с когото бяха като равни. Но с всички тези неща Тайрон се справяше по свой си начин. Само с любовта на Сорая към Борн му беше много трудно да живее.

Той чу как столът проскърцва и усети присъствието на Кендъл, който прилякваше до него. Невероятно, помисли си Тайрон, колко много топлина излъчва едно човешко същество.

— Трябва да кажа, Тайрон, че ти наистина понесе мъжки боя — каза Кендъл. — Мисля, че заслужаваш награда за добро държание. Да му се не види, имали сме заподозрени, които след двацет и четири часа, прекарани тук, са плакали за майките си. Но не и ти. — Бързо изтракаха метални прибори по порцеланова чиния. — Какво ще кажеш за малко яйца и бекон? Човече, тая огромна чиния е пълна с храна, със сигурност не мога да я изям сам. Така че, хайде. Хапни с мен.

Качулката беше вдигната достатъчно високо, за да открие устата му, и Тайрон се почувства раздвоен. Умът го съветваше да откаже предложението, но свирепо свитият му стомах копнееше за истинска храна. Вдишваше великолепия аромат на бекона и яйцата и усети храната топла като целувка върху устните си.

— Хей, човече, какво чакаш?

„По дяволите“, изруга наум Тайрон. Вкусът на храната се взриви в устата му. Искеше му се да вие от удоволствие. Погълна лакомо първите няколко хапки от вилицата, после се насили да дъвче бавно и методично, като извлича и най-финия аромат от пушеното на хикория месо и от разкошния жълтък.

— Вкусно е — каза Кендъл. Явно се беше изправил на крака, защото гласът му идваше над Тайрон: — Много е вкусно нали?

Тайрон понечи да кимне одобрително, когато стомахът му се сгърчи от болка. И миг по-късно пак. Бяха го ритали и преди, така че знаеше какво прави Кендъл. Последва трети ритник. Опита да задържи храната, но неволевата реакция беше започнала. Повърна всичката вкусна храна, която Кендъл му беше дал.

Мюнхенският куриер е последният в мрежата — каза Девра. — Името му е Егон Кирш, но само това знам. Никога не съм го виждала и не познавам никого, който се е срещал с него. Пьотър направи така, че тази връзка да е напълно засекретена. Доколкото знам, Кирш работеше директно с Пьотър и с никой друг.

— На кого предава своите данни Кирш? — попита Аркадин. — Кой е от другия край на

мрежата?

— Нямам представа.

Повярва й.

— Хайнрих и Кирш имаха ли определено място за срещи?

Тя поклати глава.

По време на полета на „Луфтханза“ от Истанбул за Мюнхен той седеше рамо до рамо с нея и се чудеше на себе си какво, по дяволите, прави. Тя му беше дала всичката информация, която той можеше да измъкне от нея. Плановете бяха у него. Намираще се на последния етап от своята мисия. Само оставаше да предаде плановете на Икупов, да намери Кирш и да го убеди да заведе Аркадин до края на мрежата. Детска игра.

Коего поставяше въпроса какво да прави с Девра. Вече се беше отказал да я убива, както беше убил Марлийн и толкова други хора. Това беше свършен факт, фиксирано положение, огледано детайлно в ума му, диамант, който само трябваше да се полира, за да заблести. Както седеше в самолета, чу бързия изстрел от пистолета, върху тялото й нападаха листа и я покриха като с одеяло.

Девра, която седеше откъм пътеката, стана и тръгна към тоалетните. Аркадин затвори очи и се пренесе в мрачното зловоние на Нижни Тагил. Видя мъжете с изронени зъби и размазани татуировки, преждевременно състарените жени, прегърбени, лочещи домашна водка от пластмасови бутилки за газирана вода, хлътналите очи на момичетата, лишени от бъдеще. И тогава — масов гроб...

Рязко отвори очи. Беше му трудно да диша. Като се повдигна на крака, той последва Девра. Беше последна от чакащите пътници. Вратата хармоника отдясно се отвори, бързо излезе по-възрастна жена и се промъкна край Девра, после покрай Аркадин. Девра влезе в тоалетната, затвори вратата и я заключи. Знакът ЗАЕТО светна.

Аркадин отиде до вратата и постоя известно време пред нея. После леко почука.

— Един момент — достигна до него гласът й.

Като допря глава на вратата, той каза:

— Девра, аз съм. — И след малко добави: — Отвори вратата.

Миг по-късно вратата се нагъна. Девра застана пред него.

— Искам да вляза — каза той.

Очите им се срещнаха за няколко секунди, докато всеки се опитваше да отгатне намерението на другия.

Тогава тя се облегна на малката мивка, Аркадин пристъпи вътре, с известно затруднение затвори вратата зад себе си и завъртя ключалката.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е шедьовър — каза Гюнтер Мюлер. — Гарантирам.

Той и Мойра носеха предпазни каски, докато минаваха през поредицата полуавтоматизирани работни помещения на завода за стоманени конструкции „Калер“. Там се произвеждаше свързващото звено, което щеше да приема танкерите с втечен природен газ, щом навлезеха в терминала на „Некст Джен“ в Лонг Бийч.

Мюлер, ръководителят на екипа, който изпълняваше проекта за свързващото звено на „Некст Джен“, беше старши вицепрезидент на „Калер“. Той беше дребен човек, облечен безукорно в костюм с консервативна кройка от три части, с десен на бели райета, луксозни обувки и вратовръзка в черно и златисто — цветовете на Мюнхен от времето на Свещената Римска империя. Кожата му беше яркорозова, сякаш току-що беше почистил лицето си на пара, а косата — гъста и кестенява, побеляваща по слепоочията. Говореше бавно и отчетливо на добър английски, макар да беше симпатично невеж в съвременните американски идиоми.

На всяка крачка с огромна гордост обясняваше производствения процес в мъчителни детайли. Пред тях бяха разтворени схемите на проекта заедно със спецификации, на които Мюлер отново и отново се позоваваше.

Мойра слушаше само с едното ухо. Как се беше променило нейното положение сега, след като Фирмата беше се отказала от ангажимента, след като „Некст Джен“ вече сама трябваше да се справя със сигурността на своя терминал в Лонг Бийч и след като бяха дали нова задача на Мойра?

„Но колкото повече се променят нещата — мислеше си тя, — толкова повече си остават същите.“ В момента, в който Ноа ѝ беше предал пакета за Дамаск, тя разбра, че няма да се оттегли от проекта за терминала в Лонг Бийч. Независимо какво бяха определили Ноа и неговите шефове, тя не можеше да остави „Некст Джен“ или този проект в опасност. Мюлер всъщност като всички други в „Калер“ нямаше и представа, че тя работи за Фирмата. Само тя си знаеше, че трябва да лети за Дамаск, а не да е тук с него. Имаше отсрочка от само няколко часа, преди връзката ѝ в „Некст Джен“ да започне да задава въпроси защо тя още е в проекта за терминала на втечен природен газ. Дотогава се надяваше да убеди президента на „Некст Джен“ колко мъдро е постъпила, като не се подчини на заповедите на Фирмата.

Накрая те стигнаха до товарната платформа, където се пакетираха шестнайсет части от свързващото звено за пренасяне по въздуха в Лонг Бийч със самолета 747 на „Некст Джен“, който беше докарал нея и Борн в Мюнхен.

— Както е посочено в договора, нашият екип от инженери ще ви придружава по пътя обратно. — Мюлер навн чертежите пристегна ги с ластик и ги връчи на Мойра. — Те ще отговарят за монтажа на свързващото звено на място. Напълно съм убеден, че всичко ще протече гладко.

— Дано е така — каза Мойра. — Танкерът с природен газ по разписание трябва да влезе в дока на терминала след трийсет часа. — Тя стрелна Мюлер с неприятен поглед. — Вашите инженери няма да имат много време.

— Не се безпокойте, фройлайн Тревър — весело отвърна той. — Те са повече от подготвени за задачата.

— За доброто на вашата компания искрено се надявам да е така. — Тя скъта рулото под лявата си мишница и се приготви да тръгва. — Ще си говорим ли искрено, хер Мюлер?

Той се усмихна.

— Както винаги.

— Нямахте изобщо да дойда тук, ако не бяха многобройните отлагания, които забавиха вашия производствен процес.

Усмивката на Мюлер неизменно остана.

— Скъпа моя фройлайн, както обясних на вашите ръководители, отлаганията не можеха да се избегнат — моля да обвинявате китайците за временния недостиг на стомана и южноафриканците за енергийния недостиг, който принуждава платинените мини да работят с половин капацитет. — Той разпери ръце. — Направихме всичко възможно, уверявам ви. — Той се усмихна още по-широко. — И сега сме в края на своето общо пътешествие. Свързващото звено след осемнайсет часа ще е в Лонг Бийч, осем часа по-късно ще представлява едно цяло и ще е готово да приеме вашия танкер с втечен природен газ. — Той протегна ръце. — Всичко ще свърши с щастлив край, нали?

— Разбира се. Благодаря ви, хер Мюлер.

Мюлер почти щракна пети.

— За мен беше удоволствие, фройлайн.

Мойра се върна обратно през завода, придружавана от Мюлер. Тя се сбогува с него още веднъж при вратите на фабриката и мина по покритата с чакъл алея, където я чакаше нейният шофьор с кола, чийто прецизно проектиран германски двигател тихо мъркаше.

Излязоха от територията на завода за стоманени конструкции „Калер“ и завиха наляво към аутобана обратно за Мюнхен. Пет минути по-късно нейният шофьор каза:

— Една кола ви следи, фройлайн.

Като се обърна, Мойра надникна през задното стъкло. Един малък фолксваген, на не повече от петдесет метра зад тях, светна с предните си фарове.

— Отбий. — Тя отметна края на дългата си пола и извади „Зиг Зауер“ от кобура, прикрепен към левия ѝ глезен.

Шофьорът изпълни нареждането и колата спря в отбивката на пътя. Фолксвагенът спря зад тях. Мойра седеше и чакаше нещо да се случи; беше твърде добре обучена, за да излезе от колата.

Накрая фолксвагенът излезе от отбивката и продължи към гъсталака, където се скри от поглед. Минута по-късно се видя как някакъв мъж върви с тежки стъпки отстрани на пътя. Беше висок и слаб, с тъничък мустак и тиранти, които държаха панталоните му. Беше по риза, забравил за студа в Германия през зимата. Тя успя да види, че у него няма оръжие, и сметна, че това е била целта. Щом мъжът се изравни с колата, тя се пресегна над задната седалка, отвори му вратата и той се вмъкна вътре.

— Казвам се Хойзер, фройлайн Тревър. Артур Хойзер. — Имаше навъсено, злостно изражение. — Извинявам се за грубия подход към тази импровизирана среща, но ви уверявам, че тази мелодрама е необходима. — Сякаш за да подчертае думите си, той хвърли поглед назад по пътя към завода, а на лицето му се четеше страх. — Нямам много време, затова ще мина направо на въпроса. В свързващото звено има дефект — и бързам да добавя, не е в конструкцията. Уверявам ви, че тя е абсолютно благонадеждна. Но има проблем със софтуера. Не е нещо, което ще попречи на операцията по свързването, изобщо не е това. По-скоро е пробив в сигурността — прозорец, ако щете. Има вероятност никога да не бъде разкрит, но така или иначе съществува.

Когато Хойзер пак погледна през задното стъкло, към тях приближаваше кола. Стисна челюсти, наблюдаваше как автомобилът ги подминава и щом продължи по шосето, той видимо си отдъхна.

— Хер Мюлер не беше съвсем честен. Причината за отлаганията беше точно този дефект в софтуера, нищо друго. Аз съм наясно, защото бях част от екипа, който създаде софтуера. Опитвахме да закърпим нещата, но беше дяволски трудно и не ни стигна времето.

— Колко е сериозен този дефект всъщност?

— Зависи дали човек е песимист или оптимист. — Хойзер наведе смутено глава. — Както казах, може никога да не бъде открит.

Мойра погледна за момент през прозореца с мисълта, че не бива да задава следващия въпрос, защото, както Ноа категорично ѝ беше заявил, Фирмата вече се беше отказала от осигуряването на безопасност за терминала на „Некст Джен“.

А после се чу да казва:

— Ами ако съм песимист?

Питър Маркс намери Родни Фиър, шеф на полевата поддръжка, да яде купа мидена яхния от Нова Англия в кафенето на ЦРУ. Фиър вдигна поглед и даде знак на Маркс да седне. Питър Маркс беше повишен до шеф на операциите, след като злощастният Роб Бат беше изхвърлен като къртица на АНС.

— Как е? — попита Фиър.

— Как мислиш, че е? — Маркс се настани на стола срещу Фиър. — Преглеждам всички, свързани с Бат, за каквото и да е петно от АНС. Това е обезсърчаваща и разстройваща работа. А при теб?

— Може би и при мен е също толкова изтощително. — Фиър поръси яхнията си със солени бисквитки. — Давах сведения на новата директорка за всичко — от полевите агенти до фирмата за почистване, която ползваме вече двайсет години.

— Мислиш ли, че тя ще се справи?

Фиър знаеше, че тук трябва да внимава.

— Едно ще кажа за нея: тя е педантична в детайлите. Няма камък, който да не е обърнала. Не оставя нищо на случайността.

— Звучи успокоително. — Маркс завъртя една вилица между палеца и другите си пръсти. — Само още една криза ни липсва. Ще се радвам да има човек, който да изправи тоя килнат кораб.

— Точно така се чувствам и аз.

— Причината, поради която съм тук — каза Маркс, — е, че имам проблем със състава. Изгубих някои хора поради износване. Разбира се, това е неизбежно. Надявах се да поема някои от добрите вербувани, които завършиха програмата, но те отидоха в „Тифон“. Нуждая се от краткосрочно подкрепление.

Фиър сдъвка в устата си парченца песъчливи миди и меки кубчета картофи. Той беше пренасочил тези новаци към „Тифон“ и оттогава чакаше Маркс да отиде при него.

— Как да ти помогна?

— Искам няколко от хората на Дик Саймс да бъдат назначени в моята дирекция — Дик Саймс беше шеф на разузнаването. — Само временно, нали разбираш, докато успея да прекарам няколко свежи новобранци през обучение и ориентация.

— Говорил ли си с Дик?

— Защо да си правя труда? Той директно ще ми каже да вървя по дяволите. Но ти можеш да изтъкнеш моя случаи пред Харт. Тя е толкова загрупана с работа, че ти си най-подходящият, който да я накара да ме изслуша.

Фиър избърса устата си.

— За каква бройка служители говорим, Питър?

— Осемнайсет, най-малко дванайсет.

— Не са малко. Директорката ще иска да знае какво си намислил.

— Имам подготвено кратко експозе — отвърна Маркс. — Ще ти го пратя в електронен вид,

а ти ще ѝ го кажеш лично.

Фиър кимна.

— Мисля, че може да се уреди.

По лицето на Маркс се разля облекчение.

— Благодаря ти, Родни.

— Няма за какво. — Той започна да рови в останалото от яхнията. Щом Маркс понечи да стане, Фиър каза: — Знаеш ли случайно къде е Сорая? Не е в кабинета си и не отговаря на мобилния.

— Не — седна отново Маркс. — Защо?

— Не е важно.

Нещо в гласа на Фиър накара Маркс да се поколебае.

— Не е важно? Наистина ли?

— Знаеш как се разнасят клюките наоколо.

— Тоест?

— Вие двамата сте гъсти, нали?

— Това ли си чул?

— Ами, да — Фиър остави лъжицата си в празната купа. — Но ако не е истина...

— Не знам къде е, Родни. — Погледът на Маркс се отплесна. — Между нас никога не е имало нищо подобно.

— Извинявай, не исках да си пъхам носа.

Маркс отказа извинението му.

— Забрави. Аз вече забравих. Е, и за какво искаш да говориш с нея?

Фиър се беше надявал Маркс да каже точно това. Генералът искаше двамата с Лавал да научат всички практически подробности за това как работи „Тифон“.

— За бюджетите. Тя има толкова много оперативни агенти, че директорката иска отчет за разходите им — което, честно казано, не е правено, откакто Мартин умря.

— Това е разбираемо, като се има предвид какво става тук напоследък.

Фиър почтително сви рамене.

— Сам ще го свърша. На Сорая ѝ се струпа повече, отколкото може да поеме, според мен. Проблемът е, че аз дори не знам къде са папките. — Щеше да добави „А ти знаеш ли?“ но реши, че това ще е прекалено.

Маркс помисли малко.

— Може да успея да ти помогна.

— Много ли те боли рамото? — попита Девра.

Аркадин се притисна в тялото ѝ, мощните му ръце се обвиха около нея и каза:

— Не знам как да ти отговоря на това. Имам изключително висок праг на търпимост към болка.

Тясната тоалетна на самолета му позволяваше да се съсредоточи изключително върху Девра. Сякаш бяха заедно в един ковчег, сякаш бяха мъртви, но в някакъв странен отвъден живот, където съществуваха само те двамата.

Тя се усмихна, щом едната му ръка премина от кръста към врата ѝ. Палецът му се притисна в челюстта ѝ, нежно повдигна главата, а пръстите му се впиха в тила ѝ.

Той се наведе и тежестта му изви торса ѝ назад към мивката. Виждаше задната част на главата ѝ в огледалото. Лицето му щеше да засенчи нейното. Проблесна пламъче на някакво чувство и освети бездушната пустота вътре в него.

Той я целуна.

— Нежно — прошепна тя. — Отпусни устни.

Влажните ѝ устни се разтвориха под неговите, езикът ѝ затърси неговия, отначало колебливо, после с копнеж, който не можеше да се сбърка. Устните му потрепериха. Никога не беше чувствал нищо при целувка с жена. Всъщност винаги беше правил всичко възможно, за да избегне целуването, защото не разбираше за какво служи и защо жените толкова държат на това. За него то беше само размяна на телесни течности, не по-различно от медицинска процедура. Най-хубавото на целувката според него беше, че е безболезнена и приключва бързо.

Електричеството, което го прониза, щом устните му докоснаха нейните, го смая. Чистото удоволствие от целувката го удиви. С Марлийн не се беше чувствал така. С никоя жена не се беше чувствал така. Не знаеше какво да прави с треперенето в коленете. Сладостните ѝ стенания отекваха в него. Пое ги до дъно и поиска още.

Желанието беше непознато за Аркадин. Думата, която движеше живота му, беше „трябва“: той трябваше да отмъсти на майка си, трябваше да избяга от вкъщи, трябваше да стане самостоятелен, трябваше да погребва съперници и врагове, трябваше да унищожава всеки, който се доближи до неговата тайна. Но желае? Това беше съвсем друго нещо. Девра му показва какво е да желаеш. Едва когато се увери, че тя не му трябва, изпита желание. Той я искаше.

Когато вдигна полата ѝ и започна да я изучава отдолу, кракът ѝ се сви. Пръстите ѝ пъргаво го освободиха от дрехите му. После той изобщо престана да мисли.

След това, докато си проправиха път през опашката от гневни пасажери пред тоалетната, за да се върнат на местата си, Девра избухна в смях. Аркадин седеше и я гледаше. Това беше поредното уникално нещо у нея. Всяка друга на нейно място щеше да попита: „За пръв път ли ти беше?“ Но не и тя. Девра нямаше намерение да си пъха носа под капака му и да наднича вътре, за да види какво го кара да се ядосва. Тя нямаше нужда да знае. Тъй като Аркадин беше човек, който винаги се нуждаеше от нещо, не можеше да понесе тази черта у друг.

Даваше си сметка, че тя е до него, по някакъв неразбираем за него начин. Сякаш можеше да усети биенето на сърцето ѝ, потока на кръвта през тялото ѝ — тяло, което му изглеждаше крехко, макар да знаеше колко издръжлива може да бъде след всички страдания, които беше преживяла. Колко лесно можеха да се счупят костите ѝ, колко лесно един нож, плъзнат между ребрата ѝ, можеше да прониже нейното сърце, колко лесно един куршум можеше да строши черепа ѝ. Тези мисли го разгневиха и той се премести по-близо до нея, сякаш тя имаше нужда от защита. Що се отнася до бившите ѝ съюзници, със сигурност беше така. Тогава той разбра, че би направил всичко по силите си да убие всеки, който понечи да ѝ навреди.

Като го усети да се примъква по-близо, Девра се обърна и се усмихна.

— Знаеш ли, Леонид, за първи път в живота си се чувствам в безопасност. Правя се на чешит още от малка само за да държа хората настрана.

— Научила си се на издръжливост като майка си.

Тя поклати глава.

— Това е най-гадното. Майка ми наистина имаше здрава черупка, но много тънка. Отдолу беше кълбо от страхове.

Девра сложи ръка на облегалката за главата и продължи:

— Всъщност най-яркият спомен, който имам от майка ми, е нейният страх. Усещаше се като силна миризма. Дори след като се беше къпала, пак го помириствах. Разбира се, дълго време не знаех какво е това, а може и да съм била единствената, която го надушва, не знам.

Както и да е, тя ми разправяше една стара украинска приказка. Разказваше се за Деветте

кръга на ада. Какво си е мислела? Дали се е опитвала да ме изплаши или да смекчи собствения си страх, като го подели с мен? Не знам. Във всеки случай, ето какво ми разказваше. Има един небесен рай, но девет кръга на ада, където, в зависимост от греховете ти, те пращат, когато умреш.

Първият, най-безобидният, е познатият на всички казан, където се пържиш в пламъци. Във втория си сам на планински връх. Всяка нощ замръзваш бавно и мъчително, а на сутринта се разтопяваш и всичко започва отначало. Третият кръг е място с ослепителна светлина, в четвъртия е тъмно като в рог. Петият е място с ледени ветрове, които те пронизват, съвсем буквално, като нож. На шестия те пробождаат стрели. На седмия бавно те заравя армия от мравки. На осмия те разпъват на кръст.

Но майка ми най-много се ужасяваше от деветия кръг. Там живееш сред диви зверове, които се тъпчат с човешки сърца.

Жестокостта да разказваш това на дете не беше непонятна за Аркадин. Той беше абсолютно сигурен, че ако майка му беше украинка, и тя щеше да му е разказвала същата народна приказка.

— Смеех се на нейната история — или поне се опитвах — продължи Девра. — Не исках да повярвам в тези безсмислици. Но това беше преди да видя с очите си няколко от тези кръга.

Аркадин усещаше присъствието ѝ вътре в себе си все по-дълбоко. Чувството, че иска да я защитава, някак подскачаше и туптеше в него и все повече се засилваше, докато мозъкът му се опитваше да се примири с това какво означава то. Дали най-после се беше препънал в нещо достатъчно голямо, достатъчно ярко и силно, че да усмири неговите демони?

След смъртта на Марлийн Икупов си взе поука. Престана да наднича в миналото на Аркадин. Вместо това го качи на кораб за Америка, за да се възстанови. „Препрограмиране“ беше го нарекъл Икупов. Аркадин прекара осемнайсет месеца в един район на Вашингтон, където премина през уникална експериментална програма, изобретена и ръководена от приятел на Икупов. Аркадин се беше появил променен в много отношения, макар неговото минало — неговите сенки и демони — да си остана непокътнато. Колко му се искаше програмата да беше изтрила всички спомени за тях! Но не такъв беше нейният характер. Икупов вече не се тревожеше за миналото на Аркадин. Интересуваше го неговото бъдеще и за тази цел програмата беше идеална.

Той заспа, докато мислеше за програмата, но сънува, че се е върнал в Нижни Тагил. Никога не сънуваше програмата, а там се чувстваше в безопасност. Но сънищата му не бяха за безопасността, а за това, че го бутаха от големи височини.

Късно през нощта един бар под земята, наречен „Креспи“, беше единственият вариант, ако искаш да си вземеш питие в Нижни Тагил. Това беше смрадливо място, пълно с татуирани мъже в анцузи и златни вериги около вратовете и жени с къси полички и толкова тежък грим, че приличаха на манекени от витрината на някой магазин. Зад очертаните им с черно очи имаше празни дупки — там, където преди се бяха намирали душите им.

Тъкмо в „Креспи“ четирима яки мъжаги със свински очички и неандерталски чела за първи път смазаха от бой тринайсетгодишния Аркадин. И точно в „Креспи“ Аркадин, след като излекува раните си, се върна три месеца по-късно и размаза мозъците им по стените. Когато друг престъпник се опита да му измъкне оръжието, Аркадин го застреля право в лицето. Тази гледка отказа всички останали в бара да се приближат до него. Освен това му създаде име, което му помогна да създаде малка империя за недвижими имоти.

Но в този град от разтопено желязо и съскаща шлага успехът имаше особени последствия. За Аркадин те означаваха да попадне в полезрението на Стас Кузин, един от местните престъпни босове. Кузин намери Аркадин една нощ четири години по-късно, по време на

ръкопашен бой с един нахакан великан, когото Аркадин беше предизвикал да се обзаложат на бира.

След като срина гиганта, Аркадин грабна спечелената бира, изгълта половината и като се обърна, се озова срещу Стас Кузин. Аркадин веднага го позна, всички в Нижни Тагил го познаваха. Имаше гъста, черна четинеста коса, която се спускаше на около два сантиметра от веждите му. Главата му стоеше върху раменете като мраморна топка върху каменна стена. Челюстта му беше чупена и възстановена толкова лошо — вероятно в затвора, — че той говореше с особен съскащ звук. Понякога това, което казваше, беше съвсем неразбираемо.

От двете страни на Кузин имаше по един таласъм с хлътнали очи и недодялани татуировки с кучета върху opakото на ръцете, които ги определяха като собственост на господаря им.

— Да поговорим — каза изродът на Аркадин, като рязко килна глава към една маса.

Мъжете, които седяха на масата, станаха веднага, щом Кузин се приближи, и се скатаха в другия край на бара. Кузин закачи с обувка крака на един стол, завлече го по-близо и седна — Държеше ръцете си в скута, сякаш всеки момент щеше да се нахвърли върху Аркадин и да го застреля.

Започна да говори, но на седемнайсетгодишния Аркадин му отне известно време да разбере онова, което Кузин казваше. Все едно слушаше давец се човек, който потъва за трети път. Накрая осъзна, че Кузин предлага някакво сливане: половината от дела на Аркадин в недвижимите имоти за десет процента от бизнеса на Кузин.

А какъв всъщност беше бизнесът на Кузин? Никой не говореше за него открито, но не липсваха слухове по въпроса. Всичко, от прекарване на вагони с използвано ядрено гориво за големите момчета в Москва до търговия с бели робини, трафик на наркотици и проституция, се приписваше на Кузин. От своя страна Аркадин беше склонен да отхвърли по-необичайните спекулации за сметка на онова, което много добре знаеше, че ще донесе на Кузин пари в Нижни Тагил, а именно — проституция и наркотици. Всеки мъж в града трябваше да прави секс и ако изобщо имаше пари, дрогата беше за предпочитане пред бирата и домашно сварената водка.

Отново желанието така и не се появи на хоризонта на Аркадин, само нуждата. Имаше нужда да направи нещо повече, отколкото само да оцелява в този град на сажди, насилие и пневмокониоза^[1]. Беше постигнал каквото можеше сам. Печелеше достатъчно, за да се издържа тук, но не достатъчно, за да се откъсне и замине за Москва, където имаше нужда да отиде, за да почерпи от най-изобилните житейски възможности. Навън кръговете на ада се надигаха: тухлени комини, енергично бълващи наситен с частици пушек, железни наблюдателни кули на бруталните затворнически зони, настръхнали от автомати, мощни прожектори и виещи сирени.

Тук, вътре, той беше затворен в своя собствена брутална зона със Стас Кузин. Аркадин даде единствения разумен отговор. Каза „да“ и така влезе в деветия кръг на ада.

---

[1] пневмокониоза — белодробно заболяване, които се предизвиква от инхалирането на неорганична прах, съдържаща силиций — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато чакаше на опашката пред паспортния контрол в Мюнхен, Борн се обади на Спектър, който го увери, че всичко е подготвено. Минути по-късно той влезе в обхвата на първата серия наблюдателни камери на летището. Образът му веднага беше прихванат от софтуера, използван в щаба на Семьон Икупов, и преди да приключи разговора с професора, Борн беше идентифициран.

Моментално се обадиха на Икупов, който нареди на хората си, позиционирани в Мюнхен, да преминат от изчакване към действие. Така той вдигна тревога сред летищния персонал и хората в имиграционната служба, които бяха под негов контрол. Човекът, който насочваше пристигащите пътници към различните пътеки с кордон, водещи към кабините на имиграционната служба, получи снимка на Борн на своя компютърен екран точно навреме, за да упъти Борн към трета кабина.

Имиграционният служител, който работеше в трета кабина, изслуша нарежданията, дадени по електронно устройство в ухото му. Когато мъжът, идентифициран като Джейсън Борн, подаде паспорта си, служителят му зададе обичайния въпрос: „Колко дълго смятате да останете в Германия? Посещението ви по работа ли е или идвате на екскурзия?“ През това време разлистваше паспорта му. Поднесе снимката под жужащата виолетова лампа. Докато правеше това, той притисна чип е дебелината на човешки нокът към задната вътрешна корица на паспорта. После го затвори и го върна на Борн.

— Приятен престой в Мюнхен — каза служителят без никаква следа от емоция или интерес. Вече гледаше зад Борн към следващия пътник от опашката.

Както и на „Шереметиево“, Борн имаше чувството, че е под наблюдение. Смени такситата два пъти, когато пристигна в гъмжачия център на града. На „Мариенплац“ — голям открит площад, където се издигаше историческата колона на Дева Мария — той мина покрай средновековна катедрала, през ята гълъби, изгуби се из тълпите туристи с екскурзоводи, полюбува се на сградите, сякаш залети със захарна глазура, и на двете възправени кубета на Фрауенкирхе — катедралата на архиепископа на Мюнхен-Фрайзинг, символът на града.

Вмъкна се в една туристическа група, събрана пред правителствена сграда с герба на града, изобразяващ монах с широко разперени ръце. Екскурзоводката разказваше увлекателно как германското име *München* произлиза от стара горно германска дума, означаваща „монаси“. През 1158 година тогавашният херцог на Саксония и Бавария построил мост над река Изар. Така свързал солниците, с които скоро щял да стане известен разрастващият се град, с поселище на бенедиктински монаси. На моста създал пазар, който станал ключово място по Пътя на солта на влизане и излизане от високите баварски равнини, върху които бил разположен Мюнхен. Построил и монетен двор, в който да съхранява спечелените пари. Съвременният меркантилен град не беше чак толкова далеч от средновековните си корени.

Когато Борн се увери, че не го следят, се измъкна от групата и взе такси, което го остави на шест пресечки от двореца „Вителсбах“.

Според професора Кирш предпочитал да се срещне с Борн на обществено място. Избра Държавния музей за египетско изкуство на „Хофгартенщрасе“, който се помещаваше зад масивната фасада в стил рококо на двореца „Вителсбах“. Борн направи пълна обиколка на улиците около двореца, като още веднъж провери за опашки, но не можа да си спомни идвал ли е в Мюнхен преди. Нямаше го онова тайнствено усещане за дежа вю, което означаваше, че се е

върнал на място, без да може да си го спомни. Следователно местните преследвачи биха имали предимство на този терен. Може би имаше дузина места, на които да се скрие около двореца, но той не ги знаеше.

Сви рамене и влезе в музея. Металният детектор беше обслужван от двама въоръжени охранители, които освен това оставяха настрана раниците и проверяваха в ръчните чанти. От двете страни на преддверието стоеше по една базалтова статуя: на египетския бог Хор — сокол с диска на слънцето върху челото — и на майка му Изида. Вместо да тръгне направо към експозициите, Борн се обърна, застана зад статуята на Хор и гледа около десет минути как хората идват и си отиват. Обърна внимание на всички между двацет и пет и петдесет години и запомни лицата им. Общо бяха седемнайсет души.

После мина покрай въоръжена жена от охраната, влезе в изложбените зали и точно на мястото, което Кирш беше посочил на Спектър, Борн го намери да разглежда внимателно древна, издялана в камък лъвска глава. Борн позна Кирш от фотографията, която Спектър му беше пратил — снимка на двамата мъже, застанали заедно в университетското градче. Куриерът на професора беше жилав, дребен човек с лъскава плешива глава и черни вежди, рошави като гъсеници. Имаше бледосини очи, които се стрелкаха насам–натам във всички посоки.

Борн мина покрай него, като уж разглеждаше няколко саркофага, с периферното си зрение потърси някой от седемнайсетте души, които бяха влезли в музея след него. Не видя никого и се върна обратно.

Кирш не се обърна, когато Борн застана до него, но каза:

— Знам, че звучи нелепо, но тази скулптура не ви ли напомня нещо?

— На Розовата пантера — каза Борн, както защото това беше паролата, така и защото скулптурата наистина невероятно приличаше на съвременния анимационен герой.

Кирш кимна.

— Радвам се, че стигнахте без произшествия. — Подаде му ключовете за апартамента си и му каза кода за входната врата, плюс подробни указания как да стигне дотам от музея. Изглежда, изпитваше облекчение — сякаш предаваше по-скоро своя угнетен живот, отколкото дома си.

— В апартамента ми има някои особености, за които искам да поговорим.

Докато Кирш обясняваше, се преместиха до една гранитна статуя на коленичилиа Сененмут от времето на Осемнадесетата фараонска династия.

— Древните египтяни са знаели как да живеят — отбеляза Кирш. — Не са се страхували от смъртта. За тях е била просто едно пътуване, което приемали лекомислено, но все пак знаели, че има нещо, което ги очаква в отвъдния живот. — Той протегна ръка, сякаш да докосне статуята или пък да поеме малко от нейната мощ. — Погледнете тази статуя. Животът още искри в нея дори след хиляди години. Векове наред египтяните са нямали равни на себе си.

— Докато не ги завладели римляните.

— И все пак — каза Кирш — египтяните са променили римляните. Един век след като Птолемей и Юлий Цезар управляват от Александрия, тъкмо Изида, египетската богиня, която участва в божествения съд и решава споровете между боговете, е била почитана из цялата Римска империя. Всъщност е много вероятно основателите на ранната християнска църква, неспособни да се справят с нея и последователите ѝ, да са я преобразили, да са я освободили от войнствената и природа и да са направили от нея смирената Дева Мария.

— Леонид Аркадин можеше да се осланя по-малко на Изида и повече на Дева Мария — замислено отрони Борн.

Кирш повдигна вежди.

— Какво знаете за този човек?

— Знам, че много опасни хора са ужасени от него.

— И с право — отвърна Кирш. — Той е маниак на тема самоубийство. Роден е и е израснал в Нижни Тагил, развѣдник на самоубийци.

— И аз така чух — кимна Борн.

— И там щеше да си остане, ако не беше Тарканян.

Борн наостри уши. Беше предполагал, че Маслов е пратил своя човек в апартамента на Тарканян, защото там живееше Гала.

— Един момент, какво общо има Тарканян с Аркадин?

— Всичко. Без Миша Тарканян Аркадин никога нямаше да избяга от Нижни Тагил. Тъкмо Тарканян го заведе в Москва.

— И двамата ли са членове на Черния легион?

— Така ми дадох да разбере — каза Кирш. — Но аз съм просто художник; животът под прикритие ми докара язва. Ако нямах нужда от парите — аз съм рядко несполучил художник, опасявам се, — никога нямаше да се задържа толкова дълго. Това беше последната ми услуга за Спектър. — Очите му продължаваха да шарят наляво-надясно. — Сега, след като Аркадин уби Дитер Хайнрих, изразът „последна услуга“ придоби ново, ужасяващо значение.

Борн вече беше в пълна бойна тревога. Спектър беше предположил, че Тарканян е от Черния легион и Кирш току-що го потвърди. Но Маслов беше отрекъл връзката на Тарканян с тази терористична група. Някой лъжеше.

Борн възнамеряваше да попита Кирш за противоречието, когато с крайчеца на окото си забеляза един от мъжете, влязъл в музея точно след него. Мъжът се поспря за момент в преддверието, сякаш за да се ориентира, после целенасочено се устреми към изложбената зала.

Тъй като беше достатъчно близо, за да ги подслуша в притихналия музей, Борн хвана Кирш над лакътя.

— Елате оттук — каза той и заведе германската си връзка в друга зала, в която се извисяваше статуя от калцит на близнаци от Осмата династия. Беше нацърбена, изронена от времето и датираше от 2390 година преди Христа.

Като бутна Кирш зад статуята, Борн застана на пост отпред и започна да следи другия. Човекът вдигна очи, видя, че Кирш и Борн вече не са пред статуята на Сененмут, и небрежно се огледа.

— Стойте тук — прошепна Борн на Кирш.

— Какво има? — Гласът на Кирш леко потрепери, но изглеждаше достатъчно смел. — Тук ли е Аркадин?

— Каквото и да стане — предупреди го Борн, — стойте неподвижно. Ще сте в безопасност, докато дойда да ви взема.

Щом Борн заобиколи откъм далечната страна на египетските близнаци, мъжът влезе в залата. Борн се премести към поредния вход и хлътна в следващата зала. Като се разхождаше безгрижно, мъжът бързо се огледа и сякаш не беше забелязал нищо интересно, последва Борн.

В тази галерия имаше редица високи стъклени витрини, но централната фигура в нея беше каменна статуя на пет хиляди години на жена с наполовина отрязана глава. Тя беше впечатляващо древна, но Борн нямаше време да ѝ се диви. Може би защото се намираше в задната част на музея, тази зала беше празна. Вътре бяха само Борн и мъжът, който стоеше между него и единствения изход от галерията.

Борн зае позиция зад стъклена витрина с две лица и табло, на което бяха окачени дребни експонати — свещени сини скарабей и златни накити. Заради пролуката в центъра на таблото Борн можеше да вижда мъжа, но мъжът така и не забеляза неговата позиция.

Застанал напълно неподвижен, Борн изчака, докато мъжът започна да заобикаля дясната страна на витрината. Борн бързо се премести вдясно от него, откъм отсрещната страна на

витрината, и връхлетя върху мъжа.

Изтласка го към стената, но мъжът запази равновесие. След като зае отбранителна позиция, той извади керамичен нож от калъф под мишницата си и го размаха назад-напред, за да държи Борн на разстояние.

Борн направи фалшиво движение вдясно, но се премести наляво полуприведен. Тогава замахна с дясната си ръка срещу ръката, която държеше ножа. С лявата сграбчи мъжа за гърлото. Щом онзи опита да забие коляно в корема на Борн, той се извъртя, така че донякъде да отклони удара. По този начин изгуби блокаж срещу ножа и сега острието се засили странично към врата му. Борн го спря точно преди да се забие и двамата останаха вкопчени един в друг в безизходно положение.

— Борн — произнесе накрая мъжът, — казвам се Йенс. Работя за Доминик Спектър.

— Докажи го — отвърна Борн.

— Тук си, за да се срещнеш с Егон Кирш, за да заемеш мястото му, когато Леонид Аркадин дойде да го търси.

Борн отпусна ръце от врата на Йенс.

— Прибери ножа си.

Йенс изпълни искането на Борн и Борн напълно го освободи.

— Къде е сега Кирш? — Трябва да го измъкна оттук и да го кача на самолет за Вашингтон.

Борн го заведе обратно в съседната галерия до статуята на близнаците.

— Кирш, галерията е чиста. Можеш да излезеш.

Когато човекът за свръзка не се появи, Борн мина зад статуята. Кирш си беше там, свлечен на пода, с дупка от куршум в тила.

Семьон Икупов следеше приемателя, настроен към електронния бръмбар в паспорта на Борн. Щом приближиха района на египетския музей, той каза на своя шофьор да намали. Прониза го остро предчувствие: беше решил да вкара Борн в колата си под заплаха да го застреля. На Икупов този начин му изглеждаше най-добрият да накара Борн да го изслуша.

В този момент мобилният му телефон иззвъня с мелодията, която беше настроил за обаждане от Аркадин, и докато следеше за Борн, сложи телефона на ухото си.

— Аз съм в Мюнхен — каза Аркадин в ухото му. — Наех кола и идвам от летището.

— Добре. Сложих електронно проследяващо устройство на Джейсън Борн, човекът, изпратен от Нашия приятел, за да си върне плановете.

— Къде е той? Аз ще се погрижа за него — каза Аркадин в типичния си безцеремонен стил.

— Не, не, не искам да го убиваш. Аз ще се погрижа за Борн. През това време бъди в движение. Скоро ще ти се обадя.

Борн клекна край Кирш и огледа трупа.

— Отвън на входа има метален детектор — каза Йенс. — Как, по дяволите, някой е внесъл оръжие тук? Освен това не се чу никакъв шум.

Борн обърна главата на Кирш, така че задната ѝ част да е към светлината.

— Виждаш ли тук? — Той посочи входната рана. — И тук. Няма изходна рана като при стрелба от упор. — Той се изправи — Който го е убил, е използвал заглушител. — Борн излезе от галерията с решителна крачка. — Който го е убил, работи тук като охрана. Персоналът по сигурността на музея е въоръжен.

— Трима са — каза Йенс, като вървеше в крачка зад Борн.

— Да. Двама на металния детектор и един, който обикаля галериите.

В преддверието двамата охранители бяха на поста си до металния детектор. Борн отиде до единия от тях и каза:

— Изгубих мобилния си телефон някъде из музея и охранителката във втората галерия обеща, че ще ми помогне да го намеря, но сега не мога да открия и нея.

— Петра — каза охранителят. — Да, тя току-що излезе в обедна почивка.

Борн и Йенс излязоха през предната врата и слязоха по стълбите до тротоара, където се огледаха наляво и надясно. Борн видя жена в униформа, която бързо отиваше към пресечката от дясната им страна и двамата с Йенс тръгнаха след нея.

Тя изчезна зад един ъгъл и двамата мъже хукнаха да я гонят. Щом приближиха ъгъла, Борн видя как с тях се изравни лъскав черен мерцедес.

Икупов се ужаси, когато видя Борн да излиза от музея в компанията на Франц Йенс. Присъствието на Йенс му подсказа, че неговият враг няма да остави нищо на случайността. Работата на Йенс беше да пази хората на Икупов далеч от Борн, за да може Борн лесно да се добере до плановете за атаката. Истински ужас обзе Икупов. Ако Борн успееше, всичко щеше да бъде загубено. Врагът на Икупов щеше да спечели. Той не можеше да позволи това да се случи.

Приведе се на задната седалка и извади пистолет „Лугер“.

— Увеличи скоростта — каза Икупов на шофьора.

Като се подпря на рамката на вратата, той изчака до последния миг, преди да натисне бутона, който смъкваше стъклото на прозореца. Прицели се в бягащата фигура на Йенс, но Йенс го усети и забави, докато се обръщаше. След като Борн със сигурност взе поне три крачки преднина, Икупов изстреля два последователни куршума.

Йенс се смъкна на едно коляно и се подхлъзна на тротоара, докато падаше. Икупов изстреля трети куршум, за да е сигурен, че Йенс няма да оцелее след нападението, после вдигна стъклото.

— Тръгвай! — каза той на шофьора.

Мерцедесът се стрелна напред по улицата и с пронизителен шум се отдалечи от окървавеното тяло, сгърчено в канавката.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Роб Бат седеше в колата си с бинокъл за нощно виждане пред очите и предъвкваше близкото минало, сякаш беше дъвка, изгубила вкуса си.

От момента, в който извикаха Бат в кабинета на Вероника Харт и го обвиниха в предателство срещу ЦРУ, той се вцепени. Сега не изпитваше нищо към себе си. Враждебността му към Харт се превърна в съжаление. Или може би, помисли си, съжеляваше себе си. Като някакъв новак стъпи в мечи капан. Повярва на хора, на които не биваше да се вярва. Лавал и Холидей щяха да получат своето, той изобщо не се съмняваше в това. Изпълнен с отвращение към себе си, започна своята дълга пиянска нощ.

Едва на следващата сутрин, когато се събуди с ужасяващ махмурлук, Бат осъзна, че има нещо, което може да направи по въпроса. Обмисляше го известно време, докато гълташе аспирина, за да тушира пулсиращата болка в главата си.

Тъкмо тогава планът започна да се оформя и постепенно разцъфна като цвете на слънчевите лъчи. Той щеше да отмъсти за унижението, на което Лавал и Кендъл го бяха подложили. А най-хубавото беше, че ако тайният план сполучеше, ако успееше да ги срази, щеше да си върне кариерата, която сега беше на изкуствено дишане.

Седнал зад волана на кола под наем, профуча по улицата, заобикаляща Пентагона, като беше нащрек за генерал Кендъл. Бат беше достатъчно предпазлив и знаеше, че е по-добре да не тръгва след Лавал, който беше твърде умен, за да допусне грешка. Не можеше да се твърди същото за генерала. Бат научи едно от неуспешното си съдружие с двамата — че Кендъл е слабото звено. Беше прекалено обвързан с Лавал, прекалено сервилен в отношението си. Имаше нужда някой да му казва какво да прави. Тъкмо заради желанието да угодят слугите ставаха уязвими. Допускаха грешки, каквито господарите им не правеха.

Бат внезапно видя живота така, както може би го виждаше Борн. Знаеше каква работа беше вършил Борн за Мартин Линдрос в Рейкявик и как се беше изложил на опасност, за да намери Линдрос и да го върне у дома. Но както повечето от бившите си колеги, Бат удобно беше отхвърлял действията на Борн, приписваше успехите му на случайно стечение на обстоятелствата и избираше да се придържа към общото мнение, че Борн е неконтролируем параноик и трябва да бъде спрян, преди да извърши някоя отвратителна постъпка, която ще опозори ЦРУ. И все пак хората в ЦРУ не изпитваха угризения, че го използват, когато всичко друго се провали, и го принуждаваха да бъде тяхна пионка. Но поне той, Бат не беше ничия пионка.

Видя генерал Кендъл да излиза от една странична врата на сградата и свит в шлифера си, да бърза през паркинга към колата си. Бат задържа генерала в полезрението си и се приготви с ръка на контактния ключ. Щом Кендъл приведе дясното си рамо, за да запали двигателя, Бат завъртя ключа, така че генералът не чу как друга кола пали заедно с неговата.

Щом генералът излезе от паркинга, Бат остави бинокъла и включи на скорост. Нощта изглеждаше тиха и безмълвна, но може би това беше просто отражение на настроението на Бат. В края на краищата той беше нощен страж. Бе обучен лично от Стария и винаги се беше гордял с този факт. След своя провал обаче Бат разбра, че тъкмо тази гордост беше изкривила мисленето му и способността му да взима решения. Гордостта му го подтикна да се разбунтува срещу Вероника Харт не заради нещо, което Вероника беше казала или направила — той дори не й даде шанс, — а защото го пренебрегнаха. Гордостта беше неговото слабо място — точно него беше разпознал и използвал Лавал. Да анализира минали събития е глупаво, мислеше си той, докато следваше Кендъл към района на Фьърфакс. Но така поне си осигуряваше смирението, от

което се нуждаеше, за да види колко много се беше отклонил от клетвата си за вярност към ЦРУ.

Спазваше разумна дистанция зад колата на генерала, като променяше платното, за да не бъде разкрит. Съмняваше се Кендъл да предположи, че е следен, но си струваше да внимава. Бат беше решен да изкупи греха, който беше сторил против своята организация, против паметта на Стария.

Кендъл сви към непознатата модерна сграда. Целият първи етаж беше зает от фитнес клуб „В хармония“. Бат проследи как генералът паркира, извади малък спортен сак и влезе в клуба. Дотук нищо полезно, но Бат много отдавна се беше научил на търпение. При наблюдение на заподозрян, изглежда, нищо не излизаше лесно и бързо.

И тогава, тъй като нямаше нищо по-добро за правене, докато Кендъл се върне, Бат се втренчи в надписа „В хармония“, докато отхапваше парченца „Сникърс“. Защо този надпис изглеждаше познат? Знаеше, че никога не е влизал вътре, всъщност никога не беше идвал в тази част на Феърфакс. Може би заради името: „В хармония“. Да, звучеше му влудяващо познато, но изобщо не можеше да се сети защо.

Бяха минали петдесет минути, откакто Кендъл влезе вътре; време беше да изпробва бинокъла за нощно виждане върху входа. Гледаше как влизат и излизат хора с всякакъв вид и телосложение. Повечето бяха сами; понякога излизаха по две жени, въввлечени в разговор, веднъж се появиха мъж и жена и заедно се насочиха към колата си.

Минаха още петнадесет минути, а Кендъл още го нямаше. Бат беше свалил бинокъла от очите си, за да си починат, когато видя вратата на клуба да се отваря. Погледна през окуляра и различи в тъмнината Родни Фиър. „Не е истина“, помисли си Бат.

Фиър прокара ръка през влажната си коса. И тогава Бат си спомни защо името „В хармония“ му е толкова познато. От всички директори на ЦРУ се изискваше да посочват местонахождението си след работно време, така че ако са необходими, дежурният служител да може да изчисли колко време ще им трябва да се върнат в щаба.

Като гледаше как Фиър отива до колата си, Бат прехапа устни. Разбира се, може и да беше чисто съвпадение, че генерал Кендъл използва същия фитнес клуб като Фиър, но Бат знаеше — в този занаят няма съвпадения.

Подозренията му се засилиха, когато Фиър не запали колата си, а остана тихо и кротко зад волана. Чакаше нещо, но какво? А може би, рече си Бат, чака някого.

Десет минути по-късно от клуба излезе генерал Кендъл. Не се огледа, а се запъти направо към колата си, запали двигателя и даде на заден. Преди Кендъл да напусне паркинга, Фиър запали своя двигател. Кендъл зави надясно и Фиър го последва.

В гърдите на Бат се надигна въодушевление. „Започва се!“ , помисли си той.

След като първите два куршума уцелиха Йенс, Борн се завъртя към него, но последва трети в главата и Борн промени решението си. Хукна надолу по улицата, като знаеше, че другият е мъртъв и вече нищо не може да направи за него. Трябваше да предположи, че Аркадин е проследил Йенс до музея и е чакал в засада.

Като сви зад същия ъгъл като охранителката, Борн видя че изстрелите са я разколебали и тя стои, извърната наполовина в тази посока. После, като видя, че Борн се приближава, тя побягна към една алея. Докато тичаше след нея, Борн я видя как прескочи вълнообразна ламаринена ограда, зад която имаше разчистено място за строеж, пълно с тежки машини. Тя се хвана за горния край на оградата, набра се и я прескочи.

Борн се покатери след нея и се прехвърли. Видя я как се сви зад опръсканата с кал страна на един булдозер и хукна нагам. Тя се метна в кабината, плъзна се зад кормилото и припряно

започна да търси откъде се пали.

Борн беше доста близо, когато моторът избоботи. Като даде с булдозера на заден ход, тя директно се насочи към Борн. Беше избрала тромава машина и Борн скочи от едната страна, посегна да се задържи с ръка и се провеси. Булдозерът се наклони, предавките стържеха, докато тя се бореше да премести на първа, но Борн вече беше в кабината.

Тя опита да извади оръжието си, но в същото време се мъчеше да управлява булдозера и Борн лесно отблъсна пистолета. Той падна във вдлъбнатината на педалите и Борн го ритна подалеч от нея. После се пресегна и изключи двигателя. В мига, в който го направи, жената закри лицето си с ръце и избухна в плач.

— Ти забърка тази каша — каза Дерон.

Сорая кимна.

— Знам.

— Ти дойде при нас — при Кики и при мен.

— Поемам цялата отговорност.

— Мисля, че в този случай — каза Дерон — трябва да си поделим отговорността.

Можехме да ти откажем, но не го направихме. Сега всички ние — не само Тайрон и Джейсън — сме изложени на сериозна опасност.

Седяха в дома на Дерон — уютна стая с покрит диван, обърнат към каменна камина, а над нея — голям плазмен телевизор. Върху ниска дървена масичка бяха сложени питиета, но никой не ги беше докоснал. Дерон и Сорая седнаха с лице един срещу друг. Кики беше свита в ъгъла като котка.

— С Тайрон вече е свършено — каза Сорая. — Видях какво правят с него.

— Чакай малко — Дерон седна по-напред. — Има разлика между възприятие и реалност. Не се оставяй да ти промиват мозъка. Няма да рискуват да осакатят Тайрон; той е единственото им средство да те заставят да им заведеш Джейсън.

Сорая още веднъж усети как ужасът разпилява мислите ѝ, пресегна се и си наля скок. Вдъхна богатия му аромат, който ѝ напомни пирен и карамелени бонбони. Джейсън ѝ беше казал, че гледки, миризми, характерни фрази или тембър на гласа могат да отключат скритите му спомени.

Тя отпи глътка скок и усети как той възпламени огнена струя надолу към стомаха ѝ. Сега ѝ се искаше да е навсякъде другаде, но не и тук. Искаше друг живот, но такъв си беше избрала, такива решения беше взела. Нямаше какво да направи — не можеше да изостави приятелите си, трябваше да ги пази. Досадният въпрос беше как да го направи.

Дерон беше прав за Лавал и Кендъл. Да я върнат в стаята за разпити беше психологическа маневра. Сега, като си го мислеше, онова, което ѝ бяха показали, беше минимумът. Бяха разчитали на нея да си представи най-лошото, да позволи тези мисли да я измъчват, докато се предаде и извика Джейсън. Тогаваша щяха да го арестуват и да го покажат на президента за доказателство, че след като са успели там, където ЦРУ с многобройните си опити не е успяло, Лавал заслужава да завземе и властва над ЦРУ.

Тя отпи още една глътка скок, като си даваше сметка, че Дерон и Кики мълчат и търпеливо чакат тя да премисли грешката, която беше направила, и след като я преодолее, да я остави зад себе си. Но тя трябваше да поеме инициативата да формулира план за контраатака. Ето това имаше предвид Дерон, като каза: „Ти забърка тази каша.“

— Това, което трябва да се направи — проговори тя бавно и предпазливо, — е да победим Лавал в собствената му игра.

— И как предлагаш да стане това? — попита Дерон.

Сорая се вгледа в капчиците скоч. Там беше работата, нямаше никаква представа.

Мълчанието се проточи, с всяка минута ставаше все по-непроницаемо и непоносимо.

Накрая Кики се изпъна, стана и каза:

— Цялата тази печална сцена ми дойде в повече. Като седим тук ядосани и разочаровани, няма да помогнем на Тайрон, нито пък ще улесним намирането на решение. Аз излизам да се позабавлявам в клуба на един приятел. — Тя погледна от Сорая към Дерон и обратно. — Е, кой идва с мен?

Воят на полицейските сирени заливаше Борн на талази, докато той седеше в булдозера до охранителката на музея. Отблизо тя изглеждаше по-млада, отколкото си я представяше. Русата ѝ коса, опъната на кок отзад, се беше разхлабила. Очите ѝ бяха големи и ясни, зачервени по края от плача. Нещо го накара да мисли, че е тъжна по рождение.

— Свали си якето — каза ѝ.

— Какво? — Охранителката изглеждаше напълно объркана.

Без повече обяснения Борн ѝ помогна да си свали якето.

Като вдигна ръкавите на ризата ѝ, той провери сгъвките на лактите ѝ, но не откри татуировка на Черния легион. Тъгата на лицето ѝ се беше смесила с откровен страх.

— Как се казваш? — меко попита той.

— Петра-Александра Айхен — отвърна тя с разтреперан глас. — Но всички ми викат Петра. — Тя избърса очи и косо го погледна. — Сега ще ме убие ли?

Полицейските сирени вече се чуваха много силно и Борн изпита желание да се махне колкото може по-далеч от тях.

— Защо да го правя?

— Защото аз... — Гласът ѝ секна и тя се задави, изглежда, със собствените си думи или с избликналата емоция. — Застрелях вашия приятел.

— Защо го направи?

— За пари — отвърна тя. — Трябват ми пари.

Борн ѝ повярва. Не беше действала като професионалист и не говореше като такъв.

— Кой ти плати?

Страхът изкриви лицето ѝ, уголеми очите ѝ, които се впериха в него.

— Не... не мога да ви кажа. Той ме застави да обеща, каза, че ще ме убие, ако си отворя устата.

Борн чу силни гласове, крещящи на насечения жаргон, характерен за полицаите навсякъде по света. Бяха започнали своята хайка. Той извади оръжието ѝ — „Валтер Р22“ — малкият калибър беше единственият вариант за безшумно убийство в затворено пространство.

— Къде е заглушителят?

— Изхвърлих го в един канал. Както ме инструктираха.

— Ако продължаваш да следваш заповеди, може да си навредиш. Хората, които са те наели, така или иначе ще те убият — каза той, докато я извличаше от булдозера. — Може да се каже, че си в опасност.

Тя простена и опита да се отскубне от него.

Той я сграбчи.

— Ако искаш, ще те оставя да идеш право при ченгетата. Ще бъдат тук всеки момент.

Устата ѝ се размърда, но нищо смислено не излезе.

Гласовете вече се чуваха отчетливо. Полицаите бяха от другата страна на ламаринената

ограда. Той я дръпна в противоположната посока.

— Знаеш ли друг път за излизане оттук?

Петра посочи с глава. Тя и Борн хукнаха по диагонал през двора, като заобикаляха тежките машини, проправяха си път през отломките и заобикаляха дълбоки дупки в земята. Без да се обръща назад, Борн знаеше, че ченгетата са влезли откъм другия край на двора. Наведе главата на Петра, а той самият се преви одве, за да не ги забележат. От другата страна на един кран върху бетонни блокчета беше поставен фургонът на строителите. Направо от тънкия покрив вътре в него бяха опънати временни електрически кабели.

Петра се хвърли с главата напред под фургона и Борн я последва. Бетонните блокчета повдигаха фургона точно колкото да се проврат и изпъзят по корем от другата страна, където Борн видя, че в свързаните панели на оградата е изрязана пролука.

Като пропъзяха през отвора, те се озоваха на тиха алея с контейнери за боклук с промишлени размери и кофа, пълна със счупени керамични плочки, нащърбени късчета мозайка и парчета усукан метал, без съмнение от сградите, които някога са били на мястото на вече празното пространство зад тях.

— Оттук — прошепна Петра, докато го извеждаше от алеята към улица с жилищни сгради. Зад ъгъла тя отиде до една кола и я отвори с връзка ключове.

— Дай ми ключовете — каза Борн. — Те ще търсят теб.

Улови ги във въздуха и двамата се качиха в колата. Една пресечка по-нататък минаха край полицейска патрулка. Ръцете на Петра, сложени в скута ѝ, се разтрепериха от внезапното напрежение.

— Ще минем точно покрай тях — предупреди я Борн. — Не ги поглеждай.

Не размениха нито дума повече, докато Борн не каза:

— Обърнаха. Идват след нас.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ще те оставя някъде — каза Аркадин. — Не искам да се замесваш в това, което ще става.

Девра, която седеше на предната дясна седалка в наетото беемве, го погледна скептично.

— Така ли? А за кого е типично?

— Още не сме хванали Егон Кирш.

Аркадин зави зад един ъгъл. Бяха в центъра на града, на място, пълно със старинни катедрали и дворци. По някакъв начин напомняше за приказка на братя Грим.

— Има усложнения — каза той. — Противниковият цар влезе на шахматната дъска. Казва се Джейсън Борн и е тук, в Мюнхен.

— Още по-сериозна причина да остана с теб. — Девра провери действието на единия от двата пистолета „Лугер“, които Аркадин беше взел от местен агент на Икупов. — Кръстосаният огън има много предимства.

Аркадин се засмя.

— Покрай теб не липсва огън.

Това беше поредното нещо, което го привличаше у нея — тя не се страхуваше от мъжкия пламък, бушуващ в корема ѝ. Но той ѝ беше обещал — както и на себе си, — че ще я защитава. Много отдавна не го беше казвал на никого и макар да се беше заклел, че никога вече няма да дава подобно обещание, тъкмо това беше направил. И странно, но се чувстваше добре. Сега имаше усещането, че ако е с нея, излиза от сенките, в които е роден и които бяха татуирани върху кожата му от толкова много жестоки събития. За пръв път в живота си имаше чувството, че може да изпита удоволствие от слънцето, огряващо лицето му, от вятъра, който повдигаше косите на Девра и ги вееше като грива. Можеше да върви по улицата с нея и да му се струва, че живее в друго измерение, че ей сега е пристигнал от друга планета.

Щом спряха на червен светофар, той я погледна. Слънчевата светлина струеше вътре в колата и придаваше на лицето на Девра лек розов оттенък. Точно в този момент той усети как нещо се втурна от него и нахлу в нея. Тя се обърна, сякаш също го беше почувствала, и му се усмихна.

Светофарът светна зелено и Аркадин ускори през кръстовището. Мобилният му телефон забръмча. Погледна надолу към входящия номер и видя, че се обажда Гала. Той не вдигна, нямаше желание да разговаря с нея сега, а и изобщо.

Три минути по-късно получи съобщение. В него пишеше: „МИША Е МЪРТЪВ. УБИ ГО ДЖЕЙСЪН БОРН.“

След като проследи Родни Фиър и генерал Кендъл по моста „Кий“ във Вашингтон, Роб Бат се увери, че неговият огледално-рефлексен фотоапарат „Никон“ с дълъг обектив е добре зареден с високочувствителен филм. Той засне няколко дигитални фотографии с автоматичен фотоапарат, но те бяха само за справка, защото можеха да бъдат обработени във „Фотошоп“ за секунди. За да предотврати всякакви съмнения, че изображенията може да са подправени, той щеше да представи непроявената лента на... ами, това беше истинският му проблем. Съвсем основателно той беше персона нон грата в ЦРУ. Беше невероятно колко бързо можеха да се изпарят дългогодишните връзки. Но сега той осъзна, че е бъркал другарските отношения, изградени с неговите колеги директори, с приятелство. За тях той вече не съществуваеше, затова ако им представеше някакви съмнителни доказателства, че АНС е вербувала още един служител

на ЦРУ, щяха или да го пренебрегнат, или да му се изсмеят. Да се опитва да говори с Вероника Харт просто беше немислимо. Да предполага, че изобщо вече може да се добере до нея — в което се съмняваше, — да говори с нея сега, означаваше да се унижи. Бат никога не се беше унижавал през живота си и сега нямаше да го направи.

После се изсмя на глас при мисълта колко е лесно да изпаднеш в самозаблуда. Защо някой от неговите колеги да иска да прави каквото и да е с него? Той ги беше предал, беше ги изоставил, за да иде при врага. Ако беше на тяхно място — а как му се искаше да бъде! — щеше да чувства същата отровна неприязън към човека, който го е продал. Тъкмо затова Бат се захвана с мисията да унищожи Лавал и Кендъл. Те го бяха изиграли — бяха го изоставили в момента, в който постигнаха целта си. Още щом се присъедини към тях, му отнеха контрола над „Тифон“.

Отровна неприязън. Това беше отлична фраза, мислеше той, която точно изразяваше чувствата му към Лавал и Кендъл. Дълбоко в себе си знаеше, че да ги мрази, е същото като да мрази себе си. Но не можеше да мрази себе си; това беше в разрез с поставената цел. Точно в този момент не можеше да повярва колко ниско е паднал, че да мине на страната на АНС. Премисляше решението да постъпи така отново и отново и вече му се струваше, че някой друг, някакъв непознат, е взел това решение. Това не беше той, не можеше да е той, следователно Лавал и Кендъл го бяха накарали. И трябваше да платят за това най-високата цена.

Двамата мъже отново тръгнаха и Бат потегли след тях. След десетминутно шофиране двете коли пред него спряха на препълнения паркинг пред „Стъклената пантофка“. Докато Бат подминаваше, Фиър и Кендъл излязоха всеки от своя автомобил и влязоха вътре. Бат зави по пряката и паркира в странична улица. Като се пресегна към жабката, той извади малък фотоапарат „Лайка“, такъв, какъвто Стария беше използвал на младини за наблюдение. „Лайката“ беше стар шпионски помощник — на него можеше да се разчита и беше лесно да го скриеш. Бат зареди фотоапарата с високочувствителна лента, сложи го в горния джоб на ризата си заедно с дигиталния фотоапарат и излезе от колата.

Духаше песъчлив нощен вятър. От улците се надигаше прахоляк и просто падаше на друго място. Като пъхна ръце в джобовете на палтото си, Бат забърза по улицата и влезе в „Стъклената пантофка“. На сцената имаше слайд китара, която жално свиреше блус в ръцете на музиканта и подгръваше за основното изпълнение — много известна група, издала няколко хитови албума в кариерата си.

Само беше чувал, че клубът е прочут. Знаеше например, че е собственост на Дрю Дейвис, предимно защото Дейвис беше епичен герой, който постоянно се месеше в политическите и икономическите проблеми на афроамериканците от района. Благодарение на неговото влияние приютите за бездомни бяха станали по-безопасни за техните обитатели, бяха построени центрове за рехабилитация; посочи, че е необходимо да се наемат бивши провинени. Направи го обществено достояние така изкусно, че бившите провинени нямаха друг избор, освен да използват максимално своя втори шанс.

Но Бат не знаеше за задните помещения на „Пантофката“ и затова се почувства объркан, когато след пълна обиколка на заведението, плюс разходка до мъжката тоалетна, не откри никаква следа от Фиър или генерала.

Като се опасяваше, че са се измъкнали през задния изход той се върна на паркинга, но откри, че колите им са там, където ги бяха оставили. Върна се в „Пантофката“ и отново се разходи между посетителите, като мислеше, че сигурно някак ги е подминал. Отново нямаше и следа, но щом приближи задната част на помещението, забеляза, че някой говори с едър мускулест чернокож. След кратка словесна свада здравенякът отвори врата, която Бат по-рано не беше забелязал, и мъжът се промъкна през нея. Бат предположи, че сигурно там са влезли Фиър и Кендъл и тръгна да си пробива път към охраната до вратата.

Точно тогава видя как Сорая влиза през главния вход.

Борн едва не изтръгна скоростния лост, докато се опитваше да избяга от полицейската кола зад тях.

— По-леко — каза Петра. — Ще ми разглобиш колата.

Съжали, че не огледа по-подробно картата на града. От лявата им страна внезапно изникна улица, преградена с кръстосани дървени греди. Настилката беше разкъртена и отдолу беше останал силно набразденият, разтрошен долен слой, а най-лошите му участъци скоро щяха да бъдат разкопани.

— Дръж се здраво — каза Борн, докато обръщаше, после зави по улицата и прекара колата през дървените прегради, като строши една, а другите разпиля. Колата се удари в долния пласт и продължи с друсане надолу по улицата с явно безразсъдна скорост. Сякаш бормашина пробиваше автомобила. Зъбите на Борн тракаха, а Петра едва се удържаше да не се развика.

Зад тях полицейската кола още по-трудно успяваше да държи прав курс. Тя рязко криволичеше, за да избегне най-дълбоките дупки. Борн пак ускори и успя да увеличи разстоянието между тях. Но после погледна напред. В другия край на улицата напречно беше паркиран циментовоз. Ако продължаваха да се движат, нямаше как да избегнат катастрофата с него.

Борн задържа същата скорост, а циментовозът добиваше все по-застрашителни размери. Полицейската кола бързо приближаваше зад тях.

— Какво правиш? — изпищя Петра. — Да не си се побъркал?

В този миг Борн изключи колата от скорост и настъпи спирачката. Моментално смени на задна, дръпна крака си от спирачката и натисна педала на газта до дупка. Колата се разтресе, а двигателят ѝ изсвистя. После трансмисията се заключи и колата се понесе назад. Полицейската кола приближи, а шофьорът ѝ беше парализиран от шока. Борн зави покрай нея, докато тя хвърчеше към единия край на циментовоза.

Борн дори не гледаше. Беше зает да насочва колата на заден ход обратно по улицата. Като прегази разпилените ограждения, той зави, превключи колата на първа и потегли.

— Какво правиш тук, по дяволите? — каза Ноа. — Трябваше да пътуваш за Дамаск.

— Трябва да излетя след четири часа. — Мойра пхна ръце в джобовете си, за да не може той да види, че са свити в юмруци. — Не отговори на въпроса ми.

Ноа въздъхна.

— Няма никакво значение.

В смеха ѝ имаше горчива нотка.

— Защо ли не съм учудена?

— Защото — отвърна Ноа — ти си в „Блек Ривър“ доста отдавна и знаеш как работим.

Вървяха по „Кауфингерщрасе“ в центъра на Мюнхен — район с оживен трафик, съвсем близо до „Мариенплац“. Като свиха при знака на бирария „Аугустинер“, двамата влязоха в издължено, приглушено като в катедрала пространство, което силно миришеше на бира и варени вурстчета. Вривата наоколо беше много подходяща, за да прикриеш личен разговор. Като прекосиха червения покрит с плочки под, те избраха маса в едно от помещенията и седнаха на дървени пейки. Човекът, седнал най-близо до тях, беше старец, който пушеше лула и спокойно четеше вестник.

Мойра и Ноа си поръчаха „Хефевайцен“, бяло пиво, още мътно от нефилтрираните

дрожди, на сервитьорка, облечена в местната *Dirndlkleid* — дълга, широка пола и блуза с изрязано деколте. Около кръста си имаше завързана престилка, както и декоративно портмоне.

— Ноа — каза Мойра, когато им сервираха бирите, — не си правя никакви илюзии защо правим това, което правим, но как очакваш да пренебрегна информацията, която получих директно от източника?

Ноа отпи бавна глътка от своята „Хефевайцен“ и старателно избърса устните си, преди да отговори. После започна да отмята краищата на пръстите си.

— Първо, този човек, Хойзер, ти е казал, че дефектът на практика не може да бъде засечен. Второ, онова, което ти е казал, не може да се потвърди. Може да е просто недоволен служител, който опитва да си отмъсти на фабрика „Калер“. Мислила ли си, че е възможно?

— Можем да проведем собствени тестове на софтуера.

— Няма време. Има по-малко от два дни преди определеното време, в което танкерът с природен газ ще пристигне на терминала. — Той продължи да отмята пръсти. — Трето, не можем да направим нищо, без да предупредим „Некст Джен“, които от своя страна ще се обърнат и ще се конфронтират с фабрика „Калер“, а това ще ни постави в отвратителна ситуация. И последно, четвърто, коя част от изречението „Официално уведомихме «Некст Джен», че се оттегляме от проекта“ не разбираш?

Мойра се облегна назад за момент и си пое дълбоко въздух.

— Това е сериозна информация, Ноа. Може да доведе до ситуацията, за която най-много се тревожехме: до терористична атака. Как можеш...

— Ти вече престъпи границата с няколко крачки, Мойра — рязко каза Ноа. — Качвай се на самолета и си събери мозъка за новата задача или приключваш с „Блек Ривър“.

— Засега е по-добре да не се срещаме — каза Икупов.

Аркадин кипеше от възмущение и едва сдържа яростта си, но само защото Девра — каква хитра вещица — зарови нокти в дланта му. Тя го разбираше. Без въпроси, без проучване, без да се опитва да разчопли миналото му.

— Ами плановете? — Двамата с Девра седяха в мизерен, опушен бар в занемарен район на града.

— Ще ги взема от теб сега. — Гласът на Икупов се чуваше слаб и далечен в мобилния телефон, макар че сигурно ги разделяха километър-два. — Преследвам Борн. Тръгнах по петите му сам.

Аркадин не искаше и да чуе.

— Мислех, че това е моя работа.

— Твоята работа като цяло приключи. Взе плановете и ликвидира мрежата на Пьотър.

— С изключение на Егон Кирш.

— Вече се отървахме от Кирш — каза Икупов.

— Аз съм този, който ликвидира мишените. Ще ти дам плановете, а после ще се погрижа за Борн.

— Казах ти, Леонид Данилович. Не искам да се ликвидира Борн.

От Аркадин излезе тих, изтерзан животински звук. „Но Борн трябва да бъде ликвидиран“, мислеше си той. Девра заби нокти по-дълбоко в плътта му, така че той да усети сладкия, бакърен мирис на собствената си кръв. „И аз трябва да го направя. Той уби Миша.“

— Слушаш ли ме? — рязко каза Икупов.

Аркадин се размърда в паяжината на своя гняв.

— Да, сър, винаги. Но настоявам да ми кажете къде ще бъдете, когато пресрещнете Борн.

За по-сигурно, за вашата собствена безопасност. Няма да стоя безпомощно, докато ви се случва нещо непредвидено.

— Съгласен съм — каза Икупов след известно колебание. — В момента той е в движение, така че имам време да взема плановете от теб. — Той даде на Аркадин адрес. — Ще бъда там след петнайсет минути.

— Ще ми трябва малко повече време — отвърна Аркадин.

— Тогава след половин час. Още щом разбере къде ще пресрещна Борн, ти ще научиш. Така доволен ли си, Леонид Данилович?

— Напълно.

Аркадин затвори и прибра телефона си, отскубна се от Девра и отиде на бара.

— Двоен „Оубан“ с лед.

Барманът, едър мъж с татуирани ръце, го погледна накриво.

— Какво е „Оубан“?

— Едно малцово уиски, малоумник такъв.

Барманът, който полираше старинна стъклена чаша, изгруктя:

— Тук да ти прилича на кралски дворец? Нямаме никакво едно малцово уиски.

Аркадин се пресегна, издърпа чашата от ръцете на бармана и я размаза с дъното напред в носа му. После, щом рукна кръв, извлече зашеметения мъж над барплота и го преби до смърт.

— Не мога да се върна в Мюнхен — каза Петра. — Поне засега не. Така ми казаха.

— Защо рискуваш работата си и убиваш човек? — попита Борн.

— Моля те! — Тя бегло го погледна. — И хамстер не може да живее с парите, които ми плащаха в тази дупка.

Тя седеше зад волана и караше по магистралата. Вече бяха подминали покрайнините на града. Борн нямаше против. Самият той имаше нужда да остане извън Мюнхен, докато шумотевицата покрай смъртта на Егон Кирш стихне. Властите щяха да намерят нечии други документи за самоличност у Кирш и макар Борн да не се съмняваше, че те накрая ще разкрият истинската му самоличност, надяваше се дотогава да е взел плановете от Аркадин и да лети обратно за Вашингтон. Дотогава полицията щеше да търси Борн като свидетел на убийствата и на Кирш, и на Йенс.

— Рано или късно — каза Борн — ще трябва да ми кажеш кой те нае.

Петра не отговори, но ръцете ѝ потрепераха на кормилото — последица от мъчителното преследване.

— Къде отиваме? — попита Борн. Искаше да я държи ангажирана в разговор. Усещаше, че тя трябва да установи контакт с него на някакво лично ниво, за да стане по-открита. Трябваше да я накара да му каже кой ѝ е поръчал да убие Егон Кирш. Това можеше да отговори на въпроса дали е свързан с човека, който застреля Йенс.

— Вкъщи — отвърна тя. — На мястото, където никога не исках да се връщам.

— Защо?

— Родена съм в Мюнхен, защото майка ми е пътувала дотук, за да ме роди, но иначе съм от Дахау. — Тя, разбира се, имаше предвид града, на който беше кръстен близкият нацистки концентрационен лагер. — Никой родител не иска в акта за раждане на детето му да пише „Дахау“, затова, когато им дойде терминът, жените отиват в мюнхенска болница. — Нищо чудно: почти двеста хиляди души са били изстребени, докато е съществувал лагерът — най-продължително през войната, — тъй като бил построен първи и станал прототип за всички други концлагери.

Самият град, разположен по река Ампер, се намираше на около шестнайсет километра североизточно от Мюнхен. Беше неочаквано идиличен със своите тесни павирани улички, старинни улични фенери и тихи, опасани от дървета алеи.

Когато Борн отбеляза, че повечето хора, които подминаха, изглеждат съвсем спокойни, Петра с нежелание се засмя.

— Обикалят насам-натам в постоянна мъгла, пълни с омраза, че малкият им град трябва да носи такова убийствено бреме.

Тя караше през центъра на Дахау, после обърна на север докато не стигнаха някогашното село Етценхаузен. Там, на запустял хълм, познат като Лайтенберг, имаше гробище, самотно и напълно изоставено. Те излязоха от колата и минаха покрай каменната плоча с изваяната Давидова звезда. По камъка имаше резки, беше покрит с мъхове и лишей, а боровете и елите закриваха небето дори в такъв ясен зимен следобед.

Докато вървяха бавно сред надгробните камъни, тя каза:

— Това е „КЦ-Фрийдхоф“ — гробището на концлагера. През по-голямата част от съществуването на Дахау трупите на евреите били струпвани и горени в пещи, но към края, когато лагерът останал без въглища, нацистите трябвало да направят нещо с трупите, затова ги донасяли тук. — Тя широко разпери ръце. — Ето такъв мемориал имат еврейските жертви.

Борн беше ходил на много гробища и смяташе, че са изключително спокойни. Но не и „КЦ-Фрийдхоф“, където от усещането за постоянно движение и неспирно мърморене тръпки го ползваха. Мястото беше живо, то виеше в неспокойна забрава. Борн спря, приклепна и прокара пръсти над думите, издълбани върху един надгробен камък. Бяха толкова изронени, че беше невъзможно да ги прочетеш.

— Хрумвало ли ти е, че мъжът, когото застреля днес, може да е еврейин? — попита той.

Тя рязко се обърна към него.

— Казах ти, че парите ми трябваха. Направих го от нужда.

Борн се огледа около тях.

— Това са казали и нацистите, когато са погребали последните си жертви тук.

Гневна искра внезапно изпепели тъгата в очите ѝ.

— Мразя те.

— Но не толкова, колкото мразиш себе си. — Той стана и ѝ върна оръжието. — Ето, защо не се застреляш и всичко да свърши?

Тя взе пистолета и го насочи към него.

— Защо просто не застрелям теб?

— Ако ме убиеш, само ще влошиш своето положение. Освен това... — Борн отвори длан и ѝ показа патроните, които беше извадил от пистолета.

С вик на отвращение тя прибра оръжието си в кобура. Ръцете и лицето ѝ изглеждаха зеленикави на светлината, която се процеждаше през клоните.

— Можеш да се покаеш за стореното днес — подкани я Борн. — Кажи ми кой те нае.

Петра скептично го погледна.

— Няма да ти дам парите, ако това намекваш.

— Не ме интересуват парите ти — отвърна Борн. — Но мисля, че мъжът, който ти застреля, смяташе да ми каже нещо много необходимо за мен. Подозирам, че затова си била наета да го убиеш.

Част от скептицизма изчезна от лицето ѝ.

— Наистина ли?

Борн кимна.

— Аз не исках да го убивам — каза тя. — Нали разбираш.

— Отиде при него, опря пистолета в главата му и натисна спусъка.

Петра извърна поглед без определена цел.

— Не искам да мисля за това.

— Значи не си по-добра от всеки друг в Дахау.

Сълзите ѝ бликнаха, тя скри лицето си в шепите и раменете ѝ затрепериха. Звучите, които издаваше, бяха като тези, които Борн беше чул на Лайтенберг.

Накрая плачът на Петра секна. Като избърса зачервените си очи с опакото на ръцете, тя каза:

— Исках да съм поетеса, знаеш ли? Винаги съм смятала, че да си поет е като да си революционер. Аз, германката, исках да променя света или поне да направя нещо, за да променя начина, по който светът гледа на нас, да направя нещо, за да изтръгна ядрото на вината от нас.

— Трябвало е да станеш екзорсист.

Това беше шега, но Петра беше в такова настроение, че не видя нищо смешно в нея.

— Щеше да е идеално, нали? — Тя го погледна — очите ѝ още бяха пълни със сълзи. —

Толкова ли е наивно да искаш да промениш света?

— Може би „непрактично“ е по-подходящата дума.

Тя вирна глава.

— Ти си циник, нали? — След като Борн не отговори, тя продължи: — Не смятам за наивно да вярваш, че думите — онова, което пишеш — могат да променят нещата.

— Тогава защо не пишеш? — каза той. — Вместо да стреляш по хората за пари? Това не е начин да си изкарваш хляба.

Петра мълча толкова дълго, че Борн се зачуди дали го е чула.

Накрая тя каза:

— По дяволите, бях наета от човек на име Спенгълър Уолд — той едва ли не още е момче, наистина, на не повече от двайсет и една-две години. Виждала съм го по заведенията. Един-два пъти сме пили кафе заедно. Каза, че е студент в университета, специализира икономика на ентропията, нещо такова.

— Не мисля, че някой може да специализира икономика на ентропията — каза Борн.

— Вероятно — Петра още говореше носово. — Трябва да калибрирам наново мерника си за глупост. — Тя сви рамене. — Никога не съм се разбирала добре с хората. По-добре да си общувам с мъртвите.

Борн каза:

— Не можеш да поемеш скръбта и яростта на толкова много хора, без да те погребат жива. Тя отвърна поглед към редиците раздробени надгробни камъни.

— Какво друго мога да направя? Вече са забравени. Ето тук лежи истината. Ако забравяш истината, това не е ли по-лошо от лъжа?

След като той не отговори, тя нервно потръпна с рамене и се обърна.

— След като си тук, искам да ти покажа какво виждат туристите.

Тя го заведе обратно при колата си и потегли надолу по изоставения хълм към официалния мемориал на Дахау.

Върху онова, което беше останало от лагерните постройки имаше покров, сякаш пагубните пушци на подгръваните с въглища крематориуми още се издигаха и падаха върху термалните струи, както лешояди, които още оглеждаха за мъртви. Щом се приближиха с колата, ги посрещна скулптура от желязо — сърцераздирателна интерпретация на слабите като скелети затворници, създадена да напомня бодливата тел, която ги беше ограждала. Вътре в някогашната главна административна сграда имаше макет на килиите, витрини с обувки и други неизразимо страшни вещи, всичко, което беше останало от обитателите.

— Тези табели — каза Петра. — Виждаш ли някъде да се споменава колко много евреи са били измъчвани и са изгубили живота си тук? „Сто деветдесет и три хиляди души са изгубили живота си тук“, казват табелите. Няма обяснение за това. Ние още се крием от себе си, още сме земя, в която мразят евреите, независимо колко често се опитваме да задушим импулса с основателен гняв, сякаш имаме право ние да бъдем наскърбените.

Борн можеше да ѝ каже, че нищо в живота не е така просто, но сметна, че е по-добре да остави яростта ѝ сама да говори. Очевидно тя не можеше да изрази тези виждания пред никой друг.

Тя го заведе на обиколка из пещите, които изглеждаха злокобно дори толкова много години след като бяха използвани. Изглеждаха живи, сякаш блещукаха, сякаш бяха част от паралелна вселена, преливаща от неописуем ужас. Накрая излязоха от крематориума и се озоваха в продълговатата стая, чиито стени бяха покрити с писма — някои, написани от затворниците, други — от семейства, отчаяно очакващи новини от любимите си хора; както и други записки, рисунки и по-официални писма с искания. Всичките бяха на немски; никое не беше преведено на други езици.

Борн ги прочете всичките. В тези стаи висяха последиците от отчаянието, зверствата и смъртта, безсилни да избягат. Тук тишината беше по-различна от онази в Лайтенберг. Той чуваше лекото тътрене на подметки, шумоленето на гуменки, докато туристите се влачеха от един експонат към друг. Сякаш натрупаната безчовечност задушаваше способността да говориш, а може би защото думите — всички думи — бяха и неадекватни, и излишни.

Двамата бавно се придвижваха из помещението. Той виждаше как устните на Петра се движеха, докато четеше писмо след писмо. Към края на стената едно писмо прикова неговото внимание и ускори пулса му. Лист хартия, очевидно канцеларска, съдържаеше ръкописен текст, в който имаше оплакване, че авторът е разработил според думите му газ, далеч по-ефективен от „Циклон Б“, но никой от управата на „Дахау“ не си направил труда да му отговори. Вероятно защото газът никога не е бил използван в „Дахау“. Но това, което много повече заинтригува Борн, беше, че върху хартията на писмото беше отпечатан знакът с три конски глави, обединени в средата от черепа на СС.

Петра дойде до Борн, сега веждите ѝ бяха сключени в смръщено изражение.

— Това ми е ужасно познато.

Той се обърна към нея.

— Какво имаш предвид?

— Имаше един човек, когото познавах — Стария Пелц. Казваше, че живее в града, но мисля, че беше бездомник. Слизаше в противовъздушното скривалище на Дахау да спи, особено през зимата. — Тя отметна кичур коса зад ухото си. — Бръцолевеше през цялото време, знаеш как правят лудите, сякаш говореше на някой друг. Помня, че ми показва униформен знак със същата емблема. Говореше за нещо, наречено Черния легион.

Пулсът на Борн се ускори.

— Какво казваше?

Тя сви рамене.

— Ти мразиш нацистите толкова много — каза той. — Чудя се дали знаеш, че някои неща, създадени от тях, още съществуват.

— Да, сигурно, като скинхедс.

Той посочи емблемата.

— Черният легион още съществува, още представлява опасност дори по-голяма от времето, когато Стария Пелц го е знаел.

Петра поклати глава.

— Той говореше ли, говореше. Никога не бях сигурна на мен ли обяснява или на себе си.

— Можеш ли да ме заведеш при него?

— Разбира се, но кой знае дали е още жив. Пиеше като смок.

Десет минути по-късно Петра караше по „Аугсбургерщрасе“ към един хълм, познат като Карлсбург.

— Гадна ирония — горчиво отбеляза тя. — Мястото, което най-много мразя, сега е най-безопасно за мен.

Тя спря на паркинга пред енорийската църква „Свети Якоб“. Осмоъгълната барокова кула на църквата се виждаше от целия град. В съседство беше универсалният магазин „Хьорхамерс“.

— Виждаш ли там, от страната на „Хьорхамерс“? — попита тя, щом се измъкнаха от колата. — Тези стъпала водят надолу към огромния противовъздушен бункер, построен в хълма, но не можеш да влезеш оттам.

Тръгнаха нагоре по стълбите на „Свети Якоб“ и тя го преведе през ренесансовия интериор, покрай хора. Близо до ризницата имаше незабележима тъмна дървена врата, зад която се спускаха стъпала. Те се виеха към криптата, която беше изненадващо малка, като се имаше предвид размерът на църквата отгоре.

Но както Петра бързо му показа, имаше причина за такъв размер: зад него се простираше лабиринт от стаи и коридори.

— Бункерът — каза тя, като включи наниз от голи крушки, закрепени към каменната стена отдясно. — Тук са бягали моите баба и дядо, когато твоята страна бомбардирала до основи неофициалната столица на Третия райх. — Тя говореше за Мюнхен, но Дахау беше достатъчно близо, за да усетят мириса на изгоряло от американските въздушни нападения.

— Щом мразиш страната си толкова много — каза Борн, — защо не я напуснеш?

— Защото — отвърна Петра — я и обичам. Това е мистерията да си германец — горд, но изпълнен с омраза към себе си. — Тя сви рамене. — Какво да се прави? Играеш картите, които съдбата ти е раздала.

Борн знаеше какво е да се чувстваш така. Той се огледа.

— Познато ли ти е това място?

Тя тежко въздъхна, сякаш гневът я беше изтощил.

— Когато бях малка, родителите ми ме водеха на неделната меса всяка седмица. Те са богобоязливи хора. Каква шега! Бог не е ли отвърнал очи от това място още преди години?

Както и да е, една неделя ми беше толкова скучно, че се измъкнах. По онова време бях обсебена от смъртта. Можеш ли да ме виниш? Израснах с нейното зловоние в ноздрите си. — Тя вдигна поглед към него. — Можеш ли да повярваш, че аз съм единствената посетила мемориала от хората, които познавам? Смяташ ли, че родителите ми някога са ходили там? Братята ми, лелите и чичовците, моите съученици? Моля те! Те дори не искат да признаят, че съществува.

Тя отново изглеждаше изтощена.

— Затова слязох тук, долу, за да поговоря с мъртвите, но не видях достатъчно мъртви, затова продължих нататък и какво намерих? Бункера на Дахау.

Тя сложи ръка на стената и я прокара по грубо издялания камък така ласкаво, сякаш беше хълбокът на любовник.

— Това стана моето място, моят личен свят. Бях щастлива само под земята, в компанията на сто деветдесет и трите хиляди мъртви. Усещах ги. Вярвах, че душата на всеки един от тях е затворена тук. Мислех си, че е толкова несправедливо. Прекарвах времето си в опити да измисля как да ги освободя.

— Смятам, че единственият начин да го направиш — каза Борн — е да освободиш себе си.

Тя посочи.

— Оттук се минава за бърлогата на Стария Пелц.

Щом тръгнаха по тунела, тя каза:

— Не е много далеч. Харесваше му да е близо до криптата. Мислеше, че двама от тези хорица са негови приятели. Сядаше, давеше се в алкохол и им говореше с часове, така, сякаш бяха живи и можеше да ги вижда. Кой знае? Може би ги е виждал. И по-странни неща са ставали.

След малко тунелът се раздели на няколко стаи. До тях стигна мирис на уиски и спарена пот.

— Третата стая отляво — каза Петра.

Но преди да стигнат до нея, прагът се изпълни с нечие тромаво тяло, отгоре с глава, подобна на топка за боулинг, и коса, настръхнала като гърба на бодливо прасе. Обезумелите очи на Стария Пелц се втренчиха в тях.

— Кой е там? — Гласът му беше плътен като мъгла.

— Аз съм, хер Пелц. Петра Айхен.

Но Стария Пелц гледаше ужасен пистолета на ханша й.

— Мамка му! — Той вдигна някаква пушка и изрева. — Нацистки симпатизанти! — И стреля.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сорая влезе в „Стъклената пантофка“ след Кики и преди Дерон. Кики се беше обадила предварително и съвсем скоро всички бяха там, а собственикът Дрю Дейвис дойде при тях с клатушкане като Чичо Скруч. Той беше побелял старец с настръхнала коса, сякаш беше шокирана, че го вижда още жив. Имаше изразително лице с дяволит поглед, нос като топче съдвкана дъвка и широка усмивка, наточена до съвършенство за дебнещите телевизионни репортери и агитираща за местните политици и добрите му дела из по-бедните квартали в града. Но притежаваше сърдечност, която не беше престорена. Когато човек говореше с Дрю, той така го гледаше сякаш слушаше единствено и само него.

Той прегърна Кики, а тя го целуна по двете бузи и го нарече „Папа“. По-късно, след като се представиха един на друг и ги настаниха на предна маса, която Дрю Дейвис беше резервирал за тях, след като им сервираха шампанско и лакомства, Кики обясни какво я свързва с него.

— Когато бях малка, в нашето племе връхлетя толкова тежка суша, че много от по-възрастните и новородените се разболяха и умряха. След известно време при нас пристигна малка група бели хора, за да ни помогне. Казаха ни, че са от организация, която ще ни праща пари всеки месец, тъй като са започнали своя програма за нашето село. Бяха донесли вода, но, разбира се, нямаше достатъчно.

След като си заминаха, помислихме, че няма да изпълнят обещанието си, и се отчаяхме, но те удържаха на думата си и водата пристигна. После дойдоха дъждовете и ние вече нямаше нужда от водата им, но те никога не ни изоставиха. Парите им отиваха за лекарства и образование. Всеки месец аз и всички други деца получавахме писма от нашия спонсор — от човека, който пращаше парите.

Когато пораснах достатъчно, започнах да отговарям на писмата на Дрю и ние завързахме кореспонденция. Години по-късно, когато исках да продължа образованието си, той уреди да замина за Кейптаун, за да ходя на училище, после ме спонсорира и ме доведе в Щатите, за да уча в колеж и в университет. Никога не поиска нищо в замяна, освен да се уча добре в училище. Той ми е като втори баща.

Пиеха шампанско и гледаха танца на пилон, който за голяма изненада на Сорая изглеждаше по-изкусен и по-малко вулгарен, отколкото си беше представляла. Но в тази зала имаше толкова много жени, подложили се на хирургическа намеса, и тя не можеше да разбере защо една жена може да иска гърди, които изглеждаха като балони.

Тя продължи да пие шампанско, като се стараеше да отпива на малки глътки. На драго сърце би приела съвета на Кики да забрави проблемите си за два часа, да се отпусне, да се напие и да даде воля на чувствата си. Според нея единственият проблем беше, че това никога няма да се случи. Беше Прекалено сдържана, прекалено затворена в себе си. „Това, което трябва да направя — мрачно си мислеше тя, докато гледаше едно червенокосо момиче, чиито гърди не се подчиняваха на гравитацията и бедра, които изглеждаха отделени от тялото, — е да се отрежа, да си сваля блузата и сама да изиграя някой танц на пилон.“ После се изсмя на абсурдната си мисъл. Никога не е била такъв човек, дори когато вероятно е било подходящо за възрастта. Винаги е била доброто момиче — хладнокръвна, преценяваща до степен на свръх анализ. Тя погледна към Кики, чието великолепно лице беше озарено не само от цветните трептящи светлини, а също и от страстно изживявана радост. Животът на доброто момиче не беше ли лишен от цвят, от вкус? Такива неща се питаше Сорая.

Тази мисъл я потисна още повече, но това беше само за миг, защото малко по-късно вдигна поглед и видя Роб Бат. „Да му се не види!“, каза си тя. Беше я видял, да, и си търсеше най-прекия

път да стигне до нея.

Сорая се извини, стана и тръгна към дамската тоалетна. Бат успя да се провере между масите и застана пред нея. Тя се обърна рязко и заобиколи дансинга. Бат се втурна по пътеката на сервитьорите от кухнята и я догони.

— Сорая, трябва да говоря с теб.

Тя го отблъсна, продължи да върви и излезе навън. На паркинга го чу как бяга след нея. Валеше лека суграшица, вятърът беше спрял и заледените капки падаха и се топяха върху раменете и непокритата ѝ глава.

Не знаеше защо беше излязла навън; Кики ги беше докарала от къщата на Дерон и Сорая беше без кола. Може би беше отвратена, че видя човек, на когото е имала доверие и е харесвала, човек, който предаде това доверие. Той беше преминал към тъмната страна, както Сорая тайно наричаше АНС на Лавал, защото тя вече не можеше да произнася думите Агенция за национална сигурност, без стомахът ѝ да се свие АНС стана символ на цялото объркване в Америка през последните няколко години — заграбването на власт, чувството на някои от управляващите, че могат да правят абсолютно всичко, а законите на демокрацията да вървят по дяволите. Според нея всичко се свеждаше до презрението. Тези хора бяха толкова сигурни в правотата си, че чувстваха само презрение и вероятно дори съжаление към онези, които се опитваха да им се противопоставят.

— Сорая, чакай! Спри се!

Бат я беше догонил.

— Махни се — каза тя, без да спре.

— Но аз трябва да говоря с теб.

— Нямаме за какво да говорим.

— Става въпрос за националната сигурност.

Сорая поклати невярващо глава, горчиво се засмя и продължи да върви.

— Слушай, ти си единствената ми надежда. Ти си единственият искрен човек, който да ме изслуша.

Тя се обърна към него.

— Ужасно си нахален, Роб. Връщай се да лижеш ботушите на господаря си.

— Лавал ме отсвири, Сорая, знаеш го. — В погледа му се четеше молба. — Слушай, направих ужасна грешка. Мислех, че това, което правя, ще спаси ЦРУ.

Сорая беше толкова скептично настроена, че едва не се изсмя в лицето му.

— Какво? Нали не очакваш да ти повярвам?

— Аз съм продукт на Стария. Нямах вяра в Харт. Аз...

— Не използвай номера със Стария върху мен. Ако наистина беше негов продукт, никога нямаше да ни предадеш. Щеше да си държиш на работата, да станеш част от решението, а не да влошаваш още повече проблема.

— Не познаваш министър Холидей. Той е като някаква проклета природна стихия. Всмукаха ме в неговата орбита. Сгрехих, чуваш ли? Признавам си.

— Няма извинение, че изгуби вярата си.

Бат вдигна ръце с дланите навън.

— Абсолютно си права, но, за Бога, виж ме сега. Наказан съм във всяко едно отношение, нали?

— Не знам, Роб, ти ми кажи.

— Нямам работа и няма перспектива да си намеря друга. Приятелите ми не вдигат, когато им звъня, а когато се срещна с тях на улицата или в ресторант, постъпват като теб, обръщат ми гръб. Жена ми се изнесе и взе децата със себе си. — Той прокара ръка през влажната си коса. —

Ад, откакто това се случи, живея в колата си. При мен кашата е пълна, Сорая. Има ли по-лошо наказание?

Дали не беше дефект на характера ѝ това, че в сърцето си изпита състрадание към него? Сорая не знаеше. Но не прояви и намек от съчувствие, просто остана безмълвна и чакаше той да продължи.

— Чуй ме — примоли се той. — Чуй...

— Не искам да чувам.

Когато тя понечи да се обърне, той пхна дигитален фотоапарат в ръката ѝ.

— Поне прегледай тези снимки.

Сорая се канеше да му върне фотоапарата, после осъзна, че няма какво да губи. Апаратът на Бат беше включен и тя натисна бутона за преглед. Там видя серия снимки на генерал Кендъл.

— Какво е това, по дяволите? — каза тя.

— Ето това правя, откакто ме уволниха — отвърна Бат. — Опитвам се да намеря начин да сразя Лавал. Осъзнах, че той може и да е прекалено костелив орех, за да го строша бързо, но Кендъл е друга работа.

Тя се взря в лицето му — то беше озарено от нещо, което преди не беше виждала.

— Как го проумя?

— Кендъл е неспокоен и озлобен, скърца със зъби под тиранията на Лавал. Исква по-голям дял от екшъна, отколкото и Холидей, и Лавал са склонни да му дадат. Това желание го прави глупав и уязвим.

Тя усети, че е заинтригувана.

— Какво си открил?

— Повече, отколкото предполагам. — Бат кимна към нея. — Давай нататък.

Сорая продължи да преглежда снимките и сърцето ѝ лудо заби в гърдите. Тя се взря поотблизо.

— Това да не е... мили Боже, това е Родни Фиър!

Бат кимна.

— Дватамата с Кендъл се срещнаха във фитнес клуба на Фиър, после отидоха да вечерят и сега са тук.

Тя вдигна поглед към него.

— Дватамата са тук, в „Стъклената пантофка“?

— Това са техните коли — посочи Бат. — Вътре има задно помещение. Не знам какво става там, но няма нужда човек да е гениален мислител, за да се досети. Генерал Кендъл е богобоязлив семеен човек, ходи на църква със семейството си и с това на Лавал всяка неделя като по часовник. Той е много деен в църквата.

Сорая видя светлината в края на собствения си тунел. Имаше начин да откачи и себе си, и Тайрон от куката.

— Два заека с едно натискане на фотоапарата — каза тя.

— Да, единственият проблем е как да влезем вътре и да ги щракнем. Става само с покани, проверих.

Върху лицето на Сорая бавно разцъфна усмивка.

— Остави това на мен.

Изглежда, много дълго време, откакто Кендъл го риташе, докато повърне, нищо не се беше случило. Но все пак Тайрон знаеше, че ходът на времето му се струваше забавен като мъчително влачене. Минутата се състоеше от хиляда секунди, един час имаше десет хиляди минути, а един

ден — в един ден просто имаше прекалено много часове, за да ги преброи.

Когато сваляха качулката му, той крачеше напред-назад из тясната стая, като се стараеше да не се приближава до отсрещния край със злокобната вана за симулирано удавяне.

Някъде вътре в себе си знаеше, че е загубил усещане за времето, че това подхлъзване е част от плана да го сломят, да го разприказват и да го променят изцяло. С всяка изминала минута той усещаше как се пързала надолу по хлъзгавия наклон, толкова стръмен, че каквото и да правеше, не можеше да се задържи. Той пропадеше в мрак, в бездна, което също беше изчислено.

Представяше си как някой от подчинените на Кендъл е извел математическа формула за това до каква степен един субект трябва да се срива всеки час от всеки ден, в който се намира в затвора.

Още откакто беше подсказал на Сорая, че може да ѝ бъде полезен, обмисляше как би се държал в най-лошата ситуация. Имаше вариант, който сега му вършеше работа — трябваше да намери място в ума си, където можеше да се оттегля, щом нещата наистина станат непоносими. Място, което беше неприкосновено и на което знаеше, че ще е в безопасност, без значение на какво го подлагат.

Вече имаше такова място. Възползва се от него няколко пъти, когато болката от стоенето на колене със заключени високо зад гърба му ръце ставаше непоносима. Но едно нещо го плашеше: проклетото корито в другия край на стаята. Ако решат да го подложат на симулирано удавяне, с него е свършено. Защото откакто се помнеше, изпитваше ужас от удавяне. Не можеше да плува, дори не можеше да се задържа на повърхността. Всеки път, когато се беше опитвал, се задавяше и трябваше да го вадят от водата като тригодишно дете. Скоро след това се беше отказал, като мислеше, че не е важно. Кога ще се да плава като моряк или пък изобщо да легне на плажа? Никога.

Но сега водата беше дошла при него. Проклетото корито чакаше и се зъбеше като кит, който се кани да го погълне целия. Но той знаеше, че не е Йона. Това гадно нещо нямаше да го изплюе жив.

Той погледна надолу и видя, че ръката му трепери.

Стресна се, щом звукът от отключването на вратата рикошира из тясното пространство. Вътре влезе едно от зомбитата на АНС с мъртвешки очи и мъртвешко дихание. Той остави подноса с храна и излезе, без дори да погледне Тайрон. Всичко това беше част от втория етап на плана да го сломят: да го накарат да мисли, че не съществува.

Той се приближи до подноса. Както винаги храната му се състоеше от студена овесена каша. Това нямаше значение — беше гладен. Вдигна пластмасовата лъжица и хапна малко от кашата. Беше лепкава и абсолютно безвкусна. Едва не му се пригади на втората лъжица, защото дъвчеше нещо друго, а не овесена каша. Като си даваше сметка, че всяко негово движение се наблюдава, той се наведе над храната и изплю хапката. После използва вилицата, за да разгъне някакво сгънато парченце хартия. На него беше написано нещо. Той се наведе още по-ниско, за да различи буквите.

НЕ СЕ ПРЕДАВАЙ, пишеше там.

Отначало Тайрон не можа да повярва на очите си. После пак го прочете. След третия път той загреба посланието с поредната хапка овесена каша, сдъвка го много бавно и методично и го глътна.

После отиде до тоалетната от неръждаема стомана и седна на ръба ѝ, като се чудеше кой е написал бележката и как би могъл да комуникира с него. Едва малко по-късно Тайрон осъзна, че това кратко съобщение, дошло отвън в неговата малка килия, бе успяло да възстанови равновесието, което беше изгубил. Времето в главата му се разложи на нормални секунди и минути и кръвта отново започна да циркулира във вените му.

Аркадин позволи на Девра да го издърпа от бара, преди да е успял напълно да го унищожи. Не че го беше грижа за отрепките клиенти, които седяха в мълчаливо вцепенение и гледаха сякаш по телевизията поразите, които причини. Просто не забравяше ченгетата, които имаха значително присъствие в този долнопробен квартал. Докато седяха в бара, той беше забелязал три полицейски патрулки бавно да минават по улицата.

Караха по огрените от ниското слънце улици. Той чуваше как лаят кучета, как се надигат гласове. Беше благодарен за топлината на бедрото и рамото ѝ, опрени до него. Присъствието ѝ го караше да стъпи на земята, преборваше яростта му и я сваляше до лесно управляемо ниво. Той я притисна по-силно до себе си, а умът му се върна с трескава интензивност към миналото.

За Аркадин ужасът на ада започна съвсем ненадейно, след като Стас Кузин потвърди, че бизнесът му е свързан с проституция и наркотици. Лесни пари, си беше помислил Аркадин, обзет от измамното чувство за сигурност.

Отначало ролята му беше толкова проста, колкото ясно беше дефинирана: щеше да предоставя място в своите сгради, за да се разширява империята от бордеи на Кузин. Аркадин правеше това с обичайната си изпълнителност. Нямаше нищо по-просто и няколко месеца, докато рублиите се трупаха, той се поздравяваше, че е сключил изгодна бизнес сделка. Освен това сдружаването с Кузин му носеше един куп допълнителни преимущества — от безплатни питиета в местните кръчми до безплатни сесии с разширяващия се кръг тийнейджърки на Кузин.

Но тъкмо това — младите проститутки — стана хлъзгавият наклон, по който Аркадин слезе в най-ниското ниво на ада. Когато се държеше настрана от бордеите или правеше своите бегли седмични проверки, за да се увери, че апартаментите не са съсипани, беше лесно да си затваря очите пред онова, което всъщност ставаше. Преди всичко беше прекалено зает си брой парите. Обаче когато се възползваше от някоя безплатна услуга, нямаше как да не забележи колко са малки момичетата, колко много се страхуват, колко са посинени ръцете им, колко празни очите им и най-често от всичко, колко дрогирани бяха повечето от тях. Сякаш бяха тълпа зомбита.

Аркадин можеше да подмине всичко това, без да размишлява, ако не беше започнал да харесва една от тях. Елена беше момиче с плътни устни, кожа, бяла като сняг, и очи които горяха като жарави. Лесно се усмихваше и за разлика от другите момичета нямаше навика да избухва в плач без видима причина. Смееше се на шегите му, лягаше до него след това с лице, заровено в гърдите му. Харесваше му да я усеща в ръцете си. Топлината ѝ проникваше в него като пречистена водка и той постепенно свикна с начина, по който тя намираще точното положение, така че извивките на тялото ѝ прилягаха идеално към неговите. Можеше да заспи в прегръдките ѝ, което за него беше чудо. Не можеше да си спомни кога за последен път беше спал цяла нощ.

Някъде по това време Кузин го извика на среща. Каза, че Аркадин се справя много добре и иска да увеличи партньорския му дял.

— Разбира се, ще искам да играеш по-активна роля — каза Кузин със своя полуразбираем глас. — Бизнесът върви толкова добре, че сега много се нуждаем от повече момичета. Ето тук влизаш ти.

Кузин направи Аркадин водач на група за привличане на девойки от Нижни Тагил. Аркадин вършеше това с обичайната си изпълнителност. Посещенията му при Елена бяха пак толкова чести, но не така идилични. Тя започна да се страхува, така му каза, от изчезването на

някои момичета. Един ден ги виждаше, на другия ден изчезвали, сякаш изобщо не са съществували. Никой не говорел за тях, никой не отговарял на въпросите ѝ, когато питала къде са. Аркадин пренебрегваше страховете ѝ — в края на краищата, момичетата бяха млади, не заминаваха ли постоянно? Но Елена беше сигурна, че изчезването на момичетата нямаше нищо общо с тях самите, а със Стас Кузин. Каквото и да ѝ казваше Аркадин, страховете ѝ не стихнаха, докато не ѝ обеща да я защитава, да направи така, че нищо да не ѝ се случи.

След шест месеца Кузин го извика настрана.

— Вършиш страхотна работа. — Комбинацията от кокаин и водка запалваха думите му. — Но аз искам повече.

Бяха в един от бордеите, който според Аркадин изглеждаше странно рядко населен.

— Къде са момичетата? — попита той.

Кузин махна с ръка.

— Няма ги, избягаха, кой, по дяволите, знае къде? Тези кучки слагат малко пари в джоба си и се разбягват като зайци.

Прагматичният Аркадин предложи:

— Ще взема моята група и ще ида да ги намеря.

— Ще си изгубиш времето. — Дребната глава на Кузин се олюля на раменете му. —

Просто намери още.

— Почва да става трудно — отбеляза Аркадин. — Някои момичета се страхуват, не искат да идват с нас.

— Въпреки това ги доведи.

Аркадин се навъси.

— Не те разбирам.

— Добре, малоумнико, ще ти обясня. Вземи шибаната си група в микробуса и грабвай кучките от улицата.

— Ти говориш за отвличане.

Кузин се разсмя.

— Дяволите да ме вземат, той схваща!

— Ами ченгетата?

Кузин се разсмя още по-силно.

— Ченгетата са в джоба ми. А дори и да не бяха, мислиш ли, че им плащат, за да работят?

Изобщо не им пука.

През следващите три седмици Аркадин и групата му работиха нощна смяна и доставяха момичета за бордея, независимо дали искаха да дойдат или не. Тези момичета бяха враждебни, често войнствено настроени, докато Кузин не ги отведеше в задната стая, където никоя от тях не искаше да се връща втори път. Кузин не закачаше лицата им, понеже щеше да е лошо за бизнеса; удряше ги само по ръцете и краката.

Аркадин наблюдаваше това насилие сякаш от обратната страна на телескоп. Знаеше, че това се случва, но се преструваше, че то няма нищо общо с него. Продължи да брои парите си, които сега се трупаха с по-голяма скорост. Нощем го топлеха парите му и Елена. Всеки път, когато беше с нея проверяваше ръцете и краката ѝ за синини. Когато я накара да обещае, че няма да взема дрога, тя се засмя.

— Леонид Данилович, кой има пари за дрога?

Той се усмихна на тези думи, като знаеше какво има предвид. Всъщност тя имаше повече пари от всички други момичета, взети заедно. Знаеше го, защото той ѝ ги даваше.

— Вземи си нова рокля, нови обувки — казваше ѝ той, но каквато беше пестелива, само се усмихваше и го целуваше по бузата с голяма обич. Той осъзна, че е права с нищо да не привлича

вниманието към себе си.

Една нощ, не много дълго след това, Кузин го пресрещна, докато излизаше от стаята на Елена.

— Имам неотложен проблем и се нуждая от помощта ти — каза ненормалникът.

На улицата чакаше голям микробус с работещ двигател. Кузин се качи отзад, след него и Аркадин. Двама от личните вампири на Кузин пазеха две момичета от бордея.

— Опитаха се да избягат — каза Кузин. — Току-що ги хванахме.

— Трябва да им дадем урок — отвърна Аркадин, защото предположи, че това искаше да чуе от него партньорът му.

— Прекалено е късно за това — Кузин даде знак на шофьора и микробусът потегли.

Аркадин се настани на седалката, като се чудеше къде отиват. Мълчеше, защото знаеше, че ако задава въпроси сега, ще изглежда като глупак. Трийсет минути по-късно микробусът забави и отби по непавиран път. Следващите няколко минути подскачаха по изровен черен път, който сигурно беше много тесен, защото клоните постоянно драскаха микробуса от страни.

Накрая спряха, вратите се отвориха и всички изскочиха. Нощта беше много тъмна, светеха само фаровете на микробуса, но в далечината огънят на леярните беше като кръв в небето или, по-скоро, по дъното на бликащата миазма, произведена от стотиците комини. Никой не виждаше небето в Нижни Тагил и когато валеше сняг, снежинките ставаха сиви, понякога дори черни, докато минаваха през индустриалната мъгла.

Аркадин последва Кузин, а двамата вампири блъскаха момичетата през гъстия хрусталак. Смолистый дъх на бор насищаше въздуха толкова силно, че почти потушаваше ужасяващото зловоние от разграждането.

Сто метра по-навътре вампирите дръпнаха момичетата за яките на палтата и ги накараха да спрат. Кузин извади пистолета си и застреля едното момиче в тила. То се строполи по лице в нападалите мъртви листа. Другото момиче изпищя и започна да се мятва в хватката на вампира, като отчаяно се мъчеше да избяга.

Тогава Кузин се обърна към Аркадин и сложи пистолета в ръката му.

— Щом натиснеш спусъка — каза той, — ставаме равноправни партньори.

В очите на Кузин имаше нещо, което от това близко разстояние накара Аркадин да потрепери. Стори му се, че те се усмихват, както се усмихва дяволът — без топлина, без човечност, защото удоволствието, което подтикваше усмивката, имаше нечестив и извратен произход. В този момент Аркадин помисли за затворите, които обграждаха Нижни Тагил, защото сега той без никаква сянка от съмнение знаеше, че е заключен в свой собствен затвор, без да има ключ и без да знае как да го използва.

Оръжието — стар „Лугер“ с щампа на нацистка свастика върху него — беше мазно от ръката на Кузин. Аркадин вдигна пистолета до височината на момичешката глава. Момичето скимтеше и плачеше. Аркадин беше правил много неща в краткия си живот, някои от тях непостижими, но не беше застрелвал момиче хладнокръвно. Въпреки това сега, за да просперира, за да оцелее в затвора на Нижни Тагил, трябваше да направи точно това.

Беше наясно, че ненаситните очи на Кузин го пронизват червени като леярните на Нижни Тагил, и тогава усети дулото на пистолет в тила си. Знаеше, че шофьорът стои зад него без съмнение по заповед на Кузин.

— Направи го — меко каза Кузин. — Защото така или иначе в следващите десет секунди някой ще стреля със своя пистолет.

Аркадин насочи лугера. Пукотът от изстрела отекваше отново и отново в дълбоката, страшна гора, а момичето се подхлъзна на листата и падна в ямата с приятелката си.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Звукът от щракването на затвора в карабината „Маузер К98“ калибър осем милиметра проехтя в противовъздушния бункер на Дахау. Но това беше всичко.

— По дяволите! — изръмжа Стария Пелц. — Забравих да я заредя!

Петра извади пистолета си, насочи го във въздуха и натисна спусъка. Резултатът беше същият както и при пушката и Стария Пелц я свали.

— Гадост! — каза той, явно отвратен.

Тогава тя се приближи до него.

— Хер Пелц, както казах, името ми е Петра. Помните ли ме?

Старецът спря да мърмори и внимателно се взря в нея.

— Наистина ужасно приличаш на една Петра-Александра, която познавах някога.

— Петра-Александра. — Тя се засмя и го целуна по бузата — Да, да, това съм аз!

Той леко се отдръпна и сложи ръка на бузата си, където Петра беше допряла устните си. Скептично настроен, той погледна покрай нея към Борн.

— Какво е това нацистко копеле? Той ли те принуди да дойдеш тук? — Ръцете му се свиха в юмруци. — Сега ще му удара два шамара!

— Не, хер Пелц, той е мой приятел. Руснак е. — Тя спомена името, което Борн ѝ беше казал и стоеше на паспорта, осигурен от Борис Карпов.

— В моята книга руснаците не са по-добри от нацистите — раздражено каза старецът.

— Всъщност съм американец, който пътува с руски паспорт — каза Борн първо на английски, после на немски.

— Говориш английски много добре за руснак — каза Стария Пелц на перфектен английски. После се засмя, като показва своите пожълтели от времето и тютюна зъби. В присъствието на американец той, изглежда, се оживи, сякаш излизаше от дългогодишна дрямка. Такъв беше той — заек, изваден от шапка, който пак щеше да се оттегли в сенките. Не беше луд, просто живееше и в скучното настояще, и в яркото минало. — Присъединих се към американците, когато ни освободиха от тиранията — гордо продължи той. — По мое време им помогнах да изкоренят нацистите и нацистките симпатизанти, които се преструваха на добри германци. — Той изплю последните думи, сякаш не можеше да ги понася в устата си.

— Тогава какво правите тук? — попита Борн. — Нямате ли дом, където да отидете?

— Разбира се, че имам — млясна с устни Стария Пелц, сякаш можеше да вкуси от живота си на младини. — Всъщност имам много хубава къща в Дахау. Синьо-бяла, с цветя около дървената ограда. Отзад има черешово дърво, което разперва криле напролет. Къщата е дадена под наем на приятна млада двойка с две енергични деца. Пращат чека за наема като по часовник на племенника ми в Лайпциг. Той е влиятелен адвокат, да знаете.

— Хер Пелц, не разбирам — каза Петра. — Защо не си отидете у дома? Това не е място за живеене.

— Бункерът е здравната ми осигуровка. — Старецът хитро ѝ намигна. — Имаш ли представа какво ще стане с мен, ако се върна в къщата си? Ще ме отвлекат през нощта и повече никой няма да ме види.

— Кой ще ви отвлече? — попита Борн.

Пелц, изглежда, обмисляше отговора си, сякаш трябваше да си спомни текста от книга, която беше чел в гимназията.

— Казах ти, че бях ловец на нацисти, и то страшно добър. В онези дни живеях като крал или, ако съм честен, като херцог. Както и да е, то беше преди да стана самонадеян и да сгреша.

Реших да тръгна след Черния легион и точно това мое невъздържано решение ме провали. Заради тях изгубих всичко, дори доверието на американците, които по онова време се нуждаеха от онези проклетници повече, отколкото от мен.

Черният легион ме изрита в канавката като някакъв боклук, като краставо куче. Оттам можех само да допълзя тук, в недрата на земята.

— Дойдох тук, за да говоря с вас тъкмо за Черния легион — каза Борн. — И аз съм ловец. Черният легион вече не е нацистка организация. Превърнали са се в мюсюлманска терористична мрежа.

Стария Пелц потри посивялата си набола брада.

— Щях да кажа, че съм изненадан, но не съм. Тези копелета знаеха как да изиграят всички карти във всички ръце — на германците, на англичаните и най-вече на американците. Играеха си с всички след войната. Всяка западна разузнавателна служба наливаше пари в тях. На всичките слюнки им потичаха при мисълта, че ще имат внедрени шпиони зад желязната завеса.

На копелетата не им трябваше много време, за да преценят, че американците държат най-силната ръка. Защо? Защото всичките пари бяха при тях и за разлика от британците не бяха стиснати. — Той се изкикоти. — Но така действат американците, нали?

Без да чака очевидния отговор на въпроса, той заора по-дълбоко.

— И така, Черният легион се сприятели с американската разузнавателна машина. Преди всичко не беше трудно да убедят янките, че никога не са били нацисти, че единствената им цел е била да се борят против Сталин. И това беше вярно донякъде, но след войната си бяха поставили други цели. В края на краищата те бяха мюсюлмани, никога не са се чувствали добре в западното общество. Искаха да градят бъдещето и като много други метежници създадоха своята мощна база с американски долари.

Той хвърли бегъл поглед на Борн.

— Ти си американец, нещастно копеле. Никоя от тези съвременни терористични мрежи нямаше да съществува без подкрепата на вашата държава. Това е то, шибана ирония.

За известно време той се отплесна в мърморене и вмъкна песен, чиито стихове бяха толкова меланхолични, че от влажните му очи бликнаха сълзи.

— Хер Пелц — каза Борн, като се опитваше пак да насочи вниманието на стареца. — Говорехте за Черния легион.

— Наричай ме Виргил — каза Пелц и кимна, докато се връщаше от импулсивното си бягство. — Точно така, кръщелното ми име е Виргил и за теб, американце, ще вдигна фенера си достатъчно високо, за да хвърля светлина върху тези копелета, които съсипаха живота ми. Защо не? Намирам се в такъв етап от живота си, когато трябва да разкажа на някого и това спокойно може да си ти.

— Те са отзад — каза Бев на Дрю Дейвис. — И двамата. — Жена на около петдесет и пет години, доста пълна и съобразителна, тя беше каубоят на момичетата от „Пантофката“, както шеговито наричаше себе си — отчасти поддържаше строга дисциплина, отчасти им беше като бавачка.

— Интересуват се главно от генерала — каза Дейвис. — Така ли е, Кики?

Кики кимна. Тя беше плътно заобиколена от Сорая и Дерон и всички бяха се скупчили в тесния офис на Дейвис, които беше нагоре по стъпала над основното помещение. Ритмите на баса и барабаните туптяха в стените като юмруци на разгневени великани. Стаята приличаше на мансарда или таванска стая, без прозорци, а стените ѝ бяха като в машина на времето, облепени със снимки на Дрю Дейвис с Мартин Лутър Кинг, Нелсън Мандела, четирима различни

американски президенти, множество холивудски звезди, различни сановници на ООН и посланици от буквално всички африкански държави. Имаше и няколко обикновени снимки на Дрю, прегърнал малката Кики в резервата „Масаи Мара“. Кики изглеждаше така, сякаш се готви да стане кралица.

След разговора си с Роб Бат на паркинга Сорая се върна на масата и осведоми Кики и Дерон за своя план. Шумът от групата на сцената правеше подслушването невъзможно, дори от човек на съседната маса. Заради дългогодишното ѝ приятелство с Дрю Дейвис от Кики зависеше да даде искрата, която щеше да запали фитила. Тя го направи и сега бяха на среща в офиса на Дрю Дейвис.

— Дори само за да размишлявам върху това, което искате, трябва да ми гарантирате защита от съдебно преследване — каза Дрю Дейвис на Сорая. — Освен това не намесвайте имената ни, освен ако не искате да ме съсипете — а вие не искате, — както да съсипете и половината дошли на власт чрез избори политици в района.

— Имате думата ми — отвърна Сорая. — Искаме тези двамата, това е всичко.

Дрю Дейвис хвърли поглед на Кики, която отговори с почти недоловимо кимване.

Тогавя Дейвис се обърна към Бев.

— Ето какво може да направите и какво не можете — каза Бев, като реагира на знака от шефа си. — Няма да позволя да влезе в ранчото ми никой, който не е там по основателна причина — тоест или е клиент, или момиче на работа. Така че няма да стане просто да се вмъкнете там. Направя ли това, утре вече няма да имаме никакъв бизнес.

Тя дори не поглеждаше към Дрю Дейвис, но Сорая го видя как кимна одобрително и сърцето ѝ се сви. Всичко зависеше от това да получат достъп до генерала, докато беше в разгара на своята лудория. После ѝ хрумна нещо.

— Аз ще вляза вътре като едно от момичетата — каза Сорая.

— Не, няма — Отвърна Дерон. — Позната си и на генерала, ѝ на Фиър. Само да те зърнат и ще се изпарят.

— Мен не ме познават.

Всички обърнаха глави и се втренчиха в Кики.

— Категорично не — каза Дерон.

— По-леко, де — отвърна Кики през смях. — Няма да правя нищо. Просто ми трябва достъп. — Тя започна да имитира как снима. После се обърна към Бев. — Как мога да вляза в личната стая на генерала?

— Не можеш. Личните стаи са неприкосновени. Още едно правило на дома. А генералът и Фиър вече избраха партньорките си за тази вечер. — Тя потропа с пръсти по бюрото на Дейвис. — Но в случая с генерала има един начин.

* * *

Виргил Пелц заведе Борн и Петра по-дълбоко в основния тунел на бункера, до грубо издълбано помещение, което се разширяваше в кръгла ниша. Там имаше пейки, малка газова печка, хладилник.

— Какъв късмет, че са забравили да изключат тока — каза Петра.

— Късмет, ама не. — Пелц се настани на една пейка. — Племенникът ми подкупва един управник в града, за да държи лампите включени. — Той им предложи уиски или вино, но те отказаха. Наля си чашка алкохол и я пресуши, може би за да се подкрепи или да не се унесе. Харесваше му да има компания, общуването с други човешки същества го откъсваше от мислите

му.

— Повечето неща, които вече ти разказах за Черния легион, са главно за историята му, ако знаеш къде да търсиш, но ключът към техния успех в справянето с опасния следвоенен пейзаж е в двама мъже: Фарид Икупов и Ибрахим Север.

— Предполагам, че този Икупов, за който говорите, е бащата на Семьон Икупов — каза Борн.

Пелц кимна.

— Точно така.

— А Ибрахим Север имаше ли синове?

— Имаше двама — отвърна Пелц. — Но още не съм стигнал дотам. — Той млясна с устни, погледна бутилката с уиски, после реши да не си налива. — Фарид и Ибрахим бяха най-добрите приятели. Израснаха заедно, всеки беше единствен син в голямото си семейство. Вероятно това ги е сближило като деца. Бяха силно привързани един към друг почти цял живот, но Ибрахим Север по душа беше воин, а Фарид Икупов — мислител, и семената на недоволството и недоверието сигурно рано са били посетени. По време на войната тяхното поделено командване вършеше много добра работа. Ибрахим отговаряше за войниците на Черния легион на Източния фронт; Фарид беше основател и ръководеше разузнавателната мрежа в Съветския съюз.

Проблемите започнаха след войната. Освободен от задълженията си на командващ военизираната част, Ибрахим започна да се терзае, че властта му е подкопана. — Пелц цъкна с език по небцето си. — Слушай, американецо, ако си любител на историята, знаеш как двамата дългогодишни съюзници и приятели Гай Юлий Цезар и Помпей Магнус стават врагове, покварени от амбициите, страховете, заблудите и борбите за власт на онези под тяхно командване. Така беше и с тези двамата. С времето Ибрахим се убеди — несъмнено подстрекаван от някой свой по-войнствен съветник, — че неговият отдавнашен приятел планира да заграби властта. За разлика от Цезар, който бил в Галия, когато Помпей му обявил война, Фарид живеел в съседната къща. Ибрахим Север и хората му влезли през нощта и убили Фарид Икупов. Три дни по-късно синът на Фарид, Семьон, застрелял Ибрахим, докато шофирал към работата си. За да отмъсти, синът на Ибрахим, Ашер, проследил Семьон в един мюнхенски нощен клуб. Ашер успял да избяга, но в последвалата яростна престрелка по-малкият брат на Ашер бил убит.

Пелц потри с ръка лицето си.

— Виждаш ли какво се получава, американецо? Древна римска вендета, кървава оргия с библейски размери.

— За Семьон Икупов знам, но не и за Север — каза Борн. — Къде е сега Ашер Север?

Старецът повдигна крехките си рамене.

— Кой знае? Ако Икупов беше успял, Север със сигурност щеше да е мъртъв досега.

Известно време Борн седя смълчан, като мислеше за нападението на Черния легион над професора, мислеше за всичките малки нередности, които се бяха трупали в съзнанието му: странната мрежа на Пьотър от пропаднали и некомпетентни, думите на професора, че е била негова идеята да получи откраднатите планове чрез мрежата и въпросът дали Миша Тарканян и самият Аркадин са от Черния легион. Накрая каза:

— Виргил, ще трябва да ти задам няколко въпроса.

— Да, американецо.

Очите на Пелц блестяха хитро като на пакостлив дух.

Но Борн се поколеба. Интуицията и опитът го възпираха да говори за мисията си, но все пак не можа да намери друга алтернатива.

— Дойдох в Мюнхен, защото един мой приятел — всъщност ментор — ме помоли да

тръгна по следите на Черния легион, първо, защото планира нападение над моята страна и, второ, защото неговият водач Семьон Икупов наредил синът му Пьотър да бъде убит.

Пелц вдигна поглед, а на лицето му се изписа любопитство.

— Ашер Север събра основните си сили, които наследи от своя баща — мощна мрежа за разузнавателни данни, разпростряна из Азия и Европа — и изгони Семьон Икупов. Икупов не ръководи Черния легион от десетилетия. Ако той го ръководеше, съмнявам се, че още щях да съм тук, долу. За разлика от Ашер Север, Икупов беше човек, с който можеш да се разбереш.

— Да не казвате, че сте познавали и Семьон Икупов, и Ашер Север? — попита Борн.

— Точно така — потвърди с кимване Пелц. — Защо?

Кръвта на Борн се беше смръзнала, докато разсъждаваше върху немислимото. Възможно ли беше професорът да го лъже през цялото време? Но ако беше така — ако наистина беше член на Черния легион, — защо, за Бога, се е доверил на несигурната мрежа на Пьотър да достави планове за атаката? Със сигурност е знаел колко ненадеждни са хората й. Нищо не се връзваше.

Като съзнаваше, че трябва да разнищи тази заплетена история стъпка по стъпка, той извади мобилния си телефон, прегледа снимките и избра тази на Егон Кирш, която професорът му беше изпратил. Погледна двамата мъже на снимката, после подаде телефона на Пелц.

— Виргил, разпознавате ли някой от тези мъже?

Пелц присви очи, после стана и отиде по-близо до една от електрическите крушки.

— Не.

Той поклати глава, после след още малко колебание показалецът му се заби в снимката.

— Не знам, защото изглежда толкова различен... — Той се върна там, където седеше Борн, обърна телефона, за да могат и двамата да гледат снимката, и потупа с пръст фигурата на професор Спектър. — ... Но мътните ме взели, кълна се, че този е Ашер Север.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Питър Маркс, шефът на мисиите, беше в кабинета при Вероника Харт и двамата прехвърляха куп служебни характеристики, когато дойдоха за нея. Лутър Лавал, придружен от двама федерални съдии, профучал покрай охраната на ЦРУ, въоръжен със съдебното разпореждане. Едва бяха успели да предупредят Харт — с телефонно обаждане от първия охранителен пост на долния етаж.

Едва ѝ стигна времето да уведоми Маркс, после да стане и да посрещне лице в лице своите обвинители, когато тримата мъже влязоха в нейния кабинет и ѝ представиха федералната заповед за арест.

— Вероника Роуз Харт — монотонно заговори по-старшият от безличните федерални съдии. — Вие сте поставена под арест за конспирация с лицето Джейсън Борн, отлъчен агент, с намерения, които нарушават устава на Централното управление.

— На какво основание? — попита Харт.

— Фотографии от наблюдение на АНС, според които в двора на „Фриър“ подавате пакет на Джейсън Борн — произнесе съдията със същия зомбиран глас.

Маркс, който също беше станал на крака, каза:

— Това е лудост. Не може наистина да вярвате...

— Млъкнете, господин Маркс — каза Лутър Лавал. — Още една дума и ще ви погна с официално разследване.

Маркс се канеше да отвърне, но пронизващият поглед на директорката го принуди да преглътне думите си. Стисна челюсти, но яростта в очите му не стихна.

Харт заобиколи иззад бюрото и по-младшият съдебен служител закопча с белезници ръцете ѝ зад гърба.

— Това наистина ли е необходимо? — попита Маркс.

Лавал насочи пръст към него, без да продума. Докато извеждаха Харт от кабинета, тя каза:

— Заеми мястото ми, Питър. Сега ти си директорът на ЦРУ.

Лавал се ухили.

— Не за дълго, ако трябва да кажа нещо по въпроса.

След като излязоха, Маркс рухна на стола си. Като разбра, че ръцете му треперят, той ги стисна като при молитва. Сърцето му блъскаше толкова силно, че затрудняваше мислите му. Подскочи, отиде до прозореца зад директорското бюро и остана загледан в нощния Вашингтон. Всички паметници бяха осветени, всички улици и булеварди бяха пълни с коли. Всичко си беше както преди и все пак му изглеждаше непознато. Чувстваше се така, сякаш е попаднал в паралелна вселена. Не му се вярваше, че е станал свидетел на това, което току-що се случи, АНС не можеше да погълне ЦРУ в гигантския си корпус. Но после се обърна и видя, че кабинетът е празен. Обзе го ужас, като си спомни как извеждат арестуваната директорка, закопчана с белезници, коленете му омекнаха, той потърси големия стол зад бюрото и седна на него.

После мисълта къде е и защо седи тук стигна съзнанието му. Вдигна телефона и набра Стю Голд, главният съветник на ЦРУ.

— Стой кротко. Ей сега идвам — каза му Голд с обичайния си невъзмутим глас. Нищо ли не можеше да го извади от равновесие?

После Маркс се обади още на няколко телефона. Нощта щеше да е дълга и мъчителна.

Родни Фиър изживяваше нощта на живота си. След като придружи Африк до една от стаите в задната част на „Стъклената пантофка“, той изпита чувството, че е на върха. Всъщност, след като беше глътнал хапче виагра, той реши да я помоли за няколко неща, които никога преди не беше опитвал. „Защо пък не, по дяволите?“, каза си той.

Докато се събличаше, мислеше за информацията, която Питър Маркс му беше пратил по вътрешната поща за полевите агенти на „Тифон“. Фиър умишлено беше казал на Маркс да не му я праща по електронен път, защото е прекалено несигурно. Информацията беше сгъната във вътрешния джоб на палтото му, за да я даде на генерал Кендъл, преди да си тръгнат от „Стъклената пантофка“ тази вечер. Можеше да му я предаде още докато вечеряха, но прецени, че един тост с шампанско, след като са изпитали всички наслади, ще е подходящ начин да завършат нощта.

Африк вече беше в леглото, изтегната, изпълнена с копнеж, огромните ѝ очи бяха полупритворени, но тя веднага се хвана на работа, щом Фиър отиде при нея. Той опита да задържи вниманието си върху действията ѝ, но като видя колко всеотдайно участва тялото му в тях, предпочете да се пренесе към нещата, които го правеха истински щастлив — например как надхитри Питър Маркс. Когато израстваше, тъкмо хора като Маркс — а всъщност и Бат — имаха всички предимства пред него, бяха изключителни мозъци, но и с мускули; с други думи — хора, които бяха направили живота му отвратителен. Тъкмо те имаха кръг от надути приятели, получаваха всички страхотни момичета, караха коли, докато той още се возеше на моторче. Той беше задръстеният, дебеланкото, детето, превърнало се в мишена на всичките им шеги, с когото се разпореждаха и отхвърляха, който — независимо от коефициента си на интелигентност — беше с толкова вързан език, че никога не успяваше да се защити.

Беше започнал работа в ЦРУ като канцеларски чиновник и наистина, изкатери се по професионалната стълбица, но не в оперативната работа или в контраразузнаването. Не, той беше шеф на полевата поддръжка, което означаваше, че отговаря за събиране и разпределение на документите, създадени от истинския персонал на ЦРУ, какъвто и той копнееше да бъде. Неговият кабинет беше централното ядро на снабдяването и имаше дни, в които успяваше да убеди себе си, че това е главният нерв на ЦРУ. Но повечето време се виждаше какъвто всъщност беше — човек, който разпределя електронни списъци, данни за формуляри, искания на директорите, разпределителни таблици, разбивки на бюджети, профили за назначение на персонала, товарителници на материални части, същинско свлачище от документи, които фучаха по вътрешната поща на ЦРУ. Монитор на информацията или, с други думи, господар на нищото.

Беше потънал в наслада; топлото, лепкаво триене се разстиляше от слабините към торса и крайниците му. Той затвори очи и въздъхна.

Отначало да бъде незначителна брънка в машината на ЦРУ го устройваше, но докато минаваха годините, докато се изкачваше в йерархията, само Стария виждаше неговите ценни качества, защото тъкмо Стария го повиши на няколко пъти. Но никой друг — във всеки случай никой от другите директори — не му казваше и дума, докато не им потрляваше нещо. Тогава искането долиташе през ЦРУ със скоростта на светлината, колкото бързо можеш да кажеш „Трябва ми за вчера“. Ако им доставеше онова, което искаха за вчера, не чуваше нищо, нямаше дори и кимване за благодарност по коридора, но ако закъснееше дори съвсем малко, без значение каква е причината, щяха да му налетят като кълвачи по дърво, пълно с буболечки. Никога не чуваше края на техния тормоз, докато не получат това, което искат, и после пак наставаше мълчание. Струваше му се тъжна ирония, че дори в ЦРУ — раят на вътрешните хора — той пак беше аутсайдер.

Беше уничително да си един от стереотипните американци, на които често им хвърляха прах в очите. Как се мразеше само, че е живо, дишащо клише. Тъкмо вечерите, прекарани с

генерал Кендъл, придаваха на живота му цвят и значение, тайните срещи в сауната на фитнес клуба, вечерите в местни капанчета с барбекю на югоизток, а после възхитителните шоколадови коктейли преди заспиване в „Стъклената пантофка“, където този път беше вътрешен човек, вместо да притиска нос в нечий друг прозорец. Като знаеше, че не може да бъде преобразен, той трябваше да се приготви да потъне в леглото на Африк в „Стъклената пантофка“.

Генерал Кендъл, който пушеше пура в „дворчето“ — разговорното име на приемната, където момичетата бяха представяни в услуга на клиентите, — се забавляваше извънредно много. Ако изобщо мислеше за шефа си, то беше за инфаркта, който щеше да му докара участието на Кендъл в тази сцена. А що се отнася до семейството му — те бяха най-далечното нещо в мислите му. За разлика от Фиър, който винаги отиваше при едно и също момиче, Кендъл беше мъж с разнообразни вкусове, когато ставаше дума за жените от „Стъклената пантофка“, и защо не? На практика нямаше избор в нито една друга област от живота си. Ако не тук, къде?

Той седеше на пурпурния плюшен диван, с една ръка праметната на облегалката, и през цепките на очите си гледаше флегматичния парад на плътта. Вече беше направил своя избор момичето беше в стаята си и се събличаше, но когато Бев дойде при него и му каза, че вероятно би искал нещо малко по-специално — още едно момиче, за да направят тройка, — той не се поколеба. Тъкмо се канеше да избере, когато я видя. Беше невероятно висока, с кожа като най-тъмния шоколад и красотата ѝ беше толкова царствена, че по тялото му изби пот.

Той улови погледа на Бев и тя се приближи. Бев беше свикнала с неговите желания.

— Искам нея — каза той на Бев, като посочи царствената красавица.

— Опасявам се, че Кики не е свободна — отвърна тя.

Отговорът накара Кендъл да пожелае момичето още повече. Продажна кучка — Бев прекалено добре го познаваше. Той извади петстотиндоларови банкноти.

— А сега? — попита той.

Както се очакваше, Бев прибра парите в джоба си.

— Остави на мен — каза тя.

Генералът я гледаше как си проправя път край момичетата към Кики, някак отделена от останалите. Докато наблюдаваше разговора, сърцето му започна да бие в гърдите като барабан на война. Толкова силно се потеше, че се наложи да избърше дланите си в облегалката на плюшения пурпурен Диван. Ако откажеше, какво щеше да прави? Но тя не отказваше, а гледаше през дворчето към него с усмивка, която повиши температурата му с около два градуса. Боже, той я искаше!

Като в транс той я видя как прекосява стаята и върви към него, бедрата ѝ се полюшваха и тази влудяваща полуусмивка на лицето ѝ. Забеляза, че се изправя с известно усилие. Чувстваше се като седемнайсетгодишен девственник. Кики подаде ръката си и той я пое, ужасен, че ако ръката му е влажна, момичето ще се отврати, но нищо не промени нейната полуусмивка.

Имаше нещо крайно приятно в това да ѝ позволи да го води покрай другите момичета и да се наслаждава на завистливите погледи по лицата им.

— В коя стая си? — промърмори Кики с меден глас.

Кендъл вдишваше нейния пикантен, мускусен аромат и не можеше да отрони нито звук. Само махна с ръка и тя отново го поведе, сякаш той беше на каишка, докато не застанаха пред вратата.

— Сигурен ли си, че искаш две момичета тази вечер? — Тя отърка бедрото си в неговото. — Аз съм повече от достатъчна за всеки мъж, с който съм била.

Генералът усети възхитителна тръпка, която пролази надолу по гръбнака и се заби като нагорещена стрела между бедрата му. Той посегна и отвори вратата. Лена се изви на леглото,

гола. Чу как вратата зад него се затвори. Без да мисли той се съблече, после излезе от купчината дрехи, хвана Кики за ръката и меко хлътна в леглото. Кендъл застана на колене, тя дръпна ръката си и той падна върху Лена.

Той усети ръцете на Кики върху раменете си и като простена, се изгуби в сочното тяло на Лена. Удоволствието се натрупваше заедно с предвкушването на издълженото, гъвкаво тяло на Кики, притиснато в лъщящия му гръб.

Отне му известно време да разбере, че внезапните ярки светкавици не са резултат от ускореното възпламеняване на нервните окончания зад очите му. Омаян от секса и от желанието, твърде бавно обърна главата си право срещу друг сноп проблясъци. Дори и тогава, с негативните изображения, които танцуваха пред ретините му, неговият замъглен мозък не успя съвсем да осъзнае какво става и тялото му продължи да се движи ритмично над меката плът на Лена.

Когато апаратът пак проблесна, той със закъснение вдигна ръка, за да закрие очите си, и застана очи в очи с грубата реалност. Кики, още облечена, продължи да му прави снимки с Лена.

— Усмихни се, генерале — каза тя с чувствения си, меден глас. — Нищо друго не можеш да направиш.

— Натрупала съм прекалено много гняв — каза Петра. — Също като някоя от онези изяждащи плътта болести, за които четем.

— Сега Дахау е отровен за теб, както и Мюнхен — отвърна Борн — Трябва да се махнеш.

Тя премина в лявото платно на аутобана и доста ускори. Връщаха се обратно в Мюнхен с колата, която племенникът на Пелц му беше купил, регистрирана на името на племенника. Полицията може би още търсеше и двамата, но единствената им следа беше мюнхенският апартамент на Петра, а никой от тях нямаше намерение да го посещава. Тъй като тя не излезе от колата, Борн сметна, че е относително безопасно за нея да го закара обратно в града.

— Къде ще отида аз? — попита тя.

— Напусни изобщо Германия.

Тя се усмихна горчиво.

— Искаш да кажеш, да подвия опашка и да избягам.

— Защо го виждаш по този начин?

— Защото съм германка; защото тук ми е мястото.

— Мюнхенската полиция те търси — каза той.

— И ако ме намерят, ще си излежа присъдата, че убих твоя приятел. — Тя примигна с фарове на една по-бавна кола да ѝ освободи пътя. — Междувременно имам пари. Мога да живея.

— Но какво ще правиш?

— Ще се погрижа за Виргил. Има нужда от детоксикация, има нужда от приятел. — Като приближиха града, тя се престрой в друго платно, за да може да излезе от магистралата. — Ченгетата няма да ме намерят — каза тя, странно сигурна. — Защото ще го отведе далеч оттук. Аз и Виргил ще бъдем двама бегълци, които наново ще се учат да живеят.

Егон Кирш живееше в северния район на Швабинг, познат като квартала на младите интелектуалци заради множеството студенти, които заливаха улиците, кафенетата и барове му.

Щом се изравниха с главния площад на Швабинг, Петра отби встрани.

— Когато бях по-млада, се мотаех тук с приятелите си. Всички бяхме активисти тогава, агитирахме за промяна и се чувствахме свързани с това място, защото точно оттук

„Freiheitsaktion Bayern“^[1], една от най-известните групи от съпротивата, завзема радио

„Мюнхен“ към края на войната. Излъчвали послания към хората да залавят и арестуват всички местни нацистки лидери и да демонстрират отказа си от режима, като размахват бели чаршафи от прозорците си — действие, наказвано със смърт, между другото. И успели да спасят живота на голям брой цивилни, когато нахлула американската армия.

— Най-после откриваме в Мюнхен нещо, с което дори и ти можеш да се гордееш — каза Борн.

— Сигурно — малко тъжно се засмя Петра. — Но само аз от всичките ми приятели останах революционерка. Другите сега са корпоративни функционери на „Hausfraen“^[2]. Водят тъжен, скучен живот. Виждам ги от време на време на отиване и връщане от работа. Вървя до тях, а те дори не вдигат поглед. Накрая всичките ме разочароваха.

Домът на Кирш беше на последния етаж в красива къща с пясъчен цвят на мазилката, сводести прозорци и червени керемиди на покрива. Между два от прозорците имаше ниша с каменна статуя на Дева Мария, прегърнала малкия Исус.

Петра спря до бордюра пред сградата.

— Всичко хубаво, американецо — каза тя, като нарочно използва израза на Виргил Пелц. — Благодаря ти... за всичко.

— Може и да не повярваш, но си помогнахме взаимно — отвърна Борн, докато излизаше от колата. — Дано имаш късмет, Петра.

Когато тя потегли, Борн се обърна, изкачи стъпалата към сградата и набра кода, който Кирш му беше дал, за да отвори входната врата. Вътре беше подредено и безупречно чисто. Дървената ламперия в коридора блестеше, наскоро излъскана с восък. Борн изкачи резбованото дървено стълбище до последния етаж. Като използва ключа на Кирш, той влезе в апартамента. Макар да беше светъл и просторен, с много прозорци, които гледаха към улицата, апартаментът беше потопен в дълбока тишина, сякаш се намираще на морското дъно. Нямаше телевизор, нито компютър. Цяла стена от всекидневната беше запълнена с книги, сред които томове на Ницше, Кант, Декарт, Хайдегер, Лайбниц и Макиавели. Имаше и книги на много от великите математици, биографи, писатели на художествена литература и икономисти. Другите стени бяха покрити с рамкирани и сложени в паспарту рисунки на Кирш. Те бяха толкова детайлни и сложни, че на пръв поглед приличаха на архитектурни планове, но после изведнъж се проясняваха и Борн осъзна, че рисунките са абстракции. Като всички добри творби те сякаш постоянно се движеха от реалност към въображаем, бленуван свят, където всичко беше възможно.

След като набързо огледа всички стаи, той седна на стола зад бюрото на Кирш. Мисли дълго и тягостно за професора. Дали той, Доминик Спектър, беше отмъстителят на Черния легион, както твърдеше, или всъщност беше Ашер Север, водачът на Черния легион? Ако беше Север, значи беше инсценирал нападение срещу себе си — с отработена схема, която струваше живота на много хора. Можеше ли професорът да е виновникът за това безразсъдно деяние? Ако той беше водачът на Черния легион, сигурно. Вторият въпрос, който си задаваше Борн, беше защо професорът би поверил откраднатите планове на изцяло несигурната мрежа на Пьотър, но имаше и друга загадка: ако професорът беше Север, защо с такова нетърпение искаше да вземе плановете? Не трябваше ли вече да ги има? Тези два въпроса за кой ли път се въртяха в ума на Борн, без да получат задоволителен отговор. В ситуацията, в която беше попаднал, нямаше логика, което значеше, че съществена част от картината липсва. И все пак Борн изпитваше досадното подозрение, че също като в рисунките на Егон Кирш му се показват две отделни реалности — само да можеше да отгатне коя е истинската и коя фалшивата.

Накрая той насочи мисълта си към нещо, което го тревожеше още от инцидента в Музея на египетското изкуство. Знаеше, че Франц Йенс беше единственият, който го последва в музея,

затова как, за Бога, Аркадин беше разбрал къде е? Аркадин трябва да е бил човекът, застрелял Йенс. Освен това трябва да е получил заповед да убие Егон Кирш, но отново, как е разбрал къде е Кирш?

Отговорите и на двата въпроса здраво бяха свързани с времето и мястото. Никой не го проследи до музея, тогава... По тялото му полазиха студени тръпки и той застина на мястото си. След като физически никой не го проследи, значи трябваше някъде по него да има електронен предавател. Но как е бил поставен? Сигурно някой се беше допрял до Борн на летището. Той стана и бавно се разсъблече. След това провери всяка част от дрехите си, като проверяваше за електронен маркер. Нищо не намери, облече се и пак седна на стола, дълбоко замислен.

С перфектната си визуална памет той преповтори всяка стъпка на пътуването си от Москва до Мюнхен. Когато си спомни граничния служител, осъзна, че паспортът му не е бил у него почти половин минута. Извади го от горния си джоб и прелиствайки го, проверяваше всяка страница и на външен вид, и на допир. От вътрешната страна на задната корица, залепен в подгъва на подвързията, той откри миниатюрния предавател.

---

[1] Акция за свобода на Бавария (нем.) — Бел.прев. ↑

[2] Hausfrau (нем.) — домакиня. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Колко е хубаво да вдишваш свежия нощен въздух — каза Вероника Харт, застанала на тротоара пред Пентагона.

— С дизелови изпарения и така нататък — отвърна Стю Голд.

— Знаех, че обвиненията на Лавал няма да издържат — каза тя докато пресичаха към колата му. — Те бяха явно скалъпени.

— Аз не бих тръгнал да празнувам още — каза адвокатът. — Лавал ме предупреди, че утре ще занесе снимките от наблюдението над теб и Борн на президента и ще иска изпълнителна заповед за отстраняването ти.

— Хайде, Стю, това бяха лични разговори между Мартин Линдрос и една цивилна, Мойра Тревър. В тях няма нищо. Лавал само вдига пара.

— Зад него е министърът на отбраната — отвърна Голд. — При стеклите се обстоятелства дори само този факт е достатъчен, за да ти навреди.

При поредния порив на вятъра Харт хвана косата си, за да я отметне от лицето.

— Като влезе в ЦРУ и ме изведе навън с белезници... Лавал направи голяма грешка с тази демонстрация. — Тя се обърна и погледна назад към щабна на АНС, в който остана затворена три часа до момента, в който Голд се появи със заповед от федерален съдия за временното ѝ освобождаване. — Ще си плати за това, че ме унижи.

— Вероника, не прави нищо прибързано. — Голд отвори вратата на колата и помогна на Харт да влезе. — Като познавам Лавал, повече от вероятно е той да иска да се провалиш като некомпетентна. Ето така се правят фатални грешки.

Той заобиколи до предната част на колата, седна зад волана и те потеглиха.

— Не можем да го оставим да му се размине, Стю. Ако не го спрем, той ще ни измъкне ЦРУ изпод носа. — Тя гледеше как нощта на провинциална Вирджиния се превръща в нощ над града, докато минаваха по моста „Арлингтън Мемориъл“ Пред тях се изправи „Линкълн Мемориъл“. — Когато постъпих на работа, дадох обет.

— Като всички предишни директори на ЦРУ.

— Не, говоря за личен обет. — Тя много искаше да види как Линкълн седи на стола си и съзерцава всички неизвестни, които стояха пред всяко човешко същество. Помоли Голд да спре до него. — Никога не съм казвала това на никого, Стю, но в деня, в който официално станах директор на ЦРУ, отидох на гроба на Стария. Ходил ли си в Националното гробище „Арлингтън“? Това е отрезвяващо място, но по свой собствен начин е и радостно място. Толкова много герои, толкова много храброст, основата на нашата свобода, Стю, на всеки един от нас.

Бяха стигнали до мемориала. И двамата излязоха и застанаха до величествената, заляна в светлини гранитна статуя вторачени в строгото, мъдро лице на Линкълн. Някой беше оставил букет цветя в краката му. Повехналите им главички се полюшваха на вятъра.

— Дълго стоях на гроба на Стария — продължи Харт с отнесен глас. — Кълна се, че го усещах, кълна се, че почувствах как нещо ме блъсна, после ме разтърси отвътре. — Погледът ѝ се отклони и спря върху адвоката. — В ЦРУ има отдавнашно завещание, което служи за пример, Стю. Тогава се заклев и сега пак се заклевам, че няма да позволя нищо и никой да накърнят това завещание. — Тя си пое дъх. — На всяка цена.

Голд отвърна на втрещения ѝ поглед, без да трепне.

— Знаеш ли какво искаш?

— Да, смятам, че знам.

Накрая той каза:

— Добре, Вероника, щом това искаш. На всяка цена.

Въодушевен и ободрен след своята тренировка, Родни Фиър посрещна генерал Кендъл в салона за шампанско, запазен за онези специални клиенти, които се бяха насладили на вечерните удоволствия и искаха да поразпуснат със или без своите момичета. Разбира се, времето, прекарано там с момичетата, се заплащаше много по-скъпо, отколкото без тях.

Салонът за шампанско беше украсен като покои на паша от Близкия изток. Двамата мъже се излегнаха върху големите възглавници, докато им сервираха шампанското, което бяха избрали. Тук Фиър възнамеряваше да предаде информацията за полевите агенти на „Тифон“. Но първо искаше да се отдаде на блаженството, предлагано в „Стъклената пантофка“ В края на краищата, още щом излезе навън, реалният живот ще се сгромоляса отгоре му с всичките си неприятности, дребни унижения, неблагодарната работа и парливия страх, който предшестваше всеки негов ход, за да осигури настъплението на Лавал, докато застане лице в лице с ЦРУ.

Кендъл, чийто мобилен телефон беше в дясната му ръка, седеше доста сковано, както подобава на военен. Фиър си помисли, че той може би се чувства малко неудобно в такава разточителна обстановка. Двамата бърбиха известно време, отпиваха от шампанското, разменяха теории за стероидите и бейзбола, за шансовете на „Редскинс“ да стигнат до плейофите догодина, за лавирането на стоковите пазари, за всичко, но не и за политика.

След известно време, когато бутилката шампанско почти свърши, Кендъл погледна часовника си.

— Какво имаш за мен?

Това беше моментът, към който Фиър страстно се стремеше. Нямахше търпение да види изражението върху лицето на генерала, когато зърнеше информацията. Посегна към джоба в хастара на палтото си и извади пакета. Нискотехнологичната компютърна разпечатка беше най-безопасният начин да изнесеш тайно данни от сградата на ЦРУ, тъй като охранителните системи бяха поставени да следят внасянето и изнасянето на всякакви устройства с достатъчно голям твърд диск, че да съдържа файлове със значителен обем информация.

Върху лицето на Фиър цъфна усмивка.

— Цялата енчилада. До най-малката подробност за агентите на „Тифон“ по цялото земно кълбо. — Той задържа пакета. — Сега да поговорим за това какво ще получи в замяна.

— Какво искаш? — попита Кендъл без много ентузиазъм. — По-висок пост? Повече власт?

— Искам уважение — каза Фиър. — Искам Лавал да ме уважава, както ти ме уважаваш. По устните на генерала се изви странна усмивка.

— Не мога да говоря от името на Лутър, но ще видя какво мога да направя.

Докато Кендъл се навеждаше напред да вземе информацията, Фиър се зачуди защо генералът е толкова сериозен — не, той направо беше мрачен. Фиър тъкмо се канеше да го пита за това, когато висока, елегантна чернокожа жена започна да щрака снимка след снимка.

— Какво става, по дяволите? — каза той през заслепяващия низ светкавици.

Когато зрението му се проясни, той видя Сорая Мур да стои до тях. Държеше пакета с данни в ръката си.

— Тази нощ не е добра за теб, Родни. — Тя вдигна мобилния телефон на генерала, натисна няколко пъти с палец и там се оказа записан разговорът между генерала и Фиър. Превъртя го, за да може всеки да чуе предателството сам. — Не, трябва да кажа, че като се имат предвид всички неща, това е краят на играта.

— Не се страхувам да умра — каза Девра. — Ако за това се притесняваш.

— Не се притеснявам — каза Аркадин. — Какво те кара да мислиш, че се притеснявам?

Тя отхапа от шоколадовия сладолед, който Аркадин ѝ беше купил.

— Между очите ти стои онази дълбока отвесна черта.

Беше поискала сладолед, макар да беше посред зима. А може би искаше шоколада, помисли си той. Не че имаше значение. Да ѝ доставя удоволствие с дребни неща му носеше странно удовлетворение — сякаш като ѝ угаждаше, угаждаше и на себе си, макар това да му изглеждаше невъзможно.

— Не се притеснявам — каза той. — Страшно съм ядосан.

— Защото твоят шеф ти каза да стоиш настрана от Борн?

— Няма да стоя настрана от Борн.

— Ще ядосаш шефа си.

— Идва такъв момент — каза Аркадин, като тръгна по-бързо.

Намираха се в центъра на Мюнхен; той държеше да бъде на централно място, когато Икупов му каже къде ще пресрещне Борн, за да може да отиде там колкото се може по-бързо.

— Не се страхувам да умра — повтори Девра. — Единственото нещо обаче е какво правиш, когато вече нямаш спомени.

Аркадин я стрелна с поглед.

— Какво?

— Когато гледаш мъртъв човек, какво виждаш? — Тя отхапа още малко сладолед и зъбите ѝ оставиха малки резки по останалото от топката. — Нищо, нали? Абсолютно нищо. Животът е излетял от кафеза, а с него и всички спомени, трупани през годините. — Тя го погледна. — В този момент преставаш да си човек, тогава какъв си?

— На кого му пука? — отвърна Аркадин. — Ще е страхотно облекчение, ако ги няма спомените.

Сорая се появи в тайната квартира на АНС малко преди десет сутринта и след като премина различните нива на безопасност, тя влезе в Библиотеката точно навреме.

— Закуска, мадам? — попита я Уилърд, докато я придружаваше по плюшения килим.

— Предполагам, че днес може — каза тя. — Бих искала омлет със зелени подправки.

Имате ли фразела?

— Да, имаме, мадам.

— Хубаво. — Тя прехвърляше уликата, която съсипваше генерал Кендъл, от едната си ръка в другата. — И чайник цейлонски чай, Уилърд. Благодаря.

Тя измина останалото разстояние до мястото, където седеше Лутър Лавал и пиеше своето сутрешно кафе. Гледаше през прозореца с неприязън към подранилата пролет. Беше толкова топло, че в камината имаше само студена бяла пепел.

Той не се обърна, когато Сорая седна. Тя сложи уликата в скута си, после без предисловия каза:

— Дойдох да отведа Тайрон у дома.

Лавал не ѝ обърна внимание.

— Няма нищо при вашия Черен легион; в Щатите няма необичайна терористична дейност. Не разполагаме с нищо.

— Чухте ли какво казах? Дошла съм за Тайрон.

— Това няма да стане — отвърна Лавал.

Сорая извади мобилния телефон на Кендъл и пусна отново разговора, който беше провел с Родни Фиър в салона за шампанско в „Стъклената пантофка“.

„До най-малката подробност за агентите на «Тифон» по цялото земно кълбо — чу се гласът на Фиър. — Сега да поговорим за това какво ще получа в замяна.“

Генерал Кендъл отвърна:

„Какво искаш? По-висок пост? Повече власт?“

Фиър отвърна:

„Искам уважение. Искам Лавал да ме уважава, както ти ме уважаваш.“

— Кого го е грижа? — Лавал се извърна към нея. Очите му бяха тъмни и изцъклени. —

Това си е проблем на Фиър, не е мой.

— Може би — Сорая плъзна по масата папката към него. — Обаче това е голям ваш проблем.

Лавал се вторачи в нея за момент. Сега очите му бяха пълни със злъч. Без да свежда поглед, той посегна и разтвори папката. Там видя множество снимки на генерал Кендъл, гол до безобразие, хванат по средата на сексуален акт с млада чернокожа жена.

— Как ще изглежда това, прикачено към кариерата на професионален военен и благочестив семеен християнин, когато историята се разчуе?

Уилърд пристигна със закуската й, постла колосана бяла покривка и подреди порцелана и сребърните прибори пред нея. Когато приключи, се обърна към Лавал:

— Нещо за вас, сър?

Лавал го отпрати с грубо махване на ръката. Той отново и отново прелистваше снимките. После извади мобилен телефон, сложи го на масата и го бутна към нея.

— Обади се на Борн — каза той.

Сорая замръзна с парчето омлет, набодено на вилницата.

— Моля?

— Знам, че е в Мюнхен, нашият клон там го е прихванал от наблюдателните камери на летището. Имам хора на място, които ще го арестуват. Сега трябва само ти да поставиш капана.

Тя се засмя, докато оставяше вилницата си.

— Ти бълнуваш, Лавал. Аз те спипах, а не обратното. Ако тези снимки станат публично достояние, твоят заместник ще бъде съсипан и професионално, и лично. И ти, и аз знаем, че няма да позволиш това да се случи.

Лавал събра снимките и пак ги пхна в плика. После извади химикалка и написа име и адрес върху плика. Повика с жест Уилърд и каза:

— Моля да сканирате и да изпратите по електронна поща това на „Дръдж Рипорт“. После дайте на куриер да ги занесе във „Вашингтон Поуст“ колкото се може по-бързо.

— Разбира се, сър. — Уилърд мушна плика под мишница и изчезна в друга част на Библиотеката.

После Лавал извади своя мобилен телефон и набра местен номер.

— Гас, Лутър Лавал се обажда. Добре, добре. Как е Джини? Добре, прати й поздрав. И на децата... Виж, Гас, имам проблем. Излязоха наяве улики относно генерал Кендъл, точно така, той беше обект на вътрешно разследване в продължение на няколко месеца. Влиза в сила веднага, освободен е от моето командване и изцяло от АНС. Ами, ще видиш, пращам да ти донесат снимките още докато говорим. Разбира се, че е специално, Гас. Честно казано, шокиран съм, истински шокиран. И ти ще реагираш така, като видиш тези снимки... След четиридесет минути ще ти пратя официално изявление. Да, разбира се. Няма нужда да ми благодариш, Гас, винаги мисля първо за теб.

Сорая гледаше това представление и усещаше тежест в стомаха, която от ледена топка се

разрасна в айсберг, защото тя не можеше да повярва на очите си.

— Как можа? — каза тя, когато Лавал приключи разговора. — Кендъл е твоят заместник, твой приятел. Вие двамата ходите на църква със семействата си всяка неделя.

— Аз нямам постоянни приятели или съюзници, имам само постоянни интереси — решително отвърна Лавал. — Ще станеш далеч по-прозорлив директор, когато усвоиш това.

Тогавя тя извади още една серия фотографии, този път се виждаше как Фиър подава пакет на генерал Кендъл.

— В този пакет подробно се описва броят и разпределението на оперативните агенти на „Тифон“.

Надменното изражение на Лавал не се промени.

— Какво общо има това с мен?

Сорая за втори път опита да скрие своето удивление.

— Твоят заместник придобива класифицирана информация на ЦРУ.

— В такъв случай трябва ти да наглеждаш хората си.

— Отричаш ли, че си наредил на генерал Кендъл да внедри Родни Фиър като къртица?

— Да, отричам.

На Сорая почти не й остана дъх.

— Не ти вярвам.

— Няма значение в какво вярваш, госпожо директор. Само фактите имат значение. — Той отмести с нокът снимката по-далеч. — Каквото и да е правил генерал Кендъл, сам го е правил. Не съм знаел за това.

Сорая се чудеше как всичко можеше така да се обърка, когато Лавал отново бутна телефона по масата.

— Сега се обади на Борн.

Тя се чувстваше така, сякаш през гърдите я стягаше метален обръч. Кръвта свиреше в ушите й.

„Сега какво? — каза си тя. — Мили Боже, какво мога да направя?“

Тя чу как някой с нейния глас изрече:

— Какво трябва да му кажа?

Лавал извади листче хартия с точен час и адрес на него.

— Трябва да е там по това време. Кажй му, че си в Мюнхен, че имаш съществена информация за атаката на Черния легион и че той трябва да я види лично.

Ръката на Сорая беше толкова хлъзгава от пот, че я избърса със салфетката си.

— Той ще се усъмни, ако не му се обадя от своя телефон. Всъщност може изобщо да не вдигне, ако не е от моя, защото няма да знае, че съм аз.

Лавал кимна, но когато тя извади своя телефон, каза:

— Ще слушам всяка дума, която изричаш. Ако се опиташ да го предупредиш, обещавам, че твоят приятел Тайрон никога няма да излезе от тази сграда жив. Ясно?

Тя кимна, но не направи нищо.

Лавал я гледаше сякаш тя беше жаба, разтворена върху маса за дисекции.

— Знам, че не искаш да направиш това, госпожо директор. Знам колко отчаяно не искаш да го направиш. Но ти ще се обадиш на Борн и ще заложиш моя капан, защото аз съм по-силен от теб. Имам предвид волята си. Аз получавам каквото поискам, на всяка цена, но не и ти — ти прекалено много се грижиш за дългата си кариера в разузнаването. Обречена си и го знаеш.

Сорая престана да го слуша още след първите му думи. Съвсем наясно, че се беше зарекла да поеме контрол над ситуацията, някак да обърне катастрофата в победа, тя яростно мобилизираше силите си. „Кракча по кракча — каза си сега тя. — Трябва да се отърся в мислите

си от Тайрон, от несполучилата тактика с Кендъл, от моята собствена вина. Сега трябва да мисля за това обаждане. Как да се обадя и да предпазя Джейсън от залавяне?“

Задачата изглеждаше невъзможна, но подобно мислене беше пораженческо, напълно безполезно. Все пак какво трябваше да направи?

— След като се обадиш — каза Лавал, — ще останеш тук под постоянно наблюдение, докато Борн не бъде арестуван.

Като съзнаваше с неудобство, че алчните му очи я гледат, тя отвори телефона си и се обади на Джейсън.

Когато чу гласа му, каза:

— Здравей, аз съм, Сорая.

Борн стоеше в апартамента на Егон Кирш и гледаше към улицата, когато телефонът му иззвъня. Видя как номерът на Сорая излиза върху екрана, вдигна и я чу да казва:

— Здравей, аз съм, Сорая.

— Къде си?

— Всъщност аз съм в Мюнхен.

Той приседна върху облегалката на един тапициран стол.

— Всъщност? Аз съм в Мюнхен?

— Това казах.

Той чу в главата си кънтене много отдалеч и се навъси.

— Изненадан съм.

— Не колкото мен. Ти попадна в наблюдателната система на ЦРУ на летището.

— Нямахте как да го избегна.

— Сигурна съм, че е така. Както и да е, не съм дошла по официална работа на ЦРУ.

Продължихме да следим комуникациите на Черния легион и накрая направихме пробив.

Борн се изправи.

— Какъв пробив?

— Телефонът е прекалено несигурен — каза тя. — Трябва да се срещнем. — Сорая му посочи времето и мястото.

Като погледна часовника си, той каза:

— Това е след малко повече от час.

— Просто перфектно. Аз ще успея. А ти?

— Мисля, че ще успея — отвърна той. — До скоро.

Той затвори, отиде до прозореца, облегна се на перваза и повтори наум разговора дума по дума.

Усети сътресение като от разместване, сякаш беше излязъл от тялото си и преживяваше нещо, което се е случило на някой друг. Като регистрира сеизмична промяна в невроните, умът му започна да се бори с някакъв спомен. Борн знаеше, че и преди е провеждал този разговор, но да умреше, не можеше да си спомни къде или кога, или какво значение би могъл да има за него сега.

Щеше да продължи с безплодното гадаене, ако звънецът на долната врата не беше звъннал. Той се дръпна от прозореца, прекоси всекидневната и натисна копчето, което отваряше заключената входна врата. Най-после беше дошло времето, когато двамата с Аркадин щяха да се срещнат лице в лице — легендарният наемен убиец, специалист в ликвидирането на убийци, който се беше промъкнал и измъкнал от руски строго охраняван затвор без някой да го надхитри, който беше успял да премахне Пьотър и цялата му мрежа.

На външната врата се почука. Борн се държеше настрана от шпионката и по-далеч от самата врата, като я отключи странично. Нямахше изстрел, нито някой изкърти касата. Вместо това вратата се отвори навътре и в апартамента пристъпи елегантен мъж с мургава кожа и заострена брада.

— Обърни се бавно — рече Борн.

Сложил ръце така, че Борн да ги вижда, мъжът се обърна с лице към него. Беше Семьон Икупов.

— Борн — каза той.

Борн извади паспорта си и го отвори отзад на подвързията.

Икупов кимна.

— Разбирам. Тук ли ще ме убиете по повеля на Доминик Спектър?

— Имате предвид Ашер Север.

— О, Боже — каза Икупов. — Много съм изненадан. — Той се усмихна. — Признавам, шокиран съм. Въпреки това ви поздравявам, господин Борн. Научили сте неща, които никой друг не знае. По какъв начин, за мен е пълна мистерия.

— Нека така да си остане — отвърна Борн.

— Няма значение. Важното е, че няма да губя време в опити да ви убедя, че Спектър ви е изиграл. След като вече разкрихте лъжите му, можем да преминем към следващия етап.

— Какво ви кара да смятате, че ще слушам какво имате да ми кажете?

— Вие разкрихте лъжите на Север, тоест знаете най-новата история на Черния легион, знаете, че някога бяхме като братя, знаете колко е дълбока враждата между нас. Ние сме врагове, аз и Север. Има само един изход от нашата война, разбирате ли ме?

Борн нищо не каза.

— Искам да ви помогна да попречите на тези хора да нападнат вашата страна, това достатъчно ясно ли е? — Той сви рамене. — Да, разбира се, прав сте да се отнасяте скептично и аз така щях да направя на ваше място. — Той премести лявата си ръка много бавно до ревера на палтото си и го отметна, за да разкрие подплатата. Във вътрешния му джоб имаше пъхнато нещо. — Може би преди да се случи нещо неуместно трябва да погледнете какво имам тук.

Борн се протегна и взе пистолета „Зиг Зауер“, който Икупов държеше в кобур на колана си. После извади пакета.

Докато Борн го отваряше, Икупов каза:

— Навлякох си много големи неприятности, докато го открадна от врага си.

Борн осъзна, че гледа архитектурните планове на Емпайър Стейт Билдинг. Когато вдигна очи, откри, че Икупов втренчено го наблюдава.

— Това смята да атакува Черният легион. Знаете ли кога?

— Всъщност знам. — Икупов погледна часовника си. — Точно след трийсет и три часа и двамайсет и шест минути.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вероника Харт гледаше „Дръдж Рипорт“, когато Стю Харт съпроводи генерал Кендъл до кабинета ѝ. Тя седеше пред бюрото си, мониторът беше обърнат към вратата, за да може Кендъл ясно да види снимките с него и жената от „Стъклената пантофка“.

— Това е само един от сайтовете — каза тя, като посочи към трите стола, подредени срещу нея. — Има още толкова много. — Щом гостите ѝ седнаха, тя се обърна към Кендъл. — Какво ще каже семейството ви, генерале? Вашият свещеник и паството? — Изражението ѝ остана неутрално. Тя внимаваше да не допуска злорадство в гласа си. — Ясно ми е, че порядъчен брой от тях не си падат по афроамериканки дори като прислужници и бавачки. Предпочитат източноевропейките — млади руси полякини и рускини. Така ли е?

Кендъл нищо не каза, седеше с изправен гръб като глътнал бастун, ръцете му бяха грижливо прибрани между коленете, сякаш беше пред военен съд.

На Харт ѝ се искаше Сорая да е тук, но тя не се беше върнала от тайната квартира на АНС, а това беше доста обезпокоително. Освен това не отговаряше на обажданията ѝ.

— Предположих, че най-доброто, което той може да направи сега, е да ни помогне да свържем Лавал с плана за кражбата на тайни от ЦРУ — каза Голд.

Сега Харт се усмихна доста мило на Кендъл.

— И какво мислите за това предложение, генерале?

— Да се вербува Родни Фиър беше изцяло моя идея — сковано отвърна Кендъл.

Харт седна по-напред.

— Искате да повярваме, че сте поели по такъв рискован курс, без да уведомите началника си?

— След провала с Бат трябваше да направя нещо, за да докажа, че ме бива. Сметнах, че имам най-добри шансове, като ухажвам Фиър.

— Това доникъде не ни води — каза Харт.

Голд се изправи.

— Съгласен съм. Генералът не се е решил да обърне мечата си срещу човека, който го изхвърли в реката. — Той отиде до вратата. — Не съм сигурен как го е пресметнал, но всякакви ги има.

— Това ли е? — Кендъл гледаше право напред. — Приключихте ли с мен?

— Ние приключихме — каза Харт. — Но Роб Бат не е.

Името на Бат накара генерала да реагира.

— Бат? Какво общо има той? Той вече не участва.

— Не мисля така. — Харт се изправи и застана зад стола му. — Бат ви е държал под наблюдение от мига, в който съсипахте живота му. Снимките ви заедно с Фиър на влизане и излизане от фитнес клуба, пред павилиончето за барбекю и в „Стъклената пантофка“ са направени от него.

— Но това не е всичко, което има — Голд вдигна многозначително куфарчето си.

— Тоест — каза Харт — опасявам се, че престоят ви в ЦРУ малко ще се проточи.

— Колко малко?

— Какво ви е грижа? — отвърна Харт. — Вече нямате живот, в който да се върнете.

Кендъл остана с двама въоръжени агенти, а Харт и Голд отидоха в съседната стая, където седеше Родни Фиър, пазен от други двама агенти.

— Генералът все пак забавлява ли се? — попита Фиър, докато сядаха с лице срещу него. — Този ден е черен за него. — Той се изкикоти на собствената си шега, но никой друг не реагира.

— Имаш ли представа колко сериозно е положението ти? — каза Голд.

Фиър се усмихна.

— Всъщност вярвам, че владее положението.

Голд и Харт размениха погледи. Никой от тях не можеше да разбере безгрижното отношение на Фиър.

Голд каза:

— Отиваш в затвора за много дълго време, господин Фиър.

Фиър кръстоса крак връз крак.

— Не мисля.

— Грещиш — отвърна Голд.

— Родни, хванахме те да крадеш тайните на „Тифон“ и да ги предаваш на висш служител от конкурентна разузнавателна служба.

— Моля ви! — каза Фиър. — Абсолютно съм наясно какво направих и че ме хванахте.

Само казвам, че това няма никакво значение. — Той продължи да гледа като Чеширския котарак, сякаш държеше роял флаш над карето им аса.

— Обясни поведението си — рязко каза Голд.

— Прецаках се — отвърна Фиър. — Но не съжалявам за това, което направих, а само, че ме хванаха.

— Това отношение със сигурност ще помогне в твоя случай — язвително каза Харт. Беше й дотегнало Лутър Лавал и неговата кохорта да я нагрубяват.

— По характер не съм склонен да се разкайвам, госпожо директор. Но също като вашите улики, моето отношение не е важно. Искам да кажа, ако бях се разкаял като Роб Бат, щеше ли да има някакво значение за вас? — Той поклати глава. — Затова хайде да не се заблуждаваме един друг. Какво съм направил, как се чувствам по въпроса, е минало. Да поговорим за бъдещето.

— Ти нямаш бъдеще — рязко каза Харт.

— Ще видим това. — Фиър продължаваше да я вбесява с досадната си усмивка. — Аз ви предлагам бартер.

Голд не можа да повярва.

— Искаш да сключиш сделка?

— Да го наречем честна размяна — отвърна Фиър. — Вие сваляте всички обвинения срещу мен, давате ми щедро обезщетение и препоръка, за да се вредя в частния сектор.

— Нещо друго? — попита Харт. — Какво ще кажеш за лятна вила в Чесапийк и яхта в комплект с нея?

— Щедро предложение — каза Фиър със съвършено сериозно изражение. — Но аз не съм свиня, госпожо директор.

Голд се изправи.

— Това държание е непоносимо.

Фиър го изгледа.

— Недей да се палиш, господин адвокат. Не си чул моята част от сделката.

— Не ме интересува. — Голд даде знак на двамата агенти. — Отведете го обратно в арестантската килия.

— Ако бях на твое място, нямаше да го направя. — Фиър не оказа съпротива, когато агентите го хванаха и го изправиха на крака. Той се обърна към Харт. — Госпожо директор, питала ли сте се някога защо Лутър Лавал не пробва да налети на ЦРУ, докато Стария още беше жив?

— Не се е налагало, защото знам. Стария беше прекалено влиятелен, имаше прекалено здрави връзки.

— Съвсем вярно, но има и друга, по-специална причина. — Фиър погледна от единия агент към другия.

Харт искаше да му извие врата.

— Пуснете го — каза тя.

Голд пристъпи напред.

— Госпожо директор, горещо ви препоръчвам...

— Няма да навреди, ако изслушаме човека, Стю. — Харт кимна. — Продължавай, Родни.

Имаш една минута.

— Истината е, че Лавал няколко пъти се опита да налети на ЦРУ, докато Стария беше на длъжност. Всеки път се проваляше и знаете ли защо? — Фиър погледна от единия към другия, а физиономията на Чеширския котарак пак се върна на лицето му. — Защото от години Стария имаше къртица, дълбоко прикрита в АНС.

Харт се ококори насреща му.

— Какво?

— Това са глупости — каза Голд. — Той ни хвърля прах в очите.

— Добро предположение, господин адвокат, но грешно. Знам коя е къртицата.

— Откъде, за Бога, знаеш това, Родни?

Фиър се разсмя.

— Понякога — не много често, признавам си — има смисъл да си главен писар в ЦРУ.

— Ти едва ли си...

— Точно това съм, госпожо директор. — Моментално го разтърси буреносен облак от дълбоко стаяван гняв. — Нито една пъстра титла не може да прикрие това. — Той махна с ръка и гневната искра бързо се срина на пепел. — Но независимо от всичко, идеята е, че виждам в ЦРУ неща, които никой друг не вижда. Стария имаше резерви за непредвидени ситуации, в случай че го убият, но ти знаеш това по-добре от мен, господин адвокат, нали?

Голд се обърна към Харт.

— Стария остави няколко запечатани плика, адресирани до различни директори, в случай че внезапно умре.

— Един от тези пликове — каза Фиър, — този с посочената самоличност на къртицата в АНС, беше изпратен на Роб Бат, което по онова време беше оправдано, тъй като Бат беше шеф на операциите. Но той никога не стигна до Бат, погрижих се за това.

— Ти... — Харт беше толкова разярена, че едва можеше да говори.

— Можех да кажа, че вече съм подозирал Бат в сътрудничество с АНС — каза Фиър. — Но това би било лъжа.

— Значи го задържа при себе си дори след като ме назначиха.

— Послужи ми за опорна точка, госпожо директор. Проумях, че рано или късно ще ми потрябва билет за освобождаване от затвора.

Тъкмо заради тази негова усмивка Харт изпита желание да го цапардоса по лицето. Тя с мъка се въздържа.

— И междувременно оставяш Лавал да ни тъпче. Заради теб ме изведоха от кабинета ми с белезници, заради теб завещанието на Стария е на косъм да бъде погребано.

— Е, ами, стават такива неща. Какво можеш да направиш.

— Ще ти кажа какво мога да направя — отвърна Харт, като даде знак на агентите, които пак сграбчиха Фиър. — Мога да ти кажа да вървиш по дяволите. Мога да ти кажа, че ще прекараш остатъка от живота си в затвора.

Дори и сега Фиър изглеждаше невъзмутим.

— Казах, че знам коя е къртицата. Още повече — и вярвам, че това особено ще ви

заинтригува, — знам къде е позициониран.

Харт беше прекалено вбесена, за да я интересува.

— Махнете го от очите ми.

Докато го водеха към вратата, Фиър каза:

— Той е в тайната квартира на АНС.

Директорката усети как сърцето ѝ силно задумка в гърдите. Проклетата усмивчица на Фиър сега вече беше не само разбираема, но и оправдана.

* * *

След трийсет и три часа и двацет и шест минути. Зловещите думи на Икупов още свистяха в ушите на Борн, когато долови движение. Дватамата с Икупов стояха в антрето, външната врата още беше отворена и за миг върху отсрещната стена в коридора падна сянка. Отвън имаше някой, закрит от полуотворената врата.

Като продължи да говори, Борн хвана Икупов за лакътя и го поведе навътре във всекидневната, по килима, към коридора със спалните и банята. Докато минаваха край един от прозорците, той се строши към тях от силата на човек, който нахлува през него. Борн светкавично се извъртя и насочи пистолета, който беше взел от Икупов, към натрапника.

— Остави долу пистолета — каза женски глас зад него. Той обърна глава и видя, че фигурата в коридора — млада, бледна жена — е прицелила „Лугер“ в главата му.

— Леонид, какво правиш тук? — Икупов изглеждаше вбесен. — Дадох ти изрични заповеди...

— Борн е бил — Аркадин се приближи сред бъркотията от стъкла, нападали по пода. — Борн е убил Миша.

— Вярно ли е? — обърна се Икупов към Борн. — Ти ли уби Михаил Тарканян?

— Той не ми остави друг избор — отвърна Борн.

Насочила своя „Лугер“ право в главата на Борн, Девра каза:

— Пусни пистолета. Повече няма да повтарям.

Икупов посегна към Борн.

— Аз ще го взема.

— Стой на мястото си — нареди Аркадин. Беше прицелил своя „Лугер“ в Икупов.

— Леонид, какво правиш?

Аркадин не му обърна внимание.

— Направи каквото казва дамата, Борн. Пусни пистолета.

Борн направи каквото поискаха. В момента, в който пусна оръжието, Аркадин хвърли своя „Лугер“ настрани и скочи върху Борн. Борн вдигна предната част на ръката си навреме, за да се предпази от коляното на Аркадин, но усети сътресението с цялата му сила върху рамото си. Продължиха да си разменят удари, хитри финтове и защитни блокажи. Всеки ход, който Борн прилагаше, беше посрещан перфектно от Аркадин, и обратно. Когато се взря в очите на руснака, видя своите най-тъмни дела, отразени в него, цялата смърт и унищожение, които беше оставил след себе си. В тези непреклонни очи имаше пустота, по-черна и от беззвездна нощ.

Придвижиха се през всекидневната, докато Борн отстъпваше, и накрая минаха под свода, който разделяше всекидневната от останалия апартамент. В кухнята Аркадин грабна касапски нож и го размаха към Борн. Като се отдръпна от смъртоносната заплаха на ексекютора, Борн се пресегна към една дървена поставка, в която бяха пъкнати няколко ножа за месо. Аркадин стовари касапския нож върху кухненския плот, но пропусна пръстите на Борн с няма и

сантиметър. Препречи достъпа до ножовете и размахва сатъра като коса.

Борн беше близо до мивката. Като измъкна една чиния от рафта, я запрати като фризби и принуди Аркадин да се дръпне от пътя ѝ. Щом чинията се разби в стената зад Аркадин, Борн издърпа един нож за месо. Стоманата се сблъска със стомана, докато Борн не опита да намушка с ножа Аркадин. Аркадин стовари секирата точно там, където Борн стискаше ножа, и той по принуда го пусна. Острието издрънча в пода, после Аркадин се хвърли върху Борн и двамата се вкопчиха един в друг.

Борн успя да държи секирата настрани, а и при такова близко разстояние не беше възможно да се размахва напред-назад. Като осъзна, че вече му пречи, Аркадин я пусна.

Цели три дълги минути двамата бяха здраво вкопчени един в друг в смъртоносна хватка. И двамата бяха разкъравени и контузени и никой не успяваше да вземе предимство. Борн никога не се беше сблъсквал с човек с физическите и умствени способности на Аркадин, с толкова достоен съперник. Да се бие с Аркадин беше като да се изправи пред своя огледален образ. Струваше му се, че стои пред пропаст, пълна с безкраен ужас, където ничий живот не можеше да оцелее. Струваше му се, че Аркадин се е пресегнал да го бутне в тази пропаст, сякаш да му покаже опустошението, което се таеше зад неговите собствени очи, зловещия образ на неговото забравено минало, отразено обратно в него.

С неистово усилие Борн се изтръгна от хватката на Аркадин и стовари юмрук в ухото му. Руснакът отскочи назад към някаква колона и Борн се изстреля по коридора. Застигна го познатият звук от плъзгане на затвор и той с цял ръст се хвърли в голямата спалня. Един изстрел точно над главата му направи на трески дървената рамка на вратата.

Изправи се на крака и хукна към килера на Кирш, макар да чу, че Аркадин извика на бледата жена да не стреля. Борн отметна повесените на закачалки дрехи и започна да драци по преградата от шперплат върху задната стена на килера, за да намери скобите, които Кирш му беше описал в музея. Точно когато чу как Аркадин се втурна в спалнята, той завъртя скобите, отмести преградата и като пропълзля почти превит одве, попадна в свят, изцяло потънал в мрак.

Когато Девра се обърна след опита си да рани Борн, откри, че гледа в дулото на пистолета „Зиг Зауер“, който Икупов беше вдигнал от пода.

— Глупачка — каза Икупов. — Ти и твоят приятел всичко ще прецакате.

— Какво прави Леонид, си е негова лична работа — отвърна тя.

— Така се раждат грешките — каза Икупов. — Леонид няма своя лична работа. Всичко, което представлява, го дължи на мен.

Тя излезе от сенките на коридора и стигна до всекидневната. Пистолетът на бедрото ѝ беше насочен към Икупов.

— Той приключва с теб — каза Девра. — Край на робията му.

Икупов се засмя.

— Така ли ти каза?

— Аз му казах така.

— Значи си по-голяма глупачка, отколкото си мислех.

Обикаляха се един друг, нащрек за най-малкото движение. Въпреки това Девра успя да покаже ледена усмивка.

— Променил се е, откакто напусна Москва. Сега е друг човек.

От гърлото на Икупов излезе презрително сумтене.

— Първото нещо, което трябва да си набиеш в главата, е, че Леонид не е способен на промяна. Знам това по-добре от всеки, защото прекарах много години в опити да го направя по-добър човек. Не успях. Всеки, който се е опитал, се е провалил и знаеш ли защо? Защото Леонид не е цял. Някога в дните и нощите на Нижни Тагил той е бил разкъсан. Всичките хора и коне на

царя да дойдат, пак не могат да го съберат наново; парчетата вече не пасват. — Той размаха оръжието. — Махни се сега, махни се, докато можеш, иначе, гарантирам ти, той ще те убие, както уби всички други, опитали да се доближат до него.

— Колко си заблуден! — злобно изрече Девра. — И ти си като всички от твоя вид, покварен от власт. Прекарал си толкова много години отделен от живота на улицата, че си създал своя собствена реалност, която следва само размаха на твоята ръка. — Тя направи крачка към него и това го накара да се напрегне. — Мислиш, че можеш да ме убиеш, преди аз да те убия? Не бих разчитала на това. — Тя тръсна глава. — Както и да е, ти имаш да губиш повече, отколкото имам аз. Когато Леонид ме откри, вече бях наполовина мъртва.

— А, сега разбирам — кимна Икупов. — Спасил те е от теб самата, спасил те е от улицата, така ли?

— Леонид е мой пазител.

— Боже Господи, кой говори за заблуди!

Ледената усмивка на Девра стана по-широка.

— Един от нас фатално греши. Остава да видим кой е той.

„Стаята е пълна с манекени, беше казал Егон Кирш, когато описваше ателието си на Борн. Закривам светлината с непроницаеми щори, защото тези манекени са мое творение. Изработих ги от нула, така да се каже. Те са моята компания, освен че са мои творби. В този смисъл могат да виждат или ако предпочитате, вярвам, че имат способността да виждат, а кое творение може да погледне създателя си, без да полудее или да ослепее, или и двете?“

С картата на стаята в ума си, Борн пропълзя през студиото, като избягваше манекените, за да не вдига шум или както Кирш би казал, да не смущава процеса на тяхното раждане.

„Мислите, че съм луд, беше казал той на Борн в музея. Не че има значение. За всички хора на изкуството — успели или не! — техните творби са живи. Аз не се различавам. Просто след като години наред се борих да вдъхна живот на абстракциите си, придадох на работите си човешка форма.“

Борн чу звук и за миг застина, после надникна иззад бедрото на един манекен. Очите му се бяха приспособили към извънредния мрак и вече можеше да вижда движение. Аркадин беше намерил преградата и беше влязъл в ателието след него.

Борн смяташе, че тук шансовете му са много по-големи, отколкото в апартамента на Кирш. Знаеше, че разположението и тъмнината ще му помогнат и ако удареше бързо, щеше да има предимството, че вижда там, където Аркадин не може.

С така намислена стратегия той излезе иззад манекена и се запровира към руснака. Ателието беше като минно поле. Между него и Аркадин имаше три манекена, всичките поставени под различен ъгъл и поза; единият седеше и държеше малка картина, сякаш четеше книга, друг стоеше изправен с разкрасени крака в позата на стрелец, третият бягаше, приведен напред, сякаш се беше протегнал да пресече финиша.

Борн заобиколи бегача. Аркадин се беше привел, опрян на бедрата си, и стоеше на едно място, докато очите му привикнат. Същото направи Борн, когато влезе в ателието.

Борн още веднъж се сблъска със зловещия си огледален образ. Не изпитваше нито удоволствие, нито безпокойство.

Като премери крачките, прецени пространството до седящия манекен с картината. С изострено чувство, че времето му изтича, Борн безшумно се изравни със стрелеца. Тъкмо когато се канеше да удари Аркадин, мобилният му телефон забръмча и на екрана засвети номерът на Мойра.

Борн безмълвно изруга и скочи. Аркадин, нащрек за всяко движение, се завъртя към звука и Борн беше посрещнат от масивна стена мускули, зад която се таеше пламтящата сила на убийствена воля. Аркадин се извъртя, Борн се плъзна назад между краката на манекена стрелец. Щом Аркадин се втурна към Борн, налетя право в бедрата на манекена. Отскочи и се метна върху манекена. Острието удари акрилната кожа и се заби в металния лист отдолу. Докато Аркадин се опитваше да издърпа ножа, Борн започна да рита и го улучи отляво по гърдите. Аркадин опита да се изтърколи настрани. Борн стовари рамото си в гърба на стрелеца. Манекенът беше изключително тежък, затова Борн го блъсна с всичка сила и го събори върху Аркадин, който остана заклещен отдолу.

— Твоят приятел не ми остави избор — каза Борн. — Щеше да ме убие, ако не го бях спрял. Беше прекалено далеч, а аз трябваше да метна ножа.

Откъм Аркадин дойде пукащ звук. След миг Борн разбра, че това е смях.

— Обзалагам се, че преди да умре, Миша ти е казал, че си обречен.

Борн се канеше да му отговори, когато видя мътния блясък на „Зиг Зауер Москито“ в ръката на Аркадин. Той се сви точно преди куршумът дваисет и втори калибър да профучи над главата му.

— Бил е прав.

Борн се извърна встрани, като заобикаляше другите манекени и ги използваше за прикритие, докато Аркадин изстреля още три куршума. Преди да успее да се пъкне зад работната маса на Кирш, покрай лявото рамо и ухото на Борн се разхвърча мазилка, дърво и акрил. Зад себе си чуваше сумтенето на Аркадин, примесено със стържене на метал, докато се бореше да излезе изпод падналия стрелец.

От описанието на Кирш Борн знаеше, че входната врата се пада отляво. Стъпи на крака и се спусна край ъгъла, докато Аркадин изстрелваше поредния куршум, който се вряза в ръба и откъсна голямо парче мазилка и дърво. Борн се пресегна към вратата и я отключи, дръпна я и изхвърча в коридора. Отворената врата към апартамента на Кирш висеше отляво.

* * *

— Нищо хубаво няма да направим, ако се стреляме взаимно — каза Икупов. — Нека опитаме да разрешим тази ситуация рационално.

— Това ти е проблемът — отвърна Девра. — Животът не е рационален, той е един шибан хаос. Това е част от твоята заблуда. Властта те кара да мислиш, че можеш да контролираш всичко. Но не можеш, никой не може.

— Вие с Леонид мислите, че знаете какво правите, но грешите. Никой не действа във вакуум. Ако убиете Борн, това ще има ужасни последствия.

— Последствия за теб, а не за нас. Ето това прави властта: мислиш по кратката процедура. Лична изгода, политически облаги, разложение без край.

Точно в този момент и двамата чуха изстрелите, но само Девра знаеше, че идват от пистолета „Москито“ на Аркадин. Тя усети как пръстът на Икупов се стегна върху спусъка на неговия пистолет и леко се наведе, защото знаеше, че ако се появи Борн вместо Аркадин, ще го застреля.

Ситуацията беше максимално напрегната и Икупов беше явно притеснен.

— Девра, моля те да премислиш. Леонид няма представа за цялостната картина. Борн ми трябва жив. Това, което стори с Миша, е много жалко, но личните чувства нямат място в това уравнение. Толкова сериозно планиране, толкова пролята кръв ще отиде на вятъра, ако Леонид

убие Борн. Трябва да ме оставиш да го спра. Ще ти дам всичко, всичко, което поискаш.

— Мислиш си, че можеш да ме купиш? Парите не значат нищо за мен. Искам само Леонид — каза Девра точно когато Борн се появи през входната врата.

Девра и Икупов се обърнаха. Тя изпищя, защото знаеше — или предполагаше, — че Аркадин е мъртъв и затова пренасочи лугера от Икупов към Борн.

Борн се скри в коридора и тя изстреля няколко поредни куршума след него, докато отиваше към вратата. Тъй като вниманието ѝ изцяло бе насочено към Борн, тя отмести поглед от Икупов и пропусна критичния момент, в който той завъртя „Зиг Зауера“ към нея.

— Предупредих те — каза той. Куршумът се заби в гърдите ѝ.

Тя падна по гръб.

— Защо не ме послуша? — продължи Икупов и я простреля втори път.

Девра издаде тих звук, докато тялото ѝ се извиваше. Икупов стоеше над нея.

— Как можа да се оставиш да те прелъсти такова чудовище? — каза той.

Девра го гледаше със зачервени очи. Кръвта изтичаше от нея на тласъци.

— Точно това го попитах за теб. — Всяко от накъсаните вдишвания я изпълваше с неопикуема болка. — Той не е чудовище, но дори и да е, ти трябва да си много по-лош.

Ръката ѝ потрепна. Заслушан в думите ѝ, Икупов изобщо не забеляза, когато тя стреля. Куршумът от лугера го улучи в дясното рамо. Той се извъртя към стената. Пистолетът изпадна от ръцете му. Като видя, че тя пак се кани да стреля, Икупов се обърна и избяга от апартамента, затича се надолу по стълбите и излезе на улицата.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Уилърд, който си почиваше в салона на стюардите в съседство с Библиотеката в тайната квартира на АНС, се наслаждаваше в късната сутрин на чашата си подсладено кафе с мляко и четеше „Вашингтон Поуст“, когато мобилният му телефон забръмча. Беше синът му Орен. Разбира се, всъщност не беше от Орен, но Уилърд единствен знаеше, че е така.

Той остави вестника и изчака, докато снимката се появи на дисплея. На нея имаше двама души, които стояха пред енорийска църква с висока камбанария. Той нямаше представа кои са хората или къде са, но тези неща не бяха от значение. В главата му имаше шест шифъра. Тази снимка му казваше кой от тях да използва. Двете фигури плюс камбанарията означаваша, че трябва да използва шифър три. Ако например двамата мъже бяха пред арка, той щеше да извади едно от две, вместо да ги събира. Имаше и други визуални намеци. Тухлена сграда означаваше да раздели броя на фигурите на две, мост — да умножи по две, и така нататък.

Уилърд изтри снимката от телефона си, после взе третата притурка на „Поуст“ и започна да чете първата статия от страница трета. Като започна от третата дума, той се зае да дешифрира съобщението, което за него беше призив за действие. Докато минаваше през статията и заместваше определени букви с други според предписанието на протокола, той почувства как нещо у него се раздвижи. От три десетилетия беше очите и ушите на Стария в АНС и внезапната му смърт миналата година дълбоко го беше натъжила. После стана свидетел на последния набег на Лугър Лавал срещу ЦРУ и очакваше телефонът му да звънне, но желанието му поредната снимка да изпълни екрана с месеци остана неосъществено без обяснение. Той просто не можеше да разбере защо новата директорка не се възползва от него. Да не би да беше пропаднал между пукнатините? Възможно ли беше Вероника Харт да не знае за неговото съществуване? Определено така изглеждаше, особено след като Лавал хвана в капана Сорая Мур и нейния колега, който още беше затворен в трюма, както Уилърд тайно наричаше арестантските килии в мазето. Беше направил каквото му бе възможно за младия човек на име Тайрон, макар че само Господ знаеше колко малко е това. И все пак Уилърд беше наясно, че дори и най-нищожната надежда — да знаеш, че не си сам — беше достатъчна, за да даде нови сили на едно смело сърце, а Уилърд можеше да преценява човешките характери и знаеше, че Тайрон има смело сърце.

Уилърд винаги беше мечтал да стане актьор — от много години Лорънс Оливие беше негов идол, — но и в най-необузданите си мечти не си беше представял, че актьорската му кариера ще бъде на политическата сцена. Първата му изява бе с колежанската трупа — игра Хенри Пети, един от великите трагични политици на Шекспир. Както му каза Стария, когато дойде зад кулисите, за да поздрави Уилърд, предателството на Хенри към Фалстаф е по-скоро политическо, отколкото лично, и завършва с успех. „Какво ще кажеш да правиш това в реалния живот?“, попита го Стария. Беше дошъл в колежа на Уилърд, за да вербува за ЦРУ. Каза, че често открива хората си на най-невероятните места.

Завършил дешифрирането, Уилърд имаше своите незабавни инструкции и благодари на всевишния, че не са го изхвърлили заедно с боклука на Стария. Чувстваше се като стария си приятел Хенри Пети, макар да бяха минали повече от тридесет години, откакто за последно стъпи на театрална сцена. За пореден път го викаха да изиграе коронната си роля, която носеше такава лекота, сякаш беше негова втора кожа.

Той сгъна вестника и го сложи под мишница, взе телефона си и излезе от помещението. Оставаха му още двайсет минути почивка — повече от достатъчно време, за да направи каквото се искаше от него. Бяха му наредили да намери дигиталния фотоапарат, намерен у Тайрон, когато го хванаха. Като пхна глава в Библиотеката, Уилърд остана доволен, че Лавал още седи

на обичайното си място срещу Сорая Мур, и тръгна по коридора.

Макар че Стария го беше вербувал, обучи го Алекс Конклин. Стария му беше казал, че Конклин е най-добрият в професията си, а именно да подготвя агенти за полеви акции. Не му отне много време, за да разбере, че макар Конклин да беше известен в ЦРУ като обучаващ агенти за мокри поръчки, той беше и специалист в подготовката на спящи агенти. Уилърд прекара почти година с Конклин и макар никога да не ходеше в централата на ЦРУ, той беше част от „Тредстоун“ — проектът на Конклин. Проектът беше толкова секретен, че дори повечето служители на ЦРУ не знаеха за съществуването му. Беше от първостепенна важност да не бъде явно свързан с ЦРУ. Тъй като ролята, която Стария му беше определил, беше в АНС, проверката на неговото обкръжение трябваше да може да издържи и най-сериозните подозрения.

Всичко това мина през ума на Уилърд, докато крачеше по фоайетата и коридорите в тайната квартира на АНС. Подминаваше агент след агент и знаеше, че е вършил перфектно работата си. Той беше задължителният никой, човекът, който винаги присъстваше и когото никой не забелязваше.

Уилърд знаеше къде е фотоапаратът на Тайрон, защото беше там, когато Лавал и Кендъл говориха къде да го съхраняват, но дори и да не беше присъствал, подозираше къде го е скрил Лавал. Например знаеше, че няма да позволят да бъде изнесен от тайната квартира дори и лично от Лавал, освен ако компроматните снимки, които Тайрон беше заснел в арестантските килии и резервоарите за симулирано удавяне, не се пренесяха на вътрешен компютърен сървър или не се изтриеха от картата на фотоапарата. Всъщност имаше вероятност снимките да са изтрити, но той се съмняваше. През краткия период от време, откакто фотоапаратът беше в ръцете на АНС, Кендъл вече не работеше там, а Лавал беше обсебен от желанието си да застави Сорая Мур да му предаде Джейсън Борн.

Уилърд знаеше всичко за Борн. Беше чел документацията на „Тифон“, дори и онези папки, които вече не съществуваха, защото бяха накъсани и после изгорени, когато информацията, съдържаща се в тях, беше станала прекалено опасна за Конклин, а и за ЦРУ. Знаеше, че там има много повече за „Тредстоун“, отколкото дори Стария знаеше. Това бе дело на Конклин. Той беше човек, за когото думата секретност беше Свещеният граал. Какъв беше крайният му план за „Тредстоун“, никой не знаеше.

Като пъхна своя секретен ключ във вратата на кабинета на Лавал, той набра верния електронен код. Уилърд знаеше кодовете на всички. Вратата се отвори и той се вмъкна вътре, като затвори и заключи след себе си.

Отиде до бюрото на Лавал и отвори чекмеджетата едно по едно, като проверяваше за фалшиви гърбове и дъна. Не откри нищо и премина към библиотеката, бюфета с наредените папки и бутилките алкохол до тях. Повдигна репродукциите от стените, като търсеше зад тях тайник, но нямаше нищо.

Той седна на ръба на бюрото, огледа стаята, като несъзнателно клатеше крака си напред-назад и се опитваше да познае къде е скрил фотоапарата Лавал. Изведнъж се вслуша в звука, който токът на обувката му произвеждаше върху гърба на бюрото. Подскочи, заобиколи, пропълзля в отвора за краката и похлопа на дъската, докато не чу същия звук. Да, сега беше сигурен: беше кухо.

Като опипа мястото с пръсти, той откри малкото резе, бутна го настрана и отвори вратичката. Ето къде беше фотоапаратът на Тайрон. Тъкмо посягаше към него, когато чу скърцане на метал върху метал.

Лавал беше на вратата.

— Кажи ми, че ме обичаш, Леонид — усмихна му се Девра, щом той коленичи над нея.

— Какво стана, Девра? Какво стана? — само това можеше да каже.

Накрая се беше измъкнал изпод скулптурата и щеше да хукне след Борн, но чу изстрелите, които идваха от апартамента на Кирш, а после някой се затича. Всекидневната беше оплискана с кръв. Той видя Девра да лежи на пода, а пистолетът още беше в ръката ѝ. Блузата ѝ беше цялата червена.

— Леонид — беше го извикала по име, когато той влезе в ограниченото ѝ зрително поле, — аз те чаках.

Започна да му разказва какво се е случило, но в ъгълчетата на устата ѝ се появиха мехурчета кръв и гласът ѝ страшно почна да клокочи. Аркадин вдигна главата ѝ от пода и я подпря върху бедрата си. Отметна от челото и бузите ѝ сплъстената коса, която остави червени дири като цветове на войната.

Тя се опита да продължи, но спря. Погледът ѝ помътня и той помисли, че я е изгубил. После се проясни, усмивката ѝ се върна и тя каза:

— Обичаш ли ме, Леонид?

Той се надвеси и ѝ прошепна в ухото. Дали каза „Обичам те“? В главата му имаше толкова много шумове, че не може да чуе думите си. Дали я обичаше и ако беше така, какво значеше това? Дали изобщо имаше значение? Той беше обещал да я защитава и се провали. Взираше се в очите ѝ, в усмивката ѝ, но виждаше само собственото си минало, което пак се надигаше, за да го погълне.

— Трябват ми повече пари — каза една нощ Елена, докато лежеше сгушена в него.

— За какво? Давам ти достатъчно.

— Мразя това място, като затвор е, момичетата плачат през цялото време, все са пребити, а после изчезват. Преди си намирах приятелки, за да минава времето, за да имам нещо за правене през деня, но сега не си правя труда. Какъв е смисълът? След една седмица ги няма.

Аркадин вече беше наясно с привидно ненаситната нужда на Кузин от още момичета.

— Не виждам как тези неща се връзват с това, че ти трябват повече пари.

— Ако не мога да имам приятелки — отвърна Елена, — искам дрога.

— Казах ти, без дрога — викна Аркадин, докато се дръпваше по-далеч от нея, и седна в леглото.

— Ако ме обичаш, ще ме измъкнеш оттук.

— Да те обичам? — Той се обърна да я погледне. — Кой е казал нещо за обич?

Тя заплака.

— Искам да живея с теб, Леонид. Искам винаги да бъда с теб.

Като усети, че нещо непознато го стяга за гърлото, Аркадин се изправи и се отдръпна.

— Боже — каза той, като събираше дрехите си. — Откъде ти хрумват такива идеи?

Остави я жално да плаче и излезе да достави още момичета. Преди да стигне до входната врата на бордея, го пресрещна Стас Кузин.

— Плачът на Елена безпокои другите момичета — каза той със съскащия си глас. — Лошо е за бизнеса.

— Иска да живее с мен — отвърна Аркадин. — Можеш ли да си представиш?

Кузин се разсмя със звук на нокти, които стържат по черна дъска.

— Чудя се кое е по-лошо — заядливата жена, която иска да знае къде си бил цяла нощ, или ревящите хлапета, които не ти дават да спиш.

И двамата се засмяха на коментара и Аркадин повече не помисли за това. През следващите

три дни работиха упорито и методично претърсваха Нижни Тагил за още момичета, с които да презаредят бордея. После спа в продължение на двайсет часа, а накрая отиде право в стаята на Елена. Намери друго момиче, от онези, които наскоро беше отвлякъл от улицата, да спи в леглото на Елена.

— Къде е Елена? — каза той, като отметна завивките.

Тя го погледна и запримигва.

— Коя е Елена? — попита с пресипнал от съня глас.

Аркадин излезе от стаята и нахлу в офиса на Стас Кузин. Мъжаката седеше зад сиво метално бюро и говореше по телефона, но направи знак на Аркадин да седне, докато си довърши разговора. Аркадин предпочете да остане прав, грабна един дървен стол за облегалката и се приведе напред.

Накрая Кузин остави слушалката и каза:

— Какво мога да направя за теб, приятелю?

— Къде е Елена?

— Коя? — Навъсената физиономия на Кузин склочи веждите му и той заприлича на нещо като циклоп. — О, да, ревлата. — Той се усмихна. — Няма начин вече да те безпокои.

— Какво значи това?

— Защо задаваш въпрос, на който вече знаеш отговора? — Телефонът на Кузин звънна и той го вдигна. — Изчакай, по дяволите! — каза той в слушалката. После погледна към партньора си. — Довечера ще идем на вечеря, за да празнуваме твоята свобода, Леонид. Страхотна нощ ще си изкараме, а?

После се върна на телефона.

Аркадин се почувства вкопчен в примката на времето, сякаш сега беше осъден да преживява този момент до края на живота си. Без да промълви и дума, той излезе като автомат от офиса, от бордея, от сградата, на която бяха собственици с Кузин. Без дори да мисли, влезе в колата си и подкара на север, към гората с капещи ели и плачещи хвойни. На небето нямаше слънце, хоризонтът беше очертан от комини. Въздухът беше замъглен от въглеродни и серни частици, със зловеща оранжево-червена отсянка, сякаш всичко беше подпалено.

Аркадин отби от пътя и тръгна пеш по изровения път, като следваше маршрута, по който преди беше минал микробусът. Някъде по пътя усети, че бяга колкото може по-бързо през елхите, а вонята на разложено все повече се усилваше, сякаш нетърпелива да го посрещне.

Той внезапно се озова пред ръба на изкопа. На места бяха изсипани торби с негасена вар, която обаче не можеше да скрие какво има отдолу. Потърси я с очи между труповете и накрая я намери. Елена лежеше на кълбо там, където беше паднала, след като я бяха изритали в трапа. Няколко гигантски плъха си проправяха път към нея.

Аркадин, втрещен в пастта на ада, изскимтя тихо като настъпено пале. Той се свлече от ръба, като не обръщаше внимание на ужасната смрад, и с насълзени очи издърпа тялото горе и я положи върху ложе от кафяви иглички, меки като нея. После се замъкна до колата, отвори багажника и извади лопата.

Погреба я на половин километър от трапа, в малко сечище, което беше усамотено и спокойно. Пренесе я на рамо и щом приключи, вонеше на смърт. В този момент, както клечеше с лице, размазано от струйки пот и кал, имаше чувството, че никога няма да може да изстърже зловонието от себе си. Ако знаеше молитва, би я казал. Но той не беше праведен, беше проклет.

Като бизнесмен трябваше да вземе решение. Аркадин обаче не беше бизнесмен, затова от този ден съдбата му беше решена. Той се върна в Нижни Тагил със своите два заредени пистолета „Стечкин“ и с допълнителни патрони в горните джобове. Щом влезе в бордея, застреля двамата вампири от охраната. Не им даде шанс да си извадят оръжието.

Стас Кузин се появи на прага с пистолет „Коровин ТК“ в ръка.

— Леонид, какво става, мамка му?

Аркадин го простреля по веднъж във всяко коляно. Кузин се свлече с крясъци. Щом се опита да вдигне своя „Коровин“, Аркадин скочи върху китката му. Кузин силно изсумтя. След като онзи не пусна пистолета, Аркадин го изрита в коляното. Последвалият крясък подгони момичетата от стаите им.

— Махайте се — извика им Аркадин, без да отделя поглед от чудовищното лице на Кузин. — Вземете каквито пари намерите и се връщайте при семействата си. Разкажете им за варната яма на север от града.

Той ги чу как се щурат, бърборят една на друга, после всичко утихна.

— Проклет кучи син — изруга Кузин, втрещен в него.

Аркадин се разсмя и го простреля в дясното рамо. После като напъха пистолетите си в кобурите, повлече Кузин по пода. Трябваше да избуга един от мъртвите гардове от пътя си, но накрая успя да слезе по стълбите и да мине през входната врата със стенещия Кузин след себе си. На улицата с пронизително стържене спря един от микробусите на Кузин. Аркадин извади пистолетите и ги изпразни в купето. Колата се разклати от сътресението, стъклата се пръснаха, клаксонът засвири, щом мъртвият шофьор падна върху него. Никой не излезе.

Аркадин завлече Кузин до колата си и го стовари на задната седалка. После подкара извън града към гората, отби по изровения черен път. В края на пътя спря и завлече Кузин до ръба на трапа.

— Мамка ти, Аркадин! — изкрещя Кузин.

Аркадин го простреля в лявото рамо, което стана на пихтия. После блъсна Кузин във варната яма. Надникна отгоре. Чудовището беше там, проснат върху трупове.

От устата на Кузин потече кръв.

— Убий ме! — изкрещя той. — Мислиш, че ме е страх от смъртта? Давай, направи го веднага!

— Не аз ще те убия, Стас.

— Убий ме ти казах. Да му се не види, довърши ме сега!

Аркадин махна с ръка към трупове.

— Ще умреш в прегръдките на своите жертви и ще слушаш как проклятията им отекват в ушите ти.

— Ами всичките *твои* жертви? — изкрещя Кузин, когато Аркадин изчезна от погледа му. — Ще умреш задавен в собствената си кръв!

Аркадин не му обърна внимание. Той вече беше зад волана и излизаше на заден от гората. Заваля дъжд, от бледото небе като куршуми падаха капки с оловен цвят. Тежкото бумтене, идващо откъм запалените леярни, напомняше гръм на оръдия, които оповестяваха началото на война. Тя със сигурност щеше да го унищожи, освен ако не намереше начин да се измъкне от Нижни Тагил, и то не в чувал, пълен с трулове.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде си, Джейсън? — каза Мойра. — Опитвах да се свържа с теб.

— В Мюнхен — отвърна той.

— Колко хубаво! Слава Богу, че си наблизко. Трябва да те видя. — Тя звучеше малко задъхана. — Каж ми къде си и ще се срещнем там.

Борн прехвърли мобилния си телефон от едното ухо на другото, за да следи по-добре района.

— На път съм за Английската градина.

— Какво правиш в Швабинг?

— Дълга история. Ще ти разкажа, когато се видим. — Борн погледна часовника си. — Но трябва да се срещна със Сорая пред Китайската пагода след десет минути. Казва, че има нова информация за атаката на Черния легион.

— Това е странно — каза Мойра. — И аз имам.

Борн пресече забързано улицата, но още беше нащрек за преследвачи.

— Ще те пресрещна — каза Мойра. — С кола съм, мога да стигна там след петнайсет минути.

— Не е добра идея. — Той не искаше да я замесва в професионални уговорки. — Ще ти се обадя още щом отида и можем... — Изведнъж той осъзна, че говори на въздуха. Набра номера на Мойра, но се включи гласовата ѝ поща. „Да ѝ се не види“, изруга мислено.

Борн стигна покрайнините на градината, която беше два пъти по-голяма от нийоркския Сентрал Парк. Разделена от река Изар, градината беше набраздена от пътеки за велосипедисти и джогинг, изпъстрена с ливади, горички и дори хълмове. Точно под билото на един от тях се намираше Китайската пагода, която всъщност беше бирария на открито.

Естествено Борн мислеше за Сорая, когато приближи мястото. Беше странно, че и двете с Мойра имаха информация за Черния легион. Сега пак се върна в мислите си към телефонния разговор със Сорая. Нещо в него го тревожеше, нещо на косъм му се изплъзваше. Всеки път, когато се напегнеше да го улови, то сякаш се придвижваше по-далеч от него.

Той забави крачка заради ордите туристи, американски дипломати, деца с балони или хвърчила, които се вееха на вятъра. Освен това покрай пагодата започваха да се събират на митинг младежи, които протестираха срещу новите правила за учебния план в университета.

Той с мъка си проправи път, мина край майка с дете, после край голямо семейство, всичките с маратонки „Найк“ и противни анцузи. Детето го погледна и Борн инстинктивно се усмихна. После извърна глава и избърса от лицето си кръвта, която продължаваше да се стича от порязванията по време на схватката с Аркадин.

— Не, не може да ядеш наденички — каза майката на сина си със силен британски акцент. — Цяла нощ ти беше лошо.

— Но, мамо — отвърна детето. — Чувствам се прекрасно. Просто перфектно.

Просто перфектно. Борн спря на място и потърка с мекото на дланта слепоочието си. Просто перфектно. Фразата дрънчеше в главата му като топче за пинбол.

Сорая.

Здравей, аз съм, Сорая. Така беше започнала разговора.

После каза: *Всъщност аз съм в Мюнхен.*

И точно преди да затвори: *Просто перфектно. Аз ще успея. А ти?*

Блъскан от възбудената тълпа, Борн имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Нещо в това изречение го торможеше и му се изплъзваше. Той тръсна глава, сякаш да проясни мислите

си. Спомените му напиреха като през цепки на парче плат. Проблясваше светлина...

И тогава видя Мойра. Тя бързаше към Китайската пагода от срещуположната посока. Изражението ѝ беше напрегнато, дори мрачно. Какво ли се е случило? Каква информация имаше за него?

Борн изпружи врат да подири Сорая сред тълпата от демонстранти. И тогава си спомни.
Просто перфектно.

Двамата със Сорая бяха водили този разговор преди, но къде? В Одеса? *Здравей, аз съм*, произнесено преди името ѝ, означаваше, че действа по принуда. Всъщност, произнесено преди място, на което се предполагаше, че се намира, означаваше, че не е там.

Просто перфектно означаваше, че това е капан.

Той вдигна очи и сърцето му се сви. Мойра отиваше право в капана.

Когато вратата се отвори, Уилърд замръзна. Той беше на четири крака, скрит от вратата зад страницата на бюрото. Чу гласове, единият на Лавал, и притаи дъх.

— Това е нищо работа — каза Лавал. — Пратете ми сумите по имейл и след като приключи с онази Мур, ще ги сверя.

— Това са много пари — обади се Патрик, един от помощниците на Лавал. — Но по-добре се върнете в Библиотеката, защото Мур много се пени.

Лавал изруга. Уилърд го чу как отива до бюрото и рови из някакви книжа. Може би търсеше папка. Лавал изръмжа доволно, прекоси обратно кабинета и затвори вратата след себе си. Едва когато чу стърженето на ключа в ключалката, Уилърд издиша.

Той включи фотоапарата, като се молеше снимките да не са изтрити, и ето, бяха там, доказателството, което щеше да съсипе Лутър Лавал и цялата администрация на АНС. По блугуут прехвърли снимките от фотоапарата към мобилния си телефон. После избра номера на сина си — който не беше номерът на сина му, макар че ако някой го набереше, щеше да отговори млад мъж, който имаше постоянни инструкции да се представя за негов син — и прати снимките.

Накрая се облегна и си пое дълбоко въздух. Беше приключил, сега снимките бяха в ръцете на ЦРУ, където щяха да свършат страхотна работа или — в случая с Лавал — да нанесат ужасна вреда. Като погледна часовника си, той скри фотоапарата, отново залости вратичката на тайника и изпълзя изпод бюрото.

Четири минути по-късно, сресан, с изчеткана униформа и елегантен вид, постави чаша цейлонски чай пред Сорая Мур и малцово уиски пред Лутър Лавал. Мис Мур му благодари, а Лавал, втрещен в нея, изобщо не му обърна внимание.

Мойра още не го забелязваше, а Борн не можеше да ѝ викне, защото сред тълпата гласът му нямаше да се чуе. Блокиран в движението напред, той се провря към периферията и се придвижи наляво, за да я заобиколи. Пак опита да ѝ се обади, но тя или не чуваше, или не си вдигаше телефона.

Точно когато се отдръпваше от потока, видя агентите на АНС. Придвижваха се в пакет към центъра на тълпата и Борн можеше само да предполага, че има и други в затыгащ се обръч, в който смятаха да го приклеят. Още не го бяха забелязали, но Мойра беше близо до двама агенти в полезрението му. Нямаше начин да стигне до нея, без да го забележат. Въпреки това той продължи да обикаля по периферията на тълпата, която набъбваше непрекъснато, а много от младежите се блъскаха, докато скандираха своите лозунги.

Борн продължи напред, но се придвижваше все по-бавно. Трябваше да стигне до Мойра, преди агентите да го видят — беше опасно за нея да го търси, докато те се промъкват в тълпата. Много по-добре щеше да е, ако стигне до нея първи, за да може да контролира движението и на двамата.

Накрая, щом приближи агентите на АНС, успя да види причината за внезапното озлобление на тълпата. Блъскането беше заради голяма група скинхедс, които носеха метални боксове и бейзболни бухалки. Имаха татуирани свастики на ръцете и когато започнаха да настъпват към скандиращите студенти, Борн хукна към Мойра. Но когато се промъкна към нея, един от агентите избута с лакът някакъв скинхед и тогава погледът му попадна на Борн. Раздвижи бързо устни и настоятелно заговори в слушалката, чрез която имаше безжична връзка с другите членове на екипа за екзекуция.

Борн сграбчи Мойра, но агентът го хвана и започна да го дърпа към себе си, сякаш да го задържи достатъчно дълго, докато другите агенти стигнат до тях. Борн го удари право в брадата с възглавничката на дланта си. Главата на агента се отметна назад, той се стовари върху група скинхедс, които помислиха, че ги напада, и започнаха да го бият.

— Джейсън, какво е станало с теб, за Бога? — извика Мойра. — Къде е Сорая?

— Изобщо не е идвала — отвърна Борн. — Това е поредният капан на АНС.

Най-добре би било да останат в най-претъпканата част на градината, но така щяха да попаднат точно в клопката. Борн поведе Мойра настрани, като се надяваше да излязат извън полезрението на агентите, но тогава видя други трима в периферията и разбра, че е невъзможно да се изтеглят. Смени курса и дръпна Мойра по-навътре в развълнуваното множество от демонстранти.

— Какво правиш? Не отиваме ли право към капана?

— Имай ми доверие. — Той инстинктивно се насочи към една от горещите точки, където имаше сблъсък между скинхедс и студенти.

Стигнаха мястото, където се водеше все по-разгорещената битка между двете групи младежи. С крайчеца на окото си Борн видя един агент на АНС, който се бореше със същата тълпа. Борн се опита да промени посоката, но пътят им беше блокиран и една надигаща се вълна студенти ги тласкаше като орехова черупка към приборя. Като усети новия наплив от хора, агентът се обърна, за да ги отблъсне, и налетя право на Мойра.

Излая името на Борн в микрофона си и Борн заби обувката си странично в коляното му. Онзи залитна, но успя да отблъсне следващия удар, насочен в плешката му. Агентът извади пистолет, тогава Борн изтръгна бейзболната бухалка от ръката на един скинхед и с все сила изби пистолета от хватката му.

— Джейсън, идват! — изкрещя зад гърба му Мойра. Капанът всеки миг щеше да щракне и върху двамата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лутър Лавал седеше на тръни и чакаше обаждането от шефа на своя екип в Мюнхен. Беше се настанил на обичайния си стол с лице към прозореца, който гледаше навън към хълмистите поляни вляво от широката, покрита с чакъл алея. Тя се виеше през шпалира от брястове и дъбове. След като на думи я постави на мястото ѝ, щом се върна от своя кабинет, Лавал съумя да отхвърли исканията на Сорая Мур. Прогони и Уилърд, който след втория път се беше отказал да го пита иска ли втори скок. Не искаше питие, нито искаше да чува и дума от тази Мур. Единственото му желание беше мобилният му телефон да звънне и шефът на екипа да му каже, че Джейсън Борн е заловен. Само това искаше за днес. Не смяташе, че е чак толкова много.

Въпреки това, в интерес на истината, нервите му бяха опънати по-здраво и от изтеглена тетива. Идеше му да крещи, да удари някого. Едва не налетя на Уилърд като снаряд, когато стюардът го приближи последния път — беше толкова сервилен. До него Мур седеше, прехвърлила крак връз крак, и пиеше своя проклет цейлонски чай. Как може да е толкова спокойна!

Той се пресегна и избви чашката и чинийката от ръцете ѝ. Те изхвърчаха и паднаха върху дебелия килим, но не се счупиха. Лавал скочи и злобно започна да тъпче порцелана с подметки, докато не го натроши на сол. Като знаеше, че Сорая се е вторачила в него, той се сопна:

— Какво? Какво гледаш?

Мобилният му телефон забръмча и той го грабна от масата. Сърцето му подскочи, по лицето му разцъфна триумфална усмивка. Но беше охранител от главния вход, а не шефът на екипа в Мюнхен.

— Сър, съжалявам, че ви безпокоя — каза охранителят. — Но директорката на ЦРУ е тук.

— Какво? — направо изкреця в отговор Лавал. Заля го горчиво разочарование. — Дръжте я далеч, по дяволите!

— Опасявам се, че това е невъзможно, сър.

— Разбира се, че е възможно — Той отиде до прозореца. — Това е заповед!

— Води федерални съдии — додаде охранителят. — Вече са на път за централната сграда. Вярно беше, Лавал виждаше как конвоят напредва по алеята. Изправи се, онемял от объркване и гняв. Как смееше директорката на ЦРУ да нахлува в личното му убежище! Щеше да я вкара в затвора за това безчинство!

Той се сепна, усетил, че някой стои до него. Беше Сорая Мур. Широките ѝ устни се закривиха в загадъчна усмивка.

После се обърна към него и каза:

— Наистина вярвам, че това е краят.

Тълпата около Борн и Мойра се сгъстяваше. Спокойната преди минути демонстрация сега се беше превърнала в меле от хора. Той чуваше викове и крясъци, сипеха се ругатни, а после се надигна и познатият усилващ се и затихващ вой на полицейските сирени, които приближаваха от различни посоки. Борн беше съвсем сигурен, че ударният отряд на АНС няма желание да влиза в конфликт с мюнхенската полиция, следователно агентите вече нямаха много време. Противникът близо до него също чу сирените и с осакатените си от бухалката ръце сграбчи Мойра за гърлото.

— Пусни бухалката и ела с мен, Борн — каза той, като надвикваше усилващата се вълна от викове и крясъци. — Иначе ще ѝ счупя врата като вейка.

Борн пусна бухалката, но в този миг Мойра ухапа агента по ръката. Борн заби юмрук в слънчевия му сплит и като го хвана за китката, изви ръката му под ъгъл. После със светкавичен удар му счупи лакътя. Онзи изпъшка и се свлече на колене.

Борн извади документите и слушалката му и метна портфейла към Мойра, докато нагласяваше електронната слушалка в ухото си.

— Име — каза той.

Мойра вече беше отворила портфейла.

— Уилям К. Зондърс.

— Тук Зондърс — включи се в безжичната мрежа Борн. — Борн и момичето се измъкват. Насочват се на север-северозапад покрай пагодата.

После я хвана за ръката.

— Да го ухапеш по ръката — каза той, щом прескочиха падналия агент. — Това беше доста професионален ход.

Тя се засмя.

— Номерът мина, нали?

Проправиха си път през тълпата в южна посока. Зад тях агентите на АНС се мъчеха да пробият в противоположната. Отпред по алеята препускаше корпус униформени полицаи, оборудвани за борба с безредици, със заредени автомати. Минаха край Борн и Мойра, без да ги погледнат.

Мойра погледна часовника си.

— Да побързаме към колата ми. Имаме да хващаме самолет.

Кендъл така и не се появи пак, не дойде и никой друг да го разпитва. Всъщност храната му идваше регулярно, подносителите бяха пълни с истинско ядене, което си беше благословия, защото не смяташе, че някога пак ще може да преглътне овесена каша.

Периодите, в които сваляха черната качулка, му изглеждаха все по-продължителни, но представата му за време беше разбита, затова всъщност не знаеше дали това е истина или не. Във всеки случай използваше тези периоди, за да се движи, да прави коремни преси, лицеви опори и клякания — опитваше се всячески да облекчи ужасната болка в ръцете, раменете и врата, които го пронизваха до мозъка на костите.

Не се предавай. Това послание със същия успех можеше да се тълкува и като *Ти не си сам* или *Вярвай*. Когато го получи, разбра, че Сорая не го е изоставила и че някой вътре в сградата, който има достъп до мазето, е на негова страна. И в този миг откритието го поразил, сякаш — ако помнеше вярно наученото от Библията — той беше Павел на път за Дамаск, преобразен от Божията светлина.

Някой е на моя страна — не на страната на стария Тайрон, който блуждаеше из своя квартал и кипеше от гняв и желание за мъст, не онзи Тайрон, измъкнат от канавката, дори не беше Тайрон, който благоговееше пред Сорая. Не, още щом спонтанно помисли *Някой е на моя страна*, осъзна, че моя страна значи ЦРУ. Не само че завинаги беше напуснал квартала, но и беше излязъл от красивата сянка на Сорая. Сега принадлежеше само на себе си. Беше намерил своето призвание не като пазител на Дерон или като негов последовател, не като благоговеещ асистент на Сорая. ЦРУ си беше на мястото — в служба на ефективността. Светът му вече не се определяше от разделението Тайрон от едната страна и Човекът от другата. Той вече не се бореше срещу това, в което се превръщаше.

Вдигна очи. А сега да се маха оттук. Но как? Най-добрият начин беше да опита да намери начин и да се свърже с човека, който му беше изпратил бележката. Той се замисли за момент.

Бележката беше скрита в храната му, за това логичният отговор беше да напише своя бележка и някак да я скрие в остатъците от яденето. Разбира се, нямаше как да е сигурен, че този човек ще намери бележката или ще се досети къде да я търси, но това беше единственият му ход и той беше решил да го предприеме.

Тайрон се оглеждаше за нещо, което да използва за писане, когато металният звук на вратата го накара рязко да се изправи. Обърна се към нея, докато се отваряше. Дали Кендъл не се беше върнал за още садистични развлечения? Дали не беше пристигнал истинският мъчител? Боязливо погледна през рамо към резервоара за симулирано удавяне и кръвта му се смръзна. После се обърна и видя, че на прага стои Сорая. Беше ухилена до уши.

— Боже — каза тя. — Радвам се да те видя!

* * *

— Колко ми е приятно, че пак се виждаме — каза Вероника Харт. — Особено при тези обстоятелства.

Лутър Лавал се беше дръпнал от прозореца. Стоеше прав, когато директорката, заобиколена от федерални съдии и цял контингент агенти на ЦРУ, влезе в Библиотеката. Всички останали, които бяха в Библиотеката по същото време, се ококориха, после по повеля на съдиите набързо се оттеглиха. Сега той седеше като глътнал бастун на стола си с лице срещу Харт.

— Как смееш — каза Лавал. — Това нетърпимо поведение няма да се размине без наказание. Още щом информирам министър Холидей за твоето престъпно неспазване на протокола...

Харт разпери като ветрило снимките от затворническите килии в мазето.

— Прав си, господин Лавал, това нетърпимо поведение няма да остане без наказание, но смятам, че тъкмо министърът на отбраната Холидей ще те подведе под отговорност, за да те накаже за престъпните ти обноси.

— Това, което правя, е в защита на страната ми — високомерно каза Лавал. — Когато една страна е във война, трябва да се вземат изключителни мерки, за да се охраняват границите ѝ. Точно теб и хората като теб с вашите малодушни левичарски пристрастия трябва да обвинят, а не мен. — Беше посинял от гняв, а бузите му пламтяха. — Аз съм патриотът тук, а ти... ти само пречиш. Тази страна ще се пропука и ще рухне, ако оставим хора като теб да я управляват. Аз съм единственото спасение на Америка.

— Седни — каза Харт тихо, но твърдо, — преди някой от моите „левичари“ да те събори. Лавал свирепо я изгледа за момент, после бавно потъна в стола си.

— Хубаво е да си живееш в свой собствен свят, където ти определяш правилата и пет пари не даваш за реалността.

— Не съжалявам за това, което съм направил. Ако си очаквала да се разкайвам, горчиво си се излъгала.

— Честно казано — отвърна Харт, — не очаквам нищо от теб, докато не те подложат на симулирано удавяне. — Тя изчака, докато всичката кръв се отдръпна от лицето му, после добави: — Това би било решение — *твое* решение, — но не и моето. — Тя пхна снимките обратно в плика.

— Кой ги е виждал? — попита Лавал.

Директорката видя как Лавал трепна, когато тя каза:

— Всички, които трябва.

— Добре тогава. — Той беше непобеден, непокаял се. — Всичко свърши.

Харт погледна покрай него към входа на Библиотеката.

— Не съвсем. — Тя кимна. — Ето, идват Сорая и Тайрон.

Семьон Икупов седна на площадката на сграда, недалеч от мястото на престрелката. Палтото му скриваше кръвта, която изтичаше под него, така че не привличаше множеството, а само любопитния поглед на един–двама забързани минавачи. Чувстваше се замаян и му се гадеше, несъмнено заради шока и загубата на кръв, което значеше, че не мисли ясно. Огледа се наоколо със силно зачервени очи. Къде е колата, която го доведе? Трябваше да се махне оттук, преди Аркадин да се появи от сградата и да го забележи. Беше хванал тигър от джунглата и се беше опитал да го опитоми — грандиозна грешка, откъдето и да го погледнеш. Колко опити са правени преди и винаги се е получавал същият резултат. Тигрите не ставаха за опитомяване, Аркадин също. Той си беше такъв и никога нямаше да се промени — машина за убиване с почти свръхестествени способности. Икупов беше разпознал таланта му и алчно се беше опитал да го впрегне за собствени нужди. Сега тигърът се беше обърнал срещу него. Икупов имаше предчувствие, че ще умре в Мюнхен, а сега знаеше защо, знаеше и как.

Като погледна назад към жилищната сграда на Егон Кирш усети внезапен пристъп на страх, сякаш смъртта всеки момент щеше да се появи оттам и да го издебне на улицата. Икупов опита да се вземе в ръце, опита да се изправи на крака, но го порази ужасна болка, коленете му се огънаха и той пак рухна на студения камък.

Минаха още хора, вече съвсем не му обръщаха внимание. Минаваха коли. Небето се схлупи, денят помръкна, сякаш покрит със саван. Внезапен порив на вятъра докара дъжд, режещ като лед. Той сгуши глава между раменете си и силно затрепери.

И тогава чу да го викат по име и като обърна глава, видя кошмарната фигура на Леонид Данилович Аркадин да слиза по стълбите от сградата на Кирш. Сега Икупов имаше още по-силен подтик и пак се опита да стане. Изстена, щом успя да се задържи на крака, но несигурно се олюля, щом Аркадин хукна към него.

В същия момент на тротоара спря черен мерцедес. Шофьорът бързо излезе и като хвана Икупов, почти го понесе над плочките. Икупов се бореше, но напразно. Беше слаб, изгубил беше кръв и всеки миг ставаше все по-уязвим. Шофьорът отвори задната врата и го натика на задната седалка. Извади пистолет ХК 1911, калибър 45, и с него предупреди Аркадин да стои настрана, после заднишком заобиколи до предницата на мерцедеса, пъхна се зад волана и потегли.

Свлечен в единия ъгъл на задната седалка, Икупов издаваше ритмични болезнени стенания — като пухтене на парен локомотив. Беше наясно с лекото друсане от сътресенията, докато колата ускоряваше по мюнхенските улици. По-бавно осъзна друго, че не беше сам на задната седалка. Той примигна с усилие, като се опитваше да проясни зрението си.

— Здравей, Семьон — каза познат глас.

И тогава зрението на Икупов се проясни.

— Ти!

— Отдавна не сме се виждали, нали? — каза Доминик Спектър.

— Емпайър Стейт Билдинг — каза Мойра, докато изучаваше плановете, които Борн беше успял да измъкне от апартамента на Кирш. — Не мога да повярвам, че съм сгрешила.

Бяха паркирали на една отбивка отстрани на аутобана по посока към летището.

— Какво имаш предвид, че си сгрешила? — попита Борн.

Тя му каза как Артур Хойзер, програмистът, нает от фабрика „Калер“, ѝ беше признал за

пробива в софтуера на терминала за природен газ.

Борн се замисли за момент.

— Ако някой терорист използва този дефект, за да установи контрол върху софтуера, какво може да направи?

— Танкерът е толкова голям, а терминалът е толкова сложен, че откарването на док се управлява електронно.

— Чрез софтуерната програма.

Мойра кимна.

— Значи може да накара танкера да се удари в терминала. — Той се обърна към нея. — Това ще освободи ли цистерните с втечен газ?

— Да, много вероятно.

Борн трескаво мислеше.

— Все пак терористът трябва да знае за дефекта, как да го използва и как да преконфигурира софтуера.

— Звучи по-просто, отколкото да се опитват да взривят сграда от първостепенно значение в Манхатън.

Тя беше права, разбира се, и заради въпросите, над които беше размишлявал, той веднага схвана връзката.

Мойра погледна часовника си.

— Джейсън, самолетът на „Некст Джен“ със свързващото звено по разписание трябва да излети след трийсет минути. — Тя включи колата на скорост и излезе на аутобана. — Трябва да вземем решение, преди да стигнем до летището. В Ню Йорк ли отиваме или в Лонг Бийч?

Борн каза:

— Опитвах се да проумея защо и Спектър, и Икупов толкова настървено искаха да си върнат плановете. — Той се взря в чертежите, сякаш искаше да му проговорят. — Проблемът е — бавно и замислено каза той, — че бяха поверени на сина на Спектър, Пьотър, който повече се интересуваше от момичета, дрога и московския нощен живот, отколкото от работата си. В резултат от това мрежата му беше населена с отрепки, наркомани и неудачници.

— Защо, за Бога, Спектър ще поверява толкова важен документ на такава мрежа?

— Точно там е въпросът — отвърна Борн. — Не го е поверил.

Мойра го погледна.

— Какво значи това? Мрежата да не е лъжлива?

— Не, що се отнася до Пьотър — каза Борн. — Но както Спектър е гледал на нея, да, всеки, който е бил част от нея, е можело да се пожертва.

— Значи тогава и плановете са фалшиви.

— Не, аз мисля, че са истински, и на това разчиташе Спектър — продължи Борн. — Но когато обмислиш ситуацията логично и хладнокръвно — а никой не прави това, щом се отнася до заплаха от надвиснала терористична атака, — вероятността бойна група да успее да получи каквото иска от Емпайър Стейт Билдинг, е много малка. — Той сви плановете. — Не, мисля, че това беше добре изпитана схема за дезинформация — да изтичат разговори към „Тифон“, да ме вербуват заради лоялността ми към Спектър. Всичко е било с цел американските сили за безопасност да се мобилизират на погрешното крайбрежие.

— Значи, мислиш, че истинската мишена на Черния легион е терминалът за втечен природен газ в Лонг Бийч.

— Да — каза Борн. — Така мисля.

Тайрон стоеше и гледаше надолу към Лавал. Ужасна тишина беше надвиснала над Библиотеката, когато той и Сорая влязоха. Той гледаше как Сорая взема мобилния телефон на Лавал от масата.

— Добре — каза тя със звучна въздишка на облекчение. — Никой не се е обаждал. Джейсън сигурно е в безопасност. — Тя се опита да го набере от своя телефон, но той не отговаряше.

Харт, която беше станала, щом те влязоха, каза:

— Изглеждаш малко изтощен, Тайрон.

— Нищо не би ме излекувало така, както курс в професионалното училище на ЦРУ — отвърна той.

Харт погледна към Сорая, преди да каже:

— Мисля, че си заслужи това право. — Тя се усмихна. — В твоя случай ще забравя обичайното предупреждение за това колко е сурова подготвителната програма и колко много вербувани изпадат още през първите две седмици. Знам, няма какво да се тревожим, че ще изпаднеш.

— Няма, мадам.

— Просто ме наричай директоре, Тайрон. И това си заслужи.

Той кимна, но не можеше да свали очи от Лавал.

Настойчивият му поглед не остана незабелязан. Директорката каза:

— Господин Лавал, мисля, че е справедливо Тайрон да реши съдбата ви.

— Ти си се побъркала. — Лавал изглеждаше вбесен. — Не можеш...

— Напротив — каза Харт. — Мога. — Тя се обърна към Тайрон. — Изцяло зависи от теб, Тайрон. Нека наказанието е според престъплението.

Като изгаряше Лавал с поглед, Тайрон видя това, което винаги беше виждал в очите на белите хора, които се конфронтираха с него: отровна смесица от презрение, отвращение и страх. Някога това щеше да го хвърли в яростно безумие, но това беше заради собственото му невежество. Вероятно това, което виждаше у тях, е било отражение на чувствата върху собственото му лице. Но не и днес и никога вече, защото по време на този арест той най-после разбра на какво се беше опитвал да го научи Дерон: че собственото му невежество е най-големият му враг. Знанието му позволяваше да променя очакванията на другите хора за него, а не да им се противопоставя с нож или пистолет.

Огледа се и видя, че върху лицето на Сорая се четат очакване. Като се обърна към Лавал, каза:

— Мисля, че нещо публично би било подходящо, нещо достатъчно неудобно, че да стигне до министъра на отбраната Холидей.

Вероника Харт не можа да не се разсмее, смя се, докато не й потекоха сълзи, и чу как в ума ѝ се появиха репликите на Гилбърт и Съливан: „Целта си толкова възвишена той навреме ще постигне — нека наказанието е според деянието!“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Изглежда те поставям в доста неудобно положение, скъпи Семьон. — Доминик Спектър гледаше как Икупов се справя с болката, докато седи с изправен гръб.

— Трябва да ме прегледа лекар. — Икупов се задъхваше като задавен двигател, който се бъхти по стръмен наклон.

— На тебе ти трябва хирург, Семьон — каза Спектър. — За съжаление, няма време за такъв. Трябва да стигна до Лонг Бийч, а не мога да си позволя да те оставя след себе си.

— Това беше моя идея, Ашер. — След като беше подпрял гърба си на седалката, бузите на Икупов започнаха да си възвръщат малко цвят.

— Значи използва Пьотър. Как наричаше сина ми? О, да, безполезна брадавица върху задника на съдбата, така беше, нали?

— Той беше безполезен, Ашер. Интересуваше го само да се чука и да се друса. Беше ли отдаден на каузата, знаеше ли изобщо какво значи тази дума? Съмнявам се, както и ти.

— Ти го уби, Семьон.

— А ти ликвидира Илиев.

— Мислех, че си променил своето решение — каза Север. — Допуснах, че си го пратил след Борн, за да ме разкриеш, да си осигуриш предимство, като му разкажеш за мишената в Лонг Бийч. Не ме гледай така. Толкова ли е странно? В края на краищата, били сме врагове по-дълго, отколкото сме били съюзници.

— Станал си параноик — каза Икупов, макар че тогава беше изпратил своя заместник, за да разкрие Север. Временно беше изгубил вяра в плана на Север, накрая беше почувствал, че рисковете за всички тях са твърде големи. Още от самото начало беше спорил със Север да не замесва Борн в играта, но се беше примирил, когато Север възрази, че рано или късно ЦРУ ще включат Борн в играта. „За нас е много по-добре да ги изместим, сами да въвличем Борн“, беше казал Север в заключение на спора и това беше сложило точка до този момент.

— И двамата сме станали параноици.

— Тъжен факт — каза Икупов, като изпъшка от болка. Беше вярно: тяхната най-голяма сила, да работят заедно, без някой и в двата лагера да знае за това, беше също и слабо място. Защото техните режими на управление привидно се противопоставяха един на друг, защото отмъстителят на Черния легион в действителност беше неговият най-близък съюзник, всички други потенциални съперници се отдръпваха и оставяха Черния легион да функционира, без да се намесват. Въпреки това действията, които и двамата мъже понякога бяха длъжни да предприемат заради външния облик, причиняваха подсъзнателна разруха на доверието между тях.

Икупов усещаше, че нивото на недоверие между тях е достигнало връхната си точка и все пак се стремеше да го тушира.

— Пьотър се самоуби... и всъщност аз само се защитавах. Ти знаеше ли, че е наел Аркадин да ме убие? Какво според теб трябваше да направя?

— Имаше други варианти — отвърна Север. — Но твоето чувство за справедливост е око за око. За мюсюлманин носиш у себе си голяма доза от еврейския Стар завет. И сега излиза, че тъкмо тази справедливост ще се обърне срещу теб. Аркадин ще те убие, ако успее да се докопа до теб. — Север се разсмя. — Аз съм единственият, който може да те спаси сега. Каква ирония, нали? Ти убиваш сина ми, а сега аз владея живота и смъртта ти.

— Всеки от нас винаги е владял живота и смъртта на другия. — Икупов още се бореше да постигне равнопоставяне в разговора. — Имаше жертви и от двете страни — непостижими, но

необходими. Колкото повече се променят нещата, толкова повече си остават същите. С изключение на Лонг Бийч.

— Точно там е проблемът — каза Север. — Току-що се връщам от разпита на Артур Хойзер, нашия вътрешен човек. Като такъв той беше следен от моите хора. По-рано днес се е уплашил от плана; срещнал се е с член на „Блек Ривър“. Отне ми известно време да го убедя да говори, но накрая пропя. Казал е на онази жена — Мойра Тревър — за дефекта в софтуера.

— Значи в „Блек Ривър“ знаят.

— Дори и да знаят — отвърна Север, — не правят нищо по въпроса. Хойзер ми каза също, че са се оттеглили от „Некст Джен“. „Блек Ривър“ вече не се грижи за тяхната безопасност.

— А кой?

— Няма значение — каза Север. — Проблемът е, че танкерът е на по-малко от един ден път от крайбрежието на Калифорния. Моят програмист е на борда и на място. Въпросът сега е дали тази агентка на „Блек Ривър“ ще действа на своя глава.

Икупов се навъси.

— Защо да го прави? Познаваш „Блек Ривър“ толкова добре, колкото и аз, те работят в екип.

— Вярно е, но тази Тревър досега трябваше да е на следващата си задача, а моите хора ми казват, че още е в Мюнхен.

— Може би има някакво свободно време.

— А може би — отбеляза Север — ще действа по информацията, която Хойзер ѝ даде.

Приближаваха летището и с известно затруднение Икупов каза:

— Единственият начин да се разбере, е да проверим дали е в самолета на „Некст Джен“, който пренася свързващото звено за терминала. — Той леко се усмихна. — Изглеждаш изненадан, че знам толкова много. И аз си имам шпиони и за много от тях ти нищо не знаеш. — Той изпъшка от болка, докато ровеше под палтото си. — Беше адресирано до мен, но явно не мога да намеря телефона си. — Той се огледа. — Трябва да е паднал от джоба ми, когато твоят шофьор ме замъкваше в колата.

Север махна с ръка и не обърна внимание на укорителния намек.

— Няма значение. Хойзер ми даде всички подробности, ако успеем да минем през охраната.

— Имам хора в имиграционната служба, за които не знаеш.

В усмивката на Север имаше доза жестокост, характерна и за двамата.

— Скъпи ми Семьон, има полза от теб в края на краищата.

Аркадин намери мобилния телефон на Икупов в канавката, където беше паднал, докато натикваха Икупов в мерцедеса. Той овладя импулса да го строши на парчета и го отвори, за да види на кого е звънял последно Икупов. Забеляза, че последното дошло съобщение е текст. Той го отвори и прочете информацията за самолет на „Некст Джен“, който трябваше да излети след двамайсет минути. Зачуди се защо това ще е важно за Икупов. Част от него искаше да се върне при Девра — същата част, която се уплаши да я остави сама с Икупов. Но домът на Кириш гъмжеше от ченгета; отцепваха цялото каре, затова Аркадин не погледна назад и се опита да не мисли как тя лежеше свита на пода, как празните ѝ очи се взираха в него дори след като спря да диша.

Обичаш ли ме, Леонид?

Какво ѝ отговори той? Дори и сега не можеше да си спомни. Смъртта ѝ беше като сън — нещо ярко и нелогично. Може би символизираше нещо, но какво, той не можеше да каже.

Обичаш ли ме, Леонид?

Нямаше значение, но той знаеше, че за нея има. Тогава излъга, със сигурност излъга, за да облекчи секундите преди смъртта ѝ, но той знаеше, че лъжата му към нея заби нож в така нареченото му сърце.

Погледна към съобщението и разбра, че на това място ще намери Икупов. Той се завъртя и се върна към отцепения район. Представи се за криминален репортер от вестник „Абендцайтунг“ и самонадеяно заговори един от младшите униформени полицаи, като му задаваше въпроси за стрелбата. Както подозираше, ченгето просто охраняваше и не знаеше почти нищо. Но целта беше друга. Сега той беше влязъл в отцепения район и се беше облегал на една полицейска кола, докато провеждаше своето фалшиво, безплодно интервю.

Накрая повикаха ченгето и то остави Аркадин, като му каза, че комисарят ще даде пресконференция в шестнайсет часа и там ще може да задава каквито си поиска въпроси. Аркадин остана сам, облегал на радиаторната решетка. Не му отне много време да заобиколи предницата на колата и когато дойде микробусът на съдебна медицина, който отклони вниманието по съвършен начин, Аркадин отвори страничната врата на шофьора и се пъкна зад волана. Ключовете вече бяха в контакта. Той запали колата и потегли. Когато стигна аутобана, включи сирената и отпраши с пределна скорост към летището.

— Няма да имам проблеми да те кача на самолета — каза Мойра, щом отби по четирилентовия подстъп към товарния терминал. Тя показа своите документи от „Некст Джен“ на будката с охраната, след това потегли към паркинга извън терминала. Докато шофираше към летището, тя дълго и мъчително премисляше дали да каже на Джейсън за кого работи всъщност. Ако разкриеше, че е от „Блек Ривър“, директно щеше да наруши своя договор и точно сега се молеше да няма причина да му казва.

След като минаха през охраната, митницата и имиграционната служба, стигнаха до пистата и приближиха 747. Серия подвижни стълби се издигаха до високата пасажерска врата, която стоеше отворена. До далечния край на самолета беше паркиран камионът от фабрика „Калер Гезелшафт“ заедно с подежник от летището, който вдигаше опакованите части от свързващото звено за терминала до товарния отсек на самолета. Камионът очевидно беше закъснял, а процесът на товарене по необходимост беше бавен и досаден. Нито „Калер“, нито „Некст Джен“ можеха да си позволят инцидент на този късен етап.

Мойра показа документите си от „Некст Джен“ на един от членовете на екипажа, който стоеше в основата на стълбата. Той се усмихна и кимна, като ги покани на борда. Мойра въздъхна с облекчение. Сега единственото, което стоеше между тях и атаката на Черния легион, беше десетчасовият полет до Лонг Бийч.

Но щом доближиха горния край на стълбата, от вътрешността на самолета се появи нечия фигура. Застана на прага и погледна надолу към нея.

— Мойра — каза Ноа, — какво правиш тук? Защо не си тръгнала за Дамаск?

* * *

Манфред Холгер, човекът на Икупов в имиграционната служба, ги посрещна на пропускателния пункт към товарните терминали, влезе в колата при тях и те продължиха напред. Икупов му се беше обадил от мобилния телефон на Север.

Холгер тъкмо свършваше своята смяна, но за техен късмет още не беше съблякъл униформата си.

— Няма проблем — заговори Холгер по официалния маниер, който му беше наложен от неговите началници. — Само трябва да проверя последните имиграционни регистрации, за да видя дали е минала през системата.

— Не е достатъчно — каза Икупов. — Може да пътува под псевдоним.

— Добре тогава, ще се кача на борда и ще проверя паспортите на всички. — Холгер седеше отпред до шофьора. Завъртя се, за да погледне Икупов. — Ако разбере, че тази жена, Мойра Тревър, е на борда, какво искате да направя?

— Свали я от самолета — веднага каза Север.

Холгер погледна въпросително Икупов и той кимна. Лицето на Икупов пак беше посивяло и вече му беше по-трудно да държи болката настрани.

— Доведи я тук при нас — каза Север.

Холгер беше взел дипломатическите им паспорти и бързо ги прекара през охраната. Сега мерцедесът стоеше до самолета 747 с логото на „Некст Джен“, изрисувано от двете му страни и на опашката. Камионът на „Калер“ още товареше в него. Шофьорът на мерцедеса беше спрял така, че камионът ги закриваше от всеки, който се качваше на самолета или вече беше в него.

Холгер кимна, излезе от мерцедеса и тръгна по специалната настилка към подвижната стълба.

— Kriminalpolizei^[1] — каза Аркадин, щом спря полицейската кола на пропускателния пункт пред товарния терминал. — Имаме причини да смятаме, че човек, който днес следобед уби двама души, е избягал тук.

Охраната го пропусна през митническата и имиграционната служба, без да му поиска документи. Самата кола беше достатъчно доказателство за тях. Щом Аркадин мина край паркинга и навлезе на пистата, видя самолета, видя пакетите от камиона на „Калер“, които се издигаха в товарния отсек, и черния мерцедес, който работеше на празен ход на известно разстояние от тях. След като веднага разпозна колата, той насочи полицейската патрулка към място, директно зад мерцедеса. За момент той остана зад кормилото и се взираше в мерцедеса, сякаш самата кола беше неговият враг.

Виждаше два мъжки силуета на задната седалка. Нямаше нужда да се напруга, за да се сети, че единият е Семьон Икупов. Чудеше се кой от пистолетите, които носеше със себе си, трябва да използва, за да убие бившия си ментор: „Зиг Зауер“ девети калибър, „Лугера“ или „Зиг Москито“. Всичко зависеше от това каква вреда искаше да нанесе и на коя част от тялото. Беше прострелял Стас Кузин в коленете, за да го гледа как страда, но това беше друго време и най-вече друго място. Летището беше обществено пространство; близкият пътнически терминал гъмжеше от охрана. Само защото беше успял да стигне толкова далеч като член на Kriminalpolizei, знаеше, че е по-добре да не изпробва късмета си. Не, това убийство трябваше да е бързо и просто. Единственото му желание беше само да погледне в очите на Икупов, когато умира, за да разбере той кой е сложил край на живота му и защо.

За разлика от момента, в който погуби Кузин, Аркадин напълно съзнаваше този момент, заключен във важния факт, че синът настига баща си, че му отмъщава за психологическите и физическите предимства на възрастния над детето. Никога не му беше хрумвало, че всъщност не е бил дете, когато Миша изпрати Икупов да го възкреси. От момента, в който двамата се срещнаха, той винаги беше възприемал Икупов като баща. Подчиняваше му се като на баща, приемаше неговите преценки, целия му мироглед, остана му верен. А сега заради греховете, които Икупов му беше стоварил, той щеше да го убие.

* * *

— Когато не се появи за планирания полет, реших, че ще се появиш тук. — Ноа я гледаше, като напълно пренебрегваше Борн. — Няма да те пусна на самолета, Мойра. Ти вече не си част от това.

— Тя още работи за „Некст Джен“, нали? — попита Борн.

— Кой е това? — каза Ноа, като не сваляше поглед от нея.

— Името ми е Джейсън Борн.

По лицето на Ноа пропълзя флегматична усмивка.

— Мойра, ти не ни запозна. — Той се обърна към Борн и протегна ръка. — Ноа Петерсен.

Борн се здрависа с него.

— Джейсън Борн.

Като запази същата многозначителна усмивка на лицето си, Ноа каза:

— Знаеш ли, че тя те излъга, че се опита да те вербува за „Некст Джен“ под фалшив претекст?

Очите му стрелнаха Мойра, но остана разочарован, след като не видя нито шок, нито обида в изражението ѝ.

— Защо да го направи? — попита Борн.

— Защото — каза Мойра — също като Ноа и аз работя за „Блек Ривър“ — частната фирма за сигурност. Бяхме наети от „Некст Джен“ да съблюдаваме безопасността на терминала за втечен природен газ.

Тъкмо Ноа сега показва, че е шокиран.

— Мойра, достатъчно. Престъпваш договора си.

— Няма значение, Ноа. Напуснах „Блек Ривър“ преди половин час. Направиха ме шеф на сигурността в „Некст Джен“, така че в интерес на истината ти си този, който не е добре дошъл на борда.

Ноа остана неподвижен като камък, докато Борн не направи крачка към него. После тръгна надолу заднишком, като слизаше от подвижната стълба. На половината път се обърна към нея.

— Жалко, Мойра. Някога вярвах в теб.

Тя поклати глава.

— Жалкото е, че „Блек Ривър“ няма съвест.

Ноа я погледна за момент, после се обърна, изтрополи надолу по останалите стъпала и наперено се отдалечи по пистата, без да види мерцедеса или полицейската кола зад него.

* * *

Тъй като щеше да вдигне най-малко шум, Аркадин реши да използва пистолета „Москито“. Увил ръка около дръжката му, той излезе от полицейската кола и отиде право до шофьора на мерцедеса. Първо трябваше да разкара шофьора, който несъмнено беше и бодигард. Като криеше пистолета, той почука на прозореца на шофьора.

Шофьорът смъкна стъклото, Аркадин пхна пистолета в лицето му и натисна спусъка. Главата на шофьора се изметна назад толкова силно, че шийният прешлен се строши. Аркадин отвори вратата, избута трупа настрани и застана на колене върху седалката с лице към двамата мъже отзад. Той разпозна Север от стара снимка, на която Икупов му беше показал лицето на своя враг. После каза:

— Не навреме и не на място. — И простреля Север в гърдите.

Щом Север се свлече, Аркадин насочи вниманието си към Икупов.

— Не мислеше, че можеш да ми избягаш, татко, нали?

Икупов, който между внезапното нападение и непоносимата болка в рамото изпадаше в закъснял шок, каза:

— Защо ме наричаш татко? Твоят баща отдавна умря, Леонид.

— Не — отвърна Аркадин. — Той седи тук, пред мен, като ранена птица.

— Да, като ранена птица. — С голямо усилие Икупов разтвори палтото си, чиято подплата беше подгизнала от кръвта му. — Твоята любима ме простреля, преди да я застрелям при самоотбрана.

— Това не е съдебна зала. Въпросът е, че тя е мъртва. — Аркадин бутна дулото на пистолета под брадата на Икупов и се наведе напред, — а ти, татко, си още жив.

— Не те разбирам. — Икупов с мъка преглътна. — Никога не съм те разбирал.

— Означавах ли нещо за теб, освен средство да постигаш целите си? Убивах, когато ми заповядваше. Защо? Защо правех това, можеш ли да ми кажеш?

Икупов не отговори. Не знаеше какво да каже, за да се спаси от страшния съд.

— Правех го, защото бях обучен за това — каза Аркадин. — Ето защо ме прати в Америка, във Вашингтон, не за да се излекувам от самоубийствените мании, както казваше ти, а за да ги впрегнеш в своя полза.

— Какво от това? — най-после успя да проговори Икупов. — Каква друга полза имаше от теб? Когато те открих, ти беше на косъм да се самоубиеш. Аз те спасих, неблагодарен боклук.

— Спаси ме, за да ме осъдиш на този живот, който, ако изобщо мога да съдя, не е никакъв живот. Виждам, че всъщност така и не съм избягал от Нижни Тагил. И никога няма да избягам.

Икупов се усмихна с надеждата, че може да успокои своето протеже.

— Ти не искаш да ме убиеш, Леонид. Аз съм единственият ти приятел. Без мен ти си едно нищо.

— Аз винаги съм бил едно нищо — каза Аркадин, докато натискаше спусъка. — Сега и ти си едно нищо.

После той излезе от мерцедеса и отиде до пистата, където служителите на „Некст Джен“ почти бяха привършили с товаренето на пакетите. Без да го видят, той се качи в подемника. Там приклепна зад кабината на оператора и след като последният пакет беше натоварен на самолета, когато товарачите на „Некст Джен“ излязоха от товарното помещение по вътрешната стълба, той скочи в самолета и седна долу, търпеливо изчаквайки, докато вратите се затваряха и го заключваха вътре.

Борн видя германския служител да идва и заподозря, че има нещо нередно: човек от имиграционната служба не можеше да ги разпитва сега. После разпозна лицето му. Каза на Мойра да влезе в самолета и застана, препречил вратата, докато служителят качваше стълбата.

— Трябва да проверя всички паспорти — каза служителят, щом се приближи до Борн.

— Паспортните проверки вече са направени, майн хер.

— Независимо от това сега трябва да се направи още един оглед за безопасност. — Служителят подаде ръка. — Вашият паспорт, моля. А после ще проверя самоличността на всички други в самолета.

— Не ме ли познавате, майн хер?

— Моля ви. — Служителят сложи ръка върху дръжката на своя „Лугер“ в кобура. — Възпрепятствате официална правителствена задача. Повярвайте ми, ще ви арестувам, ако не ми покажете своя паспорт и после не се отдръпнете.

— Ето го паспорта ми, майн хер — Борн го отвори на последната страница и посочи

мястото в подвързията. — А ето тук вие поставихте електронно проследяващо устройство.

— Какво е това обвинение? Нямаме доказателство...

Борн извади счупения бръмбар.

— Не вярвам, че сте тук по служебна работа. Мисля, че който ви е заповядал да ми прикачите това, сега ви плаща да проверявате паспортите. — Борн хвана служителя за лакътя. — Да отидем до началника на имигрантската служба и да го питаме дали ви е пратил тук.

Служителят се дръпна и застана неподвижно.

— Никъде няма да ходя с вас. Имам да върша работа.

— Аз също.

Щом Борн го завлече надолу по подвижната стълба, служителят понечи да извади оръжието си.

Борн заби пръсти в нервния възел точно над лакътя му.

— Извадете го, ако трябва — каза Борн, — но бъдете готов за последствията.

Хладната отчужденост на служителя отстъпи пред стаения страх. Кръглото му лице беше преbledняло и мокро от пот.

— Какво искате от мен? — каза той, докато вървяха по пистата.

— Заведи ме при истинския си работодател.

Служителят пробва с последна, безсмислено храбра реакция.

— Всъщност не мислите, че той е тук, нали?

— В интерес на истината, не бях сигурен, докато не каза това. Сега знам, че е тук — Борн разтърси служителя. — Заведи ме веднага при него.

Победен, служителят мрачно кимна. Без съмнение обмисляше своето най-близко бъдеще. С ускорена крачка той поведе Борн покрай самолета. В този момент камионът на „Некст Джен“ изръмжа със запален двигател и тръгна да се отдалечава от самолета, обратно в посоката, от която беше дошъл. Тогава Борн видя черния мерцедес и една полицейска кола зад него.

— Откъде дойде тази полицейска кола? — Служителят се изтръгна от Борн и хукна да бяга към паркиралите коли.

Борн, който видя, че вратите откъм шофьора и на двата автомобила зеят отворени, се втурна по петите на служителя. В полицейската кола нямаше никой, а в мерцедеса видяха падналия шофьор, който беше избутан към съседната седалка.

Борн отвори задната врата и видя, че горната част от главата на Икупов е отнесена. Върху облегалката на предната седалка беше паднал още един мъж. Борн предпазливо го повдигна и позна Доминик Спектър — или Ашер Север — и всичко му стана ясно. Под прикритието на публичната вражда двамата мъже бяха тайни съюзници. Това отговаряше на много въпроси, от които немаловажен беше защо всички, с които Борн беше говорил за Черния легион, имаха различно мнение кой е негов член и кой не е.

Север изглеждаше дребен и крехък, по-стар от годините си. Беше прострелян в гърдите с калибър 22. Борн премери пулса му и прослуша дишането. Север още беше жив.

— Ще извикам линейка — каза служителят.

— Направи каквото трябва — каза Борн, докато подхващаше Север. — Аз взимам този с мен.

Той остави имиграционния служител да се оправя с кашата, прекоси пистата и се качи по подвижната стълба.

— Да се махаме оттук — каза той, докато слагаше Север да легне върху три седалки.

— Какво е станало? — попита Мойра задъхана. — Жив ли е, или умрял?

Борн коленичи до стария си ментор. Той разкопча ризата му и каза на Мойра:

— Още диша. Трябва да излитаме, може ли? Трябва да се махнем оттук веднага.

Мойра кимна. Тя тръгна по пътеката и заговори един от обслужващите полета, който хукна за комплекта медицински принадлежности. Вратата към пилотската кабина още беше отворена и тя нареди на капитана и помощник-пилота да вдигнат самолета.

След пет минути подвижната стълба беше махната и 747 се понесе към края на пистата. Миг по-късно контролната кула му разреши излитане. Спирачките бяха освободени, двигателите форсираха и с все по-голяма скорост самолетът профуча по пистата. После се издигна, колесникът се прибра, свалиха задкрилките и той се извиси в небето, изпълнено с пурпур и злато от залязващото слънце.

---

[1] Криминална полиция (нем.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Мъртъв ли е? — Север се взираше в Борн, който почистваше раната на гърдите му.

— Имаш предвид Семьон?

— Да. Семьон. Мъртъв ли е?

— Икупов и шофьорът. И двамата.

Борн придържаше Север легнал, докато спиртът изгаряше всичко, което би причинило гноене на раната. Нямаше засегнати органи, но поражението сигурно беше извънредно болезнено.

Борн сложи антисептичен крем от тубичката в първата аптечка.

— Кой ви простреля?

— Аркадин. — По бузите на Север се стичаха сълзи от болката. — По някаква причина съвсем беше полудял. Може би винаги е бил луд. Поне аз така мислех. Аллах, как боли! — Преди да продължи, той си пое няколко пъти дъх съвсем повърхностно. — Изникна от нищото. Шофьорът каза: „Зад нас е спряла полицейска кола.“ След това свали стъклото и един пистолет стреля право в лицето му от упор. Нито Семьон, нито аз имахме време да мислим. Аркадин беше в колата. Простреля ме, но съм сигурен, че беше дошъл за Семьон.

Като отгатна по интуиция какво е станало в апартамента на Кирш, Борн каза:

— Икупов уби онази жена, Девра.

Север стисна очи. Беше му трудно да диша нормално.

— И какво? Аркадин никога не го е било грижа за жените му.

— За тази го е било грижа — каза Борн, докато го превързваше с бинт.

Север се вторачи в Борн, сякаш отказваше да повярва на нещо.

— Странното беше, че май го чух да казва на Семьон „татко“. Семьон не можеше да разбере.

— А сега вече никога няма да разбере.

— Престани да се суетиш, остави ме да умра, по дяволите! — сърдито каза Север. — Вече няма значение дали ще живея или ще умра.

Борн приключи.

— Каквото станало, станало. Съдбата ми е решена. Нито вие, нито който и да е може да я промени.

Борн се настани на една седалка срещу Север. Беше наясно, че Мойра стои отстрани, гледа и слуша. Предателството на професора само идваше да докаже, че никога не си в безопасност, когато допускаш лични чувства в живота си.

— Джейсън — гласът на Север отслабваше, — изобщо не съм искал да те заблуждавам.

— Искали сте, професоре, само това знаете как се прави.

— Започнах да гледам на теб като на свой син.

— Както Икупов гледаше на Аркадин.

Север с мъка поклати глава.

— Аркадин е луд. А може би и двамата бяха луди, може би споделената лудост ги привлече един към друг.

Борн седна по-напред.

— Ще ви задам един въпрос, професоре. Смятате ли, че сте здравомислещ?

— Разбира се, че съм здравомислещ.

Север прикова непоколебим поглед в Борн — отново предизвикателство, макар и на толкова късен етап.

За момента Борн нищо не направи, после стана и двамата с Мойра тръгнаха напред към пилотската кабина.

— Полетът е дълъг — загрижено каза тя. — А ти имаш нужда да си починеш.

— И двамата имаме нужда.

Седнаха един до друг и дълго мълчаха. От време на време чуваха как Север тихо простенва. Но монотонното бръмчене на двигателите ги унесе и те заспаха.

В багажното отделение беше страшно студено, но Аркадин не го беше грижа. Зимите в Нижни Тагил бяха свирепи. През една такава зима го беше намерил Миша Тарканян да се укрива от хората на Стас Кузин. Миша, твърд като острие на нож, имаше сърце на поет. Разказваше толкова красиви истории, че бяха достойни за поеми. Аркадин беше очарован, ако такава дума може да се приложи към него. Талантът на Миша да разказва истории притежаваше силата да отнася Аркадин далеч от Нижни Тагил и когато Миша тайно го измъкна от вътрешния обръч комини, през външния обръч строго охранявани затвори, неговите истории отведоха Аркадин на места отвъд Москва, в земи отвъд Русия. Тези истории дадоха на Аркадин първата бегла представа за широкия свят.

Сега, докато седеше, подпрял гръб на един сандък, с колене, свити към брадата, за да задържа телесната топлина, той имаше основателна причина да мисли за Миша. Икупов си беше платил, че уби Девра, сега Борн трябваше да си плати, че уби Миша. Но още не, мрачно премисляше Аркадин, макар че кръвта му кипеше за отмъщение. Ако убиеше Борн сега, планът на Икупов щеше да се осъществи, а той не можеше да го позволи, иначе отмъщението на Аркадин към него нямаше да е пълно.

Аркадин облегна глава върху сандъка и затвори очи. Възмездието беше станало като една от поемите на Миша, неговият смисъл разцъфваше и го обгръщаше с нещо като безплатна красота, единствената форма на красота, която му въздействаше, единствената красота, която оставаше. Да зърне тази обещана красота, самото очакване за нея, това му позволяваше да седи търпеливо, свит между сандъците, и да чака своя миг на отмъщение, своя миг на безценна красота.

* * *

Борн сънува ад на име Нижни Тагил, сякаш беше роден там, и когато се събуди, знаеше, че Аркадин е наблизо. Отвори очи и видя, че Мойра го гледа.

— Какво изпитваш към професора? — попита тя и Борн помисли, че с този въпрос има предвид „Какво изпитваш към мен?“.

— Мисля, че годините обсебване са го докарали до лудост. Не смятам, че прави разлика между добро и зло, между правилно и неправилно.

— Затова ли не го попита защо е поел по пътя на разрушението?

— В известен смисъл — отвърна Борн. — Какъвто и отговор да беше дал, за нас нямаше да е разбираем.

— При фанатиците никога няма разумна логика — каза тя. — Затова е толкова трудно да им се противодейства. Рационалният отговор, който винаги избираме, рядко е ефективен. — Тя рязко вдигна глава. — Той те предаде, Джейсън. Подхрани вярата ти в него, а после се възползва от нея.

— Ако се покатериш на гърба на скорпион, трябва да очакваш, че ще те ужили.

— Нямаш ли желание да си отмъстиш?

— Може би трябва да го удуша в съня му или да го застрелям, както Аркадин постъпи със Семьон Икупов. Наистина ли смяташ, че така ще се почувствам по-добре? Ще си отмъстя, като спра атаката на Черния легион.

— Звучи толкова рационално.

— Не чувствам нищо рационално, Мойра.

Тя схвана значението на думите му и бузите ѝ се зачервиха.

— Може и да те излъгах, Джейсън, но не те предадох. Никога не бих го направила. — Тя улови погледа му. — Имаше толкова много случаи през последната седмица, в които се мъчех да ти кажа, но имах дълг към „Блек Ривър“.

— Дългът е нещо, което разбирам, Мойра.

— Да разбираш, е едно, но ще ми простиш ли?

Борн разпери ръка.

— Ти не си скорпион — каза той. — Не е в природата ти.

Пъхна ръката си в нейната, вдигна я до устата си и я притисна до бузата.

В този момент чуха как Север извика, приближиха се и го видяха да лежи свит на една страна като малко дете, изплашено от тъмното. Борн застана на колене и обърна нежно Север да легне по гръб, за да не притиска раната.

Професорът се втренчи в Борн, а после, щом Мойра заговори, се загледа в нея.

— Защо го направихте? — попита тя. — Защо нападате страната, която приехте като своя родина?

Север не можеше да си поеме дъх. Той конвулсивно преглътна.

— Никога няма да разбереш.

— Защо не опитате да ми обясните?

Север затвори очи, сякаш по-добре да си представя всяка дума, която излизаше от устата му.

— Мюсюлманската секта, към която принадлежа, към която принадлежеше и Семьон Икупов, е много стара — дори древна. Основана е в Северна Африка. — Той млъкна, за да си поеме дъх. — Нашата секта е много строга, ние вярваме в толкова благоговеен фундаментализъм, че не може да бъде обяснен на другояч по никакъв начин. Но мога да ви кажа, че ние не можем да живеем в съвременния свят, защото съвременният свят престъпва всеки наш закон. Следователно трябва да бъде унищожен. Въпреки това... — Той облиза устни и Борн наля вода, вдигна главата му и му даде да пие. — Изобщо не трябваше да те използвам, Джейсън. През годините между мен и Семьон имаше много разногласия... а това беше най-скорошното, то счупи гърба на камила. Той каза, че ти ще ни донесеш неприятности, и беше прав. Мислех, че мога да манипулирам реалността, че мога да те използвам да убедиш американските разузнавателни агенции, че ще атакуваме Ню Йорк. — Той тихо и с ирония се изсмя. — Изгубих поглед върху основния принцип на живота, че реалността не може да бъде контролирана, прекалено е произволна, прекалено хаотична. Така че, виждаш, аз тръгнах за зелен хайвер, Джейсън, не ти.

— Професоре, всичко свърши — каза Мойра. — Няма да позволим на танкера да влезе в дока, докато не се поправи програмата.

Север се усмихна.

— Добра идея, но с нищо няма да ви помогне. Знаете ли какви вреди може да причини голямо количество втечен газ? Десет квадратни километра поражения и хиляди убити, Америка е покварена, ненаситният начин на живот докара смазващия удар, за който аз и Семьон от десетилетия мечтаем. Това е единственото ми призвание в живота. Загубата на човешки

живот и физическото унищожение са само черешката на тортата.

Той млькна, за да си поеме дъх, вече дишаше много по-повърхностно и насечено.

— Когато най-голямото национално пристанище се превърне в пепел, с него ще изчезне и американската икономика. Почти половината ви внос ще пресъхне. Навсякъде ще има недостиг на храни и стоки, фирмите ще фалират, борсите ще се сриват, ще цари всеобща паника.

— Колко от хората ви са на борда? — попита Борн.

Север немощно се усмихна.

— Обичам те като син, Джейсън.

— Остави да убият вашия син — каза Борн.

— Пожертвах го, Джейсън. Има разлика.

— Не и за него. Колко души са, професоре? — настояваше Борн.

— Един, само един.

— Един човек не може да установи контрол над танкера — каза Мойра.

Усмивката играеше по устните му, дори след като очите му се затвориха и съзнанието му се замъгли.

— Ако човек не е направил машините, за да върши своята работа...

Мойра се обърна към Борн.

— Какво означава това?

Борн разтърси раменете на стареца, но той беше изпаднал в пълно безсъзнание.

Мойра прегледа очите му, челото и сънната артерия.

— Едва ли ще оцелее без интравенозни антибиотици. — Тя погледна Борн. — Вече сме близо до Ню Йорк. Можем да кацнем тук, да поискаме да ни чака линейка...

— Няма време — каза Борн.

— Знам, че няма време. — Мойра го хвана за ръката. — Но искам да ти дам този шанс.

Борн се загледа в лицето на своя ментор, набраздено от бръчки и белези, много по-състарено от съня.

— Или ще се справи сам, или няма.

Той се отдалечи заедно с Мойра, после каза:

— Обади се на „Некст Джен“. Това ми е нужно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Танкерът „Луната на Ормуз“ пореше вълните на Тихия океан на не повече от час до пристанището на Лонг Бийч. Капитанът, ветеран на име Султан, беше получил уверения, че терминалът е свързан с главния компютър и е готов да приеме първата си доставка от втечен природен газ. При сегашното положение на световната икономика течният природен газ беше станал още по-ценен. От момента, в който „Луната на Ормуз“ напусна Алжир, цената на неговия товар беше се покачила с над трийсет процента.

Висок колкото дванайсететажна сграда, танкерът носеше трийсет и три милиона галона втечен природен газ, охладен до температура от минус сто и шейсет градуса по Целзий. Това се равняваше на енергийния еквивалент на двайсет милиарда галона природен газ. На кораба му трябваша пет мили, за да спре, и заради формата на неговия корпус и контейнерите на палубата видимостта на Султан отпред беше блокирана с около три четвърти миля. Танкерът се движеше с двайсет възела, но преди три часа Султан беше заповядал двигателите да заработят на обратен ход. На около пет мили от терминала корабът беше забавил до скорост шест възела и продължаваше да забавя ход.

В този радиус от пет мили до брега нервите му се изопнаха до крайност, кошмарът на Армагедон винаги го преследваше, защото това би било едно бедствие на борда на „Луната на Ормуз“. Ако цистерните се излееха във водата, лумналият огън щеше да е с диаметър пет мили. Още пет мили по-нататък топлинното излъчване щеше да изпече всяко човешко същество до хрупкави кости.

Но въпреки кошмарите за десет години на кораба му не се беше случвал дори и незначителен инцидент и никога нямаше да се случи, доколкото зависеше от Султан. Той просто си мислеше колко е хубаво времето и колко много ще се радва на своята десетдневна почивка с приятел на плажа в Малибу, когато радистът му подаде съобщение от „Некст Джен“. След петнайсет минути трябваше да очаква хеликоптер. Беше длъжен да окаже на неговите пътници — Мойра Тревър и Джейсън Борн — всякакво съдействие и помощ. Това беше доста изненадващо, но на последното изречение той настръхна: трябваше да получава заповеди от тях, докато „Луната на Ормуз“ се прибере безопасно на док в терминала.

Когато вратите към товарния отсек се отвориха, Аркадин беше готов и пропълзя зад един от контейнерите. Щом екипът по поддръжка от летището се качи на борда, той се подаде навън и извика от прикритието си един от тях да му помогне. Мъжът се съгласи и Аркадин го връхлетя, счупи врата му и го завлече в най-тъмния ъгъл на товарния отсек, по-далеч от контейнерите на „Некст Джен“. Той свали от мъжа униформата и я облече. После пристъпи към зоната, в която работеха, като прикриваше табелката с името да не би някой да забележи несъответствието. Не че имаше значение: тези хора бяха тук, за да свалят товара и да го натоварят в чакащите камиони на „Некст Джен“ колкото се може по-бързо. Никога не би им хрумнало, че между тях може да има самозванец.

Аркадин си проправи път и отвори вратите на отсека, а после стъпи на товарния асансьор с контейнера. Той скочи върху перона, докато качваха товара на камиона, после се сви под крилото. Като видя, че е сам от другата страна на самолета, той се отдалечи с енергичната походка на много зает човек. Никой не го пресрещна, никой дори не го погледна втори път, защото се движеше със самочувствие на тукашен служител. Това беше тайната да успееш да се преобразиш в някой друг, дори и временно — погледите на хората или те пренебрегнаха, или те

приемаха безрезервно.

Докато вървеше, той вдишваше дълбоко чистия, солен въздух. Чувстваше се освободен от всички колани, които го бяха придържали към земята — Стас Кузин, Марлийн, Гала, Икупов — тях вече ги нямаше. Морето го беше повикало и той идваше.

„Некст Джен“ имаше собствен малък терминал в товарния участък на летището в Лонг Бийч. Мойра предварително беше прагила съобщение по радиостанцията до централата на „Некст Джен“, като ги предупреди и поиска да подготвят хеликоптер, за да отведе нея и Борн на танкера.

Аркадин видя Борн на път за терминала на „Некст Джен“. Вече се забърза и използва служебната табелка, за да отвори вратата към зоните с ограничен достъп. Той веднага видя хеликоптера, спрян преди пистите. Пилотът говореше с човек от поддръжката. В момента, в който двамата приклекнаха и започнаха да оглеждат един от роторите, Аркадин нахлупи шапката си ниско над челото, заобиколи енергично от другата страна на хеликоптера и си намери работа там.

Видя как Борн и Мойра излизат от терминала на „Некст Джен“. Спряха за малко и той чу, че спорят дали тя трябва да идва или не, но сигурно бяха обсъждали това и преди, защото в разправията си разменяха кратки, бързи реплики, сякаш стенографират.

— Приеми фактите, Джейсън. Аз работя за „Некст Джен“, без мен ти няма да се качиш на този хеликоптер.

Борн се извърна и за миг Аркадин имаше лошото предчувствие, че го е видял. После Борн пак се обърна към Мойра и двамата бързо тръгнаха към хеликоптера.

Борн се качи вътре от страната на пилота, а Мойра заобиколи хеликоптера от страната на Аркадин. С професионална усмивка той ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи в кабината. Видя, че човекът от поддръжката се кани да ги доближи, но го отпрати. Като погледна нагоре към Мойра през извитата плексигласова врата, той помисли за Девра и усети как нещо го блъсна в гърдите, сякаш кървящата ѝ глава беше паднала върху него.

Той помахна на Мойра и тя вдигна ръката си в отговор.

Роторите се завъртяха, човекът от поддръжката даде знак на Аркадин да се отдръпне и той вдигна палец в отговор. Роторите се въртяха все по-бързо и по-бързо и тялото на хеликоптера се разтресе. Точно преди да се вдигне, Аркадин се покатери на поплавка и се сви на топка, докато се люлееха над Тихия океан, блъскани от упорития, духащ към брега вятър.

Танкерът приемаше все по-застрашителни размери в очите на пътниците, докато хеликоптерът летеше към него с пределна скорост. Виждаше се само един плавателен съд, търговски риболовен кораб, на няколко мили нататък, зад ограниченията за безопасност, наложени от бреговата охрана и Вътрешна сигурност. Борн, който седеше зад пилота, видя, че той се старае да удържи наклона на хеликоптера под правилния ъгъл.

— Всичко наред ли е? — надвика той грохота на роторите.

Пилотът посочи към един от уредите.

— Има малка аномалия в наклона, сигурно е от вятъра.

Но Борн не беше толкова сигурен. Аномалията беше постоянна, а вятърът — не. Интуицията му подсказваше какво — или по-точно кой — създава проблема.

— Мисля, че имаме пътник без билет — каза Борн на пилота. — Сними се ниско, когато стигнеш до танкера. Закачи върховете на контейнерите.

— Какво? — Пилотът поклати глава. — Прекалено рисковано е.

— Тогава ще погледна сам. — Като разкопча колана, Борн изпълзя до вратата.

— Добре, добре! — изкрещя пилотът. — Само се върни на мястото си!

Вече почти бяха стигнали носа на танкера. Беше огромен като град, който тромаво се клатеше по вълните на Тихия океан.

— Дръжте се! — извика им пилотът, докато ги спускаше много по-бързо от нормалното.

Видяха как членовете на екипажа се втурват по палубата, а друг човек — без съмнение капитанът — се появи от кабината на щурвала близо до кърмата. Някой викаше да се отдръпнат, а върховете на контейнерите се приближаваха към тях с ужасяваща скорост. Точно преди да закачат върха на най-близкия контейнер, хеликоптерът леко се разклати.

— Аномалията изчезна — каза пилотът.

— Стой тук — извика Борн на Мойра. — Каквото и да стане, стой в хеликоптера. — После стисна оръжието, което лежеше върху коленете му, отвори вратата и докато тя го викаше по име, скочи от хеликоптера.

Приземи се след Аркадин, който вече беше скочил на палубата и се измъкваше между контейнерите. Членовете на екипажа се втурнаха и към двамата. Борн нямаше представа дали някой от тях е програмистът на Север, но той вдигна ловен арбалет и всички спряха на място. Като знаеше, че да стреля с пистолет върху танкер, пълен с втечен природен газ, ще е равносилно на самоубийство, той беше накарал Мойра да помоли „Некст Джен“ за два арбалета в хеликоптера. Как ги доставиха толкова бързо, никой не знаеше, но корпорация с мащабите на „Некст Джен“ можеше да осигури почти всичко за нула време.

Зад него хеликоптерът кацна в предната част на палубата, която беше разчистена, и двигателите замлъкнаха. Превит на две, за да избегне роторите, Борн отвори вратата на хеликоптера и погледна към Мойра.

— Аркадин е тук някъде. Моля те, стой настрана.

— Трябва да докладвам на капитана. Мога да се грижа за себе си. — Тя също замяташе своя арбалет. — Кого иска Аркадин?

— Мен. Убих приятеля му. За него няма значение, че беше при самозащита.

— Мога да помогна, Джейсън. Ако работим заедно, двама са по-силни от един.

Той поклати глава.

— Не и в този случай. Освен това виждаш колко бавно се движи танкерът, витлата му се въртят на обратно. Навлязъл е в ограничението с радиус пет мили. Всеки сантиметър, с който се доближаваме, опасността за живота на хиляди хора и самото пристанище на Лонг Бийч става все по-голяма.

Тя кимна вдървено, слезе долу и забърза по палубата, където стоеше капитанът и очакваше нейните заповеди.

Борн се обърна, като предпазливо се движеше между контейнерите в посоката, в която беше видял да тръгва Аркадин. Да вървиш по междинните пътеки беше като да се движиш по каньоните на Манхатън. Вятърът свистеше, щом стигнеше до ъгъл, усилваше се и нахлуваше по пътеките, сякаш бяха тунели.

Точно когато стигна края на първата серия контейнери, той чу гласа на Аркадин, който му говореше на руски.

— Няма много време.

Борн застана неподвижно, като се опитваше да определи откъде идва гласът.

— Какво знаеш за това, Аркадин?

— Според теб защо съм тук?

— Убих Миша Тарканян, сега ти убиваш мен. Не се ли изрази така в апартамента на Егон

Кирш?

— Ако това искаш, можех да те убия по всяко време, докато ти и жената спяхте в самолета на „Некст Джен“.

Кръвта на Борн се смръзна.

— И защо не го направи?

— Слушай, Борн, Семьон Икупов, който ме спаси, на когото вярвах, застреля моята жена.

— Да, затова ти го уби.

— Не си доволен от моето отмъщение?

Борн не отговори. Мислеше какво би причинил на Аркадин, ако нарани Мойра.

— Недей да казваш нищо, Борн, аз вече знам отговора.

Борн се обърна. Гласът сякаш се беше изместил. Къде, по дяволите, се криеше?

— Но както казах, имаме малко време да намерим човека на Икупов на борда.

— Всъщност е човек на Север — отвърна Борн.

Аркадин се засмя.

— Мислиш ли, че има значение? Те бяха заедно. През цялото време, докато се преструваха на лютти врагове, планираха това бедствие. Искам да го спра — трябва да го спра, иначе няма да съм отмъстил на Икупов.

— Не ти вярвам.

— Слушай, Борн, ти знаеш, че нямаме много време. Отмъстих си на бащата, но този план е негова рожба. Двамата със Север го родиха, храниха, отглеждаха го през детството му, през мъките на израстването. Сега всеки миг тласка тази блуждаеща супернова по-близо до момента на взрива, който тези двама умопобъркани си представяха.

Гласът пак се измести.

— Това ли искаш, Борн? Разбира се, че не. Тогава да се съберем и да намерим човека на Север.

Борн се поколеба. Той не вярваше на Аркадин и все пак трябваше да му повярва. Обмисли ситуацията и стигна до извода, че единственият начин да изиграе хода е да се придвижи напред.

— Той е компютърен програмист — каза Борн.

Аркадин се появи, слезе долу от върха на един контейнер.

За момент двамата мъже застанаха един срещу друг и Борн пак изпита объркващото чувство, че гледа в огледало. Когато се взря в очите на Аркадин, той не видя лудостта, за която професорът му говореше. Видя себе си, сърце, пълно с болка и мрак отвъд понятното.

— Север ми каза, че човекът е само един, но също каза, че няма да го намерим, а дори и да го намерим, няма да има значение.

Аркадин се навъси и заприлича на вълк, хитър и див.

— Какво имаше предвид?

— Не знам със сигурност — Борн се обърна и тръгна по палубата към членовете на екипажа, които бяха разчистили мястото за кацането на хеликоптера. — Това, което търсим — каза той, докато Аркадин тръгваше в крачка зад него, — татуировка, специфична за Черния легион.

— Колелото с конете и човешкият череп в средата.

— Виждал съм я — потвърди Аркадин.

— Намира се в сгъвката на лакътя.

— Можем всичките да ги убием — засмя се Аркадин. — Но предполагам, че това ще засегне нещо у теб.

Един по един двамата мъже огледаха ръцете на осемте моряци от екипажа върху палубата, но не намериха татуировка. Докато стигнат до кабината на щурвала, танкерът вече беше на две

мили от терминала. Едва се движеше. Бяха доплавали четири влекача и чакаха на ограничителната линия от една миля, за да изтеглят танкера по останалия път навътре.

Капитанът беше смугъл субект с лице, което по-скоро изглеждаше дълбоко гравирано с киселина, отколкото брулено от слънцето и вятъра.

— Както казвах на мис Тревър, има още седем души от екипажа и повечето са дежурни в машинното отделение. После, това е моят помощник-капитан, радистът и корабният лекар — той е в лазарета, грижи се за един моряк, който се разболя два дни след като потеглихме от Алжир. А да, и готвачът.

Борн и Аркадин се спогледаха. Радистът също нямаше татуировка на Черния легион. Както капитанът и неговият помощник.

— Машинното отделение — каза Борн.

По заповед на своя капитан първият помощник ги изведе на палубата, после слязоха надолу по стълба откъм десния борд във вътрешността на кораба и най-после стигнаха до огромното машинно отделение. Петима мъже работеха здраво, лицата и ръцете им целите бяха изцапани със смазка и мръсотия. След като помощникът им обясни, те протегнаха ръце, но щом Борн стигна до третия в редицата, четвъртият ги погледна изпод полупритворените си клепачи и избяга.

Борн хукна след него, а Аркадин заобиколи, като се провираше през скърцащите машинарии. Човекът избегна Борн, но после той го забеляза зад един ъгъл близо до силуета на гигантски дизелови двигатели „Хюндай“, специално проектирани да задвижват световната флота от танкери за втечен природен газ. Той тайно се опитваше да набута малка кутия между структурните подпори на двигателя, но като дойде зад него, Аркадин го сграбчи за китката. Морякът рязко се дръпна, взе си обратно кутията и се канеше да натисне един бутон на нея, когато Борн я изби от ръката му. Кутията излетя и Аркадин се спусна след нея.

— Внимавай — каза морякът, щом Борн го сграбчи. Той не обърна внимание на Борн, а гледаше кутията, с която Аркадин се върна при тях. — Държиш целия свят в ръката си.

Междувременно Борн дръпна нагоре ръкава на блузата му. Ръцете на мъжа бяха нацапани със смазка, изглежда, много старателно, защото когато Борн взе един парцал и я избърса, татуировката на Черния легион се появи в стъвката на левия му лакът.

Мъжът изглеждаше напълно безразличен. Цялото му същество беше съсредоточено върху кутията, която Аркадин държеше.

— Тя ще вдигне всичко във въздуха — каза той и се хвърли напред към нея. Борн рязко го дръпна назад със задушавача хватка.

— Да го качим горе при капитана — каза Борн на помощника. Тогава видя кутията отблизо и я взе от ръцете на Аркадин.

— Внимавай! — извика отново морякът. — Едно малко сътресение и ще я активираш.

Но Борн не беше толкова сигурен. Морякът вдигаше прекалено много шум с толкова предупреждения. Нямаше ли да иска корабът сега да се взриви, след като на борда бяха враговете на Север? Когато я обърна с дъното нагоре, видя, че спойката между дъното и страната е нацърбена.

— Какво правиш? Луд ли си? — Морякът беше толкова обезпокоен, че Аркадин го зашлеви по бузата, за да млъкне.

Като пхна нокът в спойката, Борн разкърти кутията. Вътре нямаше нищо. Беше заблуда.

Мойра не можеше да стои на едно място. Нервите ѝ бяха опънати до край. Танкерът беше на косъм да се срещне с влекачите. Бяха само на една миля от брега. Ако цистерните се излееха,

загубата на толкова човешки живот и рухването на американската икономика щеше да е катастрофално. Тя се чувстваше безполезна, докато двамата мъже действаха.

Излезе от кабината на щурвала и слезе в подпалубните помещения, като търсеше машинното отделение. Усети мирис на храна и пъхна глава в камбуза. До стоманената маса за хранене седеше едър алжирец и четеше арабски вестник от преди две седмици.

Той вдигна поглед и посочи към вестника.

— На петнайсетия път вече се похабява, но когато си в морето, какво можеш да правиш?

Едрите му ръце бяха голи до раменете. По тях имаше татуировки със звезда, полумесец и кръст, но емблемата на Черния легион липсваше. Като следваше указанията, които готвачът ѝ даде, тя намери лазарета три нива по-надолу. Вътре зад малко бюро, вградено в една от отвесните прегради, седеше измършавял мюсюлманин. На отсрещната преграда имаше две койки, на едната лежеше пациентът, който се беше разболял. Щом се обърна от своя лаптоп към Мойра, докторът измърмори традиционен мюсюлмански поздрав. Силно се навъси, щом видя арбалета в ръцете ѝ.

— Това необходимо ли е всъщност — попита докторът. — Или дори разумно?

— Бих искала да говоря с вашия пациент — каза Мойра, без да му обръща внимание.

— Опасявам се, че е невъзможно — усмихна се той така, както само лекарите могат. —

Той е упоен.

— Какво му е?

Докторът посочи към лаптопа.

— Още се опитвам да разбера. Получава припадъци, но засега не мога да открия патологията.

— Приближаваме Лонг Бийч, там ще получите помощ — каза тя. — Просто трябва да погледна сгъвките на лактите му.

Докторът повдигна вежди.

— Моля?

— Трябва да видя дали има татуировка.

— Всички моряци имат татуировки. — Докторът сви рамене. — Но давайте, няма да го обезпокоите.

Мойра приближи долната койка и се наведе да отметне тънкото одеяло от ръката на пациента. Тогава докторът пристъпи към нея и я удари отзад по главата. Тя падна напред и си удари челюстта в металната рамка на леглото. Болката грубо я изтръгна от мрачната бездна и като простена, тя успя да се изтърколи. Усети бакърено сладкия вкус на кръв в устата си, докато се бореше с постоянните вълни, които я зашеметяваха. С помътнен поглед видя как докторът се надвесва над лаптопа си, пръстите му препускаха по клавиатурата и в корема ѝ сякаш изникна ледена топка.

„Той ще ни убие всичките.“ Тази мисъл отекуваше в главата ѝ и тя грабна арбалета от пода, където го беше изпуснала. Едва ѝ стигна времето да се прицели, но беше достатъчно близо, за да бъде точна. Издиша с кратка молитва и пусна стрелата.

Докторът се изметна назад, щом стрелата прониза гръбнака му. Олюля се назад към мястото, където беше седнала Мойра, и се опря в рамката на леглото. Ръцете му се протегнаха, пръстите понечиха да сграбчат клавиатурата и Мойра стана, като замахна с арбалета към задната част на главата му. Кръвта му рукна като дъжд по лицето и ръцете ѝ, по бюрото и клавиатурата на лаптопа.

Борн я намери на пода в лазарета, прегърнала компютъра в скута си. Когато той влезе, тя

вдигна поглед към него и каза:

— Не знам какво е направил. Страх ме е да го изключая.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Корабният лекар е бил човекът на Север.

— Както виждам — каза той, докато прескачаше трупа. — Не му повярвах, когато ми каза, че има само един човек на борда. Типично е за него да има подкрепление.

Борн застана на колене и огледа отзад главата ѝ.

— Повърхностна е. Изгуби ли съзнание?

— Мисля, че не.

Той взе голям марлен тампон от шкафа с медицинските принадлежности и го напои със спирт.

— Готова ли си? — Борн го сложи върху раната на главата ѝ, където косата беше сплъстена от кръв. Тя леко изохка през стиснатите си зъби.

— Можеш ли да задържиш за момент?

Тя кимна и Борн внимателно вдигна лаптопа в ръцете си. На него работеше програма, това поне беше ясно. На екрана мигаха два радио бутона — единият жълт, другият червен. От другата страна на екрана имаше зелен радио бутон, който не мигаше.

Борн въздъхна с облекчение.

— Отворил е програмата, но си го хванала, преди да успее да я активира.

— Слава Богу — каза тя. — Къде е Аркадин?

— Не знам. Когато капитанът ми каза, че си слязла долу, тръгнах след теб.

— Джейсън, не мислиш ли...

Като остави компютъра настрана, той ѝ помогна да се изправи.

— Да те заведем при капитана, за да му кажеш добрите новини.

На лицето му се четеше страх.

— А ти?

Той ѝ подаде лаптопа.

— Иди в кабината на щурвала и остани там. И, Мойра, този път наистина говоря сериозно.

С арбалета в едната ръка той пристъпи в коридора и се огледа надясно и наляво.

— Добре. Тръгвай. Тръгвай!

Аркадин се беше върнал в Нижни Тагил. Долу, в машинното помещение, заобиколен от желязо и стомана, той осъзна, че каквото и да се беше случило с него, където и да беше ходил, така и не е успял да избяга от затвора на своята младост. Част от него още беше в бордея, който държаха двамата със Стас Кузин. Част от него още дебнеше из нощните улици и похищаваше млади момичета. Техните бледи, уплашени лица се обръщаха към него, както сърна се обръща към автомобилни фарове. Но това, което им беше необходимо от него, не можеше — или нямаше — да им даде. Вместо това ги беше пратил на смърт във варната яма, която хората на Кузин бяха изкопали сред елите и плачещите хвойни. Много снегове бяха паднали, откакто беше измъкнал Елена от плъховете и негасената вар, но ямата си стоеше в паметта му, ярка като пламък. Само да можеше да изчисти паметта си.

Той се стресна, защото чу крясъка на Стас Кузин: Ами всички твои жертви?

Но това беше Борн, който слизаше по стоманената стълба към машинното отделение.

— Всичко свърши, Аркадин. Предотвратихме бедствието.

Аркадин кимна, но дълбоко в себе си знаеше друго: бедствието вече беше настъпило и

беше твърде късно да се спрат последствията му. Докато вървеше към Борн, той се опита да си го представи в ума си, но Борн сякаш се видоизменяше като образ, който гледаш през призма.

Когато стигна на една ръка разстояние от него, той каза:

— Вярно ли е това, което Север каза на Икупов, че нямаш спомени след определен период от време?

Борн кимна.

— Вярно е. Не мога да си спомня по-голямата част от живота си.

Аркадин усети ужасна болка, която сякаш разкъсваше душата му. С недоизказан вик той отвори автоматичния си нож и замахна напред, като се целеше в корема на Борн.

Борн се обърна странично, хвана го за китката и започна да я извива, като опитваше да накара Аркадин да пусне оръжието. Аркадин замахна с другата си ръка, но Борн я блокира с предмишница. Тогава арбалетът изтрополи на палубата. Аркадин го изрита в сенките.

— Не трябва да е така — каза Борн. — Няма причина да сме врагове.

— Причините са навсякъде. — Аркадин се освободи и опита друга атака, но Борн я пресрещна. — Не виждаш ли? Ние сме еднакви, аз и ти. Не можем и двамата да съществуваме в един и същи свят. Единият от нас ще убие другия.

Борн се взря в очите на Аркадин и макар че думите му бяха на умопобъркан, Борн не видя лудост в очите му. Само неописуемо отчаяние и непреклонна воля за мъст. В известен смисъл Аркадин беше прав. Сега му беше останало само отмъщението, само за това живееше. След като Тарканян и Девра вече ги нямаше, единственият смисъл, който намираше в живота, беше да отмъсти за тяхната смърт. Борн нямаше какво да каже, за да му въздейства. Това беше рационален отговор на ирационален импулс. Вярно беше, двамата не можеха да съществуват в един и същи свят.

В този момент Аркадин финтира вдясно с ножа, удари отляво с юмрук и събори Борн назад на пети. Изведнъж намушка Борн с ножа, заби го в мускула на лявото му бедро. Борн изръмжа, превъзможна усукването в коляното, а Аркадин блъсна с крак раненото бедро на Борн. Бликна кръв и Борн падна. Аркадин скочи върху него и започна да го налага по лицето с юмрук, когато Борн блокира опитите му да го наръга с ножа.

Борн знаеше, че не може да вземе кой знае какъв превес. Желанието на Аркадин за отмъщение го беше изпълнило с нечовешка сила. Като се бореше за живота си, Борн успя да отбива юмруците достатъчно дълго, че да се изгърколи изпод Аркадин. После стана и, тромаво накуцвайки, хукна по стълбата.

Аркадин го застигна, когато беше на около шест стъпала от нивото на машинното отделение. Борн изрита Аркадин с ранения крак и го изненада, като го улучи под брадата. Аркадин падна назад и Борн се закатери по стъпалата колкото може по-бързо. Левият му крак гореше от болка и оставяше кървави следи.

Стигна следващото ниво и продължи да се качва нагоре, още по-нагоре, докато не стигна до първото ниво от подпалубните помещения, където според Мойра беше камбузът. Намери къде е, влетя вътре и грабна два ножа и стъклена солница. Пъхна солницата в джоба си и щом Аркадин се показа на прага, вече държеше ножовете.

Сбиха се с ножовете, но тежките месарски ножове на Борн не можеха да се мерят с тънкото острие на автоматичния нож на Аркадин и Борн пак получи порязване, този път в гърдите. Той ритна Аркадин в лицето и хвърли своите ножове, за да изтръгне автоматичния от ръката на противника си, но напразно. Аркадин пак го намушка и едва не перфорира черния дроб на Борн. Борн се дръпна назад, после побягна през прага и изкачи последните стъпала до откритата палуба.

Танкерът почти беше спрял. Капитанът беше зает да координира закачането към влекачите,

с които щяха да изминат последното разстояние до терминала за втечен природен газ. Борн не можа да види Мойра и това го успокои. Не искаше тя изобщо да припарва до Аркадин.

Борн беше на път да се скрие между контейнерите, но Аркадин скочи върху него и го събори. Вкопчени един в друг, те дълго се търкаляха, докато не стигнаха до перилата. Морето беше много далеч под тях и се блъскаше в черупката на танкера. Един от влекачите сигнализира със сирена, щом приближи, и Аркадин настръхна. За него това беше сирената, която оповестяваше бягство от някой затвор в Нижни Тагил. Той видя черното небе и пак вкуси от серните изпарения в дробовете си. Видя чудовищното лице на Стас Кузин, усети главата на Марлийн между глезените си под водата, чу ужасните гърмежи, когато Семьон Икупов застреля Девра.

Аркадин изрева като тигър, издърпа Борн да стъпи на крака, като го удряше отново и отново, докато той не се надвеси с гръб над перилата. В този момент Борн знаеше, че ще умре, както се беше родил — паднал зад борда на кораб, изгубен в дълбините на морето и само по Божията милост изваден на рибарска лодка заедно с улова. Лицето му беше окървавено и подпухнало, ръцете му тежаха като олово, той си заминаваше.

В последния миг той извади солницата от джоба си, счупи я в парапета и хвърли солта в очите на Аркадин. Аркадин изрева от удара и болката, ръцете му инстинктивно се вдигнаха и Борн изтръгна автоматичния нож от него. Ослепен, Аркадин продължаваше да се бори и хвана острието. Със свръхчовешко усилие, без да обръща внимание, че острието порязва пръстите му, той измъкна ножа от Борн. Борн го дръпна заднишком. Но Аркадин вече владееше ножа, насълзените му очи частично си връщаха зрението и той налетя на Борн с глава, скрита между раменете, впрегнал в атаката цялата си тежест и решимост.

Борн имаше един шанс. Той застана на пътя на Аркадин, пренебрегна ножа, сграбчи Аркадин за униформеното яке и използвайки силата на инерцията си срещу него, се завъртя, завлече го около себе си и го вдигна. Бедрата на Аркадин се удариха в перилата, торсът му продължи своя полет и той падна през глава зад борда.

Падаше, падаше, падаше... от височина на дванайсет етажа, а после се заби във вълните.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Имам нужда от почивка — каза Мойра. — Мисля, че Бали добре ще ми се отрази.

Двамата с Борн бяха в клиниката на „Некст Джен“ в една от учебните сгради, които гледаха към Тихия океан. „Луната на Ормуз“ успешно беше вкаран в дока на терминала за втечен природен газ и товарът от силно компресирана течност беше изпомпан от танкера в контейнери на сушата, където бавно щеше да бъде затоплен и щеше да увеличи шестстотин пъти сегашния си обем, за да може да се използва от отделни потребители, от комунални и промишлени енергостанции. Лаптопът беше предаден на отдела за информационни технологии на „Некст Джен“, за да бъде анализирана програмата, и после завинаги го изключиха. Благодарният президент на „Некст Джен“ току-що беше напуснал клиниката, след като повиши Мойра до президент на отдела по безопасност и предложи на Борн високодоходна консултантска позиция във фирмата. Борн беше се обадил на Сорая и всеки предаде на другия най-новите събития. Той й беше дал адреса на къщата, в която живееше Север, като подробно й обясни нелегалната дейност, извършвана там.

— Искате ми се да зная как се чувства човек на почивка — каза Борн, когато приключи разговора.

— Ами... — усмихна му се Мойра, — трябва само да попиташ.

Борн дълго размишлява. Той никога не беше планирал ваканции, но ако изобщо имаше време да отиде на почивка, сега беше моментът. Той я погледна и кимна.

Усмивката й разцъфна.

— Ще кажа на „Некст Джен“ да подготви всичко. Колко дълго искате да останеш там?

— Колко дълго? — каза Борн. — Точно сега бих останал завинаги.

На път за летището Борн спря в медицинския център „Лонг Бийч Мемориъл“, където беше приет професор Север. Мойра отказа да се качи с него и го чакаше в колата с шофьор, който „Некст Джен“ бяха наели за тях. Бяха настанили Север в отделна стая на петия етаж. В стаята цареше гробно мълчание, чуваше се само респираторът. Професорът беше изпаднал в още по-дълбока кома и сега не можеше да диша самостоятелно. От гърлото му излизаше дебела тръба, извита към респиратора, който хриптеше като астматик. В ръцете на Север бяха забодени и други, по-малки тръбички. Катетърът, прикрепен към найлонов мехур, закачен отстрани на леглото, събираше урината му. Синкавите клепащи на Север бяха толкова тънки — на Борн му се стори, че вижда зениците под тях.

Застанал до своя бивш ментор, той откри, че няма какво да каже. Чудеше се защо се почувства заставен да дойде тук. Може би за да погледне още веднъж злото в лицето. Аркадин беше чисто и просто убиец, но този човек тук се беше превърнал тухла по тухла в лъжец и измамник. И въпреки това сега изглеждаше толкова крехък, толкова безпомощен. На Борн му беше трудно да повярва, че той е бил главният организатор на чудовищен план да изпепели почти целия Лонг Бийч. Защото, както беше казал, неговата секта не можеше да живее в модерния свят и беше длъжна да го унищожи. Дали това беше истинската причина или Север отново го беше излъгал? Сега вече никога нямаше да разбере.

Изпита внезапно отвращение, че стои в присъствието на Север, но щом се обърна, в стаята влезе дребен, елегантен човек, който затвори вратата след себе си.

— Джейсън Борн? — Когато Борн кимна, човекът каза: — Името ми е Фредерик Уилърд.

— Сорая ми каза за вас — отвърна Борн. — Чудесна работа, Уилърд.

— Благодаря, сър.

— Моля, не ме наричайте сър.

Уилърд се усмихна леко пренебрежително.

— Извинете ме, но обучението ми е много дълбоко насадено. — Той хвърли бегъл поглед на Север. — Мислите ли, че ще живее?

— И сега е жив — отвърна Борн. — Но не бих го нарекъл живот.

Уилърд кимна, макар че, изглежда, изобщо не го интересуваше състоянието на човека на леглото.

— Долу ме чака кола — каза Борн.

— Между впрочем, мен също. — Уилърд се усмихна, но с някаква тъга. — Знам, че работехте за „Тредстоун“.

— Не за „Тредстоун“ — отвърна Борн. — За Алекс Конклин.

— И аз работих за Конклин преди много години. Едно и също е, господин Борн.

Борн усети, че става нетърпелив. Страстно желаше да отиде при Мойра, да види шербетеното небе на Бали.

— Разбирате ли, аз знам всички тайни на „Тредстоун“ — всичките. Това го знаем само вие и аз, господин Борн.

В стаята влезе медицинска сестра с белите си безшумни обувки, провери всички поддържащи апарати на Север, написа нещо на картоната му, после пак ги остави сами.

— Господин Борн, дълго и мъчително мислих дали трябва да идвам тук, за да ви кажа... — Той се покашля. — Разбирате ли, човекът, с който се борихте на танкера, руснакът, който падна зад борда.

— Аркадин.

— Леонид Данилович Аркадин, да. — Погледът на Уилърд улови този на Борн и нещо в него трепна. — Той беше „Тредстоун“.

— Какво? — Борн не можеше да повярва на ушите си. — Аркадин е бил „Тредстоун“?

Уилърд кимна.

— Преди вас... всъщност той беше ученик на Конклин точно преди вас.

— Но какво е станало с него? Как се е извъртял да работи за Икупов?

— Тъкмо Икупов го прати при Конклин. Те бяха приятели някога — каза Уилърд. — Конклин остана заинтригуван, когато Икупов му разказа за Аркадин. По онова време „Тредстоун“ минаваше в нова фаза; Конклин повярва, че Аркадин е идеален за това, което имаше наум. Но Аркадин се разбунтува. Освирепя и едва не уби Конклин, преди да избяга в Русия.

Борн отчаяно се опитваше да асимилира цялата информация. Накрая каза:

— Уилърд, знаете ли какво е имал наум Алекс, когато е създал „Тредстоун“?

— О, да. Казах ви, че знам всичките тайни на „Тредстоун“. Вашият ментор Алекс Конклин се опитваше да създаде съвършения звяр.

— Съвършения звяр? Какво имате предвид? — Но Борн вече знаеше, защото го беше видял, когато надзърна в очите на Аркадин, когато разбра, че отразеното в тях е самият той.

— Абсолютният боец — усмихна се Уилърд. — Такъв сте вие, господин Борн. Такъв беше и Леонид Данилович Аркадин... докато всъщност не се изправи срещу вас. — Той разгледа внимателно лицето на Борн, сякаш търсеше следа от човека, който го беше направил ненадминат таен агент. — Накрая Конклин успя, нали?

Борн усети как го полазват студени тръпки.

— Какво искате да кажете?

— Вие срещу Аркадин, винаги така е било писано. — Уилърд отвори вратата. — Жалко, че Конклин така и не доживя да види кой е победилият. Но това сте вие, господин Борн. Това сте

Издание:

Робърт Лъдълм, Ерик Лустбадер. Присъдата на Борн
ИК „Прозорец“, София, 2008

Редактор: Марта Владова

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-600-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.